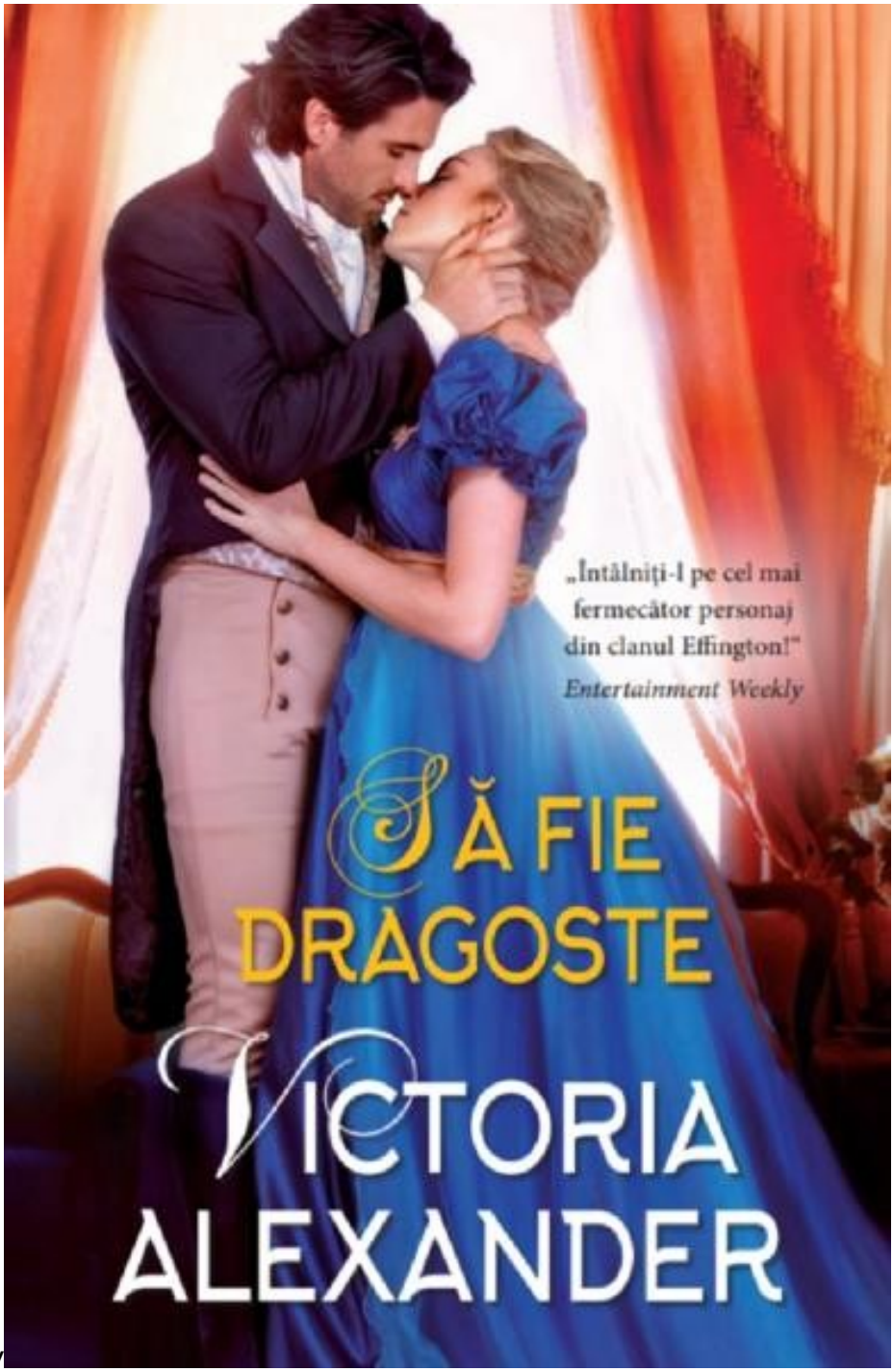
„Întâlniți-l pe cel mai
fermecător personaj
din clanul Effington!"
Entertainment Weekly
SĂ FIE
DRAGOSTE
VICTORIA
ALEXANDER

VICTORIA ALEXANDER
SĂ FIE DRAGOSTE
SERIA EFFINGTON FAMILY 11

Let It Be Love by Victoria Alexander

Copyright © 2005 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Să fie dragoste / Victoria Alexander
trad.: Raluca Ionescu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 4837 – 2
I. Ionescu, Raluca (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Raluca Ionescu
LITERA
Bucureşti
2020

Această carte este dedicată cu multă afecţiune dragului meu prieten Bob Gillum, care a găsit în sfârşit eroina poveştii sale. Să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi. O meriţi.

Prolog

Decembrie 1853

— Astăzi formăm o adunare mai degrabă sumbră, observă Oliver Leighton, contele de Norcroft, fără să se adreseze cuiva anume, contemplând alene mulţimea obişnuită a prietenilor săi apropiaţi din salonul clubului lor favorit.

— Ce nu e sumbru? spuse Nigel Cavendish, fiul vicontelui Cavendish, uitându-se la coniacul din pahar. Viaţa se derulează cu o viteză remarcabilă. Totuşi, un alt an se apropie de sfârşit. Suntem cu toţii cu un an mai în vârstă şi cu un pas mai aproape de inevitabilul sfârşit care ne aşteaptă pe toţi.

— Urăsc să intervin în mijlocul unei conversaţii.

Jonathon Effington, marchizul de Helmsley şi moştenitorul ducelui de Roxborough, se afundă în scaunul rămas stingher şi le zâmbi prietenilor săi. Atunci, ca în orice zi, Helmsley emana bună dispoziţie şi era vădită firea jovială imbatabilă, ce îi fermeca pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă. Putea fi foarte enervant.

— Totuşi, expresia de pe feţele voastre este atât de uşor de citit precum ziarul *Morning Times.* Aş presupune că „sumbră” se referă la perspectiva căsătoriei?

— Ce altceva ar face nişte bărbaţi în toată firea să se poarte ca nişte laşi? rosti tărăgănat Gideon Pearsall, vicontele Warton, cu modul cinic pe care îl perfecţionase până la rang de artă.

— Într-adevăr, ce altceva, mormăi Cavendish.

Helmsley ridică amuzat din sprânceană.

— Desigur, am acceptat cu toţii că este datoria noastră să ne căsătorim şi să asigurăm un moştenitor pentru titlurile, moşiile şi averile noastre, care să poarte mai departe numele familiei şi tot aşa, dar acceptarea şi nerăbdarea sunt două lucruri total diferite. Căsătoria este o

perspectivă înfricoşătoare ce cu siguranţă nu a fost savurată de un membru întreg la minte al genului masculin, spuse Warton în timp ce îi atrăgea atenţia unui valet permanent vigilent, pentru a aduce o nouă rundă de băuturi. Şi o perspectivă pe care niciunul dintre noi nu o va mai putea evita prea mult timp.

Warton era singurul dintre ei care nu evitase această perspectivă pe de-a-ntregul, dar acesta era un subiect care, printr-un acord nerostit, nu avea – niciodată – să fie discutat.

— Nu ştiu dacă mai vreau să evit căsătoria, spuse Helmsley blajin.

— Desigur că nu, pufni Oliver. Tocmai de aceea te-am observat străbătând culoarul spre altar cu viteză periculoasă.

Helmsley acceptă un pahar de la valet.

— Pur şi simplu, n-am găsit încă femeia potrivită.

— Femeia potrivită? Warton îşi ridică privirea spre tavan. Te referi la femeia care îţi va face inima să ardă?

— Ca să nu mai menţionăm vintrele, spuse Cavendish.

— O femeie ce îţi va provoca mintea, adăugă Oliver cu un gest dramatic. Precum şi restul corpului.

Privirea amuzată a lui Helmsley se plimbă în jurul cercului de prieteni.

— Înseamnă că am mai menţionat asta, înainte?

— De fiecare dată când subiectul discuţiei se îndreaptă spre potenţialele mirese, oftă Warton. Lasă-ne să vedem dacă ne putem aminti toate cerinţele pentru viitoarea doamnă Helmsley. Este un număr destul de mare, dacă-mi amintesc corect.

— Aşa cum ar trebui să fie, rosti Helmsley cu o voce fermă. Soţia mea va deveni într-o zi ducesa de Roxborough. O asemenea poziţie nu este uşor de ocupat.

— Cum nu este nici poziţia de soţie perfectă, spuse Oliver.

— Perfecţiunea este relativă, zise Warton, percepţia asupra acesteia fiind foarte subiectivă pentru fiecare

individ. Eu, de exemplu, nu consider deloc că cerinţele lui culminează în perfecţiune.

Helmsley ridică paharul pentru un toast.

— Pentru orice poate fi considerat perfect, atunci.

— Perfect? pufni Oliver. Ideea ta de perfecţiune se potriveşte mai degrabă cu ceea ce un bărbat raţional ar numi dificultate.

Warton scoase un oftat plin de suferinţă.

— Toate acele absurdităţi de natură spirituală.

— Mie îmi sună ca o grămadă de probleme, spuse Cavendish sumbru.

— Aşa pare, nu? Helmsley se încruntă cu voioşie. Băusem cumva prea mult atunci?

— Probabil. Warton ridică din umeri. Asemenea discuţii despre relaţiile dintre femei şi bărbaţi şi ce ne dorim şi ce nu vin în general în urma unei lungi după-amiezi, plină de excese. De obicei după ce am disecat în amănunt subiectul stării precare a politicii contemporane şi înainte de inevitabila meditaţie asupra adevăratei semnificaţii a existenţei pe lume.

— Asta pare să necesite cu adevărat băutură în exces, murmură Cavendish.

— Deşi trebuie să remarcăm că cerinţele lui Helmsley nu variază considerabil, indiferent dacă este beat sau complet treaz. Trebuie să fie vorba despre consecvenţă, presupun, sau poate este pur şi simplu încăpăţânare.

Oliver îşi studie prietenul.

Firea lui încăpăţânată nu ar fi observată doar uitându-te la el. Jonathon Effington era genul atractiv, înfăţişarea plăcută fiind accentuată de aerul încrezător, prietenos. La aceasta se adăugau titlul, perspectivele şi averea familiei, şi oricine se putea întreba de ce nu găsise încă mireasa care putea răspunde aşteptărilor sale. Desigur, nu era vorba de lipsa candidatelor nerăbdătoare care concurau pentru poziţia de viitoare ducesă de Roxborough. Dar Helmsley clarificase de mult că nu îşi dorea tipul de mireasă supusă, bine-crescută şi cuviincioasă pe care societatea englezească era atât de expertă în a o produce.

Declarase că o asemenea soţie l-ar plictisi de moarte, iar Oliver nu era sigur dacă nu cumva avea dreptate. Totuşi, şi Cavendish avea dreptate: o asemenea soţie ar fi o sursă imensă de probleme.

— Oricât de prostesc ar suna pentru restul dintre noi, Helmsley a declarat că nu-şi doreşte o soţie care să fie mult prea docilă sau care să asculte orbeşte. Oliver ridică paharul spre prietenul său. Dumnezeu să aibă milă de el.

— Dumnezeu ar face bine să aibă, spuse Warton. O femeie cu o asemenea fire cu siguranţă nu va avea.

— Pe mine nu m-ar deranja supunerea oarbă. Cavendish făcu o pauză pentru un moment, ca pentru a dezbate meritele supunerii, oarbe sau de altă natură. O femeie care ar face exact ce aş dori, când aş dori, fără să pună întrebări enervante. Aş zice că ar putea fi o calitate excelentă la o soţie. Da, chiar mi-ar plăcea asta. O încruntare îi marcă fruntea. Totuşi, aş fi dispus să sacrific o anumită cantitate de supunere de dragul înfăţişării. Ea trebuie să fie frumoasă, cu siguranţă. Nu mi-ar fi pe plac o soţie urâtă. Şi ar trebui să fie de familie bună, normal, cu o zestre respectabilă.

— Nimic din toate astea nu e cu adevărat important când cineva decide în privinţa femeii cu care îşi va împărţi restul vieţii, remarcă Helmsley într-un mod enervant de trufaş, apoi rânji. Indiscutabil drăguţă, restul e de preferat.

— Trebuie să te culci cu ea, în definitiv. Warton sorbi gânditor din coniac. Cu toate că o avere imensă ar face cu siguranţă un chip şi o siluetă mai puţin atrăgătoare mult mai acceptabile.

Helmsley ridică o sprânceană.

— Nu m-am gândit că ar fi posibil, dar eşti mult mai cinic decât de obicei în seara asta.

— E influenţa nedorită a perioadei. Toată această bunăvoinţă îndreptată spre oameni, copilaşi cântând pe stradă, veselia care a luat-o razna. Warton se cutremură. Chiar este împotriva naturii mele.

Era o minciună, şi fiecare dintre cei prezenţi, inclusiv Warton, o ştia, dar îi plăcea prea mult să joace rolul

cinicului plictisit. Şi cine i-ar fi spus contrariul? Era parte a unei înţelegeri nerostite printre aceşti prieteni vechi să nu distrugă iluziile nici unuia dintre ei despre propria persoană, în afara cazului în care acest lucru era absolut necesar.

După toate aparenţele, era ciudat ca un asemenea grup să dezvolte o asemenea legătură între ei. În timp ce titlurile şi vârsta erau similare, erau atât de diferiţi, de parcă făceau parte din civilizaţii diferite. Warton, cu trăsăturile sale de o frumuseţe întunecată şi natura meditativă, era înclinat spre cinism, în contrast cu înfăţişarea copilărească a lui Cavendish şi înclinaţia sa de a intra în situaţii stânjenitoare. Helmsley era adevăratul optimist din grup şi îi plăcea ceva mai mult decât o glumă bună, un pariu bun sau o investiţie bună. Cât despre Oliver însuşi, ei bine, el nu era foarte sigur cum să se descrie, exceptând faptul că, într-un mod ciudat, împărtăşea unele caracteristici cu fiecare dintre ceilalţi, bune sau rele.

Bărbaţii învăţaseră la aceeaşi şcoală, dar nu deveniseră prieteni până în urmă cu câţiva ani, când constataseră că frecventau aceleaşi cluburi şi aceleaşi evenimente sociale. Prietenia lui Oliver cu Helmsley începuse când acesta o curtase cu entuziasm şi inutil pe sora cea mai mică a lui Helmsley. Cum de fuseseră atraşi toţi patru în această prietenie atât de strânsă şi atât de repede era încă un subiect de dezbatere.

Şi erau momente când, în afară de sinceritate, nimic nu ar fi fost de folos între ei. Desigur, existaseră anumite ocazii de-a lungul anilor, când grupul fusese nevoit să îl facă pe un membru al său, de regulă Cavendish, să înfrunte adevărurile neplăcute despre propria persoană, pentru binele personal. În general, în situaţiile ce implicau sexul frumos, o posibilă stânjeneală extremă şi excesul de alcool.

Oliver se întrebă dacă, în spiritul sezonului ce părea să necesite o doză mare de sinceritate, acesta nu era unul dintre acele momente.

— Tu, Jonathon Effington, Lord Helmsley, moştenitorul ducelui de Roxborough – Oliver arătă ameninţător cu degetul spre el – eşti un om de treabă.

— Femeile te plac, adăugă Cavendish.

— Da, ştiu. Consider că merge destul de bine. Helmsley rânji. Ce e rău în a fi de treabă?

— În primul rând, face ca toţi ceilalţi bărbaţi să pară răi, prin comparaţie. Pe lângă asta, spuse Warton în timp ce ochii i se îngustau, ne enervează la culme pe noi, restul.

Helmsley râse.

— Nu fi absurd.

Oliver se aplecă mai aproape de el.

— Îţi dai seama că atunci când termini o relaţie cu o femeie sau un flirt cu o tânără domnişoară, ele nu par să te urască niciodată?

— Păi bineînţeles că nu. De ce ar...? Jonathon făcu o pauză. Ce vrei să spui mai exact?

Oliver îşi coborî vocea într-un mod plin de semnificaţie.

— Ai înfuriat vreodată o femeie aşa de tare încât să-ţi arunce o vază în cap?

— Sau să te plesnească peste faţă, întrebă Warton. Foarte tare?

— Sau să-ţi arunce hainele în foc, ca să fii nevoit să mergi până la trăsura care te aştepta discret, îmbrăcat doar cu o cămaşă de noapte foarte transparentă? întrebă Cavendish.

Simultan, toţi ochii şi un număr egal de sprâncene ridicate se îndreptară spre el.

— Poate că asta mi s-a întâmplat doar mie, mormăi în barbă Cavendish. Totuşi, Helmsley, înţelegi ce vrem să spunem, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur. Mă consider un gentleman, spuse Helmsley înţepat. Şi da, presupun că sunt de treabă. Nu văd nimic rău în asta.

— Cu excepţia a ceea ce a sacrificat cineva pentru a fi de treabă.

Warton sorbi din lichior cu aerul unui om înţelept.

— Sacrificat?

Fruntea lui Helmsley se încreţi nedumerită.

— Ce am sacrificat?

— Pasiunea.

Vocea lui Warton denota îngâmfarea. Helmsley pufni.

— Prostii, eu…

— N-a fost niciodată pasiune, în niciuna dintre relaţiile tale, bătrâne, spuse Oliver, în afară de genul evident de pasiune, adică.

— Asta e ridicol! Indignarea răsună în vocea lui Helmsley. N-am trăit vreun sfârşit al pasiunii. Cum adică, eu eman pasiune. Practic, pasiunea mă urmează peste tot. Cu siguranţă n-am primit vreo plângere legată de lipsa pasiunii. Dădu pe gât restul băuturii. Lipsa pasiunii, ha!

— Nu acel tip de pasiune, spuse Oliver. Vorbim de pasiunea spirituală. A inimii.

Warton încuviinţă din cap.

— Iubire, dacă vrei.

Cavendish ridică paharul.

— Iubire.

— Iubire, Jonathon. Oliver îl ţintui cu privirea. Sau pasiune. Oricum ai vrea să-i spui. Niciodată nu eşti purtat de ea. Niciodată copleşit. Tocmai de aceea tu şi oricare doamnă care ţi-a atras privirile pentru o vreme puteţi merge pe căi separate, fără acuzaţii din partea nici unuia.

— Sau promisiuni de afecţiune nemuritoare din partea ei. Warton flutură mâna cu veselie. Chiar ameninţări…

— Sau membri ai familiei care jură să te găsească chiar şi la capătul pământului ca să te despice ca pe-o gâscă dacă îndrăzneşti să… Cavendish făcu o pauză, apoi o grimasă. Doar eu, din nou?

Warton îl privi în egală măsură cu veneraţie şi neîncredere.

— E de mirare unde găseşti atât timp.

Cavendish rânji răutăcios.

— Omul îşi face timp.

— Nu e deloc amuzant. Tonul lui Helmsley era blând. Sunt la fel de pasionat ca oricare dintre voi, probabil mai mult. Pur şi simplu, pun mai multă pasiune în proza mea.

Oliver îşi reţinu un rânjet. Helmsley se imagina ca fiind următorul Charles Dickens, dar nu publicase nici

măcar un singur vers până atunci. Eşecul se datora în multe feluri integrităţii sale. Naşul lui Helmsley era un editor foarte respectat, şi mama sa scria romane de aventură şi romantice. Cu siguranţă ar fi putut să îşi publice scrierile, dar el prefera să îşi trimită manuscrisele sub un nume fictiv, dorindu-şi ca succesul să fie datorat propriului merit mai degrabă decât a legăturilor de familie. Până atunci integritatea îi rămăsese intactă, deşi mândria îi fusese pusă la grea încercare.

— Poate că, rosti Helmsley gândindu-se la ceea ce spuseseră prietenii săi, nu lipsa mea de pasiune este cea care a determinat aceste acuzaţii la adresa mea, ci abilitatea mea şi, aş putea adăuga, succesul meu în relaţiile cu sexul frumos.

Oliver şi Warton schimbară o privire. Cavendish pufni cu dispreţ.

— Doar pentru că n-ai fost niciodată implicat într-un scan…

— Nici nu o voi face. Eu, spuse Helmsley ridicându-se în picioare şi înclinându-se în faţa celorlalţi cu un gest dramatic, sunt un gentleman. Acest lucru, împreună cu şarmul meu şi o înţelegere firească a naturii feminine este motivul pentru care, atunci când eu şi o doamnă decidem să ne despărţim, nu există reproşuri, promisiuni frenetice şi – privind ironic spre Cavendish – ameninţări de mutilare. Iar în ceea ce priveşte chestiunea miresei perfecte, nu-mi voi cere scuze pentru că ştiu exact ceea ce vreau şi ştiu, de asemenea, că atunci când o voi găsi, nu voi ezita să o fac pe doamna în cauză soţia mea. Şi, în plus, recunosc că această siguranţă îmi aduce o mare satisfacţie, la fel şi faptul că ştiu, spuse el afişând un zâmbet triumfător, că acest lucru vă scoate din minţi pe voi toţi.

— Într-o zi, bătrâne, această natură încrezătoare a ta îţi va aduce căderea.

Warton rosti vorbele pe un ton ameninţător.

Nu era ca şi cum Helmsley se comporta mai bine decât ceilalţi, doar că nu fusese niciodată implicat într-o situaţie din care să nu poată ieşi cu ajutorul discuţiilor.

Acest lucru, împreună cu tendinţa enervantă a femeilor de a-l ierta imediat pentru orice greşeală, pentru că era atât de enervant de drăguţ şi, cu ceva noroc, îi menţinuse reputaţia publică, dacă nu desăvârşit de nepătată, cel puţin eminamente respectabilă.

— Ia, de exemplu, acele întâlniri pe care le ai în fiecare an cu ocazia balului de Crăciun al familiei tale. Warton îl studie cu curiozitate pe Helmsley. Nu eşti deloc îngrijorat de consecinţe în cazul în care cineva neinvitat apare la acea mică întrunire?

Helmsley se gândi pentru un moment, apoi ridică din umeri şi zâmbi.

— Nu.

Era bine cunoscut că Helmsley avea un soi de tradiţie de Crăciun – o întâlnire privată cu o femeie care îi atrăsese atenţia la acel Crăciun, în biblioteca casei Effington, la un moment dat în timpul balului anual de Crăciun al familiei Effington. Helmsley pretindea că întâlnirile erau oarecum inocente, constând în principiu în conversaţii, şampanie şi poate o îmbrăţişare şi un sărut sau două. Nimic, insista el, care să provoace un adevărat scandal, vreo compromitere a unei virgine sau zvârcoliri pe covorul bibliotecii. Totuşi, acele afirmaţii erau însoţite de sclipiri sugestive în ochii săi şi, oricât s-ar fi mândrit Helmsley cu natura lui onorabilă şi cu poziţia sa de „adevărat gentleman”, nimeni, în afară de doamnele implicate, nu era foarte sigur de ce se întâmpla în biblioteca casei Effington în timpul balului de Crăciun, în absolut fiecare ajun de Crăciun.

Jonathon Effington, marchizul de Helmsley, moştenitorul ducelui de Roxborough nu fusese niciodată prins.

Şi acest lucru îi enerva, de asemenea, pe prietenii săi.

— Doar din pură curiozitate, dacă nu te superi, începu Cavendish într-o manieră relaxată, cine este doamna de anul ăsta?

— Da, Helmsley, spune, vorbi tărăgănat Warton. Cine este domnişoara norocoasă din acest an?

— Nu-mi vine să cred că aţi întreba aşa ceva. Un

gentleman nu spune niciodată numele unei doamne în aceste circumstanţe. Helmsley clătină din cap prefăcându-se dezamăgit. În plus – un rânjet cu totul nepotrivit pentru un gentleman îi fulgeră pe buze –, mai este mai mult de o săptămână până la bal.

Oliver chicoti.

— Deci nu este nicio doamnă momentan.

— Ah, dar va fi, prietene. Helmsley făcu o pauză. Aţi vrea să punem rămăşag pe asta?

Oliver clătină din cap.

— Nu.

— Am putea la fel de bine să ne aruncăm banii pe fereastră, adăugă cu o strâmbătură Warton. Dacă nu altceva, cu siguranţă ai încrederea noastră.

Helmsley râse.

— Şi pe această notă, vă doresc tuturor o zi bună. Crăciunul este într-o săptămână şi eu am multe de făcut în acest timp.

— Du-te atunci, îl expedie din mână Warton. Şi ia-ţi cu tine această veselie greţoasă.

Helmsley râse din nou, prietenii îşi luară rămas-bun şi după aceea plecă, fluieratul slab al unui colind de Crăciun auzindu-se în urma lui.

— Eu tot mă întreb, totuşi, spuse gânditor Warton studiind silueta lui Helmsley care se îndepărta, ce s-ar întâmpla dacă Helmsley ar găsi o femeie care să-i îndeplinească toate cerinţele.

— O femeie cu spirit, care să-i provoace mintea. Oliver chicoti. Îndrăznesc să spun că o asemenea femeie ar avea şi alte calităţi pe care Helmsley să le găsească la fel de încântătoare.

— Din experienţa mea, femeile cu spirit tind să fie încăpăţânate şi hotărâte. Şi nu sunt tocmai interesate de bună-cuviinţă. Nicidecum tipul de femeie care ar putea fi ducesă. Desigur, el ar putea fi încântat de asta. Cavendish se gândi pentru un moment. Sau, rânji el, îl va înnebuni.

Era un gând încântător. Pentru o lungă perioadă trioul păstră liniştea.

— Ce păcat… începu Warton.

— Exact ceea ce mă gândeam şi eu, spuse încet Oliver.

Sprânceana lui Warton se ridică.

— Desigur, nu-mi vine în minte cineva anume.

— Nimeni pe care să n-o fi întâlnit, clătină din cap Oliver.

— De aceea trebuie să fie cineva complet necunoscut.

— Măcar atât am putea face…

— În numele prieteniei şi în spiritul sezonului…

— Ce? Confuzia răsună în vocea lui Cavendish. Ce am putea face în numele prieteniei şi în spiritul sezonului?

— Ce? Să îi dăm lui Helmsley exact ceea ce îşi doreşte, desigur, zâmbi Oliver. Femeia visurilor sale.

— E o idee genială. Warton făcu un gest de resemnare. Păcat că noi nu putem face nimic în acest sens.

— Am o verişoară care ar trebui să ajungă din Italia cât de curând, spuse încet Oliver.

— O verişoară, se lumină Warton. Este genul de femeie care i s-ar părea atractivă lui Helmsley?

— Habar n-am. Oliver se gândi pentru o clipă. Mama corespondează cu ea în mod regulat, dar n-am văzut-o de ani buni. Mi-o amintesc că pe-o creatură oarecum plinuţă, pistruiată, cu părul roşu şi tăcută. Nu neapărat un copil atrăgător, dar cu o natură destul de plăcută, din câte îmi amintesc.

— Poate că s-a schimbat, zise Cavendish.

— Poate. Are 25 de ani acum.

— Şi nu e căsătorită încă? întrebă Cavendish.

— Nu. Într-adevăr, nemulţumirea tatălui ei că nu s-a măritat este unul din lucrurile pe care mama le-a menţionat repetat legat de scrisorile verişoarei mele.

— Nemăritată la 25 de ani? Cavendish făcu cu ochiul. Ăsta e un semn rău.

— Mă îndoiesc că va servi scopului nostru.

Oliver ridică din umeri. Scrisoarea Fionei care îi anunţa sosirea iminentă fusese scurtă şi nu conţinea nimic legat de caracterul unei tinere domnişoare. Sau de motivul

pentru care decisese să se întoarcă în Anglia după aproape un deceniu. Desigur, tatăl ei murise cu câteva luni în urmă şi poate că dorise să se întoarcă în sfârşit acasă.

— În plus, aş ezita să ofer un membru al familiei pentru această cauză.

— Păcat! Aş dori teribil ca măcar o dată să-l văd pe Helmsley îndrăgostit până peste cap de o femeie care este exact ce pretinde el că vrea. Ar fi chintesenţa cadoului de Crăciun. Un rânjet se întinse încet pe faţa lui Warton. Şi l-ar înnebuni cu adevărat.

Capitolul 1

Şase zile mai târziu...

— Ce să fac, Oliver?

Domnişoara Fiona Fairchild străbătea de la un capăt la altul salonul vărului său şi ignora expresia amuzată sau poate confuză de pe faţa acestuia.

Fiona şi surorile ei ajunseseră în casa lui Oliver cu mai puţin de o oră înainte, acompaniate de *contessa* Orsetti, care acceptase cu bunăvoinţă să le însoţească în călătoria lor din Italia. Venea oricum în Anglia şi spusese că nu era nicidecum o problemă. Mătuşa Edwina făcuse o primire plină de entuziasm întregului grup, ceea ce încălzise inima Fionei şi le oferise de asemenea un sentiment de uşurare. Pe de o parte, din fericire, mătuşa Edwina nu era deloc precum contesa, care putea fi deopotrivă arogantă şi preţioasă. Pe de alta, mătuşa şi vărul său fuseseră anunţaţi cu foarte puţin timp înainte despre sosirea lor şi trecuseră mai bine de doisprezece ani de când se văzuseră ultima dată. După ce o lăsase pe *contessa* să îşi continue drumul, mătuşa Edwina le încurajase pe fete să se instaleze în camerele pregătite pentru ele. Fiona preferase să aştepte în salon până la întoarcerea acasă a vărului Oliver.

Întâmpinarea acestuia fusese la fel de călduroasă ca a

mamei sale, dar Fiona nu avea timp de amabilităţi inutile. De fapt, ea nu avea deloc timp de pierdut. Trecea printr-o criză de proporţii uriaşe, iar confruntarea cu Oliver putând reprezenta unica ei salvare.

— Refuz să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, ca să nu mai vorbim că este şi american pe deasupra. Probabil că va dori să trăiască în ţara lui, şi eu am petrecut deja mult prea mulţi ani departe de Anglia. Asta este casa mea şi i-am dus dorul mai mult decât aş putea exprima în cuvinte.

Oliver se sprijini lejer de poliţa şemineului în timp ce o studia.

— Dar nu eşti împotriva măritişului în sine?

— Bineînţeles că nu. Îmi doresc să mă căsătoresc. Ce aş putea face dacă nu m-aş căsători? Sunt o partidă destul de bună.

Se întoarse spre el şi indică pe degete spusele ei.

— Sunt dintr-o familie bună. Pot conduce o gospodărie. Sunt o gazdă excelentă. Vorbesc fluent trei limbi străine şi alte câteva în mod adecvat. Iar oglinda îmi spune, la fel şi numărul de pretendenţi, că sunt şi drăguţă.

— Nu eşti atât de… *rotundă* şi pistruiată cum erai când erai mică, murmură Oliver. Te-ai făcut drăguţă. Chiar drăguţă.

— În mod surprinzător. Zâmbi, cu satisfacţia unei femei care era într-adevăr mulţumită de felul în care se transformase. Mulţumesc, vere. Zâmbetul ei dispăru. Ce mă fac?

Sprâncenele lui Oliver se apropiară.

— Nu-mi vine să cred că unchiul Alfred te-ar lăsa într-o asemenea situaţie.

— A făcut, din păcate, ceea ce a crezut că e mai bine pentru mine. M-a încurajat să mă căsătoresc cu ani înainte să se îmbolnăvească.

— Presupun că au existat oferte?

Oliver o măsură cu privirea în mod apreciativ.

Ea ştia foarte bine ceea ce vedea el: o siluetă ce nu mai era grăsuţă, ci cu forme atrăgătoare, părul ce se

închisese de la o nuanţă strălucitoare, aproape portocalie la un mahon bogat, ochi verzi inteligenţi ridicaţi uşor la colţuri şi tenul ca de porţelan, perfecţiunea chipului fiind stricată doar de o brumă enervantă de pistrui pali pe nas, pe care bărbaţii îi găseau, în mod ciudat, încântători. Fiona Fairchild devenise o adevărată frumuseţe şi era perfect conştientă de asta. Păi nu o comparau bărbaţii cu o pictură renascentistă?

Totuşi, la fel de bine putea fi urâtă precum păcatul.

— Da, desigur. Alungă cu un gest al mâinii comentariul lui. Pe lângă atributele deja menţionate, sunt moştenitoarea unei averi semnificative. Cel puţin, eram. Când tata a realizat că nu-şi va mai reveni…

Un val de tristeţe o străbătu, dar îl ignoră. Îşi plânsese tatăl la moartea acestuia, din urmă cu aproape patru luni şi avea să-l jelească şi să-i simtă lipsa pentru tot restul zilelor, dar pentru moment era presată de găsirea unui mod în care să rezolve situaţia în care o lăsase.

— A preluat frâiele situaţiei.

— În ciuda îndemnurilor sale, tata a considerat că eşecul meu de a mă mărita era în parte din vina lui. Nu a fost, desigur. Pur şi simplu, n-am întâlnit un bărbat cu care să vreau să-mi petrec restul zilelor, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să înţelegi că, după moartea mamei vitrege, i-am preluat atribuţiile privind gospodăria, jucând rolul de gazdă pentru tatăl meu şi l-am ajutat cu surorile mele vitrege.

— Sunt trei, nu-i aşa? Şi două sunt gemene?

Fiona confirmă cu o înclinare a capului.

— Şi n-aş fi putut avea mai multă grijă de ele chiar dacă erau din aceeaşi carne şi sânge cu mine, ceea ce în sine constituie problema mea. Tata ştia că, dacă eram singura de care să am grijă, nu m-aş fi măritat cu un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Atunci ce vei face cu viaţa ta? întrebă Oliver cu blândeţe. Nu mi te pot imagina devenind guvernantă.

— Nici eu, spuse ea încreţindu-şi nasul. Sau doamnă de companie sau orice altceva de acest gen. Aş face

probabil exact ce am făcut.

— Să te arunci la mila celei mai apropiate rude în viaţă? întrebă el zâmbind.

— Cel mai sigur, răspunse ea în timp ce îi dezvăluia un zâmbet orbitor. Tu şi draga mătuşă Edwina nu m-aţi abandona niciodată şi nu m-aţi arunca în stradă. Totuşi eu, sau mai degrabă noi nu putem abuza de ospitalitatea voastră pentru totdeauna.

— Cu siguranţă sunteţi bine-venite. Pot spune că mama este mult prea încântată de ideea de a avea sub aripa protectoare patru tinere domnişoare. A deplâns îndelung faptul că nu are fete şi că singurul băiat pe care îl are nu şi-a făcut încă datoria de a-i aduce o noră.

Fiona râse.

— Acesta pare să fie un subiect constant în scrisorile ei. Redeveni serioasă şi clătină din cap. Oricum, nu putem trăi aici pentru restul vieţii… ca rude sărace.

— Ba mai mult ca sigur că poţi, spuse Oliver cu fermitate. Îmi eşti mai mult ca o soră.

— Oliver…

El ridică mâna pentru a o opri.

— Totuşi, pot înţelege că nu vrei să fii privită, spuse ridicându-şi privirea spre tavan, ca ruda săracă, deşi eu şi mama cu siguranţă că nu ne-am gândi la tine astfel. Acum… Oliver se încruntă. Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine. Unchiul Alfred ţi-a lăsat cea mai mare parte a averii, în principiu sub formă de zestre, lăsând sume substanţiale, de asemenea, pentru fiecare din surorile tale vitrege, pentru a le servi drept dotă.

Fiona încuviinţă din cap. Oliver o studie.

— Nu ţi-a lăsat nimic din care să trăieşti? Să întreţii gospodăria, pentru genul ăsta de cheltuieli?

— O sumă minimă pentru cheltuielile casei, cea mai mare parte în mâinile avocatului său, atât cât să ajungă până când *pretendentul* meu – îi fu greu să nu se înece cu acel cuvânt – ajunge din America. Tata ştia că, dacă lăsa o sumă mai mare la dispoziţia mea, voi găsi o cale de a ieşi din acest mariaj aranjat de el. Avea dreptate, desigur,

începu iar să se plimbe de colo-colo. Din momentul în care am auzit termenii moştenirii, am folosit orice sumă pe care am putut pune mâna, plus puţinul pe care reuşisem să-l economisesc, pentru a plăti călătoria noastră până aici. Te asigur că de acum până în ziua în care voi muri, voi avea un surplus frumuşel de bani ascunşi în saltea, pentru situaţii neprevăzute.

— În eventualitatea în care va trebui să fugi iar într-o ţară străină pentru a evita o căsătorie nedorită?

Vocea lui Oliver era serioasă, dar exista un licăr de amuzament în ochii săi. Ea îl ignoră.

— Exact. Ceea ce îmi aminteşte, spuse ea făcând o pauză şi împreunându-şi mâinile la spate în timp ce adopta un ton lejer. Trebuie să menţionez că, întrucât majoritatea banilor erau destinaţi pentru cheltuielile casei, este posibil să fi rămas vreo datorie neplătită, un creditor sau doi care ar putea să ne urmărească…

Oliver ridică o sprânceană.

— Tocmai din Florenţa?

Ea flutură din mână cu un gest nepăsător.

— Cheltuielile ar fi putut fi ceva mai mari decât anticipase tata. Sincer, Oliver, nu trebuie să mă priveşti aşa. Ştii, moartea nu e o chestiune ieftină. Hainele de doliu pentru patru femei nu sunt ieftine.

El se încruntă.

— Hainele tale nu par potrivite pentru doliu.

— Şi asta e tot din cauza tatălui meu. A stipulat să nu purtăm hainele de doliu mai mult de trei luni, întrucât nu considera că negrul este atrăgător pentru nişte tinere. Cred că n-a vrut ca eu să-l întâmpin pe viitorul meu *soţ,* spuse strâmbând din nas, arătând precum o cioară impunătoare cu părul roşu. A fost foarte grijuliu din partea lui, spuse în timp ce îi aruncă lui Oliver o privire jalnică. Arăt groaznic în negru.

— Mă îndoiesc de asta, murmură el.

— În orice caz, despre cheltuieli, continuă ea, nici nu-ţi imaginezi câţi oameni s-au simţit datori să ne viziteze timp de săptămâni sau chiar luni după aceea, ca să-şi

exprime condoleanţele, toţi aşteptând gustări. Înmormântarea tatii şi tot ce a implicat au fost destul de costisitoare.

— N-am ştiut.

— Nu, sunt sigură că n-ai ştiut, oftă Fiona.

Tatăl lui Oliver murise când acesta era mic, iar ideea ca altcineva să-i administreze finanţele, fie din această lume sau de pe cealaltă, îi era străină. Şi de ce nu ar fi fost aşa? Era bărbat şi stăpân deplin al propriului destin. Fionei îi plăcea să fie femeie şi considera chiar că stăpânea abilităţile şi şiretlicurile feminine. Totuşi, în momente precum acesta, era cel mai frustrant să nu aibă puterea acordată unui bărbat în această lume. În special când propriul monarh era femeie.

— Totul este chiar aici. Se îndreptă spre geanta pe care o aşezase pe o masă laterală, o deschise şi scoase o copie a testamentului tatălui ei. Toate detaliile neplăcute. I-l înmână lui Oliver. Avocatul tatii din Florenţa spune că nu pot face nimic în privinţa asta. Iar alţi doi pe care i-am consultat sunt de aceeaşi părere. Deşi nu este precizat niciun termen-limită, cred că ar fi cel mai bine dacă cel puţin aş fi logodită cu cineva până când pretendentul meu, am uitat cum îl cheamă, soseşte din America…

— America? Atunci nu este în Italia?

— Nu.

Ea îşi îndepărtă părul de pe faţă. Nu îşi făcuse timp de când sosise pentru a se împrospăta şi fără îndoială că avea un aspect puţin dezordonat. Nicidecum felul ei obişnuit, dar era cea mai mică îngrijorare a ei din acel moment.

— Poate că n-o spun cum trebuie. E cam complicat.

— Poate, spuse Oliver cu o grimasă.

— Prea bine, atunci. Făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Când tata şi-a dat seama că nu se va mai face bine, şi-a schimbat testamentul, împărţindu-şi averea între noi patru, sub formă de dote, cu o parte mai mare alocată mie pentru a putea avea grijă de celelalte şi o sumă minimă pusă separat pentru a acoperi cheltuielile până la nunta mea. Niciuna nu va primi nimic până când eu nu mă mărit.

Chiar dacă Genevieve, Arabella şi Sophia vor să se mărite, toate fiind la vârsta potrivită pentru acest lucru – deşi Belle şi Sophia au doar şaptesprezece ani şi eu consider că sunt mult prea tinere şi sunt puţin zvăpăiate…

— Ideea este?

— Ideea este că…

Ea făcu o pauză. Această parte era în special supărătoare şi încă dificil de crezut.

— Chiar dacă surorile mele se căsătoresc, ele nu-şi vor primi zestrea, doar dacă sau până când eu mă căsătoresc. Viitorul lor este strâns dependent de acţiunile mele.

— Poate face tatăl tău asta? întrebă Oliver uitându-se la hârtiile din mâinile sale şi apoi înapoi la ea. Adică, este legal? Să te forţeze să te căsătoreşti?

— Tata a fost un om inteligent, cu o latură diabolică necunoscută până acum, spuse ea îngustându-şi privirea. Nu mă forţează să fac nimic. Este în totalitate alegerea mea. Dacă îmi vreau moştenirea şi mijloacele pentru căsătorii bune pentru surorile mele, mă voi mărita. Până o voi face, fie într-o lună, fie în zece ani de acum, banii rămân în siguranţă într-un fond administrat de avocaţii săi din Londra.

— Deci dacă nu te căsătoreşti, nici surorile tale nu-şi vor primi zestrea? întrebă încet Oliver.

— Exact.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Tatăl tău era foarte hotărât, nu-i aşa?

— Într-adevăr, era.

— Şi unde intervine americanul acesta?

Se duse la un birou, întinse testamentul în faţa sa şi se uită la hârtii. Fiona îl urmă.

— Poate că ai uitat, dar am petrecut aproape patru ani la Paris înainte să ne mutăm la Florenţa. În afară de atribuţiile diplomatice pentru regină, tata avea un număr destul de mare de investiţii şi asociaţi de afaceri în diferite părţi ale lumii. Tatăl lui Cum-îl-cheamă, al cărui nume îmi scapă, de asemenea, era unul dintre ei. A fost în Italia anul

trecut, iar el şi tata şi-au reînnoit legătura. Privi peste umărul lui la hârtiile testamentului, şi suspiciunea îi făcu vocea mai dură. N-aş fi deloc surprinsă să aflu că atunci cei doi au pus la cale această schemă de unire a familiilor lor printr-o căsătorie între urmaşii lor.

Oliver scrută hârtiile.

— Stai puţin! Am văzut unde este cerut să te măriţi cu „un domn potrivit, cu caracter bun şi mijloace materiale”, dar nimic care să solicite în mod specific să te măriţi cu acest Cum-îl-cheamă.

— Am observat deja asta, şi poate reprezenta foarte bine mijlocul meu de scăpare.

Fiona făcu o pauză şi trimise o rugăciune de iertare spre Ceruri şi spre tatăl ei, deşi, având în vedere ultimele lui acţiuni, nu era aşa sigură că rugăciunile ei erau îndreptate în direcţia corectă.

— Aparent, tata era prea bolnav pentru a realiza că era un mare defect în planul său măreţ. De asemenea, este momentul în care intervii tu.

Oliver ridică o sprânceană.

— Eu?

— Ei bine, da.

Ea îşi căută cuvintele potrivite. Cu toate că acesta păruse un plan excelent când îi venise iniţial în minte, în acel moment nu părea decât stupid. Trase adânc aer în piept.

— Am nevoie de tine să-mi găseşti un soţ.

Capul lui Oliver se ridică brusc, şi el o privi de parcă i-ar fi crescut brusc două capete.

— Cum adică, un soţ?

— Ştii tu, un soţ. Ştii ce este un soţ, evident ai evitat suficient de mult timp să devii unul pentru a şti ce este. Flutură din mână nerăbdătoare. Cineva potrivit, cu caracter bun şi aşa mai departe. Preferabil nu cineva cu un picior în groapă şi aş prefera să fie arătos, cu o fire plăcută – simţul umorului ar fi de asemenea apreciat –, dar calitatea de care am nevoie cel mai mult este *disponibilitatea,* pentru că am nevoie de el cât mai repede posibil. Din momentul în care

Cum-îl-cheamă soseşte în Florenţa, bestia lui de tată îi va spune că am fugit şi va veni pe urmele mele.

Oliver continua să o privească de parcă unul dintre capetele ei ar fi început să saliveze.

— Ai luat în calcul posibilitatea ca acest Cum-îl-cheamă poate că nu vrea să se însoare cu tine?

— Nu vrea să se căsătorească cu mine? pufni ea. Nu fi absurd!

Păşi spre cel mai apropiat scaun şi se prăbuşi pe el într-o manieră deloc indicată pentru o doamnă, dar nu se simţea prea manierată în acel moment.

— Sincer, Oliver, bărbaţii m-au dorit doar pentru înfăţişarea mea. Acest individ american are în plus stimulentul unei averi impresionante, plus acordul postmortem al tatălui meu. Nu mi-l pot imagina că n-ar vrea să se căsătorească cu mine. Mai ales dacă îi seamănă cumva tatălui său. Scund, plinuţ, cu foarte puţin păr şi cu o fire calculată, m-a privit de parcă eram o iapă tânără pe care se gândea să o achiziţioneze. Nu-mi pot imagina că fiul ar fi mai bun, spuse ea privindu-l. Şi nu te holba la mine, este extrem de deconcertant.

— Nu eşti deloc cum îmi aminteam. Oliver clătină din cap. Am crezut întotdeauna că eşti timidă şi rezervată.

— Când eram copil, eram, în mare parte din timp. Oamenii se schimbă cu timpul, vere. Şi tu ai făcut-o, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Nu prea mă mai caţăr în copaci acum şi nu-mi pot aminti ultima dată când m-am jucat cu soldăţei de plumb, zâmbi el, apoi redeveni serios. Dacă acest american te urmăreşte până aici, atunci ce? În mod sigur nu te poate forţa să te căsătoreşti cu el.

— Bineînţeles că poate, în privinţa asta nu voi avea de ales. Sări în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Sunt foarte realistă în ceea ce mă priveşte, Oliver.

El chicoti.

— Aşa am şi remarcat.

— Privind atât defectele, cât şi calităţile mele. Şi nu te lăsa păcălit de aparenţe, nu sunt nici pe departe aşa

perfectă pe cât par. Am un număr de defecte neplăcute, spuse scuturând din cap. Sunt o persoană slabă, vere. Nu gust ideea sărăciei şi chiar îmi face plăcere să cheltui banii. Am stabilit deja că, în afară de căsătorie, n-am niciun mod util de a-mi croi drumul prin lume. Dacă nu găsesc un mijloc de scăpare, mă voi vedea nevoită să mă căsătoresc cu Cum-îl-cheamă, măcar pentru a le salva pe surorile mele şi desigur şi pe mine, spuse privindu-l. Deşi nici lor nu le va merge bine în sărăcie.

Oliver pufni.

— Fără îndoială.

Fiona se apropie de el, îi prinse mâinile şi îl privi în ochi.

— Mă vei ajuta.

— Să-ţi găseşti un soţ? Clătină din cap. Credeam că nu vrei să te măriţi cu un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu vreau, dar dacă trebuie să mă mărit – şi se pare că trebuie –, aş prefera ca el să fie englez. Nu sunt împotriva alegerii unei partide care să-mi fie pe plac. Haide, vere! Făcu ochii mari şi adoptă un ton persuasiv, care era bine cunoscut că funcţiona eficient asupra oricărui domn. Cu siguranţă ai prieteni care îşi caută o soţie?

— Cei mai mulţi prieteni ai mei evită în mod evident mariajul în acest moment.

— Dar ai putea întocmi, ah, cum să spun, o selecţie, un sortiment, din care să pot alege?

— Un sortiment? râse el. Precum dulciurile?

— Cu puţin noroc, da. O selecţie de perechi potrivite. O etalare de candidaţi acceptabili. Ea se forţă să adauge o notă rugătoare în voce. Te rog, Oliver!

— Eu nu…

— Te avertizez, nu intenţionez să renunţ. Ori mă ajuţi să-mi găsesc un soţ potrivit, ori – îşi lăsă mâinile în jos, păşind în spate şi îşi îndreptă umerii – va trebui să găsesc unul singură. Şi cum taţii noştri sunt decedaţi, tu, în calitate de conte de Norcroft, eşti capul familiei. Prin urmare…

— Prin urmare? repetă el încet, cu o sclipire aparte de

înţelegere în priviri.

— Prin urmare, ca un cap al familiei, mă gândesc că ai dori să eviţi scandalul public. Nu pot garanta că în căutarea unei perechi potrivite va exista prea multă discreţie, spuse încrucişând braţele peste piept. De fapt, mă gândesc că cea mai bună metodă de a-mi începe căutarea ar fi în mod direct şi cinstit. Un anunţ în *Times* ar putea ajuta. Ceva de genul „Moştenitoare atractivă caută pereche potrivită. Candidaţii trebuie să fie de bună calitate şi dornici să se căsătorească imediat”.

— N-ai face asta, spuse privind-o cu neîncredere şi îngrozit.

— Ah, dar aş face-o, replică ridicând din umeri. Sunt o femeie disperată, Oliver. Femeile disperate trebuie să apeleze la mijloace disperate.

— Am spus că tu şi surorile tale sunteţi bine-venite aici.

— Am spus că nu vreau să fiu ruda săracă. Îşi strânse buzele într-o linie subţire. Ei bine?

— Doamne, Dumnezeule, eşti încăpăţânată. Nu-mi vine să cred… Făcu o pauză, şi ochii i se îngustară. Şi eşti şi hotărâtă.

— Ştiu bine ce vreau.

— Şi ai spirit. Un zâmbet i se întinse încet pe buze. Ai o mare doză de curaj.

Ea pufni nerăbdătoare.

— Nu înţeleg ce legătură au toate acestea cu ce discutăm.

— Tu, draga mea verişoară, reprezinţi o provocare pentru orice bărbat, zise în timp ce zâmbetul i se transformă în rânjet.

— Îmi place să cred că aşa este.

O studie în tăcere pentru un lung moment. Fiona îşi ţinu respiraţia. Nu intenţionase cu adevărat să ameninţe cu publicitatea pentru un soţ şi nu era chiar sigură că ar face un asemenea lucru. Totuşi, era cu adevărat disperată.

— Helmsley, spuse brusc Oliver.

— Cine?

— Marchizul de Helmsley. Jonathon Effington.

— Jonathon Effington, întrebă, şi inima i se opri o fracţiune de secundă. Deci nu e însurat?

Oliver râse.

— Nu, cu siguranţă nu e însurat. Dar ar vrea să fie.

— Chiar aşa? Apoi, forţându-se, adăugă cu o notă lejeră în glas: Cât de… perfect.

— Perfect? Îndrăznesc să spun că Helmsley ar fi orice, numai… Se opri şi se gândi la vorbele ei. De ce?

Ea făcu nevinovată ochii mari.

— De ce, ce?

— De ce crezi că Helmsley, dintre toţi oamenii, ar fi perfect? L-ai întâlnit?

— Nu, desigur că nu. N-am schimbat nici două vorbe cu acest bărbat, spuse cu o fluturare a mâinii. L-am văzut totuşi o dată, înainte ca familia mea să plece din Londra, ah, când, să fie nouă ani de atunci?

Se împlineau exact nouă ani în ajunul acelui Crăciun şi al balului de Crăciun al familiei Effington.

— Mi-a plăcut cum arăta, asta-i tot. Doar dacă nu s-a schimbat dramatic, era chiar destul de atrăgător. Şi dacă trebuie să mă mărit cu cineva cu graba solicitată de situaţia mea, ar fi foarte bine să-mi placă înfăţişarea bărbatului.

Oliver o studie cu suspiciune.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Ah, dar îmi place felul în care arată.

Şi era ceva la acel bărbat ce o femeie să nu găsească pe plac? Doar dacă memoria nu o înşela complet, Jonathon Effington era înalt, cu umeri largi, cu părul negru bogat în culoare şi care dansa de parcă se născuse pe ringul de dans. Avea o gropiţă delicioasă ce apărea când râdea şi ochi ce străluceau de neastâmpăr. Ah, cu siguranţă nu dansase niciodată cu el, nu îi auzise râsul decât de la distanţă şi nici nu se uitase în ochii lui.

— Nu la asta m-am referit şi ştii foarte bine.

— Oricum, trebuie să recunoşti că este o partidă pe care chiar şi tata ar fi aprobat-o. Ar fi mai mult decât o partidă potrivită.

— Şi tu nu eşti singura lady din Londra care crede asta. Helmsley este unul dintre cei mai doriţi burlaci din ţară. Într-o zi va deveni ducele de Roxborough şi este putred de bogat.

— Ţi-am zis eu că este perfect! Fiona radie de încântare. Acum tot ce trebuie să facem este să-l convingem că eu sunt perfectă pentru el.

— Şi ai câteva idei şi cum să facem asta?

— Nici măcar una, oftă ea. Am avut domni care au încercat să mă convingă să mă căsătoresc cu ei, dar n-am fost niciodată în poziţia de a încerca să ademenesc unul să se însoare cu mine. Întotdeauna există posibilitatea de a-l amesteca într-o situaţie scandaloasă, care l-ar forţa mai apoi să se căsătorească cu mine, pentru a-mi salva onoarea şi toate cele.

Oliver ridică o sprânceană.

— Ai face asta?

— Din păcate, mi-e teamă că n-aş face-o. Ah, sunt suficient de disperată pentru a acţiona astfel, dar până şi eu am anumite standarde de comportament. În plus, ar trebui să trăiesc cu el pentru restul zilelor şi aş prefera să evit resentimentele pe care cu siguranţă le-ar provoca o căsătorie forţată.

— Bine.

— Mă bucur că aprobi, deşi ar fi mult mai uşor dacă aş fi genul de femeie care ar forţa un bărbat să intre într-o căsătorie nedorită. Oliver, spuse aplecându-se spre el. Nu sunteţi prieteni? Nu te poţi gândi la ceva?

— Ceva ce ar face un prieten vechi să se căsătorească cu o femeie pe care n-a întâlnit-o niciodată? Asta este mai degrabă o provocare formidabilă, rânji Oliver. Totuşi, provocarea poate să fie chiar cheia.

— Ce vrei să spui?

— Helmsley provine dintr-o familie cu femei cu o voinţă foarte puternică, chicoti el ironic. Mă poţi crede în această privinţă. A fost o vreme când m-am închipuit îndrăgostit de sora lui mai mică. În orice caz, a afirmat cândva foarte vehement ce îşi doreşte de la o soţie. Să fie

liniştită, rezervată, bine-crescută, genul acesta de lucruri.

— Oh, Doamne, murmură ea.

— Oricum, în ultimii ani a ajuns să realizeze că acel gen de femeie l-ar plictisi de moarte. Îşi doreşte o femeie inteligentă, care să ştie ce vrea. Îşi doreşte o mireasă care ar fi mai mult o… provocare, zâmbi Oliver.

— Nu ştiu dacă am încercat vreodată să reprezint o provocare până acum, dar cu siguranţă pot încerca, spuse Fiona repede. Şi cu siguranţă ştiu ce vreau.

— Într-adevăr, o femeie care ar fugi prin jumătate din Europa mai degrabă decât să se mărite cu bărbatul ales pentru ea de tatăl ei ar fi exact tipul de femeie care ar stârni interesul lui Helmsley.

— Excelent!

Jonathon Effington era chiar tipul de bărbat cu care visase întotdeauna să se căsătorească. Într-adevăr, deşi nu o rostise niciodată cu voce tare şi chiar alungase gândul din minte cu ani în urmă, Jonathon Effington era chiar bărbatul cu care îşi dorise dintotdeauna să se mărite, chiar dacă el nu avea idee de existenţa ei.

Cu ajutorul lui Oliver, acest lucru era pe cale să se schimbe.

— Ce facem acum? Vei aranja să fim prezentaţi sau… îşi împreună sprâncenele. Am de gând să fiu sinceră cu el. Mariajul este pentru totdeauna şi nu doresc să încep cu o înşelăciune.

— Sinceritatea este cu adevărat cea mai bună metodă de a acţiona, încuviinţă Oliver. Totul pe faţă.

— Ei bine, poate nu totul, murmură ea.

Amintirea câtorva incidente ce se apropiaseră periculos de mult de un scandal îi veni în minte.

— Nu chiar tot? întrebă Oliver ridicând o sprânceană.

— Nu poţi să fii o provocare, dar în acelaşi timp complet sincer, spuse ea cu trufie. Nu mi-aş dori ca el să-mi cunoască toate… secretele, ca să spunem aşa. Nu că aş avea vreun secret special, adăugă ea repede, deşi presupun că se poate considera…

— Este destul. Oliver se înfioră. Nu-mi doresc să ştiu

mai mult decât este absolut necesar. Pur şi simplu, oferă-mi garanţia că *secretele* tale nu includ nimic ce ar putea împiedica să fii percepută ca o partidă respectabilă…

— Oliver! Îi aruncă o privire indignată. Cum poţi gândi aşa ceva?

— Scuzele mele, verişoară! Avu bunul-simţ de a părea mâhnit. Nu ne-am văzut de foarte mult timp şi, într-adevăr, nu ne cunoaştem deloc. Ai manierele şi înfăţişarea unei femei care, ei bine… Clătină ironic din cap. Sincer, mă îndoiesc că sunt prea mulţi bărbaţi care n-ar risca un scandal pentru tine.

— O voi lua ca pe un compliment, zâmbi ea, apoi redeveni serioasă. Inclusiv Jonathon Effington?

— În mod special Jonathon Effington. Eşti exact ceea ce pretinde că îşi doreşte de la o soţie. Îi voi face chiar o favoare, chicoti el. Ah, asta ar putea să fie foarte distractiv.

— Distracţia este ultimul lucru de care am nevoie, Oliver, oftă Fiona. Am nevoie de un soţ.

Şi Jonathon Effington nu era pur şi simplu ceea ce avea nevoie, era exact ceea ce îşi dorea.

Capitolul 2

Patru zile mai târziu, la balul de Crăciun al familiei Effington…

— Eficient ca întotdeauna, Henry.

Jonathon Effington aruncă o privire majordomului, care, ca în fiecare an în acea perioadă din timpul balului de Crăciun al familiei Effington, se poziţionase lângă oglinda veneţiană şi măsuţa aşezate într-un alcov discret pe holul ce ducea în biblioteca reşedinţei Effington. Şi, la fel ca în fiecare an, avea o sticlă din crama familiei cu cea mai fină şampanie şi două pahare.

— Mulţumesc, milord, spuse Henry cu răceală.

Jonathon îşi stăpâni un rânjet. Henry Mansfield nu era

decât cu zece ani mai în vârstă decât el, iar Jonathon era singurul membru al familiei care i se adresa cu numele său de botez. În afară de această singură abatere, de mult permisă şi acceptată de ambii bărbaţi, conduita lui Henry era impecabilă şi mereu perfectă. Probabil îi curgea prin vene. Era cel puţin al treilea Mansfield care servea ca majordom în reşedinţa Effington, şi astfel îl servea pe ducele de Roxborough şi pe familia acestuia, înaintând pe această poziţie în urmă cu câţiva ani, când unchiul său, majordomul anterior şi un Mansfield de asemenea, se retrăsese la o căsuţă la ţară.

Jonathon îşi îndreptă atenţia la imaginea proprie. Avusese mai devreme în acea seară o întâlnire în bibliotecă cu bărbatul care spera ca în curând să îi devină cumnat, dar întâlnirea care urma era cu totul diferită şi cu mult mai plăcută. Făcu o ajustare minoră la pliurile lavalierei.

— Ce spui, Henry, sunt bine?

— Sunteţi perfecţiunea întruchipată, milord, rosti tărăgănat Henry.

Jonathon râse. Henry nu era niciodată sarcastic în mod făţiş, totuşi Jonathon ştia exact ce implica în acel moment tonul majordomului. Cei doi bărbaţi se cunoşteau dintotdeauna. Într-adevăr, în anii copilăriei, Henry îl ajutase pe Jonathon în diversele sale isprăvi şi, ocazional, îi oferise salvarea foarte necesară.

— Aproape deloc perfecţiune, dar acceptabil, aş crede mai degrabă.

Jonathon îşi studie critic reflexia.

Nu era cel mai frumos dintre prietenii lui, dar nu era neatrăgător. În realitate, era chiar mulţumit cu înfăţişarea sa. Iar femeile cu siguranţă nu păreau să îi găsească vreun cusur. Ba chiar le plăcea şi felul enervant în care părul său brunet, des, îi cădea pe frunte în loc să stea supus la locul său. Adresă un rânjet răutăcios imaginii sale reflectate. Şi păreau să îi adore zâmbetul, licărirea din ochi şi singura gropiţă din obraz. Dumnezeule, era fără îndoială un diavol chipeş.

— Lipsit de pasiune, pe naiba, rosti în barbă.

Fruntea lui Henry se încruntă uşor.

— Îmi cer scuze, milord?

— Nimic, Henry, doar gândeam cu voce tare.

Zâmbetul lui Jonathon păli, în timp ce privi chipul din oglindă.

Nu ar fi recunoscut în faţa prietenilor săi, dar acuzaţia lor din urmă cu o săptămână referitoare la lipsa pasiunii din relaţiile sale îi rămăsese în minte. Încercase să o ignore, să o alunge drept o idee absurdă, dar totuşi stăruia încă precum o melodie ce se repetă la nesfârşit şi poate înnebuni uşor pe cineva.

Recunoştea, deşi doar pentru sine, că prietenii lui poate nu se înşelau în totalitate, deşi cu siguranţă că el fusese îndrăgostit ocazional. De câteva ori. Pur şi simplu, nu era genul de iubire, de pasiune imensă, care făcea ca o persoană să se comporte ridicol sau să facă promisiuni pe care nu avea nicio intenţie să le respecte. Privind retrospectiv, nu lăsase niciodată o femeie să creadă că îi oferea mai mult decât o făcea. Dacă relaţiile sale cu femeile fuseseră oarecum superficiale, ei bine, acest lucru le convenise atât lui, cât şi doamnei care fusese obiectul atenţiei lui în acel moment. Şi despărţirile fuseseră întotdeauna amicale.

Nu era un mod prea rău de a trăi viaţa. Jonathon nu avea nicio îndoială că, în momentul în care femeia potrivită îşi va face apariţia, pasiunea pe care prietenii lui proclamau că n-o simţise niciodată va urma.

Nu în această seară, oricum. În acea seară, întâlnirea anuală din bibliotecă era cu rafinata Lady Chester. Judith era o văduvă micuţă, blondă, cu ochi albaştri, cu o reputaţie încântătoare şi binemeritată de a savura amuzamentele oferite de viaţă şi fără absolut nicio dorinţă de a se recăsători. Chicoti pentru sine. Nu era pentru prima dată când el şi Judith împărţeau o seară privată şi, bănuia el, nici ultima. Totuşi, nimeni nu ştia la ce să se aştepte de la Judith, şi era Ajunul Crăciunului.

Jonathon luă paharele pe care i le oferea Henry cu o mână, luă sticla cu cealaltă, apoi porni spre bibliotecă. Făcu

doi paşi, apoi privi înapoi la majordom şi ridică o sprânceană.

— Ei bine?

— Ei bine, ce, milord?

Expresia de impasibilitate de pe faţa lui Henry nu se schimbă deloc.

— Sfat, Henry, cuvinte înţelepte. Tradiţionalul tău monolog de Ajun de Crăciun.

— Nu l-aş numi monolog.

Vocea lui Henry nu oscilă, dar o anumită sclipire de amuzament îi apăru în ochi.

— Totuşi, este aproape o tradiţie, ca însuşi balul de Crăciun al familiei Effington sau felul în care mama va găsi brazi chiar şi mai mari pentru a fi decoraţi în fiecare an, sau…

Zâmbetul lui Jonathon se lărgi şi privi în lungul coridorului ce ducea spre bibliotecă.

— Aceea este cu adevărat o tradiţie, spuse blajin Henry.

Şi cine ar fi ştiut mai bine decât el?

Când Jonathon avusese prima sa întâlnire în bibliotecă, în timpul balului de Crăciun, avea doar şaptesprezece ani, iar Henry era abia valet. Totuşi, reuşise să îi procure vinul şi paharele necesare şi îi oferise de asemenea câteva sfaturi de cum să se poarte cu sexul frumos, din punctul de vedere privilegiat al unui bărbat cu experienţă.

— Prea bine.

Privirea clară a majordomului o întâlni pe cea a lui Jonathon.

— Chiar aveţi grijă, milord! Amintiţi-vă că femeile sunt creaturi capricioase şi înclinate să citească mai multe în cuvintele şi acţiunile unui domn decât poate că intenţionează el.

Henry îi spuse exact aceleaşi cuvinte şi cu exact acelaşi ton pe care îl folosea în fiecare an.

— Nu vă pierdeţi capul. Nu cedaţi poziţiilor prea compromiţătoare, ca nu cumva un oaspete neinvitat să

nimerească peste întâlnirea voastră, spuse el dregându-şi glasul.

— Mulţumesc, Henry. Acum sunt complet pregătit.

Jonathon rânji, porni din nou spre bibliotecă, apoi se opri.

— Henry, ai fost vreodată îndrăgostit?

— Îndrăgostit? Henry clătină din cap. Nu încă, milord, dar nu am eliminat încă această posibilitate în viitor.

— Nici eu.

Pentru un moment, aplombul obişnuit al lui Henry şovăi.

— Domnule, să înţeleg că Lady Chester…

— Dumnezeule, nu! spuse repede Jonathon. Nu că nu este o doamnă încântătoare şi ţin extrem de mult la ea, dar nu este interesată de mine, dincolo de această seară, mai mult decât sunt eu de ea.

— Totuşi, nu-mi amintesc să vă fi întâlnit cu aceeaşi doamnă de două ori în bibliotecă.

— Da, ei bine…

Era dificil de explicat relaţia pe care o avea cu Judith. Nici chiar el nu era atât de sigur că o înţelegea. De-a lungul anilor dezvoltaseră o relaţie ceva mai mult decât o prietenie, dar mai puţin de o relaţie de iubire, deşi împărţiseră cu siguranţă patul cu mai multe ocazii. Nu era foarte sigur de ce o invitase pe Judith să-i ţină companie în acea seară, deşi întotdeauna petreceau excelent timpul împreună. Poate că era mult mai uşor şi mai sigur să fie în compania unei doamne pe care o cunoştea bine, decât să joace iar jocurile necesare cu o femeie necunoscută.

Henry îl studie cu calm. Era ceva foarte deconcertant. Henry văzuse întotdeauna mai mult decât şi-ar fi dorit Jonathon.

— Nu. Eu şi Lady Chester vom avea un amuzant răgaz de la bal, un interludiu plăcut, dar nimic mai mult de atât, rosti cu o voce fermă Jonathon.

— Ca de obicei, milord.

— Într-adevăr.

Jonathon ridică paharele într-un fel de toast.

— Ca întotdeauna.

Dădu din cap aprobator, se întoarse şi se îndepărtă pe coridor, starea melancolică fiind înlăturată la gândul văduvei delectabile care îl aştepta.

Judith era alegerea potrivită pentru acea seară. Nu exista un mijloc mai bun de a marca sezonul decât cu o sticlă de şampanie bună şi cu o femeie frumoasă în braţe. Şi dacă doamna în cauză nu aştepta mai mult decât era dispus să dea celălalt, cu atât mai bine. În plus, probabil că ea era prima care să recunoască faptul că el nu mai era ce îşi dorea, dacă ar fi fost interesată să îşi găsească un soţ, fapt ce o făcea să fie ceea ce el îşi dorea.

Nu, el ştia precis ce îşi dorea şi, chiar dacă prietenii lui credeau că era foarte amuzant, când în sfârşit va găsi o asemenea femeie, nu va ezita să urmărească şi să câştige atât mâna, cât şi inima ei. Şi va face asta cu o pasiune năvalnică, neimaginată, nemaivăzută până atunci.

Dar nu în acea seară.

Zâmbi, împinse cu piciorul uşa bibliotecii pentru a o deschide şi intră în cameră. Biblioteca era o cameră spaţioasă, cu rafturi încărcate de cărţi ce ajungeau până sus, la plafonul înalt, cu un birou supradimensionat, în partea opusă uşii şi un şemineu în capătul îndepărtat al camerei, cu o canapea poziţionată strategic în faţa lui, pentru orice scopuri puteau fi considerate necesare. Lămpile cu gaz din cameră fuseseră lăsate să lumineze slab şi nici chiar focul nu alunga umbrele în acel capăt al camerei. Totuşi, se observa silueta distinctă a unei femei care se afla în colţul cel mai întunecat.

— Ah, Judith, iartă-mi întârzierea. Jonathon se duse până la birou, aşeză paharele şi deschise şampania ca un expert. Plănuisem să ajung înaintea ta.

— Chiar aşa? întrebă ea, vocea fiindu-i uşor mai răguşită decât de obicei.

Chiar excitant, într-adevăr. Acea seară putea să fie mult mai bună decât se aşteptase.

— Într-adevăr, chiar aşa. Umplu ambele pahare. Voiam să te întâmpin cu şampania deja turnată. Luă

paharele şi se întoarse. Chiar urăsc să…

Cuvintele i se opriră în gât.

O apariţie, categoric nu Judith, dar o apariţie totuşi, înaintă dintre umbre.

— Chiar urăşti ce?

— Surprizele, murmură el în timp ce îi înmână paharul. Nu eşti Lady Chester.

— Nu sunt? Sorbi din şampanie şi îl privi într-o manieră inocentă şi foarte eficientă. Eşti sigur?

— N-am nici cea mai mică îndoială.

Privirea lui o măsură şi fu foarte încântat de ceea ce văzu. Dar pe de altă parte, cine nu ar fi fost?

Era mult mai înaltă decât Judith, dar nu foarte înaltă, cu părul într-o nuanţă de roşcat puternic, cald. Lui întotdeauna îi plăcuse părul roşcat. Ochii ei erau încântători, verzi la culoare şi aproape ca migdalele în formă. Decolteul jos al rochiei îi accentua silueta voluptuoasă. Era cu adevărat o apariţie – nu, o zeiţă, vibrantă şi înflăcărată şi venită direct din visele oricărui bărbat sănătos. Jonathon fusese întotdeauna extrem de sănătos.

— Pot întreba ce-ai făcut cu Lady Chester?

— Ce am făcut cu ea?

Ea râse, un sunet bogat, natural, de parcă râsul venea uşor pentru ea. Îi plăcea şi asta.

— Ei bine, am legat-o şi am înghesuit-o într-un dulap de haine.

— Chiar ai făcut aşa? Îndrăznesc să spun că mai degrabă ar fi încântată de asta.

Ea râse din nou.

— Deşi mă îndoiesc să fie legată şi încuiată. O studie pe zeiţă cu curiozitate. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nimic înfricoşător, te asigur. A fost pur şi simplu convinsă să-mi permită să te întâlnesc aici în locul ei.

— Convinsă? De tine?

— Nu. Clătină din cap. N-am întâlnit-o niciodată pe doamnă. Lordul Norcroft a vorbit cu ea.

— Serios? Jonathon ridică o sprânceană. Lordul

Norcroft, ai spus? Cât de interesant!

Ea zâmbi într-o manieră diplomatică. Jonathon îşi alese cuvintele cu atenţie. Ce punea la cale Oliver?

— De ce ar convinge-o Norcroft pe Lady Chester să-ţi permită să-i iei locul?

— Ei bine... Ea se încruntă şi se gândi pentru un moment, apoi trase adânc aer în piept şi îi susţinu privirea direct. Deoarece am o propunere pentru tine.

— O propunere? El păstră un zâmbet plăcut pe faţă, dar suspiciunea îi străbătu corpul. Ce fel de propunere?

— E mult mai greu de rostit cu voce tare decât am crezut că va fi.

Ea îşi încreţi nasul drăguţ şi păru stânjenită. Jonathon nu era complet sigur că o credea. Sorbi din vin şi o studie.

— E o propunere de afaceri?

Era stilul lui Oliver să îi trimită o propunere de investiţii interesantă sub forma unei femei frumoase. În mod special dacă investiţia era mult mai *interesantă* decât suna.

— Cu siguranţă nu aş numi-o afacere, deşi îndrăznesc să spun că unele persoane ar putea crede că este, adăugă ea şoptit.

— Atunci, personală?

— În mod excepţional.

— O propunere de o natură personală, în mod excepţional, râse el. Asta sună ca o propunere de căsătorie.

— Exact, oftă ea în semn de uşurare. Îţi mulţumesc, milord, este mult mai uşor să te aud pe tine spunând asta, decât dacă aş fi spus-o eu.

— Să mă auzi spunând ce? El o privi confuz. Draga mea doamnă, nu am nicio idee despre ce vorbeşti.

— Este cu adevărat chiar simplu. Chiar tu ai spus-o. Vorbesc despre o propunere de căsătorie. Se aplecă spre el şi vorbi clar, de parcă inteligenţa lui era îndoielnică. Între tine şi mine.

— Tu şi cu mine, repetă el încet.

Căsătorie?

— Îmi dau seama că încă nu prea înţelegi, nu-i aşa? Îl

privi într-o manieră foarte compătimitoare. Mi-e teamă că e vina mea. Nu sunt foarte bună la explicaţii, în special la cele complicate.

— Nu eşti? *Căsătorie?* Poate că ai putea încerca?

— Ah, absolut. Bău restul şampaniei din paharul său, puse paharul gol pe birou, îşi strânse mâinile şi trase adânc aer în piept. Milord Helmsley... Făcu o pauză şi o mică încreţitură îi străbătu fruntea. Îţi pot spune Jonathon? Ştiu că este teribil de încrezut din partea mea şi nicidecum adecvat, dar se pare că o discuţie de acest tip necesită o oarecare, ei bine, intimitate care în alte condiţii ar putea fi considerată – făcu o pauză pentru a se gândi un moment – indecentă.

— Indecentă?

Ea confirmă din cap.

— Indecentă.

— Nimănui nu i-ar fi pe plac să fie considerat indecent, murmură el. Atunci, Jonathon să fie. Şi tu eşti?

— Ah, dragă, imaginează-ţi că am uitat cu desăvârşire să mă prezint, râse ea uşor. Voi atribui acest lucru în întregime emoţiilor. N-am mai făcut cereri în căsătorie până acum.

— Pentru uşurarea mea eternă. Nu mi-ar plăcea să cred că faci o practică din asta, domnişoară...?

— Domnişoara Fairchild. Fiona Fairchild. Îi întinse mâna. Dar trebuie să-mi spui Fiona.

— Aş fi încântat.

Îi luă mâna înmănuşată şi îşi trecu buzele peste ea. Fairchild? Numele îi era vag familiar, dar nu îşi putea da seama de unde îl ştia. Privirea sa nu se despărţise deloc de a ei.

— Fiona.

— Îmi place cum sună. Ea îşi înclină capul şi îl studie gânditoare. Jonathon şi Fiona. Sună... potrivit. De parcă era scris să fie.

— Scris să fie?

Nu îi plăcea absolut deloc cum suna asta. În mod special, pentru că subiectul era căsătoria. Nu era sigur că

ar trebui să continue, oricare ar fi fost jocul pe care această femeie şi Oliver îl jucau. Totuşi, într-adevăr nu îi plăcea să renunţe înainte de a şti că era un joc pe care ar fi putut să îl câştige.

— Predestinat, poate?

— Exact.

Ea îi aruncă un zâmbet radios, ce avu un efect ciudat asupra stomacului său. Pentru un moment, cuvintele ei fură acoperite de vuietul din urechi şi de sângele ce îi pompa prin vene, şi nimic din lume nu mai conta în afară de zâmbetul şi de ochii ei.

— …un fel de destin, aş crede.

El clătină din cap.

— Poftim?

— Spuneam că tu, nefiind încă însurat, pare cu adevărat că e vorba de destin, de providenţă sau de altceva de această natură.

Jonathon îşi îngustă privirea.

— De ce?

— Pentru că sunt perfectă pentru tine.

Ea afişă din nou acel zâmbet uimitor, dar el îl ignoră cu fermitate. Evident că avea nevoie de toată agerimea minţii.

— Perfectă pentru mine? întrebă el încet.

— Tu răspunzi la orice cu o întrebare?

— Iartă-mă, domnişoară Fairchild, Fiona. N-am mai fost subiectul unei cereri în căsătorie până acum.

— Nu, bineînţeles că nu. Îndepărtă cu un gest al mâinii comentariul. Cât de naiv din partea mea să nu realizez că şi tu te poţi simţi la fel de stingherit de acest lucru ca şi mine. Făcu o pauză. Acum, oare unde rămăsesem?

— Eşti perfectă pentru mine, spuse el sec.

— Ah, da. Ei bine. Îşi îndreptă umerii şi îi întâlni privirea cu o hotărâre de neclintit. Viitoarea ta soţie va fi marchiza de Helmsley şi, într-o zi, ducesa de Roxborough. În foarte multe feluri, am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele pregătindu-mă pentru o asemenea poziţie.

Mama a fost sora unui conte, tatăl meu, fiul mai mic al unui marchiz. Am călătorit foarte mult şi vorbesc fluent câteva limbi străine. Pot conduce o gospodărie, atât cu eficienţă, cât şi cu eleganţă şi sunt o gazdă excelentă. Îşi întinse mâinile într-un gest modest, ce nu părea deloc modest, şi zâmbi. Cum ziceam, sunt perfectă.

— Perfectă poate doar dacă voiam să găsesc pe cineva pentru poziţia de marchiză sau ducesă, dar eşti oare perfectă pentru mine? Ca soţie, mă refer.

Jonathon îşi alesese cuvintele cu grijă. Era ceva ce se petrecea acolo, iar el era decis să descopere exact despre ce era vorba.

— Oliver aşa crede.

— Aşa crede, nu-i aşa?

Deci îi spunea lui Oliver pe numele de botez. Asta era foarte interesant şi implica o relaţie apropiată. Indiferent ce joc făcea prietenul lui, Jonathon îl va juca de asemenea, pentru moment. În plus, indiferent cine era această femeie, era fără îndoială încântătoare şi chiar amuzantă.

Sorbi din şampanie şi îşi îndreptă privirea asupra ei.

— De ce?

— El spune că sunt încăpăţânată şi hotărâtă. Mai spune că am o cantitate neobişnuită de curaj şi că sunt mult prea inteligentă pentru binele meu. Să fiu sinceră, n-are sens pentru mine. Clătină din cap, cu o expresie derutată pe chip. Întotdeauna am considerat aceste calităţi mai degrabă o problemă decât un bun de preţ, cel puţin în ochii unui bărbat, dar Oliver spune că mă fac să fiu o provocare. Şi mai spune că tu îţi doreşti ca soţia să fie o provocare.

— Sunt un bărbat neobişnuit. Chiar îmi face plăcere o provocare…

Şi nu o recunoscuse el în faţa prietenilor săi cu o săptămână în urmă?

— Voi mărturisi în continuare că o femeie frumoasă…

Şi nu găsiseră ei acest lucru ca fiind foarte amuzant?

— …care este de asemenea o provocare este…

Şi cu siguranţă nu era nicio coincidenţă că această

zeiţă cu ochi verzi apăruse chiar acum în locul lui Judith, ajutată de Oliver?

De îndată ce îl izbi răspunsul, se abţinu cu greu să nu râdă. Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să realizeze adevărul din clipa în care această femeie spusese că este perfectă pentru el. Ceea ce se întâmpla era cu siguranţă un fel de glumă. O schemă elaborată, pusă la cale de prietenii lui, pentru a-l face să arate precum un nerod.

— Este… ce? interveni Fiona, dacă acesta era numele ei adevărat.

— Este, spuse el aruncându-i cel mai şarmant zâmbet al său, perfectă.

Se întoarse pentru a umple paharul său şi pe al ei. Dar cât de departe ar merge această femeie sub îndrumarea lui Oliver şi a celorlalţi?

Îi întinse un pahar, pe care ea îl luă cu un zâmbet recunoscător. Era evident o actriţă. Şi încă una foarte bună. Acea mărire inocentă a ochilor. Expresia uşor nesigură ce îi traversa chipul, ezitarea vagă, urma de disconfort. Iar Fairchild probabil îi suna familiar, deoarece îi auzise numele în legătură cu o piesă sau alta. Poate chiar o urmărise pe scenă, deşi cu siguranţă şi-ar fi amintit dacă ar fi văzut-o înainte de acea seară. Sincer, nu îşi putea imagina că ar putea să o uite vreodată. Era o femeie care ar persista în mintea unui bărbat.

— Deci spune-mi, domnişoară Fairchild, Fiona, de ce o femeie atât de încântătoare, de desăvârşită în a fi – chicoti el – o *provocare,* precum eşti tu, trebuie să recurgă la a propune căsătoria unui bărbat pe care nu l-a mai întâlnit?

— E complicat.

— Ai menţionat asta deja.

— Merită repetiţia. Sorbi din şampanie şi se gândi un moment. Tata a vrut să mă căsătoresc…

— Cum au tendinţa să facă taţii.

Ea confirmă cu o înclinare a capului.

— Şi deoarece nu m-am căsătorit înainte de moartea lui, a aranjat să mă căsătoresc cu fiul unei cunoştinţe de-ale sale. Îl privi. Alt bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Continuă!

— Până nu mă mărit, nu primesc nicio moştenire sau zestre. De asemenea, nici cele trei surori ale mele nu-şi primesc zestrea decât dacă sau când mă căsătoresc.

El se abţinu să nu râdă.

— Acesta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit.

Fiona scoase un oftat dramatic.

— Ştiu.

— Deci viitorul tău, precum şi cel al surorilor tale depind de acţiunile tale? Era extrem de dificil să se abţină să nu râdă de natura dramatică a poveştii ei. Doar tu le poţi salva de la o viaţă în sărăcie sau servitute?

— Exact.

Ochii ei verzi se înceţoşară din cauza lacrimilor doar la simplul gând. Era un gest adecvat.

— Înţeleg.

Ce născocire! Ce poveste neplauzibilă! Şi cu siguranţă că el auzise această intrigă jucată pe scenă înainte. Nu ar fi fost deloc surprins dacă o întreagă distribuţie s-ar fi năpustit în cameră în orice moment. Sau cel puţin dramaturgii, autorii farsei: Norcroft, Warton şi Cavendish.

Ah, aceşti prieteni ai săi erau într-adevăr nişte amici diabolici. Fără îndoială că aceştia complotaseră farsa după ce se despărţise de ei cu o săptămână în urmă. Probabil că existaseră pariuri serioase între ei cu ce avea să facă el. Soţia perfectă, într-adevăr. Probabil că se gândiseră că va fugi precum un iepure înspăimântat când se va confrunta cu o asemenea femeie şi cu perspectiva iminentă a căsătoriei. Această Fiona Fairchild cu siguranţă că îndeplinea toate cerinţele lui, dar aşa şi trebuia, nu-i aşa?

Cu siguranţă că ea îşi repetase rolul.

— Oliver spune că ai declarat că atunci când vei găsi femeia care îndeplineşte toate criteriile, te vei căsători cu ea de îndată.

Ea îl privi cu un zâmbet nesigur întipărit pe chip.

Bine repetat.

Totuşi, nimănui nu îi plăcea o glumă bună mai mult decât lui Jonathon, iar aceasta nu era o excepţie.

— Deci în acest moment se presupune că eu te voi lua în braţe şi voi fi de acord să mă căsătoresc cu tine?

— Sună mai degrabă prosteşte când o spui astfel, se încruntă ea. Acest lucru ar fi cel mai convenabil, dar este prea puţin probabil să se întâmple.

— La ce te aştepţi?

— Să fii perfect sincer, Jonathon, spuse ea privindu-l, şi eu doresc să fiu perfect sinceră…

— Precum dorim cu toţii.

— N-am ştiut la ce să mă aştept. Nici nu ştiu exact ce să fac. Ştiu doar că, dacă nu mă voi mărita, eu şi surorile mele vom pierde totul. Şi cu cât aştept mai mult până mă căsătoresc, cu atât cresc şansele să fiu obligată să mă căsătoresc cu cineva cu care n-am nici cea mai mică dorinţă să o fac.

— Şi îţi doreşti să te căsătoreşti cu mine?

O roşeaţă încântătoare îi coloră obrajii. Era foarte impresionant.

— Cred că ne-am potrivi frumos. Şi, spuse ea aruncându-i un zâmbet uşor răutăcios, vii cu recomandări foarte bune.

— De la Norcroft?

— Cu siguranţă, dar eşti unul dintre cei mai eligibili burlaci din Anglia. Motiv suficient pentru a fi interesată de tine, chiar dacă situaţia mea nu ar fi de o natură atât de disperată.

— Sunt în aceeaşi măsură flatat, cât şi curios. O evaluă pentru un moment. Eşti o femeie frumoasă şi nu-mi pot imagina vreun bărbat care să nu-şi dorească să se căsătorească cu tine. De ce, în acest caz, ai atins vârsta înaintată pe care o ai fără să fii căsătorită?

— Vârstă înaintată? întrebă ea ridicând o sprânceană. N-aş putea spune că douăzeci şi cinci de ani este o vârstă înaintată.

El ridică din umeri.

— Multă lume aşa ar considera-o.

Enervarea sclipi în ochii ei.

— Tu ai considera-o?

— Eu m-aş aştepta ca genul de femeie cu care vreau să fiu, se gândi el pentru un moment, să fie suficient de *independentă* încât să reziste nevoii de a se mărita doar de dragul măritişului.

— Bine. Făcu o pauză. Oricum, să ştii că am avut cereri în căsătorie.

— Nu m-aş aştepta la altceva.

Fiona strâmbă din nas.

— Asta e din cale afară de jenant.

— Jenant? Chiar deloc.

— Ei bine, eu chiar aşa găsesc.

Îşi ridică paharul gol, iar el, ascultător, îl umplu din nou. Într-adevăr, ea chiar părea stingherită, dar Jonathon nu avea nicio îndoială că era iscusită la înşelăciuni. Nu s-ar fi aşteptat la mai puţin de la Oliver.

— Nu mi-am imaginat niciodată, în momentul în care am început să urmăresc să mă căsătoresc, că voi fi eu cea care va face cererea, spuse ea dând pe gât şampania. Aşadar, ar trebui să terminăm asta, nu crezi?

— Să terminăm asta?

— Să terminăm această discuţie. Flutură nerăbdătoare din mâini, în treacăt fie zis, este deosebit de enervant.

— Ce anume?

— Felul în care răspunzi la orice cu o întrebare.

Jonathon râse pe înfundate.

— Nu mi-ar plăcea să te enervez. M-ar face să fiu mai puţin desăvârşit pentru tine.

Ea îl privi surprinsă.

— Dragul meu Jonathon. N-am spus niciodată că tu eşti perfect pentru mine. De ce aş face-o, având în vedere că nu ştiu nimic despre tine, în afară de poziţia familiei tale, titlul tău, perspectivele tale care, trebuie să recunoaştem, te fac să fii o partidă relativ perfectă pentru orice femeie şi asigurările lui Oliver că eşti un bărbat agreabil.

El ridică din sprâncene.

— Un bărbat agreabil?

— Un bărbat foarte agreabil, preciză ea.

Era evident timpul ca el să fie mai puţin drăguţ şi să preia controlul asupra acestui plan. Prietenii lui se aşteptau ca el să fugă de această pretinsă creatură perfectă. Mai mult ca sigur că ar întoarce jocul lui Oliver şi al celorlalţi dacă, în schimb, ar fi acceptat propunerea ei cu *braţele deschise,* zâmbi el sinea sa. Într-adevăr, de îndată *ce* adevărul ieşea la iveală, iar acest complot al lor, dezvăluit, iar ei ar fi fost toţi aspru certaţi, nu ar fi avut nimic împotrivă să o cunoască mult mai bine pe frumoasa actriţă. Şi avea în minte ceva mai puţin permanent decât căsătoria.

Indiferent de miza pariurilor ce ar fi fost făcute, Jonathon nu avea nicio îndoială că ar fi fost câştigător în cele din urmă.

— Foarte bine atunci, Fiona. Luă o altă înghiţitură de şampanie şi puse paharul deoparte. Accept.

Ea îl privi fix.

— Accepţi?

— Da.

Păşi spre ea şi fu extrem de bucuros când ea se retrase.

— Aşa, pur şi simplu?

Ah, era bună. Uşoara licărire de panică din ochii ei, tremurul slab din voce. Foarte eficace şi aproape credibil.

— Eşti evident genul de femeie pe care mi l-am dorit întotdeauna. Ridică din umeri. De aceea nu văd niciun motiv pentru care aş amâna inevitabilul.

— Inevitabilul? întrebă ea încet.

— Acum cine răspunde cu o întrebare?

— Doar că nu mă aşteptam ca asta să fie atât de… atât de uşor.

— La ce te-ai aşteptat?

Se apropie de ea şi, din nou, ea se retrase. Acest lucru era distractiv, deşi s-ar fi gândit că era puţin mai îndrăzneaţă. Totuşi, se cerea o ezitare virginală fermecătoare, dacă dorea ca povestea ei să fie crezută. Oliver o învăţase bine.

— Nu sunt sigură.

Îşi strânse mâinile şi semnele consternării încremeniră

pe fruntea ei minunată.

— Nu te răzgândeşti, nu?

— Ah, nu, sigur că nu, oftă ea. De fapt, dacă eşti dispus cu adevărat să te căsătoreşti cu mine, nu am de ales.

— Dar consideri că m-am lăsat prea uşor?

— Da. Nu mi-am imaginat niciodată că vei fi de acord să te căsătoreşti atât de repede. Am crezut că vei avea nevoie să fii convins mult mai mult şi îţi va trebui ceva timp pentru a lua în considerare propunerea mea. Cu siguranţă că am la dispoziţie puţin timp, dar eu am început să mă obişnuiesc cu ideea de a mă căsători cu cineva pe care nu îl cunosc, în timp ce pentru tine e ceva nou.

— Nu cred în pierderea timpului atunci când o oportunitate se prezintă la uşa mea, spuse afişând un zâmbet cu subînţeles. Tu, draga mea Fiona, eşti cu siguranţă o oportunitate.

Ochii ei se măriră.

— Indiferent cum, am crezut şi că vei dori să vorbeşti cu Oliver despre… ăăă… despre mine.

— Şi intenţionez să vorbesc cu el cât mai curând posibil, spuse cu vocea fermă. Despre tot ce e legat de tine.

— Ai doar cuvântul meu cu privire la trecutul şi la familia mea şi tot ce ţi-am spus. Neliniştea îşi făcu simţită prezenţa în vocea ei. Am presupus şi că vei dori să hotărăşti singur dacă suntem potriviţi unul pentru altul înainte de a face un angajament de această natură.

— Dar întâlnirea noastră a fost aranjată de Norcroft, iar el este unul dintre cei mai dragi prieteni. Cine ar putea să ştie mai bine dacă eşti cu adevărat perfectă pentru mine, decât un om care mă cunoaşte de ani buni şi, ca prieten al meu, îşi doreşte doar binele pentru mine?

Ea nici măcar nu tresări la declaraţia lui.

— Draga mea Fiona, am spus de multe ori că, atunci când voi găsi femeia care este exact ceea ce îmi doresc, nu voi ezita să o fac a mea.

— Totuşi… nu ai vrea să…

— Ceea ce vreau este să te iau în braţe.

Îşi coordonă cuvintele cu acţiunile, trăgând-o în îmbrăţişarea lui, observând o uşoară reticenţă din partea ei. Evident, ca parte a rolului interpretat de ea.

— Şi să te sărut profund pentru a pecetlui pactul nostru.

— Chiar aşa?

Ea se uită în sus la el, cu ochii verzi măriţi, cu un amestec iscusit de nerăbdare şi anticipare.

— Nu mă pot gândi la altceva ce aş prefera să fac mai mult.

— Atunci, presupun…

Vocea ei avea o întretăiere fermecătoare, neîndoielnic perfecţionată pe scenă. Ea îşi ridică bărbia, iar privirea ei o întâlni cu hotărâre pe a lui.

— Că ar trebui să faci exact asta.

— Într-adevăr, ar trebui.

Indiferent de cine era cu adevărat sau de gluma din care făcea parte, Jonathon intenţiona să se bucure de asta.

— Şi o voi face.

Îşi apăsă buzele peste ale ei şi, pentru o clipă, ea rămase nemişcată, de parcă ar fi fost nesigură, apoi buzele i se deschiseră sub ale lui. Avea un gust încântător de şampanie şi mirodenii, de secrete şi dorinţă. Excelent. El îşi înclină gura peste a ei şi adânci sărutul cu o lăcomie ce era mai puţin rafinată decât de obicei, dar o dorea mai mult decât s-ar fi aşteptat. În braţele lui şi, în cele din urmă, în patul lui.

Evident că mai fusese sărutată şi încă bine până atunci. Totuşi, era ceva în modul în care mâinile ei stăteau uşor pe umerii lui, sau uşoara reţinere pe care o simţea în corpul ei, lipit de al lui, sau dorinţa şovăitoare din răspunsul ei, care i se părură ciudate. Poate că nu era atât de experimentată ca majoritatea actriţelor pe care le cunoştea. Sau poate că era foarte pricepută în profesia ei.

Abia dacă îi păsa de astea, pentru moment. Gura lui o luă cu asalt pe a ei, pe măsură ce dorinţa creştea în el. O trase mai aproape de el. Felul în care îi simţea corpul lângă al lui, intimitatea gurilor lor unite prinse ceva din adâncul

lui, primejdios de aproape de inimă, deşi acest lucru era absurd. Ea era expertă în asta şi foarte obişnuită să provoace o astfel de reacţie la un bărbat. Chiar şi aşa, Jonathon nu era deloc obişnuit să fie afectat într-o manieră ce nu era întru totul fizică. Fără îndoială că asta se datora acelor discuţii despre perfecţiune şi soartă.

El încheie blând sărutul şi îşi înălţă capul. Ochii ei erau închişi, buzele uşor întredeschise şi părea că îi este imposibil să se mişte.

Chiar dacă asta făcea parte sau nu din şarada ei, lui chiar îi plăcea. Şi îi plăcea, de asemenea, urma palidă de pistrui ce îi pudra nasul. Chicoti şi ochii ei se deschiseră fluturând.

— Vai, mie.

Vorbele ei părură ale unei femei care tocmai fusese sărutată bine şi cu adevărat şi care savurase momentul. Jonathon era încrezător că acest moment anume nu era jucat.

— A fost chiar… spuse ea având ochii larg deschişi şi puţin lucioşi. Chiar minunat.

Jonathon zâmbi în jos, către ea.

— Aşa am crezut. Dar ar trebui să fie, nu-i aşa?

— De ce ar trebui? abia murmură ea cuvintele.

— Pentru că suntem perfecţi unul pentru altul, zâmbi el cu satisfacţie. Sortiţi unul altuia şi toate celelalte.

— Toate celelalte.

Fiona zâmbi spre el cu zâmbetul acela sclipitor, ce ajunse în interiorul lui şi îl răsuci în noduri.

Înghiţi cu greutate. Nu conta ce altceva se întâmplase, dar acel zâmbet nu avea să-l uite niciodată.

Ea se desprinse din braţele lui fără tragere de inimă, cu un suspin, retrăgându-se ca pentru a pune distanţă între ei şi îşi netezi absentă rochia.

— În ciuda provocării pe care aparent o reprezint, chiar intenţionez să fiu o soţie bună pentru tine. Fiona îl privi cu hotărâre în ochi. Nu-ţi va părea rău, Jonathon.

El îşi scutură capul pentru a-l limpezi. Indiferent de interpretarea ei, era o femeie remarcabilă şi după ce toate

acestea vor fi spuse şi terminate, avea toată intenţia să urmărească să o cunoască mai îndeaproape.

— Nu-mi pot imagina că voi regreta câtuşi de puţin.

— Ar trebui să plec acum, spuse privind prin bibliotecă. Ar fi foarte indecent dacă am fi descoperiţi aici, singuri. Nu mi-ar plăcea deloc să ne începem mariajul cu orice fel de scandal sau bârfe nedorite.

— Nu, n-am dori asta.

— Acum că am decis asupra acestui aspect, poate că ar trebui să acţionăm rapid. Se aplecă spre el confidenţial. Sunt ferm convinsă că bărbatul cu care tata dorea să mă căsătoresc îşi va face apariţia în curând şi ar fi cel mai bine dacă aş fi căsătorită până atunci.

— Desigur. Clar este necesar să acţionăm cu viteză.

Nu că ar fi existat vreun pretendent refuzat sau tată decedat sau altceva în afară de o farsă elaborată. Abia aştepta să vadă feţele prietenilor săi când le va spune că ştiuse de gluma lor de la început.

Ea scoase o carte de vizită din mănuşă şi i-o înmână.

— Am scris adresa la care stau pe spatele cărţii de vizită. De la întoarcerea noastră din Italia, eu şi surorile mele locuim cu vărul şi mătuşa noastră şi o vom face pe termen nelimitat. Sau cel puţin – îl privi ea într-un fel aproape timid; excelentă interpretarea – până când ne căsătorim.

— Îţi voi face o vizită în următoarele zile, pentru a putea începe să facem pregătirile.

— Dumnezeule, nu m-am gândit la o ceremonie adevărată de nuntă. Făcu o pauză ca pentru a lua în considerare detaliile unui asemenea eveniment. Ceva restrâns, mă gândesc, şi imediat ce pot fi făcute pregătirile.

— Absolut. Şi doresc să petrec cât mai mult timp posibil cu tine. Acum că am găsit femeia perfectă, abia aştept s-o cunosc mai bine. Îi aruncă un rânjet atotcunoscător. Mult mai bine.

Ochii ei se măriră cu o aparentă surprindere. Ah, era foarte bună, într-adevăr. Apoi un zâmbet uşor îi arcui buzele.

— Voi aştepta cu nerăbdare, Jonathon.

Se apropie şi, înainte ca el să poată să spună ceva, ea îi cuprinse faţa între mâini şi îşi lipi buzele de ale lui. Corpul ei se mulă pe al lui, până când el putu simţi prin rochie forma jupei, a corsetului şi a tuturor acelor straturi enervante pe care femeile erau obligate să le poarte. Înainte ca el să îi poată răspunde, ea se retrase.

— Chiar foarte mult.

Îi aruncă unul dintre zâmbetele ei răutăcioase, nici pe departe tipul de zâmbet pe care l-ar avea o lady inocentă, de familie bună, care se sacrifică măritându-se pentru a le salva pe surorile sale. Şi nici nu săruta precum o inocentă. Era totodată şocant şi extrem de excitant. Era aproape păcat că această Fiona Fairchild era o impostoare.

Se întoarse şi părăsi repede încăperea.

— Excelentă interpretare, draga mea, spuse el încet, apoi chicoti.

Abia aştepta să-i găsească pe Oliver şi pe ceilalţi, inclusiv pe Judith. Evident era şi ea părtaşă la glumă. Ei bine, el văzuse clar mica lor şaradă şi întorsese frumos armele lor. În orice minut, aveau să audă raportul Fionei despre ce se întâmplase în bibliotecă. Ura faptul că pierdea expresia de pe feţele lor când ea le va spune că el acceptase să se însoare cu ea. Poate că va aştepta ca ei să vină să-i mărturisească despre complotul eşuat şi să-i ceară iertare. Doar gândul că ei fierbeau în suc propriu datorită planului prost conceput îi aducea un zâmbet pe faţă. Nu, Jonathon nu putea rezista unei glume bune mai mult timp decât o puteau face ei. Se propti cu şoldul de birou şi îşi ridică paharul. Le va acorda câteva minute să ia în considerare ce se alesese de farsa lor şi cum o vor corecta acum. Chicoti cu anticipare. Abia mai avea răbdare.

Luă o înghiţitură lungă din şampanie şi privi alene cartea de vizită din mâna sa: domnişoara Fiona Fairchild. Poate că acela era cu adevărat numele ei. Nu conta. El întoarse cartea şi citi adresa scrisă cu o mână fermă, rafinată. Era o casă din Bedford Square. Cu siguranţă alesese o adresă dintr-o zonă cu prestigiu. Nu cumva Oliver

locuia în Bedford Square? Într-adevăr, asta era adresa lui. Desigur, cum el aranjase acest complot, avea sens…

Un vag sentiment de neliniște îl străbătu.

„Eu şi surorile mele locuim cu vărul şi mătuşa noastră”.

Sigur fusese aceasta parte dintr-un rol? Deşi prezentarea unei cărţi de vizită cu adresa lui Oliver scrisă pe ea mergea puţin cam departe. Până la urmă, Jonathon ar fi recunoscut locul imediat şi gluma s-ar fi sfârşit.

Dacă fusese o glumă.

Bineînţeles că era o glumă. Era chiar genul de lucruri cu care Norcroft, Warton şi Cavendish s-ar fi delectat. Oliver nici măcar nu avea o verişoară. Nu-i aşa? Jonathon se chinui să îşi amintească. Fiona spusese că mama ei fusese sora unui conte. Dacă îşi amintea corect, mătuşa lui Oliver era moartă de mult timp şi fusese măritată cu un fel de diplomat. Care era numele lui? Fargate? Fairfax? Îşi pierdu suflarea. *Fairchild?*

Cu siguranţă că se înşela. Nu avea cum să fie posibil… Oliver ar fi în stare de multe pentru o farsă bună, dar nu ar implica niciodată un membru al familiei sale în ceva de o asemenea natură. Jonathon gemu puternic.

Fiona Fairchild era verişoara contelui de Norcroft.

Şi Jonathon tocmai acceptase să se însoare cu ea.

Panica pură, în forma ei cea mai simplă şi copleşitoare îl cuprinse. Era o greşeală. O greşeală groaznică, groaznică. Cu siguranţă că Fiona, domnişoara Fairchild, ar înţelege asta? Şi cu siguranţă că Oliver ar înţelege şi el, de asemenea?

Desigur, dacă acea poveste ridicolă pe care ea o spusese era adevărată – şi acum chiar îi era teamă că era –, femeia nu ar fi înclinată să îl elibereze din înţelegerea făcută. Era disperată să evite o căsătorie nedorită. Şi chiar dacă spusese că el nu era alegerea ei perfectă, părea că îl plăcea. Cel puţin dacă sărutul ei era un indiciu pentru asta.

În ciuda declaraţiilor făcute prietenilor lui, nu avea nicio dorinţă să se însoare cu cineva pentru moment, cu o femeie perfectă pentru el sau nu. Păi cum, doar era încă un

bărbat tânăr. Erau mai multe lucruri pe care îşi dorea să le facă înainte de a se lega de o soţie şi de responsabilităţile ce însoţeau o soţie şi – Dumnezeu să îl ajute – copiii. Oliver şi ceilalţi aveau dreptate. Ideea unei căsătorii iminente, indiferent cât de perfectă putea să fie femeia, era înspăimântătoare şi îi dădea fiori până în măduva oaselor. Căsătoria era ceva de care trebuia să te apropii încet şi cu o anumită doză de precauţie şi rezervă.

Nu ceva cu care cineva să fie de acord când se afla singur cu o străină frumoasă, cu o sticlă de şampanie şi convingerea fermă că era victima unui complot elaborat!

Porni spre uşă. Cu siguranţă că va fi chiar glumă acum şi pentru restul vieţii sale dacă nu o găsea pe Fiona de îndată şi nu o oprea înainte să spună cuiva despre logodna lor. În special înainte să-i spună lui Oliver sau mamei lui Oliver sau, gemu puternic, propriei mame. Mai rău, ar putea să fie forţat să se însoare cu ea.

Chiar înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise, iar el se trezi faţă în faţă cu sora lui, Lizzie, Lady Langley.

— Ai văzut cumva, din întâmplare, pe oricine… pe cineva… El îşi întinse gâtul pentru a vedea pe lângă ea. Pe cineva?

Lizzie păşi pe lângă el, intrând în bibliotecă.

— Vrei să spui o femeie? Foarte drăguţă? Mai degrabă supărată?

— Da, spuse el nerăbdător.

Cu toate că nu era deloc sigur de ce Fiona ar fi descrisă ca fiind supărată. Într-adevăr, avusese un zâmbet încântător pe faţă când părăsise biblioteca.

Doar dacă nu avusese îndoieli în ce privea decizia ei? Îşi mai reveni. Poate că îşi revenise în simţiri legat de căsătoria cu un bărbat pe care nu îl cunoştea, în special cu el. Sau poate că, aşa cum aparent evitase fericirea conjugală pentru atât de mult timp, gândul la căsătoria în sine era la fel de înfricoşător pentru ea cum era pentru el, chiar dacă ea nu avea altă opţiune. Dar dacă Lizzie o văzuse pe Fiona pe coridor, avea o şansă foarte mare să o prindă din urmă.

— Nu.

Vocea lui Lizzie era calmă, deşi exista posibilitatea clară ca ea să nu îi spună, chiar dacă o văzuse pe Fiona. Sora lui nu tolera deloc întâlnirile lui din Ajunul Crăciunului.

— Înţeleg.

Dacă Lizzie nu o văzuse, probabil că Fiona se întorsese deja la bal.

— L-ai văzut pe Nicholas? întrebă Lizzie.

— Nicholas?

Jonathon murmură numele lui, încă uitându-se de-a lungul coridorului, ca şi cum Fiona s-ar fi întors în bibliotecă la simpla lui dorinţă. Poate că ar putea să o găsească în mulţimea de la bal, deşi, aşa cum ştia din experienţă, să găsească o femeie singură în mulţimea veselă din sala de bal în toiul serii era aproape imposibil. Totuşi, putea încerca.

— Da, pocni ea din degete. Nicholas Collingsworth? Sir Nicholas? Prietenul tău drag?

— Da, desigur.

Jonathon aruncă o ultimă privire, plină de dorinţă, de-a lungul coridorului, apoi strecură cartea de vizită a Fionei în buzunarul vestei.

Lizzie avea propriile probleme şi, indiferent de circumstanţele în care se afla în acel moment Jonathon, îi datora surorii sale orice ajutor i-ar fi putut acorda. În timp ce era convins că ea avea să fie în curând fericit căsătorită, putea cel puţin să o ajute pe acel drum. Era o datorie restantă de mult.

Suspină şi se întoarse spre sora sa.

— Ei bine? rosti nerăbdătoare Lizzie. L-ai văzut?

— Fugitiv…

Până când termină cu Lizzie şi cu Nicholas, era probabil prea târziu să o găsească pe Fiona şi să clarifice această *neînţelegere* din seara respectivă. Va trebui să îi viziteze pe ea şi pe Oliver cât mai curând posibil. Dar între festivităţile familiei sale şi obligaţiile din ziua de Crăciun şi Boxing Day[1] de după aceea, vor trece cel puţin două zile

1 Sărbătoare publică, celebrată în a doua zi de Crăciun (n.tr.)

înainte să o poată întâlni din nou.

Cu siguranţă că nu se putea întâmpla nimic irevocabil pe durata a doar două zile?

Capitolul 3

Una, două sau trei zile mai târziu, în funcţie de punctul de vedere şi de gradul de disperare al cuiva...

— Crezi că s-a răzgândit?

Întrebarea nonşalantă a lui Genevieve Fairchild pluti alene în aerul salonaşului pe care mătuşa Edwina, Lady Norcroft, îl dăduse surorilor. Gen se întinsese pe un divan, cu privirea aţintită în revista pe care o avea în faţă, deşi ea, precum şi ceilalţi aflaţi în cameră erau extrem de conştienţi de semnificaţia întrebării, deşi nimeni nu îndrăznise până atunci să o rostească cu glas tare.

— Au trecut două zile întregi, trei dacă punem la socoteală şi ziua de azi.

— Eu n-o pun la socoteală pe asta, spuse Fiona şi continuă să se plimbe prin cameră, la fel cum făcuse cu o zi înainte şi în cea precedentă, în acele puţine, dar totuşi nesfârşite momente când festivităţile sărbătorilor nu îi solicitaseră atenţia.

Mătuşa Edwina profitase de faptul că avea o casă plină pentru a pregăti tot felul de activităţi festive. Ar fi fost foarte distractiv, dacă Fiona nu ar fi avut pe cap problema presantă a căsătoriei sale iminente.

Sophia Fairchild îşi ridică privirea de la broderia sa şi schimbă câteva priviri cu subînţeles cu sora ei geamănă, Arabella, care stătea la o măsuţă de corespondenţă.

— Eu aş lua în considerare şi ziua de azi, dacă aş fi în locul tău, şopti ca pentru sine Belle.

— Trei zile reprezintă mult timp, murmură Sophia.

— Două zile, trânti Fiona. Au trecut doar două zile. Şi cum una a fost Crăciunul şi cealaltă Boxing Day, abia dacă

se pun la socoteală. Astfel, un foarte bun argument ar fi faptul că eu şi Lord Helmsley am încheiat un acord, acum mai puţin de o zi întreagă.

— Dacă vrei să te amăgeşti singură şi să trăieşti într-o lume plină de zâne şi elfi şi alte creaturi care nu există, spuse Gen de parcă vorbea mai mult cu sine decât cu ceilalţi.

Fiona se opri şi se uită la femeia mai tânără.

— Nu mă amăgesc singură. Lordul Helmsley este un bărbat de onoare. A fost de acord să se căsătorească cu mine, chiar mai repede decât m-aş fi aşteptat să o facă, dar totuşi a acceptat. Şi sunt total convinsă că îşi va respecta cuvântul dat.

— Chiar aşa?

Gen aruncă revista într-o parte şi se ridică.

— Atunci de ce nu i-ai spus vărului Oliver despre acordul lordului?

— Nu am avut ocazia, spuse Fiona înţepată.

— L-ai evitat, asta ai făcut, spuse Belle. Toate am observat asta.

— Nu-i adevărat, minţi Fiona.

Sophia pufni.

— Cu siguranţă că ai făcut-o. Şi în moduri din ce în ce mai creative.

Belle sări în picioare, îşi încovoie degetele pe nişte revere imaginare şi i se adresă gemenei sale cu o voce joasă:

— Haide acum, verişoară Fiona, te rog spune-mi ce se întâmplă între tine şi Lord Helmsley, deoarece el este unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei şi tu eşti membra familiei mele.

— Ah, dragă vere Oliver – vocea Sophiei era nefiresc de ridicată –, aş face-o, dar… Se ridică, întinse o mână spre geamăna sa, într-o manieră rugătoare, şi îşi puse dosul celeilalte mâini pe frunte. Oricât de mult mi-ar plăcea să-ţi spun tot, mă tem că trebuie să leşin acum.

Gen se trase din calea ei, şi Sophia se prăbuşi teatral lângă ea, pe divan.

— Biata, biata Fiona!

Gen o mângâie pe frunte pe sora ei şi scoase un suspin dramatic.

— Este atât de fragilă şi poartă o responsabilitate atât de mare, acum că fetele sunt singure pe lume.

— Asta nu e deloc amuzant.

Fiona încercă, dar nu reuşi să-şi înăbuşe râsul.

— Înţeleg că Sophia ar trebui să fie eu şi Belle e Oliver, dar te rog spune-mi, cine eşti tu?

— Mătuşa Edwina, desigur. Gen îşi împreună mâinile sub bărbie şi privi spre cer. Draga, curajoasa Fiona! Să aibă grijă de surorile ei orfane când ar trebui să-şi întemeieze propria familie. Gen rânji. Crede că eşti minunată.

— Crede că sunt la un pas de a mă transforma într-o fată bătrână, spuse Fiona crispată.

Nu scăpase atenţiei mătuşii Edwina faptul că Fiona avea douăzeci şi cinci de ani şi era încă necăsătorită.

— Nu pentru mult timp, cu puţin noroc, zise Sophia studiind-o pe sora cea mare. I-ai spus lui Oliver despre testamentul tatii. De ce nu i-ai spus mătuşii Edwina?

— Mătuşa Edwina te-ar fi căsătorit în mai puţin de o zi, zâmbi cu îngâmfare Belle. Şi cu o partidă excelentă chiar, aş pune rămăşag. Aş îndrăzni să spun că are un oarecare număr de prieteni cu fii eligibili, care s-ar căsători cu tine fără măcar să-ţi ceară acordul.

— Chiar n-ar trebui să fie atât de dificil, spuse Belle analizând-o pe Fiona cu un ochi critic. Abia dacă ţi se vede vârsta.

— Mulţumesc.

Fiona rezistă nevoii de a exploda şi trase adânc aer în piept.

— Nu i-am spus mătuşii Edwina deoarece această situaţie este stânjenitoare şi umilitoare şi aş prefera să ştie cât mai puţini oameni cu putinţă. În plus, m-am gândit că este preferabil să am ajutorul lui Oliver decât pe cel al mamei sale.

— Pot să înţeleg asta. Oliver este chiar elegant. Gen rânji răutăcioasă. Mai degrabă e păcat că ne este verişor.

— Doar prin alianţă. O notă de nerăbdare se distingea în vocea lui Belle. Mătuşa lui, mama Fionei, a fost prima soţie a tatii. Şi cum tata ne-a adoptat când s-a căsătorit cu mama, nu există deloc legături de sânge între noi.

— Sunt foarte conştientă de asta, rosti gânditoare Gen.

— Ei bine, scoateţi-vă asta din cap chiar în momentul ăsta! Fiona aruncă o privire fermă fiecărei surori, pe rând. Oliver nu este o potenţială partidă pentru niciuna dintre voi. Avem nevoie de familie aici, în Londra, mai mult decât orice. Iar el şi mama lui sunt tot ce avem.

— Păcat, murmură Sophia.

— În plus, mătuşa Edwina deja vorbeşte despre prezentarea voastră în societate în primăvara asta. Fiona adoptă o atitudine relaxată. Dacă oricare dintre voi găseşte o partidă până atunci, ei bine, nu mi-ar plăcea să rataţi un sezon londonez şi tot ce implică el.

Gen privi spre revista ei abandonată.

— Rochiile.

— Petrecerile, adăugă Sophia.

— Domnii, zâmbi Belle.

Fiona oftă fără tragere de inimă.

— Ar fi păcat să vă opriţi la Oliver înainte ca oricare dintre voi să aibă ocazia să vadă cine altcineva mai poate fi…

— Nu mi-ar plăcea să o dezamăgesc pe mătuşa Edwina. Sophia se chinui să stea mai dreaptă pe divan. Ne vede pe toate ca pe fiicele pe care şi le-a dorit întotdeauna, iar mie, personal, chiar îmi place să am o mamă în preajmă, chiar dacă nu este a mea.

— Cred că mamei i-ar fi plăcut planurile mătuşii Edwina pentru noi, pentru un sezon şi orice mai are în minte. Gen încuviinţă dând din cap. Mamei i-ar fi plăcut mai ales cât de mult îi place mătuşii Edwina de noi.

Mama fetelor, mama vitregă a Fionei, murise la scurtă vreme după ce Fiona împlinise optsprezece ani, când Gen avea zece ani, iar gemenele abia nouă ani. Fetele mai mici îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii fără o mamă şi,

chiar dacă nu erau de o săptămână plină în Londra, mătuşa Edwina se dovedise a fi un substitut încântător. Era grijulie şi înţeleaptă şi prin urmare le răsfăţase pe toate aşa cum doar o femeie care şi-a dorit foarte mult fiice o putea face.

— Şi nu e ca şi cum avem toate vârsta Fionei. Eu, Gen şi Sophia avem o grămadă de timp să ne găsim soţi potriviţi. Belle îi aruncă o privire sugestivă Fionei. Bineînţeles, cât de potriviţi depinde dacă vom avea sau nu o zestre.

— Sunt foarte conştientă de asta, spuse Fiona cu o voce sumbră.

— Poate că ar trebui să-i faci o vizită lordului Helmsley în loc să aştepţi să te viziteze el, spuse Gen.

Fiona scutură din cap.

— N-ar fi deloc potrivit.

— Potrivit? o luă peste picior Belle. Şi a fost potrivit să-l ceri în căsătorie de la bun început?

— Îl puteai lua pe Oliver cu tine şi nimeni n-ar fi avut de ce să se plângă de asta. Sophia se aplecă în faţă. Bineînţeles, ar fi trebuit să-i spui mai întâi totul lui Oliver.

— Nu poate fi evitat, presupun.

Fiona nu era sigură de ce ezita să îi spună lui Oliver ce se întâmplase în biblioteca reşedinţei Effington.

Era foarte posibil ca ea să nu dorească ca Oliver, sau oricine altcineva de altfel, să ştie că Jonathon Effington era cel mai probabil singurul bărbat din lume cu care nu ar fi deranjată să se căsătorească în aceste circumstanţe – sau orice alte circumstanţe, de fapt. Suna absurd, chiar şi pentru ea, dar aşa era. Era chiar cu atât mai ridicol cu cât se gândea că în cei nouă ani de când îl văzuse ultima oară, nu îi acordase decât ocazional câte o aducere aminte, cel puţin în ultimii opt ani. Aproape că îl uitase cu totul. Şi nu îl considerase niciodată un potenţial soţ, până când Oliver nu îi menţionase numele.

Păruse atât de uşor când ei şi lui Oliver le venise ideea căsătoriei cu Jonathon. Un simplu „Aici sunt, milord, chiar femeia pe care ţi-ai dorit-o întotdeauna şi ah, apropo, am menţionat că trebuie să mă căsătoresc cât mai curând

posibil?” Dar odată rămasă singură cu Jonathon, fusese dificil să rostească acele cuvinte. Într-adevăr, totul fusese simţit ca indecent şi ceva mai mult decât puţin patetic. Ca să nu zică disperat. Cu siguranţă era disperată, însă…

Acum era singurul pe care îl dorea, şi întâlnirea lor din bibliotecă o făcuse doar să îl dorească şi mai mult. Se întrebase de multe ori cum era să fii doamna din bibliotecă, cu Jonathon Effington, în Ajun de Crăciun. Se întrebase din momentul în care îl văzuse chiar în acea cameră în urmă cu nouă ani.

Ea şi familia ei trebuiau să se îmbarce pentru Franţa la câteva zile după Crăciun, în 1845. Părinţii ei fuseseră invitaţi la balul de Crăciun al familiei Effington şi, deşi Fiona abia împlinise şaptesprezece ani, îi fusese permis să participe deoarece, aşa cum spunea mama ei vitregă, cine ştia cât timp avea să treacă până când Fiona ar mai fi avut şansa să participe la următorul bal londonez?

Evenimentul din Ajunul Crăciunului era tot ce visase Fiona că ar putea fi un mare bal. Decoraţiile lucrate din crenguţe verzi şi funde ornamentau fiecare colţişor. Muzica şi râsetele umpleau aerul. Dansatori iscusiţi se învârteau pe ringul de dans într-un nesfârşit caleidoscop de culori strălucitoare şi bijuterii sclipitoare. Doamne încântătoare cu ţinute după ultimă modă franţuzească flirtau cu bărbaţi eleganţi, în ţinute formale frumoase. Dar niciunul nu era mai elegant decât tânărul Jonathon Effington.

Fiona îl văzuse pe Jonathon din partea opusă a încăperii şi aproape că îi tăiase respiraţia. După ce reflectase mai târziu asupra acestui moment, realizase că probabil el nu era cel mai frumos gentleman de acolo, sau cel mai fermecător, dar era ceva în atitudinea lui ce îl făcea irezistibil, de parcă era înconjurat de lumină. Cel puţin, în ochii ei necritici. Bărbatul pur şi simplu emana viaţă şi când râdea, un fior încântător îi străbătea braţul.

Îi luase aproape o oră să îşi facă curaj să se apropie de el, chiar dacă doar pentru a-i ura un Crăciun fericit. În anul ce urmase, Fiona crescuse aproape cinci centimetri în înălţime şi silueta ei rotofeie căpătase o formă mult mai

atrăgătoare. Dar în acel Ajun de Crăciun, Fiona era prima care să recunoască faptul că semăna foarte bine cu o prună răscoaptă de Crăciun. Totuşi, cu dramatismul disperat inerent la o fată de o asemenea vârstă, care abia văzuse bărbatul care putea foarte bine să fie adevărata dragoste a vieţii ei, bărbatul pe care era posibil să nu îl mai revadă niciodată, trebuia ca măcar să facă cunoştinţă cu el. Sau urma să moară cu siguranţă.

Abia reuşise să se îndepărteze cu nonşalanţă de părinţii ei, când îl văzuse pe Jonathon strecurându-se afară din sala de bal. Ce altceva putea face decât să îl urmeze? Până la urmă fusese probabil soarta care îi permisese să participe la bal în primul rând şi, chiar dacă avea doar şaptesprezece ani, ştia că nu trebuie să râzi de soartă. Îl privise cotind pe un coridor, mersese repede după el, apoi trăsese cu ochiul după colţ, la timp să îl vadă luând o sticlă de şampanie şi pahare de la un servitor şi continuându-şi drumul pe hol. Se ascunsese după un palmier în ghiveci la timp pentru a evita să fie descoperită de servitorul care trecuse pe lângă ea, în drumul său spre reluarea îndatoririlor lui.

Atunci Fiona îşi croise drum cu atenţie pe hol până când auzise sunetul inconfundabil al râsului feminin, venind pe uşa întredeschisă. Se lipise de perete şi privise cu precauţie în interiorul camerei.

Jonathon era prins într-o îmbrăţişare scandaloasă cu o doamnă. O femeie cu moravuri îndoielnice, având în vedere felul în care îi răspundea la îmbrăţişare.

Fiona îşi înăbuşise un suspin şi se trăsese de lângă uşă de parcă ar fi ars-o. Chiar şi în prezent, şocul acelui moment era atât de pregnant, de parcă se întâmplase ziua trecută. Şi chiar şi azi, avea bunul-simţ să roşească la amintirea momentului în care trăsese cu ochiul din nou, doar ca să se asigure, desigur, că văzuse ceea ce credea că văzuse şi apoi se întorsese la bal, foarte abătută.

Tânjise după Jonathon Effington pentru o perioadă, dar entuziasmul călătoriei şi al noii lor vieţi în Paris uşurase mâhnirea ei. Într-adevăr, odată cu trecerea anilor şi cu

subţierea siluetei ei rotunjoare, a părului ce îşi schimbase culoarea de la portocaliu la o nuanţă mai închisă, şi cu tinerii care îi căutau favorurile în mod evident, uitase de Jonathon Effington întru totul.

Până acum.

— Da, desigur. Asta trebuie făcut. Fiona îşi îndreptă umerii. Îi voi spune lui Oliver despre consimţământul lordului Helmsley în privinţa căsătoriei şi îl vom vizita împreună.

— Bine. Gen încuviinţă, apoi întâlni privirea surorii mai mari. Suntem recunoscătoare că eşti dispusă să faci asta pentru noi, dar…

— Dar nu pare deloc… corect, oftă Bell.

— Nu ar trebui să-ţi sacrifici viaţa într-o căsătorie cu cineva care nu este alesul tău, doar pentru că tata era nebun.

Fiona icni.

— Arabella Fairchild!

— Ei bine, nu nebun, presupun, ridică din umeri Bella, dar cu siguranţă nu în deplinătatea facultăţilor mintale. Cum a putut să fie capabil să îşi condamne propriul copil la o căsătorie lipsită de iubire?

— N-am discutat despre iubire. Sophia se apropie şi căută să citească pe faţa Fionei. Nu te gândeşti la asta? Nu vrei să te căsătoreşti cu un bărbat pe care îl iubeşti? Un bărbat care să te iubească?

— Bineînţeles că o fac, dar… Fiona făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Am avut douăzeci şi cinci de ani să mă îndrăgostesc şi nu s-a întâmplat. Dacă m-aş fi îndrăgostit şi m-aş fi măritat şi, într-adevăr, tata mi-a oferit ocazii pentru a o face, nu ne-am fi aflat în această încurcătură de la început. În acest punct, nu am de ales. Şi tot răul poate fi spre bine. Lordul Helmsley este o partidă excelentă.

În plus… îi aruncă surorii ei un zâmbet slab. Dacă n-am avut ocazia să mă îndrăgostesc până acum, pot spune că n-o voi face niciodată.

— Ai putea să îl iubeşti pe Lord Helmsley?

— În timp, poate.

Cu siguranţă se închipuise îndrăgostită de el, odată, demult, când ea era foarte tânără şi nu ştia nimic şi nu îl cunoscuse prea bine. Nu că l-ar fi cunoscut acum, dar cel puţin îşi vorbiseră. Şi se sărutaseră. Ceea ce fusese cu adevărat foarte frumos, căci era excepţional de bun la asta.

— Cu siguranţă eu nu-l găsesc inacceptabil în vreun fel. Este chiar elegant, fermecător şi destul de frumos…

— Nu că noi am şti, mormăi Gen.

Surorile erau încă supărate că nu le fusese permis să participe la bal, dar mătuşa Edwina insistase că nu era cuviincios şi că avea planuri mari pentru debutul lor în primăvară.

— Îl veţi întâlni destul de curând, spuse ferm Fiona. Atunci este decis. Îl voi găsi pe Oliver, îi voi spune tot şi împreună îi vom face o vizită lordului Helmsley.

Ea porni spre uşă, dar Sophia o prinse de braţ.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Gen păşi spre ea.

— Cu siguranţă există o altă cale. Doar că nu am găsit-o încă.

— Am putea găsi toate de lucru. Belle închise ochii de parcă se ruga pentru curaj. Să fim cameriste.

— N-ai putea, murmură Sophia.

Fiona se uită la surorile ei.

— De ce această grijă bruscă? Ştiam de săptămâni că această zi va veni.

— Da, dar acum că a venit, ne simţim îngrozitor din cauza asta.

Sinceritatea era evidentă în glasul lui Gen.

— Pur şi simplu, îngrozitor, fu ca un ecou Belle, tonul ei poate puţin mai nesincer decât al surorii ei.

Ochi sceptici se întoarseră spre ea, făcând-o să pufnească.

— Ei bine, chiar ne simţim îngrozitor, deşi trebuie să recunosc că n-aş face treabă bună în calitate de cameristă. Şi niciuna dintre voi nu ar face.

— Am fi nişte cameriste groaznice, oftă Sophia.

Totuşi, ar putea fi mai bine decât să trăim cu vina tot restul vieţii.

Fiona ridică o sprânceană.

— Presupun că toate aţi reuşi să continuaţi cu curaj. Încă o dată se întoarse să plece. Aşa cum voi proceda şi eu.

*

— Doamne sfinte, Oliver, spune-mi că este o glumă, rosti Jonathon în momentul în care Oliver intră în salon.

Oliver se opri la jumătatea pasului.

— Foarte bine. E o glumă.

— Slavă Cerului!

Uşurarea îl străbătu pe Jonathon, şi el se prăbuşi în cel mai apropiat scaun.

— M-am gândit că trebuie să fie cu siguranţă un fel de farsă pusă la cale de tine, de Warton şi de Cavendish, cu o mână de ajutor de la Judith. Dar apoi mi-a dat cartea de vizită şi avea…

— Ce e o glumă? întrebă Oliver.

Stomacul lui Jonathon se strânse.

— Ai o verişoară pe nume Fiona Fairchild?

Oliver se uită fix la el pentru un moment, apoi un zâmbet lent i se lărgi pe faţă.

— Într-adevăr, am.

Jonathon gemu.

— Atunci sunt condamnat.

— Condamnat? Oliver ridică amuzat o sprânceană. Deduc că asta are legătură cu întâlnirea ta cu Fiona din timpul balului de Crăciun?

— Cum ai putut să-mi faci asta? Jonathon se uită urât la el. Sunt prietenul tău. Unul dintre cei mai vechi prieteni. Îşi îngustă privirea. Şi mi se pare că n-ai atâţia încât să-ţi permiţi să iroseşti unul.

Oliver râse.

— A mers bine, deci?

— Nu iei deloc în serios asta.

Oliver păşi spre dulăpiorul unde păstra băutura şi

scoase paharele şi o carafă cu ceva – în speranţa că era ceva puternic. Jonathon avea nevoie de ceva puternic în acel moment.

— Cum aş putea, când n-am nicio idee despre ce s-a întâmplat între tine şi verişoara mea. Din câte ştiu, a fost zburdălnicia ta obişnuită din Ajunul Crăciunului. Oliver îl privi peste umăr. Deşi aş spera să nu fi fost. Am ajuns să o consider mai mult ca o soră decât ca o verişoară şi am descoperit că am devenit într-o oarecare măsură protector.

— Nu sunt zburdălnicii, mormăi Jonathon, deşi, într-adevăr în câteva ocazii puteau fi numite cu siguranţă zburdălnicii.

Nu că ar fi contat în acel moment. Îşi studie prietenul.

— Ea nu ţi-a spus, deci?

— N-a scos o vorbă. Oliver umplu paharele. De fapt, de fiecare dată când încerc să deschid subiectul, ea îl schimbă, se scuză că trebuie să părăsească încăperea sau mă distrage în alt fel. Oliver traversă încăperea şi îi dădu paharul lui Jonathon. E foarte pricepută la distrageri.

Dintr-odată, amintirea unui zâmbet sclipitor trecu prin mintea lui Jonathon.

— Pot înţelege asta.

Sorbi din băutură, mulţumit să descopere un excelent whisky scoţian de o calitate şi de o tărie adecvate şi se gândi pentru un moment.

— Atunci, n-a făcut nicio solicitare? Niciun anunţ irevocabil?

— Niciunul. Oliver se instală într-un scaun ce se potrivea cu cel al lui Jonathon şi îşi îngustă ochii. Ce fel de anunţ irevocabil?

Jonathon se înclină mai aproape de prietenul său.

— Jur pe mormântul fiecărui Effington de dinaintea mea, am crezut că face parte dintr-o farsă. Sări în picioare şi parcurse camera, cu paharul în mână. Am crezut că tu, Warton şi Cavendish aţi angajat o femeie…

Oliver ridică o sprânceană.

— O femeie frumoasă, adăugă repede Jonathon, de parcă complimentul adus verişoarei lui Oliver putea

îmbunătăţi situaţia. Probabil o actriţă.

— Ai crezut că verişoara mea e o actriţă?

— O actriţă *desăvârşită.* Am crezut că este foarte bună. Jonathon se uită la prietenul lui. Este adevărată acea poveste ridicolă? Despre dorinţa tatălui ei?

Oliver încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Eşti sigur? Asta nu e vreo intrigă absurdă din partea ei pentru a mă atrage într-o căsătorie? Adică, sunt considerat o partidă chiar bună.

— Atât de neobrăzat! Oliver pufni. Dar nu eşti singurul bărbat de însurat din Londra, cu titlu bun şi cu avere considerabilă. Fără niciun efort pot numi câţiva. De exemplu, perspectivele lui Freddy Hartshorne sunt la fel de bune ca ale tale şi cu siguranţă va profita de oportunitatea de a se căsători cu o doamnă cu descendenţa Fionei, fără să menţionăm de felul cum arată.

— Haide acum! Hartshorne e scund, încăpăţânat şi are părul mai roşu decât al ei. Vor avea copii care vor semăna cu nişte morcovi. Jonathon alungă cu mâna comentariul. În plus, e un idiot.

— Cum, aparent, eşti şi tu. Oliver făcu o pauză. Şi nu Fiona a fost cea care s-a gândit la tine. Tu ai fost ideea mea.

Jonathon gemu.

— De ce? De ce mi-ai face una ca asta mie?

— Îţi făceam o favoare. Verişoara mea e tot ce-ai declarat că îţi doreşti de la o posibilă soţie.

— Aşa pare să fie, recunoscu Jonathon cu jumătate de gură.

Într-adevăr, în cele două zile ce trecuseră de la întâlnirea lor, el realizase că Fionei îi trebuise mult curaj şi hotărâre pentru a-l aborda. Femeia avea cu siguranţă curaj. Luă o altă înghiţitură de whisky.

— Dar nu-mi doresc să mă căsătoresc.

— Ai repetat de atâtea ori…

— Am minţit. Jonathon ridică din umeri neajutorat. N-am realizat că am minţit până n-am fost pus faţă în faţă cu adevărul. Faţă în faţă cu căsătoria. Se opri din mers. Nu

sunt pregătit pentru căsătorie, Oliver. Ah, ştiu că e datoria mea şi toate cele, dar sunt încă tânăr…

— Ai treizeci şi doi de ani.

— Da, dar bărbaţii se pot căsători la orice vârstă. Nu suntem ca femeile, noi îmbătrânim mai bine. Cu siguranţă nu sunt novicele tânăr care eram acum zece ani.

— Mai bătrân, dar nu mai înţelept?

— Până acum am crezut că sunt mai înţelept.

— Ce s-a întâmplat mai exact între tine şi verişoara mea? întrebă Oliver încet. Tăcerea Fionei m-a făcut să cred că probabil şi-a pierdut curajul. Sau că tu i-ai respins cererea în căsătorie.

— Nu chiar, murmură Jonathon.

Oliver se holbă la el. Jonathon expiră lung.

— Am fost de acord să mă căsătoresc cu ea.

Oliver rânji şi ridică paharul către prietenul său.

— Bună treabă, prietene. Trebuie să mărturisesc că m-ai făcut să mă îngrijorez pentru câteva minute.

— Nu vorbeam serios. Am crezut că ea, că totul era o glumă.

— Ei bine, nu era.

— Ştiu asta acum. Dar n-am ştiut atunci. În vocea lui Jonathon se simţi o notă de speranţă. De aceea, aş crede că, din moment ce am acceptat să mă căsătoresc sub pretenţii false, cum erau atunci, acordul meu nu ar fi valid.

Oliver se uită la el cu neîncredere.

— Uiţi că ai de-a face cu o femeie care încearcă să-şi salveze surorile de la sărăcie?

— Tu eşti capul familiei. Nu le poţi asigura tu ce au nevoie? Nu pot trăi cu tine?

— Ca rude sărace? Oliver clătină din cap. Exact acest lucru încearcă să-l evite Fiona. Are foarte multă mândrie.

— Nu atât de multă încât să nu-i ceară unui străin să se căsătorească cu ea, spuse el tăios.

Ochii lui Oliver se îngustară.

— Pot spune că nu i-a fost uşor.

— Probabil că nu.

Cu siguranţă că nu fusese uşor pentru ea.

— Scuzele mele.

Dacă Jonathon nu ar fost atât de prost încât să atribuie fiecare moment de ezitare sau licăr de nelinişte din ochii ei interpretării – unei bune interpretări, se corectă el –, ar fi văzut asta şi ar fi realizat adevărul înainte să fie prea târziu.

— Dar a fost o neînţelegere. O groaznică, cumplită neînţelegere. Cu siguranţă că va înţelege asta?

— Nu sunt sigur că eu înţeleg, rosti rar Oliver. Spui că ai cerut-o în căsătorie pe verişoara mea…

— Am fost de acord să mă căsătoresc cu ea, îl corectă Jonathon. Ea a făcut cererea.

— Cu toate acestea, promisiunile au fost făcute, nu-i aşa?

— Ei bine, da, dar doar…

— Atunci aş crede că eşti obligat. Legat prin onoare.

— Prins în cursă, mai degrabă. Jonathon dădu pe gât restul whisky-ului. Ca un şobolan. Nu. Lovi paharul de masă şi îndreptă un deget acuzator spre celălalt bărbat. E vina ta că sunt în încurcătura asta şi depinde de tine să mă scoţi din ea.

— Nu cred. În plus, chiar îmi place ideea ca tu să te căsătoreşti cu verişoara mea. Şi vina aici, dragul meu prieten, este în întregime a ta, Jonathon. Oliver îl studie pentru un moment. Ea te-a minţit? Sau s-a prezentat eronat în orice fel? Te-a sedus sau te-a ameninţat sau a făcut orice altceva în afară de a fi complet sinceră cu tine?

— Era a naibii de seducătoare, izbucni Jonathon, apoi oftă. Dar nu, nu a fost nimic de genul ăsta. Presupun că a fost complet sinceră, dar n-am ştiut asta.

— Şi acum ştii, rânji Oliver. Bine ai venit în familie!

— Nu, Oliver. Jonathon se uită la prietenul său pentru mult timp. Indiferent de cât de *perfectă* ar fi pentru mine, nu mă voi căsători din cauza unei greşeli. Pur şi simplu, va trebui să o fac să înţeleagă că eu…

— Să faci pe cine să înţeleagă ce? se auzi o voce feminină de la intrare.

Oliver se ridică în picioare. Jonathon îşi adună curajul

şi se întoarse spre uşă. Respiraţia i se opri. Fiona Fairchild era întru totul la fel de frumoasă la lumina zilei precum fusese în lumina lămpilor.

„Sortiţi unul altuia şi toate celelalte”.

Soarta? Ha. Nu şi dacă el avea ceva de spus despre asta.

— Bună ziua, domnişoară Fairchild.

Jonathon adoptă maniera sa cea mai formală.

— Jonathon.

Ea zâmbi, şi camera, lumea chiar, se lumină în jurul ei. Pluti spre el cu o graţie diafană, de parcă picioarele nu îi atingeau podeaua.

— Aşteptam nerăbdătoare să te reîntâlnesc.

Îi întinse mâna, dar el părea îngheţat în loc, incapabil să facă altceva decât să se holbeze. În adâncul creierului, realiza că era într-adevăr un idiot, care nu-şi dorea în acel moment nimic altceva decât să se topească la picioarele acestei zeiţe, într-o baltă stupidă de adoraţie şi da, dorinţă.

Oliver îl înghionti cu o lovitură ascuţită de cot.

— La fel şi eu, murmură Jonathon, luându-i mâna.

I-o duse la buze, privirea sa pătrunzând-o pe a ei şi având nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o deţinea pentru a nu se pierde în verdele ochilor ei. Realiză dintr-odată că, indiferent de circumstanţele ciudate, chiar abia aşteptase să o revadă. Totuşi, dacă nu îşi aduna raţiunea, ar fi căsătorit înainte de a-şi da seama. Îi eliberă brusc mâna şi se retrase.

— Sper că eşti bine, domnişoară Fairchild.

Ea îşi îngustă puţin ochii din cauza tonului prea politicos din vocea lui.

— Destul de bine, mulţumesc pentru întrebare. Şi tu?

— Sunt bine. De asemenea. Mulţumesc.

Jonathon se crispă pe interior. Bălmăjea ca un idiot. Desigur, se simţea ca un idiot bălmăjit. Dar cum ar putea cineva pe acest pământ să îi spună unei tinere femei încântătoare, sau oricărei femei, de fapt, că nu avea nicio intenţie să se căsătorească cu ea? Mai ales dacă acceptase deja să o facă. Şi acceptase cu o doză substanţială de

entuziasm.

— Şi vremea este excepţional de bună, de asemenea. Vocea lui Oliver era gânditoare, dar exista cu siguranţă o sclipire de amuzament în ochii lui. Deşi aş îndrăzni să spun că ar putea să ningă. Ce spui, Helmsley, ar putea să ningă?

— Ar putea. Ar putea, într-adevăr.

Jonathon înclină din cap cu uşurare. Cel puţin vremea era un subiect sigur.

— Zăpada se simte în aer cu siguranţă.

Fiona se uită de la Jonathon la Oliver şi înapoi.

— Să faci pe cine să înţeleagă ce?

— Pot spune că mă aflu într-o dilemă în acest moment. Oliver clătină din cap. Aici unul dintre cei mai apropiaţi prieteni mi-a solicitat ajutorul şi, cum a declarat în mod galant, nu am atât de mulţi prieteni pentru a-mi permite să irosesc unul. Deşi – îl fixă pe Jonathon cu o privire prefăcută –, aş putea să-l contrazic în acest aspect. Ridică sprâncenele spre Fiona. Oamenii chiar mă plac, să ştii.

Ea râse.

— N-am nicio îndoială.

— Pe de altă parte, este verişoara mea, una dintre puţinele rude de sânge pe care o am pe această lume – cu excepţia, bineînţeles, a mamei mele, care foarte rar are nevoie de ajutorul cuiva în orice –, care are nevoie, de asemenea, de ajutorul meu. Recunosc că loialitatea mea e împărţită. De aceea – porni spre uşă în timp ce vorbea – voi face ceea ce ar face orice om inteligent aflat în situaţia mea şi o să vă las pe voi doi să clarificaţi orice este nevoie să fie clarificat, fără mine. Oliver se uită înapoi. Voi fi, oricum, pe aproape, dacă vreunul dintre voi are nevoie de ajutor în orice fel.

Acestea fiind spuse, Oliver părăsi încăperea.

Fiona îl studie cu atenţie pe Jonathon, iar el rezistă nevoii imperioase de a-şi muta greutatea de pe un picior pe altul, în felul în care ar fi făcut-o un copil mic. Îşi drese vocea pentru a vorbi.

— Domnişoară Fairchild…

— Să faci pe cine să înţeleagă ce? repetă ea pentru a treia oară, cu un ton considerabil mai rece decât înainte.

— Cred că avem ceva ce pare a fi o problemă.

— Ce fel de problemă?

— Nu sunt foarte sigur cum să spun asta, spuse el şoptit. E chiar incomod.

— A fost incomod pentru mine când am vorbit ultima dată. Îşi încrucişă braţele. Aparent, este rândul tău.

— Aparent, mormăi el, apoi îi întâlni privirea direct. Simt nevoia să fiu total sincer cu tine.

— Cum am fost eu cu tine.

— Aha, tocmai asta este problema, spuse repede Jonathon. N-am ştiut că eşti sinceră.

Ea ridică o sprânceană.

— N-ai ştiut? Ce ai crezut?

— Am crezut… ei bine… adică… Trase adânc aer în piept. Am crezut că eşti o actriţă.

— O actriţă? Fiona se uită la el pentru un moment, apoi izbucni în râs. O actriţă?

— O actriţă foarte bună, spuse el repede.

Dată fiind situaţia, nu strica să o flateze cât mai mult posibil.

— La fel de bună precum, să zicem, Sarah Woolgar sau Mary Ann Keeley?

— Întru totul la fel de bună. El făcu o pauză. Poate chiar mai bună.

— Ce uşurare, zâmbi ea. Nu mi-ar plăcea să crezi că nu sunt foarte bună în profesia aleasă.

— Ah nu, am crezut că eşti magnifică.

Uşurarea îl pătrunse. Era cu siguranţă amuzată şi nu părea deloc supărată. Asta putea să fie mai uşor decât se aşteptase el.

— Sunt totuşi puţin confuză. De ce ai crezut că sunt actriţă?

— Ah, mai multe lucruri m-au condus spre acea concluzie. În mod eronat, aş putea adăuga.

— Nu trebuia să adaugi asta, răspunse ea în mod plăcut. Dar te rog, continuă.

— În primul rând, i-ai luat locul lui Lady Chester în bibliotecă. Se aplecă spre ea cu un aer conspirativ. Aceasta ar fi exact genul de glumă pe care ea ar considera-o foarte amuzantă.

Ochii ei se măriră puţin, într-un fel foarte fermecător.

— Glumă?

— Da, desigur, chicoti el. Apoi ai menţionat numele lui Oliver şi afirmaţia lui că eşti perechea mea potrivită. Vezi tu, cu doar două săptămâni în urmă, el şi ceilalţi…

— Ceilalţi?

Cuvintele ei erau măsurate.

— Warton şi Cavendish. Băieţi destul de decenţi în cea mai mare parte a timpului, deşi le place să facă o glumă bună ocazional.

— Chiar aşa?

— Într-adevăr. De exemplu, aş putea să-ţi spun câteva lucruri… se avântă el. Nu, ar fi complet nepotrivit.

— Şi nu ne-ar plăcea să ne comportăm nepotrivit, murmură ea.

— În orice caz, ultima dată când am vorbit despre inevitabilitatea căsătoriei, nu mai mult de două săptămâni în urmă aş adăuga, am menţionat că nu aveam deloc şovăieli în ceea ce priveşte căsătoria. Şi că atunci când voi găsi femeia care va îndeplini toate cerinţele mele, mă voi căsători de îndată cu ea. Femeia care era, îi aruncă o privire directă, perfectă pentru mine. Aşa că poţi vedea de ce atunci când te-ai prezentat ca fiind potenţială mireasă perfectă, în locul lui Lady Chester, menţionând numele lui Oliver în legătură cu asta, ei bine, poţi înţelege cu siguranţă de ce am crezut că este o farsă.

— O farsă? întrebă ea uşor.

— Şi încă una bună, aş putea adăuga, chicoti el. Acele absurdităţi despre moştenirea ta şi zestrea surorilor tale, reţinute până la căsătoria ta. Şi căsătoria ta, aranjată de tatăl tău.

— Ai crezut că sunt absurdităţi?

— Aşa am crezut atunci şi îţi datorez scuze pentru asta, spuse el repede. Acum văd că m-am înşelat.

— Nu întru totul. Răsuflă frustrată. Este absurd. Totuşi, oricât de absurd ar fi, este viaţa mea. Făcu o pauză, apoi îşi apropie sprâncenele îngândurată. Lasă-mă să mă asigur că am înţeles complet ce încerci să spui.

— Excelent, înclină din cap nerăbdător.

— Când ne-am întâlnit în bibliotecă în timpul balului, când am luat locul lui Lady Chester, ai crezut că sunt o actriţă trimisă de vărul meu şi de ceilalţi prieteni ai tăi. Îl privi. Este corect până acum?

El înclină din cap.

— Absolut.

— Şi ai crezut asta pentru că păream să fiu exact ceea ce le spuseseşi că doreşti de la o potenţială mireasă?

— Corect din nou.

Părea cu siguranţă că ea înţelegea situaţia până acum. Speranţele lui crescură.

— În plus, pe lângă această presupunere, se adăugau circumstanţele deja admise ca absurde, dar totuşi adevărate, în care mă regăsesc.

— Da, da, continuă.

Era cu siguranţă la fel de inteligentă pe cât era de încântătoare. Exact ceea ce pretinsese că îşi doreşte de la o viitoare soţie. Înlătură gândul incomod.

— Şi toate aceste presupuneri eronate din partea ta au condus la concluzia inevitabilă că făceam parte dintr-un complot pus la cale de prietenii tăi?

— Exact, eliberă el un oftat de uşurare. Aşa că vezi tu, când am acceptat să mă căsătoresc cu tine, pur şi simplu întorceam farsa împotriva lor. Făceam gluma să meargă mai departe, ca să zicem aşa.

— Deci când ai acceptat să te căsătoreşti cu mine, nu erai – se gândi pentru un moment – sincer?

Asta nu suna deloc bine.

— Deşi nu eram, de fapt, *nesincer.* Nu în adevăratul sens al cuvântului. Cum am spus, mergeam mai departe cu…

— A avut sau nu însemnătate pentru tine când mi-ai acceptat cererea?

— Bineînţeles că n-a avut. A fost o neînţelegere. Din partea mea, întru totul, adăugă repede. Şi accept întreaga responsabilitate. Sunt întru totul de vină.

— Deci recunoşti că eu nu te-am minţit sau că nu te-am indus în eroare şi nu te-am constrâns în niciun fel?

— Categoric nu, răspunse el ferm.

— Am fost sinceră şi total neprefăcută?

— Fără îndoială.

— Ei bine, atunci, milord Helmsley, Jonathon, cred că dintr-un punct de vedere ai avut dreptate tot timpul.

Îi aruncă un zâmbet sclipitor şi pentru o scurtă pâlpâire a momentului, el regretă că era vorba doar de o greşeală.

— Gluma este într-adevăr asupra ta.

Capitolul 4

— Asupra mea? Zâmbetul lui Jonathon şovăi. Ce vrei să spui că gluma este asupra mea?

Fiona se strădui să păstreze o expresie plăcută pe chip. Pentru un moment scurt, strălucitor, când intrase în salon şi Jonathon se uitase la ea cu cea mai frumoasă privire în ochi, aproape ca un bărbat îndrăgostit, crezuse că problemele ei se terminaseră. Blestemat să fie, oricum. Ar fi trebuit să ştie când îi luase trei zile, inclusiv cea de azi, să o viziteze. Acum lumea se prăbuşea în capul ei. Nu. Decizia îi deveni mai puternică; nu va permite să se întâmple aşa. Sau mai degrabă, nu îi va permite lui să procedeze aşa.

Trase adânc aer în piept.

— Ai spus că nu te-am înşelat, că am fost într-adevăr total sinceră?

— Ei bine, da, dar…

— De aceea propunerea mea a fost făcută cu bună-credinţă?

— Presupun, dar… Se încruntă. Femeile n-ar trebui să facă cereri în căsătorie în primul rând.

— Nu, milord, se presupune că femeile ar trebui să-şi cunoască locul în lume. Ar trebui să facă exact cum le este indicat de taţi, soţi sau fraţi în toate privinţele, până la şi inclusiv când ar trebui să se căsătorească şi cu cine, zise ea puţin mai tăios decât intenţionase. Dar îndrăznesc să spun că o femeie care se confruntă cu o *provocare* nu va ezita să preia frâiele situaţiei, mai ales când sunt implicate lucruri atât de importante precum cererea în căsătorie.

Jonathon se uită la ea.

— Probabil, dar…

— Şi n-ai vrut tu o provocare în această mireasă perfectă, imaginară, a ta?

— Poate că am spus asta, dar…

— Atunci consideră-te provocat, milord!

Reţinerea ei se frânse şi îşi întoarse privirea de la el. Observă o carafă cu vin pe un dulăpior. Excelent! Cu siguranţă, se cerea alcool în acel moment, cel puţin pentru a-i calma nervii. Chiar şi mâinile îi tremurau de mânie. Păşi cu aroganţă spre dulăpior, turnă puţin din vin într-un pahar, luă o înghiţitură mare, realiză în acel moment că nu era vin şi se înecă imediat.

— Hei, domnişoară Fairchild. Jonathon păşi spre ea. Eşti bine?

— Destul de bolborosi ea şi ridică mâna întinsă pentru a-l ţine la distanţă, deşi nu era absolut deloc bine.

— Whisky-ul nu ar trebui băut atât de repede dacă persoana nu este obişnuită cu el.

— Am crezut că e vin, zise ea sufocându-se. Arată ca vinul.

— Aparenţele pot fi înşelătoare. Făcu o pauză ca pentru a sublinia ceva. Exact cum am încercat să…

— Ai crezut că sunt o actriţă!

Ea îl privi.

— Am explicat asta, rosti el precaut.

— Concluzia mea eronată a fost influenţată de mânie. A ta a fost rezultatul, nu ştiu, poate al *dorinţei?* Un gând oribil o străbătu. Ai crezut că sunt şi prostituată?

— Bineînţeles că nu!

Chiar în momentul în care el rostea cuvintele, Fiona putea vedea în ochii lui că ideea că ea avea cel puţin o calitate îndoielnică îi trecuse într-adevăr prin gând. Icni.

— Vezi tu, domnişoară Fairchild, îţi pot spune că am cunoscut câteva actriţe care nu erau, ei bine…

— Prostituate?

— Da, deşi trebuie să recunoaştem că ele tind să aibă moravuri mai uşoare…

Vocea lui se pierdu neajutorată, de parcă nu avea idee ce să spună acum, ca să nu înrăutăţească mai mult situaţia. Ar fi fost mai degrabă adorabil dacă ea nu ar fi fost atât de nervoasă.

Îşi îngustă ochii şi rezistă dorinţei urgente de a-l strânge de gât.

— De aceea ţi-ai luat libertatea de a mă săruta?

— Nicidecum, răspunse el cu înverşunare. Moravurile tale nu au nimic de-a face cu asta. Te-am sărutat deoarece mi-am dorit foarte mult să te sărut.

— Şi să pecetluim înţelegerea noastră?

— Nu! Nu făceam o înţelegere. Făceam o greşeală.

— În ceea ce privea faptul că mă considerai o actriţă cu moravuri uşoare?

— Da! Aceea a fost cu siguranţă o greşeală. Deşi n-ai făcut nimic ca să corectezi acea impresie. Într-adevăr, un zâmbet îngâmfat îi înflori pe buze, mi-ai răspuns la sărut. Şi aş putea să spun, domnişoară Fairchild, nu era sărutul unei femei care nu a mai fost sărutată înainte.

Ea îl sfidă.

— Bineînţeles că am mai fost sărutată înainte. Chiar tu ai subliniat faptul că am depăşit de mult zilele în care eram şcolăriţă.

— Ai fost sărutată în detaliu, sublinie el.

— Iar tu, evident ai sărutat în detaliu, îi întoarse ea replica. Eşti foarte priceput la asta. Presupun că ai avut destulă practică!

El ridică din umeri modest.

— Sper cu adevărat că te-ai simţit bine, deoarece zilele tale de practică sunt la final.

— Ce?

Sprâncenele sale se împreunară.

— Soţul meu nu va…

— Nu voi fi soţul tău, spuse cu o voce ridicată.

Fiona păşi spre el şi îl împunse cu degetul în piept.

— Ai fost de acord!

— Ţi-am spus că a fost o greşeală.

— Cu toate astea, sublinie ea fiecare cuvânt cu o împunsătură de deget, ţi-ai dat cuvântul şi te voi obliga să-l respecţi.

Jonathon îi prinse mâna şi se uită în jos la ea.

— Nu voi fi prins cu forţa într-o căsătorie.

Ea scrâşni din dinţi.

— Nu eu te-am prins în capcană.

— Mă simt prins!

— Tu te simţi prins? N-ai nici cea mai mică idee despre cum te simţi să fii cu adevărat prins. Ridică privirea spre el. Să ştii că singurul om în care ai avut încredere toată viaţa şi pe care l-ai iubit mai presus de oricine te lasă într-o situaţie de neconceput, unde singura opţiune este să te măriţi cu un străin sau să te arunci la mila altuia! Asta, milord, este să fii prins!

Expresia lui se îmblânzi.

— Îmi pare rău.

Ea se uită în sus, în ochii lui albaştri, şi pentru un moment nu-şi dori nimic mai mult decât să stea aşa, cu mâna într-a lui, prinsă între ei pentru totdeauna. Şi îşi dori şi să se fi întâlnit în circumstanţe diferite, când ea ar fi putut să fie cu adevărat genul de femeie pe care şi-l dorise el întotdeauna, iar el să fie bărbatul visurilor ei.

— Salvează-mă, Jonathon, zise ea încet şi îşi ridică buzele spre ale lui. Salvează-mă!

— Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te salvez, Fiona. Capul lui se aplecă spre al ei, cu vocea joasă şi îmbietoare. Ai putea să fii tot ce-am declarat că îmi doresc.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, murmură ea cu buzele peste ale lui.

— Nu, şopti el şi îşi apăsă buzele peste ale ei.

Pentru durata unei bătăi de inimi, se desfătă în căldura buzelor lui peste ale ei şi cu dorinţa ce îi aprinse corpul la atingerea lui, exact cum se petrecuse în Ajunul Crăciunului. Nu că ar fi contat. Furia ei se reaprinse şi îl împinse deoparte.

— Eşti un mitocan, Jonathon Effington! Cea mai rea bestie, şi să nu îndrăzneşti să încerci să mă mai săruţi vreodată!

El chicoti.

— Nu doar am încercat, chiar te-am sărutat.

Fiona pufni.

— Abia.

Jonathon se apropie.

— Poate ar trebui să încerc din nou, atunci?

— Refuzi să te căsătoreşti cu mine, dar totuşi vrei să mă săruţi? Îl privi cu neîncredere. N-ai deloc ruşine?

El se gândi pentru un moment, apoi zâmbi.

— Nu.

— Dacă te mai apropii un pas, voi ţipa, atrăgând astfel atenţia casei întregi, inclusiv a mătuşii Edwina. Va fi o poziţie foarte compromiţătoare în care să fii găsit. Fără îndoială că va insista asupra căsătoriei de îndată. Îl studie pentru un moment. Deşi, dacă mă gândesc mai bine…

Deschise gura ca să ţipe.

Înainte de a putea scoate măcar un chiţăit, el veni lângă ea, o trase în braţele lui şi îi puse mâna peste gură.

— Haide acum, domnişoară Fairchild. Nu vom face nimic din toate astea.

Era un anumit licăr de amuzament în ochii lui, iar furia ei crescu. Se zbătu în braţele lui pentru a se elibera.

— Dacă promiţi să te comporţi ca o persoană rezonabilă, te voi elibera.

Îl privi, dorindu-şi ca măcar de data asta privirea ei să poată să fie letală.

— Ei bine? Promiţi?

Ce opţiuni avea? Mâna lui nici măcar nu era într-o poziţie bună pentru a o putea muşca. Păcat! Consimţi din cap.

— Nu sunt foarte sigur că te cred. Rânji, iar ea jură să îl rănească cu prima ocazie. Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt.

O eliberă şi se retrase din aria ei de acţiune.

Ea îi aruncă cea mai usturătoare privire, apoi se îndreptă spre uşă şi o deschise precipitat.

— Oliver!

— Nu e nevoie să ţipi. Oliver zăbovea lângă uşă. Am fost chiar aici tot timpul.

Fiona ridică o sprânceană.

— Atunci ai auzit totul?

— Am pierdut ceva între cât de prinsă eşti tu şi ce bestie este el, dar în afară de asta, am prins aproape tot.

— Bine. Se întoarse şi păşi înapoi până în mijlocul încăperii. Atunci nu va trebui să repet. Brusc, se întoarse pe călcâie şi îl privi pe vărul ei. Ştii, asta e aproape la fel de mult vina ta, precum este a lui.

— Asta gândeam şi eu, spuse în barbă Jonathon.

— Vina mea? Sprâncenele lui Oliver se împreunară. Cum este vina mea?

— Mi-ai spus că sunt exact ce îşi dorea de la o soţie. Ai spus că va profita de oportunitatea de a se căsători cu mine…

— Nu cred că am spus vreodată că va profita, murmură Oliver.

— Ai spus că era drăguţ!

Oliver ridică umerii.

— M-am înşelat.

— Eu spun că sunt drăguţ. Indignarea se simţea în glasul lui Jonathon. Întreabă pe oricine.

— Ha!

Fiona îşi încrucişă braţele şi îi studie pe rând pe cei doi bărbaţi.

Crezuse şi încă mai credea în cea mai mare parte că Oliver fusese sincer când îl sugerase pe Jonathon ca soţ. Acum, în orice caz, era evident că motivele lui nu erau complet pure. Bineînţeles, nu avea cum să îşi imagineze că Jonathon va crede că ea făcea parte dintr-o farsă.

Cât despre Jonathon, oricât de mult avea nevoie Fiona de un soţ, nu se putea mărita cu un bărbat care nu avea deloc vreo dorinţă să se însoare cu ea. Într-adevăr, un bărbat care avea obiecţii serioase. Ce fel de viaţă ar fi acea? Ar fi avut resentimente împotriva ei până la sfârşitul zilelor lui. De exemplu, indiferent de cât de *drăguţ* era, fără îndoială că va avea o *actriţă* în patul său înainte ca jurămintele ei să îi iasă pe gură.

Totuşi, Jonathon îi oferise singura salvare pentru moment.

— Oliver, spuse întâlnind privirea vărului său, voi presupune că ai fost sincer când l-ai sugerat pe Lord Helmsley ca un potenţial soţ şi că n-ai avut nicio intenţie să îl păcăleşti în niciun fel.

— Pe cuvântul meu, Fiona, nu aveam nicio idee că va considera situaţia ta… îi aruncă o privire sugestivă lui Jonathon, situaţia ta *îngrozitoare* ca fiind un şiretlic. Şi nu te-aş fi pus niciodată într-o astfel de situaţie. Deşi trebuie să recunosc – Oliver încercă să îşi reţină fără succes un rânjet – că dacă ar fi fost o farsă, ar fi fost una extraordinar de bună. Chiar sclipitoare.

— Nu că aş fi căzut în capcană, spuse Jonathon în barbă.

— Nu, tu ai fi fost prea inteligent pentru asta! izbucni Fiona, apoi închise ochii şi se rugă pentru calm. Trase adânc aer în piept şi îi oferi lui Jonathon o privire fermă. Cât despre tine, sunt dispusă să admit că acordul tău de a te căsători a fost, făcu o grimasă, o declaraţie falsă…

— O greşeală, corectă Jonathon.

— *Spusă în eroare.* Îşi încleştă dinţii. Că ai crezut cu adevărat că fac parte dintr-o farsă…

Jonathon scoase un oftat de uşurare.

— Slavă Domnului!

— Totuşi, zâmbi ea într-un mod plăcut, intenţionez să te fac să-ţi onorezi cuvântul dat.

Oliver îşi reţinu râsul. Ochii lui Jonathon se măriră.

— Ce?

— Doar dacă nu veniţi cu o soluţie mai bună la

absurda dilemă ce reprezintă viaţa mea. Şi când spun voi, îşi plimbă privirea de la Jonathon la Oliver, mă refer la amândoi.

— Sunt complet la ordinele tale, spuse Oliver făcând o plecăciune.

— Nu prea am de ales, îi spuse Jonathon lui Oliver. Nu-i aşa?

— Nu văd niciuna, cu excepţia căsătoriei. Oliver se gândi pentru un moment. Ar trebui să ai în vedere, de asemenea, că există posibilitatea acţiunilor legale din partea Fionei. Încălcarea promisiunii, lucruri de genul acesta.

— Prostii! îl sfidă Jonathon. Am avocaţi excelenţi.

— Cum am şi eu, spuse Oliver ferm. Şi cum Fiona este membră a familiei mele, vor fi la dispoziţia ei, pentru a-i folosi după cum consideră necesar.

Jonathon se uită la prietenul lui.

— Ar face asta?

— Este o femeie disperată. Oliver scutură din cap. Probabil că eu aş face, dacă aş fi în locul ei.

— Ar crea un scandal imens.

— Într-adevăr, zâmbi Oliver. Poate că ar merita ca în sfârşit să te văd implicat în ceva cu adevărat savuros.

— Sunt încă în cameră, ştiţi? Fiona se uită la bărbaţi. Erau amândoi foarte enervanţi. Şi aş prefera foarte mult să nu vorbiţi despre mine şi ce aş putea sau nu să fac, de parcă nu aş fi aici.

— Da, desigur, spuse Oliver.

— Scuzele mele, murmură Jonathon.

Îi studie pentru o clipă pe cei doi, apoi îşi îndreptă umerii.

— Din momentul în care am aflat prima dată de prevederile din testamentul tatii, nu mai trebuie să spun că am luat în considerare toate aspectele situaţiei mele. Am ajuns la concluzia că în esenţă am trei opţiuni. Prima este să mă resemnez în faţa sorţii. Să cedez dorinţei tatălui, tatălui decedat, oferindu-i control complet asupra viitorului meu şi să mă căsătoresc cu Cum-îl-cheamă…

— Cine este Cum-îl-cheamă? îl întrebă Jonathon pe Oliver.

— Americanul cu care tatăl ei a aranjat ca ea să se căsătorească.

— Un american? Jonathon se cutremură. Pot înţelege de ce obiectează.

Ea îi ignoră.

— Există posibilitatea să-l pot convinge cu o căsătorie de natură temporară.

Oliver se încruntă.

— Divorţ?

— Pe cât de dezagreabil este şi pe cât de dificil de aranjat, da, sau posibil anularea. Avocaţii pe care i-am consultat consideră că oricare ar satisface condiţiile din testament. Totuşi, asta ar depinde în totalitate de ce fel de om este Cum-îl-cheamă. Moştenirea şi zestrea mea reprezintă o avere considerabilă.

Jonathon se uită la Oliver.

— Cât de considerabilă?

— Chiar considerabilă, murmură Oliver.

— Ar trebui un bărbat cu un caracter impresionant ca să renunţe la ea şi la mine. De asemenea, ar trebui luate măsuri legale geniale. Nu sunt dispusă să risc totul bazându-mă fie pe caracter, fie pe geniu, în plus, când mă voi căsători, aş prefera foarte mult să fie pentru tot restul vieţii. A doua – îşi îndreptă privirea spre Jonathon – îl pot forţa pe lordul Helmsley să respecte acordul şi să se căsătorească cu mine.

Jonathon deschise gura, probabil pentru a obiecta, apoi o închise din nou şi zâmbi slab. Cu siguranţă avea mai multă inteligenţă decât lăsase să se vadă până atunci.

— Din păcate, date fiind circumstanţele – nu îi venea să creadă că urma să spună asta –, nu-mi pot imagina un mod mai cumplit de a începe o viaţă împreună decât o căsătorie ce nu este atrăgătoare pentru ambele părţi.

— Pot spune, domnişoară Fairchild – uşurarea pură răzbea din vocea lui Jonathon –, că este extraordinar de decent din partea ta. Nu-ţi pot spune…

— Decizia mea – Fiona ridică mâna pentru a-l obliga să tacă – privind cea de a doua opţiune este condiţionată de succesul celei de-a treia.

Oliver chicoti.

— Am bănuit că trebuie să fie o condiţie.

Jonathon înghiţi cu greutate.

— Şi cea de-a treia opţiune?

— Chiar intenţionez să mă căsătoresc într-o zi, Lord Helmsley, şi astfel, moştenirea mea şi zestrea surorilor mele vor fi eliberate. Totuşi, şansele par a fi excelente pentru Cum-îl-cheamă să apară şi să îşi reclame, se crispă de durere, *mireasa,* înainte ca acea zi să sosească. Mă tem că nu voi avea de ales decât să mă căsătoresc cu el, chiar dacă doar pentru a rezolva această situaţie încurcată. Îl ţintui pe Jonathon cu o privire fermă. Caracterul meu este considerabil mai slab decât poţi crede, milord.

Jonathon se uită cu evidentă neîncredere. Oliver pufni.

— De aceea, eu, sau mai degrabă noi, trebuie să găsim o soluţie ca eu să obţin, ca să o spun răspicat – rosti destul de repede cuvântul – *bani.* Trebuie să-mi fac averea.

Jonathon o înfruntă.

— Femeile nu fac avere. Ele se căsătoresc cu averea.

— Am încercat asta, izbucni ea, apoi se forţă să se calmeze. Mătuşa Edwina plănuieşte să le prezinte pe fete în societate în primăvară. Deşi eu n-am avut un sezon londonez, presupun că e destul de costisitor.

— Sunt mai mult decât fericit să achit facturile pentru orice este necesar, zise Oliver repede. Cu siguranţă îmi pot permite şi o va ţine pe mama ocupată. Dacă este ocupată cu păstorirea a trei tinere prin meandrele sezonului, cu un ochi la posibilii soţi potriviţi pentru ele, va fi. Mult prea ocupată să se mai îngrijoreze cu privire la statutul meu marital.

— Este foarte generos din partea ta, Oliver. Îi aruncă un zâmbet recunoscător. Şi în timp ce eu sunt dispusă să accept ospitalitatea ta pentru oricât timp este nevoie, nu mă pot aştepta ca tu să preiei povara financiară pentru toate patru, pentru restul zilelor noastre. Pe lângă astea,

Gen are optsprezece ani, Sophia şi Belle au şaptesprezece…

— Surorile, îi explică Oliver lui Jonathon.

Jonathon încuviinţă din cap.

— Şi este posibil ca ziua lor să vină înainte de a mea…

Jonathon ridică o sprânceană cu curiozitate.

— Toate arată ca ea?

— Chiar deloc, spuse Oliver. Toate au părul negru, ochi închişi la culoare şi sunt mai scunde decât ea. Dar toate trei sunt minunate. N-ar trebui să aibă probleme să-şi găsească soţi. Pot spune că vor fi înşfăcate de la primul lor sezon.

— Nu şi dacă nu au zestre acceptabilă!

Fiona îi privi pe bărbaţi. Oare era chiar atât de vag? Nu înţelegeau oare că perspectivele unei căsătorii bune pentru o fată fără avere erau sumbre?

— Trebuie să găsesc modalitatea de a face rost de bani pentru…

— Este o altă opţiune. De ce nu m-am gândit până acum la ea? Jonathon se lovi cu palma peste frunte. *Noi* putem să-ţi găsim un soţ. Se întoarse spre Oliver. Ai spus-o chiar tu. Freddy Hartshorne s-ar căsători cu ea într-o secundă.

Oliver îi aruncă Fionei o privire îngrijorată.

— Nu sunt sigur că…

— Ah, este o idee splendidă. Chiar strălucită. Entuziasmul răsună din vocea lui Jonathon. Şi Hartshorne nu este singura opţiune. Lasă-mă să mă gândesc. Mai sunt Kensington şi McWilliams şi, rânji el, poate chiar Warton şi Cavendish. Asta le-ar fi învăţătură de minte.

Oliver scuturǎ din cap.

— Nu cred că…

— Dumnezeu ştie că, dacă ea vrea un Effington, am o duzină de veri din care aş putea să îi numesc pe cei care…

— Categoric nu. Fiona îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp. Nu voi fi scoasă la vânzare precum peştele vechi de o zi.

— Dar tu nu eşti peştele de ieri, Fiona. Jonathon făcu

o pauză. Pot să-ţi spun încă Fiona? Am fost, până la urmă, mai mult sau mai puţin logodiţi.

— Şi aţi putea fi din nou, dacă nu eşti foarte atent, îl preveni încet Oliver.

Ea scrâşni din dinţi.

— Desigur. *Jonathon.*

— Eşti o partidă minunată, Fiona, nicidecum precum peştele, vechi sau altfel. Ai înşirat calităţile tale pentru mine, noaptea trecută. Le numără pe degete. Poţi conduce o gospodărie în şapte limbi diferite şi călătoreşti eficient. Se încruntă. Sau ceva asemănător. Oricum, ai putea de asemenea să fii perfectă.

Se uită la el.

— Dar ce zici despre încăpăţânată? Cu propriile opinii? Provocatoare?

— Astea sunt calităţile care te fac perfectă pentru el, murmură Oliver.

Jonathon alungă cu mâna comentariul ei.

— Nu trebuie să le menţionăm pe astea.

— Nu trebuie să le menţionăm? Unde? În broşura de vânzare? În rubrica de anunţuri?

Cu siguranţă că nu putea vorbi serios? Poate era pur şi simplu nebun? În acel moment arăta dezgustător de nerăbdător. De parcă asta era cu adevărat o idee strălucită. Fără un avertisment prealabil, absurditatea tuturor acestor lucruri o izbi, iar ea izbucni în râs.

Jonathon rânji şi îl înghionti pe Oliver.

— Vezi, îi place ideea.

— Sau mintea ei a cedat sub presiune.

Oliver o studie.

— Eşti…

— Nebună? Nu ştiu. Pufni şi încercă să se liniştească. Doar că totul este atât de ridicol.

Jonathon scoase o batistă din buzunarul vestei şi i-o înmână.

— Mare parte a vieţii este ridicolă, ce-i drept. Depinde pur şi simplu de cum este privită. Am o soră care e pe cale să se mărite cu bărbatul care odată i-a frânt inima

deoarece credea că face ceea ce trebuie. Chiar prostesc dacă te gândeşti la asta.

— De ce? Îşi tamponă ochii cu batista. Dacă el a făcut ceea ce considera că este corect?

Ridică din umeri.

— Doar că mi se pare că atunci când dai peste persoana care este cu adevărat dragostea vieţii tale, nu ar trebui să laşi nimic să-ţi stea în cale.

Privirea ei se uni cu a lui şi, pentru un lung moment, se uitară unul la altul.

— Chiar are un punct de vedere, spuse Oliver şi momentul fu spulberat. Cel puţin astfel ai avea ocazia să-ţi alegi propriul soţ, ceea ce ai zis că îţi doreşti să faci…

— Nu-i voi mai cere unui alt bărbat pe care abia l-am cunoscut să se căsătorească cu mine. Îşi scutură cu fermitate capul. A fost suficient de dificil, precum şi umilitor să o fac o dată. Părea să fie o idee bună la început, dar acum…

— Atunci ne întoarcem la opţiunea numărul trei, spuse Oliver. Să faci avere. Nu va fi uşor, în special că nu avem nicio idee de cât timp avem la dispoziţie pentru asta.

Absent, se plimbă de-a lungul camerei.

— Ceea ce elimină orice fel de posibilitate de investiţie. Sprâncenele lui Jonathon se uniră în reflecţie şi începu şi el să se plimbe. Orice care ar putea genera necesarul de fonduri de care ea ar avea nevoie ar lua considerabil de mult timp. Se opri şi se uită la ea. Ai abilităţi de orice fel?

— Am fost luată drept actriţă în unele ocazii. Îi aruncă o privire directă. Poate ar trebui să urc pe scenă?

— Nu fi absurdă! pufni Jonathon. Nu interpretai de fapt. Cu siguranţă că există ceva la care te pricepi?

— Sunt multe lucruri la care mă pricep, izbucni ea. Pot conduce în mod eficient întregul personal al unei case. Pot organiza o cină festivă pentru o sută de persoane în mai puţin de două zile. Pot alege ţinuta, mobilierul sau florile pentru orice ocazie.

— Toate astea te fac să fii bine pregătită pentru a

deveni o soţie, dar pentru nimic altceva, oftă Oliver. Această idee pare să fie cu adevărat fără speranţă.

— Prostii! zise cu înverşunare Jonathon. Este mult prea devreme să renunţăm la opţiunea trei.

— Mai ales că acest lucru ar însemna acceptarea opţiunii doi, sublime Oliver.

— Haide, Fiona, sigur ai vreun fel de talent vandabil? Jonathon se uită la ea cu speranţă.

— Doar când vine vorba să mă scoateţi la vânzare pentru căsătorie, spuse ridicând spre el o privire frustrată. Este fără speranţă. Aş putea la fel de bine să mă resemnez la gândul căsătoriei cu Cum-îl-cheamă şi să mă rog să se dovedească a fi o persoană decentă.

— Nu încă. Jonathon clătină din cap. Cu siguranţă că noi trei vom putea găsi o soluţie.

— Trebuie să mărturisesc că mă uimeşti. Îl studie cu curiozitate. Aş fi crezut că tu, dintre toţi, m-ai fi încurajat să mă supun dorinţelor tatălui meu. Ar înlătura cu siguranţă orice obligaţie pe care ai putea să o simţi pentru mine.

— Ah, da, dar vina. Jonathon îşi puse mâna peste inimă într-un gest de remuşcare prefăcută. Vina ar fi prea mare pentru a o suporta.

Ea rezistă tentaţiei de a zâmbi.

— Vina?

— Absolut. Dacă aş fi dus la bun sfârşit acordul de a mă căsători cu tine, nu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Cum-îl-cheamă. În plus, mi-ai solicitat ajutorul, ai cerut să te salvez şi eu te-am dezamăgit. Va trebui să trăiesc cu acea vină pentru tot restul zilelor mele, mai ales acum când ştiu ce înseamnă să fii pus în faţa unei căsătorii pe care să nu o doreşti. Nu. Hotărârea apăru în ochii lui Jonathon, şi el continuă să se plimbe prin încăpere. Există o soluţie. Pur şi simplu, trebuie să o găsim.

Oliver mergea într-o direcţie, Jonathon, în cealaltă. Într-o mică zonă a minţii ei, neocupată de disperarea dată de dilema sa, Fiona se întrebă cum de reuşeau să evite să se ciocnească unul de altul.

— Helmsley aici de faţă scrie povestiri, spuse Oliver,

deşi n-a vândut niciodată nimic şi nici n-a publicat ceva.

— Încă, zise Jonathon cu o voce fermă. N-am avut nimic publicat *încă.* Din întâmplare tu nu…

— Doar scrisori. Fiona expiră profund. Sincer, eu n-am nicio îndemânare în plus faţă de cele ale unei femei cu o poziţie socială similară. Brodez, dar trebuie să recunosc că nu foarte bine. Cânt la pian adecvat şi cânt mai bine cu vocea decât la pian, dar vocea mea nu este excepţională. Pictez destul de bine, dar…

Oliver ridică o sprânceană.

— Cât de bine?

— Foarte bine.

În realitate era foarte mândră de abilităţile sale artistice.

— Am studiat ani la rând. Portofoliul este în camera mea.

— Îl putem vedea?

O notă de nerăbdare răzbătu din vocea lui Oliver. Ea se uită la vărul său.

— Nu este nimic mai mult decât de amuzament. Mă îndoiesc serios…

— Am o idee, care ar putea foarte bine să fie strălucită. Oliver o prinse de mână şi o conduse spre uşă. Dar ar ajuta dacă am putea să vedem lucrările tale mai întâi.

— Nu prea am arătat multor persoane lucrările mele.

— În acest caz, vom fi de două ori mai onoraţi, spuse Jonathon într-o manieră elegantă.

Ea privi de la un bărbat la celălalt. Cu siguranţă, în acest punct, dacă nu putea avea încredere în ei, nu putea avea încredere în absolut nimeni. În plus, probabil doar se comporta prosteşte.

— Prea bine.

— Excelent!

Oliver radie de fericire.

Deschise uşa şi practic o împinse pe hol, închizând uşa în urma ei. Aparent, nu era singura puţin tulburată de situaţia sa.

Fiona găsi o servitoare care trecea pe acolo şi o trimise să aducă portofoliul. Se întoarse pentru a reveni în salon, apoi decise că era mai bine să aştepte lângă scări. În plus, putea profita de un moment doar pentru sine. Orice avea în gând Oliver, ea spera să fie o idee bună. Nu, o idee profitabilă. Cu siguranţă avea nevoie de una.

Era doar vina lui Jonathon. Dacă ar fost un om de cuvânt…

Nu. Se lăsă pe o băncuţă de lângă scări. Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu îl putea învinovăţi cu adevărat pentru asta. Era în întregime vina ei. Ar fi trebuit să se mărite cu mult timp în urmă. Avusese mai mult decât câteva propuneri de-a lungul vremii. Şi câteva dintre ele chiar acceptabile. Bărbaţi care erau frumoşi, fermecători şi bogaţi. Ar fi făcut bine să se mărite cu oricare dintre ei, dar pur şi simplu nu simţise niciodată genul de afecţiune pe care dorise să îl simtă pentru bărbatul cu care urma să îşi petreacă restul zilelor. Îi plăcuseră aproape toţi, dar nu găsise niciodată pe cineva care să-i facă inima să bată mai repede, să simtă fluturi în stomac şi toate acele lucruri pe care le auzise că ar însoţi iubirea.

Cel mai aproape de acele sentimente fusese scurta sa îndrăgostire de la delicata vârstă de şaptesprezece ani de Jonathon Effington, un tânăr cu care nu vorbise deloc la acea vreme. Acum că o făcuse, acum că fusese în braţele lui, era mai degrabă şocant să realizeze că el ar fi putut să fie acel bărbat pentru ea. Cu siguranţă fusese ceva minunat să simtă fluturi în stomac şi probabil că poate şi în inimă atunci când o sărutase. Nu că ar fi contat. Oricât de mult s-ar fi gândit că ar fi putut să se îndrăgostească uşor de el şi crezuse, de asemenea, având în vedere ceva din privirea lui, că şi el s-ar fi putut îndrăgosti de ea, pur şi simplu, nu era timp suficient.

Şi într-adevăr, nu era timpul chiar miezul problemei ei? Nu crezuse ea întotdeauna că urma să fie destul timp pentru a întâlni bărbatul potrivit? Să se îndrăgostească? Să se căsătorească? Dar întotdeauna fusese un alt mare bal, o altă ieşire de primăvară, un alt flirt, o altă zi sau săptămână

sau lună planificată şi se distrase cu adevărat mult prea bine pentru a-şi face griji cu privire la viitorul îndepărtat.

Fără avertisment, părea că cei nouăsprezece ani se transformaseră în douăzeci şi doi şi cei douăzeci şi doi se transformaseră în douăzeci şi cinci. Şi tatăl ei murise şi lăsase în puterea lui un mijloc prin care să o forţeze să facă ceva ce nu o forţase niciodată să facă atunci când trăia. Deoarece şi el crezuse în iubire. Şi iubirea, pentru fiica sa, era exact motivul pentru care făcuse aranjamentele pe care le făcuse.

Nu era ca şi cum ea nu ar fi intenţionat să facă tot posibilul pentru a zădărnici acele aranjamente.

Indiferent de ce plan avea Oliver în minte, singurele ei opţiuni reale erau fie să se căsătorească cu un bărbat cu care nu avea nicio dorinţă să o facă, fie să forţeze căsătoria cu un bărbat care nu îşi dorea deloc să se însoare cu ea. Oricât de îngrozitor ar fi sunat, era mai bine să îşi încerce şansele cu Cum-îl-cheamă. Cel puţin el era probabil dornic să se căsătorească.

Desigur că nu avea nicio intenţie să îl lase pe Jonathon să ştie asta încă. Pe lângă furia ei, fusese surprinzător de dezamăgită. Poate chiar rănită. Desigur că nu ar fi trebuit să fie, nu avea deloc sens. Dar nimic legat de viaţa ei din acel moment nu avea prea mult sens. Şi cel puţin, pentru retragerea acordului său, Jonathon merita să rămână în incertitudine în legătură cu propria soartă pentru cât mai mult timp posibil.

Servitoarea apăru cu desenele ei, iar Fiona se întoarse în salon.

Oliver şi Jonathon erau prinşi într-o discuţie serioasă, probabil despre ea, fiecare cu câte un pahar în mână. Ar fi pus rămăşag că nu era vin. Îi aruncară priviri similare, încărcate cu vină.

— Haide să vedem astea, bine? spuse Oliver într-o manieră prea jovială.

— Aştept cu nerăbdare să o facem.

Nerăbdarea lui Jonathon o egala pe cea a prietenului său. Cu siguranţă că plănuiau ceva. Trimise o rugăciune

rapidă spre Ceruri pentru a o salva de intrigile şi planurile bărbaţilor binevoitori.

Începu să le înmâneze portofoliul, apoi realiză brusc ce idee proastă fusese şi suspină pentru sine. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată, nu ar fi uitat niciodată necesitatea de a-şi lua anumite precauţii. Îşi strânse colecţia la piept.

— Chiar nu consider că este o idee bună. Nu sunt deloc obişnuită să las pe cineva să-mi vadă munca.

— Acesta nu e momentul pentru modestie, Fiona, rosti ferm Oliver. Desenele tale îţi pot aduce salvarea.

— Mă îndoiesc de asta, murmură ea, apoi respiră profund. Prea bine, dar ar trebui să ştiţi că munca mea se poate să nu fie exact ceea ce aşteptaţi.

Jonathon şi Oliver schimbară priviri.

— Sunt sigur că sunt minunate. Jonathon se îndreptă spre ea şi practic smulse portofoliul din mâinile ei. Aşteptăm cu nerăbdare să le vedem.

— Într-adevăr, aşa e.

Oliver îl conduse repede pe Jonathon la o masă mare de joc în colţul cel mai îndepărtat al camerei, lăsând-o pe Fiona să îi urmeze.

Bărbaţii deschiseră portofoliul şi începură să îl răsfoiască.

— Foarte drăguţ, murmură Jonathon.

— Chiar nu e rău deloc, spuse îngândurat Oliver. Cu adevărat bune.

— Mulţumesc, spuse Fiona, mai mult pentru sine decât pentru ei.

Oricum ei nu îi acordau nicio atenţie pentru moment. Acesta era momentul excelent să se salveze. Se îndreptă foarte încet spre uşă.

Totuşi, dacă pleca acum ar fi fost cea mai mare formă de laşitate. Oftă plină de resemnare şi rămase pe loc, la jumătatea distanţei dintre bărbaţi şi uşă şi îşi zise că putea ieşi cu uşurinţă pe uşă înainte să o poată opri cineva.

— Îmi place asta…

Ea putea spune exact unde erau din comentariile lor; inofensive şi măgulitoare chiar acum, probabil că răsfoiau

încă printre peisajele din prima secţiune a portofoliului. Apoi la rând venea o serie cu natură moartă, urmate de studii ale chipurilor şi mâinilor, cele mai multe ale surorilor ei. La acel punct, oricine s-ar fi uitat neinvitat prin portofoliul ei, probabil s-ar fi plictisit. Dacă nu, următorul grup de desene, detalii ale diverselor opere ale maeştrilor renascentişti, ar putea de asemenea descuraja un spectator ocazional din a continua cu o examinare atentă. Totuşi, dacă cineva era făcut din materie mai dură şi continua, ar fi descoperit desenele ei cu sculpturi antice. Îi plăcea atât de mult felul în care lumina se juca pe văile şi adâncîturile sculptate în mod complicat şi pe detaliile din marmură şi îi făcea plăcere să le captureze cu peniţa şi cărbunele. După aceea…

O tăcere remarcabilă se lăsă în capătul îndepărtat al camerei. Ea se strânse în braţe.

Un fluierat lung, scăzut, se auzi de la unul dintre bărbaţi. Jonathon, se gândi ea. Oliver se întoarse de la masă şi îşi drese glasul.

— Fiona?

Ea adoptă un ton inocent.

— Da?

— Aceste desene sunt după…

Oliver făcu o pauză de parcă nu îşi putea găsi cuvintele potrivite sau de parcă era prea dureros pentru a o spune cu voce tare.

— Fiinţe?

Jonathon aruncă cuvântul peste umăr şi continuă să se încline peste masă pentru a studia desenele ei. Ea ar fi preferat cu adevărat să nu o facă.

— Când spui fiinţe, spuse ea încet, la ce te referi cu exactitate?

— Ştii bine la ce mă refer. Oliver îşi încrucişă braţele la piept. Vreau să spun că aceste desene sunt făcute după oameni adevăraţi?

— Modele, aş presupune, murmură Jonathon.

— Oricum, reali. Oliver o studie. Ei bine?

— Bineînţeles că sunt, spuse ea cu superioritate.

Nimeni nu poate crea artă dacă nu poate lucra din viaţă. Arta imită şi intensifică viaţa.

— Astea abia dacă au nevoie de intensificări, spuse Jonathon dintr-un suflet. De haine poate, dar…

— Este suficient, mulţumesc.

Fiona străbătu camera, păşi între cei doi bărbaţi şi începu să strângă desenele ce erau acum împrăştiate pe masă.

— Ştiam că nu trebuia să vă arăt niciodată lucrările mele.

— Tatăl tău ştia despre asta? întrebă Oliver pe un ton la fel de dezaprobator ca al oricărui părinte.

— Tata ştia suficient despre studiile mele.

Fiona smulse un desen din mâinile lui Jonathon. El îi aruncă un rânjet răutăcios. Ea îl ignoră.

— Cu siguranţă că unchiul Alfred nu trecea cu vederea ca fiica lui cea mare să deseneze oameni dezbrăcaţi.

— Îndrăznesc să spun că tata nu ar fi acceptat desenarea oamenilor dezbrăcaţi sau că ar fi recunoscut cu adevărat că pe dedesubtul hainelor, oamenii sunt în general goi, zise ea realistă. Tata nu avea o fire artistică.

Jonathon chicoti.

— Aş pune rămăşag că nu ştia.

— Nu ştia? Oliver o aţinti cu privirea. N-a cerut niciodată să îţi vadă lucrările? Niciodată nu a vrut să vadă progresul tău? Nu a vrut niciodată să vadă dacă zburdai cu femei şi bărbaţi dezbrăcaţi?

— Nu fi absurd, Oliver, n-a fost nimic de felul acesta. Îşi dădu ochii peste cap. Nu-mi vine să cred că ai putut spune aşa ceva. Ei au pozat. Eu i-am desenat. Atâta tot.

— Doamne, Dumnezeule, bătrâne, vorbeşti de parcă ai fi tata. Jonathon se întoarse la teancul de desene şi trase câteva afară pentru a le expune pe masă. În plus, eu nu cred că ei arată de parcă ar zburda.

— Ah, doar uită-te la ei, se înfurie Oliver. Ei… ei… ei zâmbesc.

— Nu toţi. Câţiva sunt chiar îngânduraţi. Fiona făcu o

pauză. Presupun că unii arată suficient de fericiţi.

— Bineînţeles că arată fericiţi. Jonathon studie nudurile. Sunt goi. Se uită la ea în cel mai contemplativ mod. Eu ştiu că tind să fiu extrem de fericit când sunt gol.

Ea nu intenţionă, dar fără a se gândi îi aruncă unul dintre zâmbetele ei de flirtare.

— Chiar aşa?

— Într-adevăr.

Privirea lui Jonathon o întâlni pe a ei într-un fel ce nu putea să fie descris decât ca intim şi un fior încântător o străbătu.

— Terminaţi cu asta imediat! N-o să fie nicio fericire aici! Oliver se uită urât. Şi tu, verişoară, nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre cunoştinţele tatălui tău asupra activităţilor tale?

— Tata considera arta ca având prea puţină importanţă şi de aceea considera studiile mele ca având de asemenea o importanţă prea mică. Au reprezentat o indulgenţă din partea lui. Eu nu l-am contrazis şi nici nu m-a deranjat.

Privirea ei cuprinse desenele. În ciuda naturii lor indiscutabil stânjenitoare, era mândră de ele.

— Atitudinea lui mi-a îngăduit o relativă libertate.

Jonathon se abţinu să nu râdă. Oliver suspină.

— Dar Fiona, pentru a desena oameni dezbrăcaţi, trebuie să fi văzut oameni dezbrăcaţi.

— S-a dovedit că în general este necesar să faci asta.

Din nou, ea strânse la un loc desenele.

— N-ai deloc ruşine, Fiona?

Vocea lui Jonathon era serioasă, dar era evident că găsea foarte amuzant să îi întoarcă vorbele, împreună cu şocul resimţit de Oliver şi propriul ei disconfort. Privi în sus spre el.

— Nu găsesc nimic de care să-mi fie ruşine. Lăsând la o parte toată modestia, găsesc că munca mea este foarte bună.

El zâmbi spre ea.

— Chiar sunt de acord. Este foarte impresionant.

— Dar sunt goi! Şocul coloră faţa lui Oliver. Solicit o explicaţie.

— Chiar aşa?

Ea îl privi surprinsă. Indiscutabil, ea nu îşi cunoştea chiar atât de bine vărul, dar din cunoştinţele de până atunci, cu siguranţă că el nu îi lăsase impresia că ar face pe pudicul în legătură cu astfel de lucruri. Se gândise că poate o să fie surprins de desenele ei, dar nu într-atât.

— De ce?

— De ce? Pentru că… pentru că… sunt goi! Ochii lui Oliver se îngustară. Şi pentru că, în calitatea mea de cap de familie, este datoria mea să mă asigur că vei evita activităţi ce te pot compromite în orice fel.

Ea îl studie pentru un moment şi realiză că erau anumite lucruri din viaţa ei de până atunci pe care era mai bine ca el să nu le afle.

Păcat că nu reuşise să selecteze desenele cele mai surprinzătoare din portofoliu înainte de a i-l înmâna, dar avusese prea multe pe cap.

Fiona oftă a capitulare.

— Foarte bine, Oliver. Am studiat ani la rând arta cu o englezoaică, doamna Kincaid, o artistă foarte talentată care trăieşte acum în Italia. De asemenea o liber-cugetătoare, aşa cum cred că ai numi-o. Pe parcursul studiilor mele, era chiar logic să avansez de la pere în boluri la oameni.

Oliver gemu.

— Oameni dezbrăcaţi.

— Probabil că şi pere dezbrăcate, de asemenea. Jonathon se întinse spre Fiona şi coborî vocea. Nu pare să-l deranjeze fructele fără haine.

— Asta nu este absolut deloc amuzant.

Oliver se uită urât la prietenul lui.

— Nu, desigur că nu.

Jonathon se strădui să pară suficient de sumbru.

— Chiar nu trebuie să fii îngrijorat pentru asta, Oliver, spuse repede Fiona. Am fost mai mulţi care am luat lecţii de la doamna Kincaid şi toţi am fost de acord că ar fi cel mai bine dacă subiecţii muncii noastre ar rămâne…

— Neexpuşi? se oferi să ajute Jonathon.

Ea ridică o sprânceană.

— Nu este exact cum aş fi formulat eu, dar da. Am fost de acord că ar putea să fie un fel de problemă dacă subiecţii muncii noastre ar deveni cunoştinţe publice. În plus, ridică ea din umeri, eram toate fiicele unor taţi remarcabili, străini, niciuna dintre noi italiancă şi niciuna nu planifica să fie nevoită să îşi câştige locul. A fost cu adevărat doar de amuzament. Se uită spre Oliver. Cu siguranţă nu sugerezi că acesta este felul în care îmi voi clădi averea?

— Acum cu siguranţă că nu!

Furia coloră glasul lui Oliver.

— De ce nu acum? spuse Jonathon.

— Pentru că nu este ceea ce noi… ei bine, ideea era să… Oliver flutură mâna spre desene. Poate unele dintre acestea, dar…

— Ce idee? întrebă Fiona.

— Priveşte-le pe astea, Oliver.

Jonathon organiză rapid desenele în teancuri. Fiona se încruntă.

— Ce faci acolo?

— Răbdare, draga mea! Îi arătă un zâmbet rapid. Cum spuneam, în acest teanc sunt peisajele ei. Destul de corecte în termeni de tehnică, dar nu inspirate în mod deosebit. Aici este natura moartă. El îşi lăsă mâna pe cel de al doilea teanc. Încă o dată, a desenat un măr frumos şi un bol foarte drăguţ, dar nu au nimic special în mod particular. Acum – amestecă hârtiile –, în acest teanc sunt desenele ei cu detalii ale unor opere cunoscute. Copii, presupun, după cele din galeriile Academiei? O privi. Uffizi sau Pitti?

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Se întoarse iar spre desenele ei. În acestea, vezi tu, ei bine, ceva e special, începuturile vieţii, ca să zicem aşa. Desigur, ar putea să fie pur şi simplu faptul că ea este un excelent copiator.

Oliver îl privi suspicios.

— Cum de ştii atât de multe despre artă?

— Dragul meu Norcroft, nu am cunoştinţe exhaustive despre niciun subiect în mod particular. Totuşi, ştiu câte puţin despre mai multe lucruri. Jonathon oftă într-un fel mult prea dramatic. Este un blestem. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra desenelor ei. Acum, fii atent! Aici, unde desenează statuile, poţi simţi practic textura netedă a marmurei.

— Chiar crezi asta?

Fiona îl privi. Nu era obişnuită să fie flatată. Doamna Kincaid întotdeauna îi spusese că avea un talent dat de Dumnezeu şi că era păcat că nu îl folosea niciodată pentru ceva care să merite. Surorile ei văzuseră câteva dintre desenele ei de-a lungul anilor şi, deşi o complimentau, nu fuseseră cu adevărat interesate. Într-adevăr, cu excepţia altor studenţi, nimeni nu văzuse lucrările Fionei.

— Da, cred. Jonathon dădu din cap ferm, apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre desenele ei. Până în acest moment, munca ei este bună, dar nu extraordinară. Totuşi, priveşte studiul ei privind mâinile şi feţele. Se uită la ea. Surorile tale, presupun?

Ea dădu din cap.

— M-am gândit eu. Se uită la Oliver. M-ai urmărit până acum?

— Mă chinuiesc să reuşesc, izbucni Oliver.

— Bun. Jonathon dădu din cap. Abia atunci când începe să deseneze ceva viu, munca ei începe să aibă o viaţă proprie. O poţi vedea în feţele surorilor ei şi în desenele cu mâinile lor, dar când desenează întreaga schiţă... El scotoci printre lucrări şi scoase una cu studiul unui bărbat întins. Liniile de pe această pagină par vii. Aici este o adâncime ce lipseşte în redările obiectelor neînsufleţite. Aproape că poţi simţi căldura corpurilor lor. Arată de parcă pot începe să se mişte în orice moment. Într-adevăr, te întrebi dacă, uitându-te la ei suficient de mult timp, n-ai putea să îi vezi respirând.

— Vezi tu toate astea?

Fiona îl privi cu atenţie. Era flatată, desigur, dar nu era foarte sigură că îl credea.

— Da, văd. Jonathon îi întâlni privirea în mod direct. Cred că sunt cu adevărat remarcabile.

— Mulţumesc.

Cel mai frumos sentiment de căldură o străbătu şi, pentru un moment, nu fu sigură dacă era datorită aprecierii lui faţă de munca ei sau o apreciere de un cu totul alt fel, ce se vedea în ochii lui albaştri.

— Ar putea foarte bine să fie cel mai bine desenaţi oameni dezbrăcaţi din istoria lumii, dar sunt tot oameni dezbrăcaţi. Oliver se uită urât. Şi desenarea lor, fie şi numai discuţia despre ei este ceva scandalos.

— Oliver, este artă, oftă Fiona. Nu obscenităţi.

— Nu, cu siguranţă nu sunt deloc obscene. Privirea lui Jonathon o întâlni pe a lui Oliver. Desenele Fionei sunt unele dintre cele mai bune pe care le-am văzut în interiorul sau în afara galeriilor şi muzeelor. Şi cred că ar trebui să valorificăm ceea ce face cel mai bine.

Ochii lui Oliver se măriră.

— Oameni dezbrăcaţi?

Jonathon ridică din umeri.

— De ce nu?

— Ce vrei să spui prin valorificare? întrebă Fiona.

Ei o ignorară. Oliver scutură din cap.

— Gândeşte-te la scandal!

— Nu va fi niciun scandal dacă nimeni nu va şti numele artistului.

O notă persuasivă se simţi în vocea lui Jonathon.

— Chiar şi aşa…

Oliver clătină din cap.

— Haide, Oliver, spuse Jonathon. A fost o idee bună acum câteva minute şi acum cred că este chiar şi mai bună.

— Acum câteva minute vorbeam despre nişte încercări artistice inocente, nu… nu… Oliver arătă spre masă… astea.

— Ce idee? Fiona privi de la un bărbat spre celălalt. Chiar credeţi că oamenii vor plăti pentru desenele mele?

— Nu doar pentru desenele tale. Oliver îşi aruncă

mâinile în aer într-o capitulare. Dar pentru desenele tale, relaţionate cu o poveste.

Ea scutură din cap.

— Nu sunt scriitoare.

— Atunci asta este cu adevărat ziua ta norocoasă, zâmbi Jonathon. Pentru că eu sunt.

Capitolul 5

Fiona îl studie pentru un lung moment. O notă de precauţie se simţi în vocea ei.

— Eşti un scriitor bun?

Oliver se înecă. Jonathon îl ignoră.

— Îmi place să cred că da.

— Şi ceilalţi cred la fel? întrebă ea încet.

— Nu încă, dar sunt încrezător că într-o zi vor crede.

În realitate, în timp ce nimeni nu considerase potrivit să îi publice lucrările, primise câteva scrisori foarte încurajatoare, de respingere. Fiona se uită la vărul ei.

— Deci despre asta aţi vorbit voi doi de când eu am părăsit încăperea? Asta e ideea de care ai menţionat?

— Mai mult sau mai puţin, mormăi Oliver. Nu că am fi avut cea mai mică idee că desenele tale ar fi…

— Chiar atât de bune cum sunt, spuse Jonathon repede.

Cu siguranţă că Fiona nu avea nevoie să audă o altă tiradă de la Oliver despre însuşirea muncii ei.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Îşi îngustă ochii cu suspiciune. Tu propui să scrii o poveste care să se potrivească cu desenele mele?

— Exact. O carte ilustrată. De mărimea unei coli, mă gândesc. Legată frumos, poate în piele. Proiectată să atragă… Se gândi pentru un moment. O clientelă selectă. Există chiar o piaţă pentru astfel de lucruri. O piaţă discretă, dar fără îndoială o piaţă. Evident, se va vinde doar cu abonamente şi nu va fi disponibilă pentru publicul

general.

Oliver gemu.

— Doamne, Dumnezeule!

Ochii Fionei se măriră.

— Sugerezi cumva ceva de natură obscenă?

— Incontestabil că nu! Indignarea răsună în vocea lui Jonathon. Nu vorbesc despre obscenităţi. Vorbesc despre – ridică una dintre schiţele ei şi o flutură – artă.

— Artă? Suspiciunea se simţi în vocea ei.

— Artă, încuviinţă din cap Jonathon. Magnifică, evocativă şi da, sincer, erotică.

— Crezi că desenele mele sunt… erotice?

Jonathon ridică din umeri.

— Ei bine, ei zâmbesc.

Oliver bombăni ceva ininteligibil.

— Da, dar… Fiona îi trase schiţa din mână şi o studie, căutând ceva ce el văzuse şi ea, nu. Nu înţeleg. Nu arată absolut deloc erotic pentru mine. Cele mai multe dintre aceste desene sunt cu indivizi care pur şi simplu pozează. Nu văd nimic provocator în mod special în ele.

— Sunt goooii!

Oliver lungi cuvântul de parcă ar fi putut s-o determine să înţeleagă prin accentuare.

Jonathon nu îi acordă atenţie, ci se concentră în schimb asupra Fionei.

— Nu e vorba că sunt pur şi simplu fără haine, deşi ăsta este cu siguranţă un lucru semnificativ. Nici faptul că sunt bine desenaţi, deşi şi acest lucru este important. Dar aceste desene nu sunt ale lui Michelangelo sau Leonardo da Vinci…

Ea ridică o sprânceană indignată.

— Niciodată, nici măcar pentru o clipă nu am pretins că munca mea este comparabilă…

— Nu, nu, nu am vrut să zic… adică… îşi trecu mâna prin păr şi îşi căută cuvintele potrivite. Ceea ce am vrut să spun e că desenele tale sunt excitante într-un fel erotic tocmai pentru că nu au fost desenate acum câteva sute de ani.

Asta era, desigur.

— Acestea nu sunt interpretări ale matroanelor renascentiste de mult dispărute sau ale nobililor italieni care acum zac în mormintele lor, ci sunt oameni adevăraţi, reali, pe lângă care se poate să treci pe stradă…

Oliver pufni.

— Nu pe strada mea.

— Oameni cu care poţi conversa. Oameni care sunt, Jonathon se gândi puţin, accesibili sau reali, cred.

— Reali? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Exact.

— Înţeleg. Ea reconsideră desenele, stând pe gânduri. Şi realul le face…

— Absolut.

Vocea lui Jonathon era fermă. Privirea Fionei se mută de la desenul din mâna ei la Jonathon.

— Acesta ar putea fi cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Sau cel mai genial, rânji Jonathon.

Fiona se uită la vărul ei.

— Oliver?

— Da, da, presupun că ar putea fi genial, admise Oliver invidios. Şi chiar profitabil.

Fiona evaluă ideea.

— Presupun că se va face anonim?

— Cu siguranţă, spuse Jonathon. Atât artistul, cât şi scriitorul vor rămâne necunoscuţi.

Fiona îl studie.

— Şi voi avea ceva de spus în poveste?

— În povestea mea? Jonathon clătină din cap. Ah, nu ştiu dacă ar fi…

— Fără îndoială, spuse Oliver în timp ce îi aruncă lui Jonathon o privire fixă. Sunt desenele tale şi este vorba de viitorul tău. De fapt, consider că ar trebui să citeşti cu atenţie fiecare rând, fiecare cuvânt scris.

Jonathon îndepărtă un junghi de iritaţie. Nimeni nu avusese ceva de spus în niciuna din poveştile sale. Pe de

altă parte, niciuna dintre ele nu se vânduse încă. Şi în realitate, nu prea conta ce avea să scrie, rezultatul final urma să fie acelaşi.

Ea întâlni privirea lui Jonathon şi zâmbi uşor.

— Atunci această... strădanie a noastră solicită să petrecem mult timp împreună?

El privi în jos în ochii ei verzi.

— Fiecare minut, aş crede, dacă ne dorim să finalizăm asta cât mai repede cu putinţă.

— Când ar trebui să începem?

Vocea ei era moale şi plină de promisiuni ce treceau dincolo de artă şi literatură. Cel mai ciudat amestec de dorinţă şi vină îl străbătu.

— Mâine?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Voi aştepta cu nerăbdare. Ea îşi strânse desenele înapoi în portofoliu, îl legă, porni spre uşă, apoi se întoarse spre el şi îi întinse mâna. Pe mâine, atunci?

Jonathon îşi trecu buzele peste mâna ei şi o privi în ochi.

— Pe mâine.

Fiona îi făcu favoarea unei ultime sclipiri a zâmbetului ei magnific şi părăsi încăperea. Jonathon se uită după ea şi se întrebă dacă îşi amintea cum se respiră. Să petreacă fiecare minut posibil cu domnişoara Fiona Fairchild îl atrăgea mult mai mult decât îşi putuse imagina vreodată.

— Dacă n-ai grijă, prietene, vei fi căsătorit înainte de a-ţi da seama, spuse Oliver cu o voce joasă, direct în spatele său. Indiferent dacă vrei sau nu.

Jonathon abia dacă îl auzi. Era Fiona cu adevărat femeia perfectă pentru el? Soţia perfectă? Era cu siguranţă ceva la ea ce îl ţinea legat ca într-o vrajă. Era frumoasă, desigur, dar nu era neobişnuit cu femeile frumoase. Dar era, de asemenea, deşteaptă, hotărâtă şi talentată. Şi chiar admirabilă. Şi pentru un bărbat care dorea să evite căsnicia, probabil că era foarte, foarte periculoasă.

Jonathon îşi scutură capul pentru a-l limpezi şi se întoarse spre prietenul său.

— Ai spus ceva?

Oliver umplu din nou paharele.

— Sunt capul familiei şi, astfel, ea este responsabilitatea mea. Ţine minte asta. Şi ţine minte şi că nu voi evita să solicit căsătoria dacă va avea loc orice de natură îndoielnică.

Jonathon suspină cu o consternare prefăcută.

— Vrei să spui că n-ai încredere în mine cu verişoara ta?

— N-aş avea încredere în tine cu o mătuşă de trei sute de ani, darămite cu o frumuseţe precum Fiona. Oliver îi înmânã un pahar.

Lăsând încrederea deoparte, această schemă a noastră nu va funcţiona niciodată.

— Bineînţeles că va funcţiona. Funcţionează până acum. Jonathon luă o gură din whisky. Nu bănuieşte nimic.

— Nu e proastă.

— Nu, nu e. Este unul din lucrurile care mai degrabă îmi plac la ea.

Oliver îşi îngustă privirea.

— Atunci ai putea pur şi simplu să te căsătoreşti cu ea şi am putea termina această mascaradă.

Jonathon rânji.

— Unde ar fi distracţia în asta?

Oliver se aşează confortabil pe un scaun şi se uită la prietenul său.

— E un plan complicat. Nu ştiu dacă vom reuşi să-l ducem la capăt fără ca ea să intre la bănuieli.

— De ce ar bănui ceva? Tu şi cu mine ne vom ocupa de toate detaliile. Şi ai spus-o chiar tu: Fiona este disperată. Jonathon închină paharul spre prietenul său. Notează-mi cuvintele, va fi atât de recunoscătoare, încât nu va pune la îndoială succesul acestui lucru. De fapt, îndrăznesc să spun că succesul este partea cea mai uşoară.

Oliver se strâmbă.

— Tertipul stă în detalii.

— Şi în ele va sta succesul sau eşecul acestei scheme. Jonathon se plimbă prin cameră, cu băutura în mână,

încercând să clarifice detaliile. Având în vedere natura desenelor ei, ar trebui să mergem pe ceva simplu. Clasic. O repovestire sau o reprelucrare a unei poveşti nemuritoare. Un mit sau o legendă, ceva de genul ăsta. Poate grecească sau romană. Nu, mai bine chiar, un mit complet nou…

— Poţi face un mit complet nou?

— Licenţă literară. Jonathon alungă cu mâna comentariul. N-ar trebui să dureze mult să scriu povestea. Tot ce avem nevoie sunt câteva rânduri scrise pe fiecare pagină, astfel încât desenele ei să devină ilustraţii. Deşi s-ar putea să fie nevoie să mai deseneze câteva…

— Doar din memorie, rosti Oliver cu o fermitate necruţătoare.

— Da, da, indiferent. Jonathon se gândi pentru un moment. Din momentul în care vom avea povestea şi ilustraţiile complete, îi voi cere lui Sir Ephraim să producă o serie de copii…

— Va face asta?

Sir Ephraim Cadwallender fusese un prieten apropiat al părinţilor lui Jonathon, ducele şi ducesa de Roxborough, de când îşi putea aduce aminte. Pe lângă prietenia lor, Sir Ephraim şi ducele fuseseră implicaţi în diferite afaceri de succes ca asociaţi, de-a lungul anilor, iar Sir Ephraim adesea acordase creditul succesului său tatălui lui Jonathon.

— Cu siguranţă. Jonathon făcu o pauză pentru a sorbi din băutură. S-ar putea să fie scump, dar va merita cu adevărat. În orice caz, îi arătăm Fionei cărţile. Îi vom spune că abonamentele au fost chiar impresionante. Într-o săptămână sau aşa, îi prezentăm un extras bancar, din conturile mele, desigur, deoarece dorim să îi menţinem anonim amestecul în această afacere, ceea ce va reprezenta începutul sumelor de care are nevoie pentru surorile ei. Ceea ce înseamnă că, atunci când va apărea acest american, nu va trebui să se mărite, deoarece se va afla pe calea ei în a-şi câştiga propria avere.

— Şi cum aceste cărţi se vor vinde în mod privat, spuse încet Oliver, Fiona nu va şti niciodată că niciuna nu

se va tipări în afară de cele pe care i le vom arăta şi că niciuna nu a fost de fapt vândută. Ceea ce elimină de asemenea orice posibilitate de scandal.

— Exact, rânji Jonathon. E genial.

— Este inteligent. Oliver îl studie. Atunci eşti pregătit să o susţii pentru tot restul zilelor sale?

— Nu fi absurd, pufni el. Este o măsură temporară. Pur şi simplu, îi oferim Fionei timp. Este frumoasă şi încântătoare şi reprezintă cu adevărat ceea ce mai mulţi bărbaţi şi-ar dori să regăsească într-o soţie. Acum că s-a întors la Londra şi e mult mai maleabilă în ceea ce priveşte căsătoria decât probabil că a fost în trecut, îndrăznesc să spun că va fi căsătorită cum se cuvine într-un an. Şi moştenirea ei, precum şi cea a surorilor sale va fi eliberată.

— Până atunci, eşti dispus să finanţezi această tentativă?

— Sunt, spuse cu hotărâre Jonathon.

— N-aveam idee că eşti atât de nobil.

— Nu sunt. Sunt practic. Un proces pentru încălcarea unei promisiuni mă va costa mult mai mult decât această înşelăciune a noastră, în plus, spuse expirând profund, mă simt foarte responsabil pentru ea acum. Indiferent dacă eu am crezut că este o glumă sau nu, am fost de acord să mă căsătoresc cu ea. Mi-a făcut propunerea cu bună-credinţă şi evident a fost ceva dificil pentru ea. Se cufundă pe un scaun lângă celălalt bărbat. Nu, Oliver, îi datorez asta.

— Realizezi că va fi furioasă dacă află adevărul, zise cu blândeţe Oliver. Pe amândoi, dar bănuiesc că întreaga forţă a mâniei ei va fi îndreptată împotriva ta.

Jonathon se cutremură.

— Asta este o perspectivă înspăimântătoare.

Totuşi, nu perspectiva mâniei Fionei îl sperie cel mai tare. Această femeie chiar îi făcuse ceva. În realitate, îl lăsase fără aer într-un fel ce nu avea nimic de-a face cu felul în care arăta. Ca nicio altă femeie de dinaintea ei. Şi când privea în ochii ei verzi sau o lua în braţe, cele mai ciudate sentimente goneau prin el. Îl deranjase acest lucru din momentul în care se întâlniseră în Ajunul Crăciunului.

Recunoscuse dorinţa, dar era ceva mai mult, ceva intens ce ajungea în interiorul lui şi îi făcea stomacul nod şi îl simţea apoi în gât. Ceva ce nu mai simţise până atunci. Ceva ce pesemne că îi prinsese inima.

Era o idee prostească. Prin acceptarea ei însemna că el credea în toate prostiile precum dragostea la prima vedere şi soarta. Cu siguranţă că nu era nimic mai mult decât circumstanţele în care se aflaseră şi acea chestiune cum că ea ar fi fost tot ceea ce el îşi dorise vreodată. Doar abia o cunoştea pe această femeie şi cu siguranţă nu avea în vedere căsătoria cu cineva cu care nu avusese mai mult de câteva conversaţii. Chiar dacă ea era ceea ce el dorise dintotdeauna – nu că ar fi ştiut ce, în acest punct. Nu, dacă ea era femeia potrivită pentru el, cu siguranţă că nu ar fi chinuit de îndoieli, nesiguranţă şi teroare la simpla menţionare a cuvântului căsătorie.

Nu avusese niciodată în viaţa lui îndoieli sau nu fusese indecis sau terorizat de ceva. Faptul că avea acum era semnificativ, dar de ce era semnificativ îi scăpa, de aceea era mai bine să nu ia în considerare deloc reticenţele. Chiar şi aşa, problema nu îi dădea pace, persistând în fundul minţii.

— Acestea fiind spuse, nu cred că ar trebui să abandonăm complet ideea de a-i găsi un soţ Fionei, preferabil fără ştirea ei. Vocea lui Oliver trăda precauţia. Balul celei de-a douăsprezecea nopţi a lui Lady Chester este săptămâna viitoare. Ar trebui să profităm de ocazie pentru a o prezenta cât mai multor domni eligibili cu putinţă. Chicoti. O putem avea căsătorită până de Paşte.

— Nu ne putem baza pe asta, spuse repede Jonathon în timp ce scutura din cap. Nu, cred că planul nostru original este mai bun.

— Dar dacă ar fi pe punctul de a se mărita, nu ar fi nevoie… Oliver îşi studie cu curiozitate prietenul. Ai dubii, cumva?

— Nicidecum. Consider că planul nostru este riguros şi aproape fără greşeală.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu la ce te-ai referit. Jonathon adoptă un ton ferm. Te asigur că nu am dubii absolut deloc.

Şi cel puţin pentru moment, Jonathon putuse să creadă că era adevărat.

*

— ...şi astfel, Fiona respiră adânc, vom scrie o carte împreună.

— Ştiam că Lord Helmsley se va răzgândi, spuse Belle în barbă.

— Nu durează mult timp pentru a scrie o carte? întrebă Gen.

— De ce s-ar răzgândi? Sophia se încruntă. E mai degrabă îngrozitor din partea lui, aş spune.

Gen clătină din cap.

— Şi tu chiar n-ai atât de mult timp dacă vrei să eviţi căsătoria cu acel american. Care era numele lui?

— N-am nicio idee. Fiona ridică din umeri. Şi nici nu-mi pasă.

Sophia se lumină la faţă.

— N-ar trebui ca vărul Oliver să-l provoace pe acest lord la un duel sau ceva asemănător? Pentru că te dezonorează?

Fiona suspină.

— N-am fost dezonorată.

— Daniel Sinclair, spuse Belle.

Toate privirile se întoarseră spre Belle.

— Americanul. Numele lui e Daniel Sinclair. Reţin foarte bine numele, spuse Belle cu îngâmfare. Acum, despre această carte?

Fiona se uită la sora ei încă puţin. Gen era cea mai practică dintre surorile mai mici, Sophia cea mai dulce, dar Belle era o enigmă continuă. Uneori egoistă, uneori altruistă, nimeni nu ştia niciodată ce ar mai fi putut ea să facă. Era o sursă constantă de surprize.

— Da, cartea. Fiona îşi adună gândurile. Nu o să fie o carte foarte lungă, aşa că îndrăznesc să spun că nu va dura

foarte mult să fie scrisă. Lordul Helmsley propune să scrie o poveste care să se potrivească desenelor mele. Cartea în sine va consta mai mult din munca mea.

Gen făcu o grimasă.

— Ah, nu acele imagini îngrozitor de plictisitoare pe care le faci, cu dealuri şi copaci, şi râuri, şi orice altceva peste care dai când ieşi pe afară?

— Nu…

— Sau acele desene plictisitoare, anoste cu struguri şi lumânări, şi boluri, şi ocazional un pui pregătit pentru gătire. Belle se cutremură. Nu-mi pot imagina niciun fel de poveste care să merite efortul de a fi citită, care să aibă de-a face în vreun fel cu vreun pui de gătit.

— Mai degrabă îmi place natura mea moartă, se răţoi Fiona. Dar nu, nici acelea nu vor fi incluse.

— Ah, spuse Sophia în timp ce ochii i se măreau. Atunci va include imaginile obraznice?

Fiona îşi ţinu respiraţia.

— Ce imagini obraznice?

Surorile ei schimbară priviri cunoscătoare şi zâmbete asemănătoare. Gen îşi încrucişă braţele la piept.

— Cele cu oameni dezbrăcaţi.

Fiona gemu în sinea sa, dar îşi menţinu expresia impasibilă.

— Acelea sunt pur şi simplu desene de statui şi…

Belle pufni.

— Aha! Am văzut desenele tale cu statui şi sunt incontestabil diferite de desenele tale cu oameni dezbrăcaţi.

Sophia îi aruncă Fionei o privire compătimitoare.

— Cu siguranţă putem să ne dăm seama de diferenţă, ştii? făcu o pauză, apoi adăugă: Chiar dacă n-am văzut niciodată oameni dezbrăcaţi ţopăind…

— Nu ţopăia nimeni!

Fiona scrâşni din dinţi. Pentru Dumnezeu, chiar toată lumea care se uita la acele imagini se gândea imediat la extazieri şi zbenguieli şi posibil chiar la orgii cu băutură, cu bărbaţi bruneţi râzând, cu gropiţe singuratice şi invitaţia

reflectându-se din ochii lor? Imediat, ea alungă gândul şocant din minte. Trase adânc aer în piept şi se întoarse spre surorile ei.

— V-aţi uitat la desenele mele.

— Într-adevăr am făcut-o, rânji Gen. De câţiva ani deja.

— Dar niciodată n-aţi arătat niciun interes pentru munca mea.

— Nu e absolut nimic interesant la fructe. Belle îşi dădu ochii peste cap. Sau copaci.

— Totuşi, chiar ne-au plăcut cele cu noi. Credem că sunt foarte bune. Sophia îi aruncă surorii mai mari o privire mustrătoare. Dar ai încetat să ne mai arăţi vreuna dintre lucrările tale de mult timp.

— N-am crezut că vă pasă cu adevărat.

— De fapt, nici nu ne păsa, în cea mai mare parte, spuse Belle în şoaptă. Erau majoritatea fructe, până la urmă.

— Am fost şocate la început, Fiona. Gen făcu o pauză. Apoi am decis că, fiind parte a studiilor tale de artă, probabil era acceptabil.

— Atât timp cât nimeni nu ştia, adăugă repede Sophia. În plus, toate am fost de acord cu faptul că era foarte probabil ca niciuna dintre noi să nu vadă oameni dezbrăcaţi…

— Bărbaţi dezbrăcaţi, mai ales, sublinie Belle.

— …până când nu vom fi măritate. Sophia îşi încreţi nasul. Dacă şi atunci.

Gen o privi pe Fiona gânditoare.

— Poate cineva cu adevărat să îşi clădească averea prin scrierea unei cărţi?

Belle o luă peste picior.

— Îndrăznesc să spun că da, dacă are imagini obraznice în ea.

— Nu sunt obraznice, sunt artă, pufni Sophia.

— Sunt goi, rânji Belle. Oameni goi, desenaţi de artişti faimoşi şi care cel mai adesea sunt morţi, ce atârnă pe pereţii muzeelor, sunt artă. Imaginile unor oameni

dezbrăcaţi într-o carte sunt obrăznicii.

— Cu toate că, spuse încet Gen, bănuiesc că se pot vinde bine.

— Să sperăm că aşa va fi, rosti tăios Fiona. Viitorul nostru depinde de asta.

— Cu privire la viitorul nostru… Gen o studie pe sora sa mai mare. Indiferent dacă îi spui artă sau obrăznicie, această carte a ta şi a lui Lord Helmsley nu va reprezenta motivul unui scandal?

— Nu, dacă nu află nimeni de implicarea noastră. Se va publica anonim. Numele noastre nu o să fie niciodată puse în legătură cu ea. Fiona îşi îngustă privirea. Şi vreau să promiteţi solemn chiar acum că niciodată, absolut niciodată nu veţi dezvălui acest lucru nici măcar unui singur suflet.

Fetele schimbară priviri între ele.

— Realizez că niciuna dintre voi n-a fost niciodată bună la păstrarea secretelor, dar acum discreţia este de o importanţă crucială. Fiona susţinu privirea fiecărei surori, pe rând. Dacă voi fi implicată în genul de scandal pe care îl poate produce această chestiune, fiecare dintre voi va cădea, de asemenea, în dizgraţie. Îşi clătină capul într-o manieră sumbră. Îndrăznesc să spun că mătuşa Edwina nu va privi cu căldură sponsorizarea unor fete în societate a căror soră are…

— Nu vom spune un cuvânt, zise repede Gen.

— Niciodată, încuviinţă Sophia. Chiar dacă am fi torturate de sălbatici americani.

Belle pufni.

— Şi suntem ofensate că poţi crede chiar şi pentru un moment că am face-o.

— Bine.

Fiona răsuflă uşurată. Ultimul lucru de care avea nevoie să îşi facă griji era ca un cuvânt despre această aventură absurdă să devină public. Pentru că ar fi fost compromisă înainte să apuce ca măcar să murmure un cuvânt de explicaţie. Şi orice şansă să găsească vreodată un soţ potrivit ar dispărea. Chiar dacă o numeşti artă sau cu

totul altceva, niciun domn nu ar lua în considerare căsătoria cu o femeie care desenează imagini cu oameni dezbrăcaţi, în special bărbaţi goi. Indiferent dacă ţopăiau sau nu.

Poate doar cu excepţia unuia.

Jonathon nu păruse absolut deloc şocat de desenele ei. În schimb, fusese amuzat şi îi făcuse complimente. Într-adevăr era entuziasmat de munca ei. Fusese foarte încurajator. Jonathon era un bărbat neobişnuit, nicidecum ceea ce se aşteptase de la un fiu de duce. Dar era adevărat că bănuia că nici ea nu era în totalitate ceea ce el se aşteptase să fie.

Şi acest lucru era foarte încurajator, de asemenea.

Singurul lucru care nu o încânta după ce Jonathon admisese că crezuse că ea face parte dintr-o farsă şi că nu dorea absolut deloc să se căsătorească cu ea era această schemă cu cartea lui Jonathon şi a lui Oliver. Chiar şi cu o *clientelă selectă,* nu îşi putea imagina că va câştiga banii de care avea nevoie şi la timp. Era posibil, presupunea, dacă exista cu adevărat o piaţă avidă, dar discretă, pentru cărţi de o asemenea natură. Pur şi simplu, trebuia să aibă încredere în Jonathon şi Oliver în această privinţă. În acest moment, ce altă opţiune avea?

— Eşti sigură că nu vrea să se însoare cu tine? întrebă Gen.

Belle o studie pe sora ei.

— Sau poate că el nu vrea să se însoare cu tine chiar acum?

— Nu este posibil să se răzgândească? Vocea Sophiei era gânditoare. La urma urmei, chiar te-a sărutat.

— Da, a făcut-o. Fiona zâmbi amintindu-şi. Şi chiar frumos.

Belle ridică o sprânceană.

— Cât de frumos?

Fiona zâmbi.

— Foarte frumos. Bărbatul acesta a mai sărutat înainte.

— Ei bine…

Belle rosti cuvintele foarte încet.

— Ştiu la ce te gândeşti şi ţi-o poţi scoate din minte chiar acum, spuse Fiona pe un ton ce sugera absurditatea ideii. Indiferent de circumstanţele noastre, n-am nicio dorinţă să mă căsătoresc cu cineva care nu vrea să mă aibă drept soţie.

— Sunt metode…

— Nu-l voi prinde în cursa unei căsătorii.

Fiona scutură din cap.

— Păcat, murmură Belle.

Fiona îşi reprimă nevoia de a fi de acord cu sora ei, dar credea în ceea ce spusese despre a nu forţa un bărbat să se căsătorească. Totuşi, nici nu avea vreo intenţie să renunţe la ideea de a se căsători cu Jonathon. Oricât de absurdă i s-ar fi părut această propunere cu cartea, servea foarte bine scopului minunat de a-i permite să petreacă foarte mult timp în compania acestui lord. Şi cine ştia ce se putea întâmpla atunci?

Exista promisiunea a ceva minunat în ochii lui atunci când o privea. Şi aluzia a ceva la fel de bun adânc în interiorul ei atunci când se uita la el. Nu semăna deloc cu sentimentele pe care le avusese pentru el când era copilă. Acum era ezitant, nesigur, de parcă emoţia era mult prea puternică în întregime pentru a o recunoaşte pe toată deodată. Mai adâncă, mai bogată şi mult mai importantă. Precum o tocană ce a fiert înăbuşit aproape neobservată pentru foarte mult timp. Sau ca un desen ce fusese făcut şi refăcut până când devenise ceva special, unic şi perfect.

Indiferent ce era acel ceva ce persista între ei, merita cu desăvârşire explorat. Până la urmă, ea nu avea nimic de pierdut, dar probabil foarte mult de câştigat.

Capitolul 6

Chiar în ziua următoare...

Jonathon străbătea lungimea bibliotecii lui Oliver, cu

fruntea brăzdată, cu un murmur ininteligibil venind de pe buzele lui ocazional. Ar fi fost amuzant dacă nu ar fi fost atât de ei bine, monoton.

— Nimic încă? spuse Fiona cu speranţă şi nu pentru prima dată.

Fiona stătea la unul din capetele unei mese lungi ce fusese adusă special cu scopul de a fi utilizată pentru lucrul la *Carte,* aşa cum realiza acum, gata să scrie fiecare cuvânt al lui, deşi până în acel punct nu făcuse nimic altceva decât să lovească uşor cu condeiul, să lupte împotriva propriei nerăbdări crescânde şi să îl privească pe Jonathon plimbându-se, ceea ce el pretindea că îl ajută să gândească.

— Curând, murmură Jonathon.

Până atunci – Fiona privi spre foaia goală din faţa sa –, el făcuse un număr remarcabil de paşi şi posibil se gândise mult, dar tot nu dăduse vreun rezultat. Din când în când, Jonathon se oprea din drum, se îndrepta spre masă şi studia unul sau mai multe dintre desenele ei.

Cu excepţia spaţiului aflat chiar în faţa ei, masa era acoperită cu desenele nudurilor pe care ea le făcuse în ultimii ani. Erau treizeci şi şapte de desene distincte, în total. Majoritatea erau cu femei care pozau fie individual, fie în grupuri de două sau trei. Toate studiile nudurilor masculine erau individuale şi reprezentau abia o treime din total. În realitate, deşi poate că părea altfel, erau doar doi bărbaţi diferiţi care pozaseră vreodată pentru Fiona şi pentru ceilalţi studenţi, ambii fiind, în momente diferite, prieteni intimi ai doamnei Kincaid.

Fiona îşi reţinu un căscat şi privi ocazional la ceasul de pe cămin, aflat în partea opusă a încăperii. Era prea departe şi prea mic pentru a-şi da seama cât este ceasul, dar cu siguranţă că ei se aflau acolo de foarte multă vreme. Oliver îi lăsase singuri să lucreze la *Carte,* cu promisiunea să o ţină pe mătuşa Edwina departe. Toţi trei fuseseră de acord că ea nu ar înţelege niciodată şi că probabil nu ar fi observat adevăratul sens al artei. Cu toate astea, Oliver lăsase înadins uşa deschisă şi un valet se afla în hol pentru

a evita orice aluzie de indecenţă.

Indiscutabil, să îl privească pe Jonathon plimbându-se prin cameră nu era cu totul neplăcut. Avea o siluetă elegantă, dar cu siguranţă că exista ceva ce ea ar fi putut face pentru a ajuta, în loc să stea acolo aşteptând să redea orice bijuterii literare s-ar fi revărsat de pe buzele lui.

O imagine cu Jonathon deschizând gura şi un smarald sărind afară îi apăru în minte şi încercă să îşi reţină râsul.

El o privi.

— Ai spus ceva?

— Nu. Nimic. Ea zâmbi plăcut, apoi făcu o pauză. Oricum, am ceva de spus. Se ridică în picioare, se sprijini cu mâinile de masă şi se aplecă spre el. Jonathon, suntem aici de ore întregi şi nu ai dictat nici măcar un singur cuvânt.

— Cu siguranţă că n-a trecut atât de mult timp. Scoase un ceas de aur din buzunar şi îl cercetă. Abia dacă se face o oră de când sunt aici.

— A părut mult mai mult.

— Durează puţin, ştii, să găseşti ideea unei poveşti. Nu se scoate singură din neant.

— Ce păcat, murmură ea.

— Este extrem de dificil. Nicidecum precum desenatul, o sfidă el.

— Desenatul?

— Da. Trebuie să recunoşti, arta este mult mai uşoară decât literatura.

Ea se îndreptă şi îşi încrucişă braţele.

— Nu trebuie să recunosc nimic de acest fel, dar chiar spune-mi de ce.

— Prin artă începi cu ceva deja creat. O privelişte sau un vas cu flori, sau – făcu o pauză pentru a accentua ce urma –, un nud şi pur şi simplu desenezi ceea ce vezi. Literatura începe cu nimic altceva decât cu o idee şi de obicei cu una foarte vagă. Îşi lovi uşor capul cu degetul arătător. Vine în întregime chiar de aici.

Ea pufni.

— Cu siguranţă că n-a venit până acum.

— Nu este uşor. Tonul său era superior. Ia timp.

— Cât de mult timp?

— Nimeni nu poate scrie la comandă. Să evoce o poveste după o cerinţă de moment.

Fiona îl studie gânditoare.

— Eu pot.

El pufni.

— Nu poţi.

— Ai vrea să pui rămăşag pe asta?

— Nu. Făcu o pauză. Care ar fi miza?

Ea se gândi pentru un moment.

— O sută de lire.

Jonathon icni.

— O sută de lire?

— Nu este timp mai bun decât prezentul pentru a începe să-mi fac averea. Iar tu cu siguranţă că îţi permiţi să pierzi o sută de lire.

— Cu toate astea, tu n-ai o sută de lire pentru a pune rămăşag. Ce primesc dacă pierzi?

— Nu voi pierde, zâmbi ea.

— Atunci ar fi extrem de prostesc din partea mea să pun rămăşag.

Fiona ridică din umeri.

— Cum doreşti.

El o studie cu atenţie.

— Dacă este să ţin acest rămăşag, vreau ceva pe masă pentru cea mai slabă şansă ca tu să pierzi.

— Chiar am foarte puţine de pus rămăşag. Arătă spre desenele expuse pe masă. Munca mea, desigur. Şi indiscutabil o garderobă foarte frumoasă. Zâmbi. Îmi plac rochiile drăguţe, mai ales dacă sunt din Franţa.

— Am toate rochiile franţuzeşti de care am nevoie, mulţumesc.

— Am câteva bijuterii.

— Nu doresc nici bijuteriile tale.

— Atunci ce vrei, Jonathon, dacă e să pierd? Ceea ce nu se va întâmpla.

— Nu ştiu. Având în vedere finanţele tale limitate, ceva simplu, m-aş gândi. Zâmbi uşor, într-un fel cumva

obraznic. Un sărut ar fi de ajuns.

— Un sărut?

Surprinderea răsună în vocea ei, deşi ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— De la o femeie cu care nu doreşti să te căsătoreşti?

— Un sărut nu reprezintă cauza unei căsătorii, zâmbi el. Dacă era, aş fi fost căsătorit de o duzină de ori până acum.

— La fel şi eu. Ridică dintr-un umăr. Totuşi, ne-am sărutat deja. De două ori, cred.

— Dar a fost sub pretexte false.

— A, da. Am crezut că te vei căsători cu mine şi tu ai crezut că eu sunt o pro…

— O actriţă, spuse el repede. O actriţă foarte bună. Şi cum acele săruturi fac parte dintr-o greşeală, îndrăznesc să spun că nu contează.

Dacă priveşti din această perspectivă, noi nu ne-am sărutat de fapt deloc.

Ea îşi îngustă privirea.

— N-am făcut-o?

— Nu. Şi un prim sărut, cu tine, ar putea foarte bine să valoreze o sută de lire.

— Doar un simplu sărut valorează o sută de lire? râse uşor. Sunt flatată.

— Nu este un simplu sărut, este primul sărut şi astfel foarte important. Vocea lui era sobră, dar ochii îi sclipeau. Şi cine ştie ce se poate întâmpla după primul sărut.

— Eşti un diavol încântător, Jonathon.

Şi încă unul periculos. Totuşi, nu era niciun pericol adevărat dacă se bucura puţin de felul în care cocheta cu el.

— Deci avem un rămăşag?

— Într-adevăr avem. El flutură un gest măreţ spre desenele ei. Dă ce ai mai bun Fiona, compune o poveste.

— Prea bine. Ea înconjură masa. Înainte să începi să te plimbi prin cameră şi să gândeşti, cred că ai menţionat că vrei să scrii ceva în jurul ideii unui mit grecesc. Ceva de natură clasică.

— Pare să meargă bine cu – îşi drese vocea – hainele sau lipsa lor, precum şi cu cadrele.

— Posibil.

Se aşeză în faţa mesei şi studie desenele într-un efort de a le privi cu ochi noi. De parcă le-ar fi văzut pentru prima dată.

În cea mai mare parte, fiecare siluetă era desenată sau cel puţin începută într-o lecţie diferită şi în general terminată în următoarele lecţii sau cam aşa, de obicei fără prezenţa modelelor. Câteva dintre cele mai complicate desene, cele în care erau mai multe personaje, avuseseră nevoie de mai multe sesiuni cu modelele care pozau. Dincolo de lipsa hainelor şi poate a fundalului, nu exista nicio temă în mod particular care să facă legătura între lucrări. Pentru prima dată, Fiona încercă să le privească ca pe un întreg, mai degrabă decât ca piese separate, individuale. De parcă ele chiar intenţionau să spună o poveste.

— Ei bine? zise Jonathon cu o notă de îngâmfare în glas. Nu este atât de uşor, nu-i aşa?

— Abia dacă am început să mă gândesc la asta, mormăi ea.

Totuşi, el avea dreptate despre a face un fel de poveste bazată pe un mit. Personajele, precum şi fundalurile, schiţate în cât mai puţine linii posibil pentru a fi vagi şi doar sugerate, părea să solicite exact asta. Nudurile erau poziţionate pe bănci din piatră sau sprijinite de coloane din marmură sau întinse lângă fântâni. Dacă cineva privea imaginile ca pe ilustraţii, o poveste de acest gen începea cu adevărat să capete contur.

— Ai spus că o poţi face pe loc. Făcu o pauză plină de semnificaţie. Cred că acesta a fost rămăşagul. Dacă acum consideri că nu poţi…

— Bineînţeles că pot.

Avea o licărire a unei idei, dar nimic mai mult. Totuşi, singura modalitate de a câştiga acest rămăşag ar putea fi să înceapă să vorbească şi să spere că va ieşi ceva magnific. Chiar şi ceva ce nu ar avea deloc sens ar fi mai

mult decât nimic. Rămăşagul nu menţiona că trebuia să fie o poveste bună.

— Anticii foloseau miturile ca o formă de a explica ceva pentru care nu aveau nicio explicaţie. În principal, lumea naturală. Răsăritul soarelui. Modul în care erau aşezate stelele…

— Fazele lunii, dădu el din cap. Continuă!

— Ei bine…

Ei bine, ce? Fiona se uită la desene pentru o lungă perioadă de timp, până când observă brusc un fel de tipar.

— Aici avem douăsprezece desene cu femei singure. Rearanjă desenele expuse, poziţionându-le pe cele din duzină separat. Ele reprezintă…

Ce anume? O duzină de ouă? O duzină de prăjituri de ceai?

— …lunile anului, spuse ea adresându-i un zâmbet triumfător.

— Continuă!

— Prea bine.

Ea puse desenele ce conţineau două figuri feminine într-un colţ al mesei, pe cele cu trei figuri în altul, iar pe cele ce conţineau nuduri masculine în al treilea.

— Masculii reprezintă două forţe primare, deşi opuse.

— Dar sunt mai mult de două desene.

— Diferite posturi, dar aceeaşi bărbaţi, îi îndepărtă ea obiecţia cu o fluturare a mâinii.

— Mie feţele îmi par diferite, murmură el.

— Îndrăznesc să spun că nimeni nu va remarca feţele lor sau orice altă diferenţă în asemănare, spuse ea sec. În plus, pentru scopul mitului nostru, două vor fi de ajuns. Acum, după cum spuneam, ei reprezintă forţele naturii. Forţe opuse. Lumina şi întunericul, poate. Sau ziua şi noaptea…

— Binele şi răul?

— Posibil, spuse ea încet. Dar nici asta nu pare să fie exact ce trebuie. Dacă cele douăsprezece doamne sunt lunile anului, atunci cei doi bărbaţi sunt…

— Iarna şi Vara. El îşi sprijini mâinile pe marginea

mesei şi se aplecă în faţă, privirea lui rătăcind peste desene. Pe Jupiter, e bine. E chiar foarte bine.

— Da, este. Ea îi aruncă un zâmbet îngâmfat, apoi se întoarse la lucrările ei.

Iarna şi Vara, fiecare dorind lunile anului. Ei doresc… favorurile doamnelor… Nu. Ei vor să le posede. Asta e. Ei sunt prinşi într-o luptă fără sfârşit pentru stăpânire. Ei le vor, pe luni, pe doamne pentru că…

Ea gesticulă fără ţintă. Răspunsul părea să fie la îndemână.

— Pentru că…

— Pentru că lunile, care sunt de fapt femeile, sunt fermecătoare, pasionate şi captivante şi, spuse ridicând o sprânceană, bărbaţii…

— Zeii, spuse ea. Trebuie să fie zei.

— Absolut. Zeii atunci vor lunile pentru că… Se gândi pentru un moment, apoi rânji. Pentru că sunt bestii egoiste, cum şi zeii antici aveau tendinţa să fie. Întotdeauna se gândeau la propria persoană şi de ce distracţii puteau să aibă parte. Zbenguindu-se şi mâncând struguri cu femei minunate la dispoziţia lor pentru a fi chemate. Zeii antici nu puteau avea niciodată prea multe *luni* ţopăitoare în jurul lor.

— Ele nu ţopăie, spuse ea absentă şi încercă să îşi adune gândurile. Cu cât mai multe luni posedă un zeu… Desigur! Se îndreptă şi se lovi cu palma peste frunte. Cu cât mai multe luni posedă un zeu, cu atât mai mare este puterea lui! Asupra pământului, a cerului…

— Chiar asupra întregului univers!

— Exact! Entuziasmul răsună în vocea ei. Iarna şi Vara sunt prinşi într-o bătălie, într-o luptă continuă, pentru eternitate pentru posesia lunilor! Se opri şi îşi încreţi nasul. Deşi ar trebui să le spunem altcumva decât luni. Luni pur şi simplu nu sună potrivit.

— Zeiţe?

— Ceva mai mici de zeiţe, mă gândesc.

— Mai mici decât zeiţele, dar cu siguranţă mult mai mari decât muritorii obişnuiţi. Jonathon se duse la un raft şi

examină cu grijă volumele legate în piele. Cu siguranţă e ceva aici ce ar putea ajuta.

Fiona se apropie.

— Homer, poate?

El încuviinţă din cap.

— Sunt tot felul de divinităţi care se regăsesc în Iliada şi Odiseea. Se gândi pentru un moment. Ce zici de graţii?

— Cred că erau doar trei, spuse ea continuând să caute prin rafturi.

— Este povestea noastră şi mitul tot al nostru. Îndrăznesc să spun că putem face exact cum ne dorim. Scoase o carte şi o deschise. Dacă ne dorim o duzină de graţii, putem avea o duzină de graţii.

— Dar noi vrem să aibă sens într-o oarecare măsură.

— Mă îndoiesc că este necesar. El răsfoi prin carte. Având în vedere natura a ceea ce încercăm să facem şi faptul că miturile sunt fictive de la bun început, poate să nu fie necesar să aibă sens.

— Probabil că nu, murmură ea şi privi la cartea din mâinile lui. Ai găsit ceva?

— Nu chiar. Închise cu zgomot cartea şi o aşeză la loc pe raft. Ce zici de muze?

Fiona clătină din cap.

— Prea fantezist, cred. Povestea noastră este despre forţele naturii, nu despre artă.

— Ştiu. Jonathon zâmbi cu satisfacţie. Nimfe. Dacă îmi amintesc corect studiile mele clasice, erau zeiţe neimportante.

— Excelent! Nimfe să fie atunci.

Fiona se întoarse la masă, apucă o bucată de hârtie, scrise Iarnă pe ea, apoi scrise Vară pe o a doua foaie. Repede, împărţi grămada cu desenele bărbaţilor în două teancuri, aşeză foaia cu Iarnă peste unul din ele şi pe cea cu Vară peste celălalt.

— Acum. Luă şase dintre desenele cu femei şi puse câte trei în fiecare teanc al zeilor. Iarna şi Vara, fiecare a câştigat inima şi loialitatea a trei nimfe.

— Vara le are pe Iunie, Iulie şi August şi Iarna le are

pe Ianuarie, Februarie şi, se încruntă el, Decembrie?

— Cu siguranţă mă gândesc la Decembrie ca la iarnă, spuse ea ferm. Zilele sunt cele mai scurte din an şi este invariabil frig. Cu mult mai mult decât în Martie.

— Prea bine atunci, Iarna şi Vara au fiecare posesia incontestabilă asupra a trei luni. Jonathon se duse lângă ea şi studie teancurile de desene. Ar trebui să avem de asemenea un zeu al Primăverii şi unul al Toamnei?

— Nu cred. Se încruntă până îşi apropie sprâncenele. Lunile rămase, sau mai degrabă nimfele, cele care ar aparţine Primăverii sau Toamnei dacă am avea încă doi zei…

— Poate că au fost cuceriţi de Iarnă şi de Vară pentru că erau slabi?

— Excelent. Deci acele nimfe sunt acum libere şi reprezintă obiectul luptei constante dintre Iarnă şi Vară. Atât loialitatea, cât şi afecţiunea acelor nimfe sunt mereu puse la îndoială. Se gândi pentru un moment. Deci nu este cu adevărat o luptă directă între Iarnă şi Vară. Este o competiţie, dar este mai subtilă decât atât. Fiecare din cei doi zei încearcă întotdeauna să convingă una dintre nimfele primăverii şi toamnei să li se alăture.

— Prin orice mijloace necesare. Şiretlicuri sau mituire sau… ridică o sprânceană, seducţie?

— Cu siguranţă seducţie, mă gândesc. Îi susţinu privirea ferm. Tu, nu?

— Seducţia pare felul potrivit de a acţiona. Se uită la ea. Cu zeii şi cu nimfele, adică.

Imediat Fiona deveni conştientă de cât de aproape stăteau unul de altul. Unul lângă altul, umerii aproape li se atingeau, iar ea se întrebă de ce nu observase apropierea lui până atunci. Sau oare cuvântul seducţie era acela care o făcuse să fie atât de atentă la el?

— Şi nimfele, fiind ceea ce sunt, pot fi foarte sensibile la – înghiţi cu dificultate – seducţie.

— Sunt creaturi capricioase. El îşi lăsă privirea să cadă pe buzele ei şi reveni înapoi la ochii ei. Nu poţi conta niciodată pe o nimfă să fie cu adevărat credincioasă.

— Cineva ar fi nebun să se bazeze vreodată pe o nimfă.

Cât de mult mai multă nebunie pentru a te baza pe un bărbat? În special, pe unul cu umeri largi, un râs molipsitor şi gropiţă buclucaşă în obraz?

— Atât este, deci?

Vocea lui era joasă şi… seducătoare.

— Ce este atât?

Ea se uită în ochii lui albaştri. Fără sfârşit şi ah, atât de îmbietori. Putea să spună orice dorea despre faptul că săruturilor lor de dinainte nu contau, dar îşi putea aminti bine căldura buzelor lui deasupra alor ei. Felul în care îi simţea corpul puternic lipit de al ei.

— Tot ceea ce ai despre poveste?

El îşi coborî capul mai aproape de al ei, de parcă era gata să revendice sărutul.

Poate că merita o sută de lire să îl sărute din nou. Să simtă felul în care sărutul lui îi înmuia membrele şi îi făceau sângele să alerge şi capul să i se învârtă. Sigur, asta se întâmpla pentru că el era atât de priceput.

— Nu.

Ea abia rosti cuvântul. El se opri, buzele sale rămânând la o distanţă de o respiraţie de ale ei.

— Nu?

— Nu.

Fiona nu prea reuşi să îşi ascundă regretul din voce. El făcu o pauză.

— Eşti sigură?

— Sunt. Scutură din cap uşor. Asta nu este tot din poveste.

— Poveste? Confuzia îi apăru pe chip, apoi el clipi şi se îndreptă. A da, povestea.

— Povestea.

Ea trase adânc aer în piept şi îşi împreună mâinile ce îi tremurau uşor. Ultimul lucru pe care dorea ca el să îl remarce era că îşi dorea să o sărute. Mai mult decât se aşteptase.

— Ei bine, e un mit.

— Şi? Tonul lui era rece şi îşi încrucişă braţele. Continuă!

Fiona îl studie pentru un moment. Era evident, din cauza noii sale dispoziţii morocănoase, că îşi dorise să o sărute la fel de mult pe cât îşi dorise şi ea. Probabil chiar mai mult decât se aşteptase el. Îşi reţinu un zâmbet de satisfacţie.

— Şi miturile, aşa cum am convenit mai devreme, sunt acolo pentru scopul precis de a explica un aspect al naturii ce nu are înţeles, cel puţin pentru antici. Arătă spre desenele împrăştiate pe masă. Povestea noastră explică exact de ce acele luni dintre iarnă şi vară, sezonul de primăvară şi cel de toamnă, sunt uneori mai reci decât era de aşteptat şi alteori mai calde.

Ochii lui se îngustară în confuzie.

— Ce?

— Haide, Jonathon, acum eşti obtuz în mod voit. Înţelegi exact ceea ce spun. Ea îşi dădu ochii peste cap. Când Iarna face tot posibilul să o seducă pe Martie, să o ţină lângă el, Martie e rece. Dar când Vara o flatează şi o linguşeşte, iar Martie e aproape să cadă în braţele care o aşteaptă, Martie este mult mai caldă decât de obicei. Când Martie e nesigură, sfâşiată între cei doi zei, avem furtuni. Cât de multe, depinde de emoţiile lui Martie şi de eforturile zeilor de a o câştiga. Acelaşi lucru se aplică lui Aprilie, Mai, Septembrie, Octombrie şi Noiembrie.

Jonathon se uită la ea un lung moment, în tăcere.

— Ei bine? Spune ceva!

El răsuflă puternic.

— Îţi datorez o sută de lire.

Cel mai încântător sentiment de împlinire o străbătu şi zâmbi.

— Ştiu.

— Este magnific, Fiona.

— Este, nu-i aşa? Privi spre desene. Cred că asta se va transforma în ceva mult mai bun decât m-am aşteptat vreodată. Oricum… Ea îi întâlni privirea. Consider că dezvoltarea acestei poveşti a fost mai mult un efort comun

decât doar al meu, de aceea nu-ţi pot accepta banii.

— Nu. El scutură cu fermitate din cap. Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

— A fost un rămăşag scandalos de la bun început. O sută de lire contra unui sărut.

— Scandalos sau nu, mi-am dat cuvântul.

— De asemenea, ţi-ai dat cuvântul să te căsătoreşti cu mine şi totuşi ai avut o mică problemă să-ţi respecţi acea promisiune.

— Deoarece am crezut că totul a fost o…

— Da, da, ştiu, şi aş prefera foarte mult să n-o mai aud încă o dată. Alungă comentariul lui. Prea bine atunci. Voi accepta cincizeci de lire, dar nu mai mult.

El ridică o sprânceană.

— Jumătate din rămăşag, deci?

Ea încuviinţă din cap. El zâmbi uşor.

— Şi eu voi primi jumătate de sărut?

— Nu sunt foarte sigură că ştiu ce înseamnă jumătate de sărut.

— Nici eu nu sunt, dar sunt sigur că împreună ne putem da seama.

Ea îl privi lung.

— Ai tendinţa să flirtezi cu mine, Jonathon?

— Ei bine, nu ştiu dacă am tendinţa să o fac. Doar că pare oarecum firesc să flirtez…

— Ai refuzat să te căsătoreşti cu mine, totuşi e evident că doreşti să mă săruţi. Se aplecă spre el. Îţi doreşti mai mult de-atât?

Ochii lui se măriră.

— Mai mult?

— Mai mult.

Fără niciun avertisment, ceva înăuntrul ei plesni şi o cuprinse furia.

— Nu cumva un sărut va conduce la altul? Un al doilea la al treilea şi aşa mai departe? Unde doreşti să se termine?

— Eu nu…

— Tu nu vrei să se termine? Totuşi, tu nu vrei să conducă la căsătorie.

— Eu chiar nu am…

— Am văzut genul tău de bărbaţi înainte. Eşti frumos şi fermecător şi nu faci nicio promisiune, cu excepţia celor din ochii tăi.

— Din ochii mei? Din vocea sa răzbătu precauţia. Ochii mei nu spun niciun cuvânt.

— Ha! Nici măcar tu nu crezi asta.

El o privi.

— Ce încerci să spui mai exact?

— Spun că tu, Lord Helmsley, eşti un gentleman care flirtează scandalos. Şi întrebarea pe care mi-o pun este: cu ce scop? Păşi în spate şi îşi puse mâinile în şolduri. N-ai nicio dorinţă să te căsătoreşti cu mine.

— Pot spune că nu este drept. Acest lucru nu are nimic de-a face cu tine. Doar că recent am descoperit că nu doresc să mă căsătoresc cu cineva în acest moment. Pur şi simplu, tu ai fost cea care m-a făcut să realizez asta.

Fiona îl privi cu neîncredere. Nu era sigură dacă îşi dorea să ţipe sau să îl pălmuiască. Oricare ar fi fost foarte satisfăcătoare.

Jonathon tresări.

— N-am vrut să spun asta exact aşa cum a sunat.

— Dar cum ai vrut să o spui?

— Fiona, eşti inteligentă şi frumoasă şi, din scurta perioadă pe care am petrecut-o împreună, pot vedea cu siguranţă că nu vei fi blândă şi umilă ca soţie. Îşi trecu mâna prin păr. Şi mă îndoiesc că am întâlnit vreodată o altă femeie mai potrivită să fie ducesă decât tine.

— Atunci dragostea este ceea ce cauţi?

— Sincer să fiu, niciodată n-am acordat iubirii o importanţă serioasă. Oftă adânc. Prietenii mei pretind că n-am fost niciodată îndrăgostit.

— Au dreptate?

— N-am crezut că au, dar, spuse ridicând din umeri neajutorat, în realitate nu ştiu.

— Înţeleg. Trase adânc aer în piept. Trebuie să înţelegi că eu nu am astfel de ezitări în ceea ce priveşte căsătoria. Indiferent dacă această schemă a ta şi a lui

Oliver are succes sau nu, intenţionez cu adevărat să mă căsătoresc într-o bună zi. Sper să o pot face pentru... afecţiune, posibil iubire, dar chiar dacă ajung să mă căsătoresc doar pentru a-mi aranja finanţele, o voi face cu onoarea intactă.

Ochii lui se măriră.

— Fiona, eu niciodată...

— Chiar nu? Scutură din cap. Mă priveşti de parcă aş fi o bucăţică pe care ai vrea să o devorezi.

— Nu vreau să te jignesc.

— Problema nu este că sunt jignită! Sunt flatată şi intrigată. Mult prea intrigată. Şi asta, milord, este problema.

Jonathon rămase cu gura căscată holbându-se la ea. Ea se apropie foarte mult de el şi se uită în sus, în ochii lui.

— Când stai lângă mine şi mă priveşti în ochi, cu o privire ce spune că nu este nimic pe lume ce-ţi doreşti mai mult decât să mă iei în braţe şi să mă săruţi, îmi doresc să te sărut şi eu. Vreau tot ce promit acei ochi ai tăi. Şi acest lucru este foarte, foarte periculos pentru viaţa şi viitorul meu. Păşi în spate. De aceea, nu vor mai fi rămăşaguri cu sărutări. Vom lucra să punem la punct această carte cu un comportament cordial, temperat de formalism. Sunt dispusă să fiu plăcută, dar prefer să fie impersonal. Asta, arătă ea spre masă, va fi oricum destul de greu de făcut fără să mai şi gâfâim unul peste altul de parcă am fi animale.

— Pot spune ceva?

— Nu. Nu mai este nimic de spus. Trecu extrem de aproape pe lângă el, îşi strânse desenele şi le împachetă în portofoliu. Am făcut chiar destule pentru astăzi. Cred că ar trebui să începem din nou mâine. Avem baza pentru mitul nostru. Acum noi, sau mai bine spus tu, deoarece tu eşti scriitorul, trebuie să vii pur şi simplu cu cuvintele potrivite.

Salută scurt din cap şi porni spre uşă.

— Fiona.

Ea se cuprinse cu mâinile şi se întoarse.

— Domnişoara Fairchild, te rog.

— Cum doreşti. Se uită la ea pentru un lung moment.

Primeşte scuzele mele pentru orice am făcut şi l-ai considerat neadecvat.

— Crezi în sinceritate, milord?

El confirmă cu o înclinare a capului.

— În cele mai multe circumstanţe.

— Atunci află asta. Pentru un moment ea dezbătu valoarea a ceea ce urma să spună. Deşi, în realitate, abia dacă conta. Ca şi tine, nu cred să fi fost vreodată cu adevărat îndrăgostită până acum şi mă tem tare mult că aş putea foarte uşor să mă îndrăgostesc de tine. Cum nu ai niciun interes să te căsătoreşti, acest lucru ar conduce la frângerea inimii mele şi la compromiterea mea completă. Nu voi permite acest lucru. Acum, îţi doresc o zi bună.

Salută din cap, se întoarse şi părăsi camera.

— Fiona, strigă el. Domnişoară Fairchild.

Ea îl ignoră şi nu se opri nici măcar pentru un scurt moment până când nu ajunse în siguranţa relativă a propriilor camere.

Aruncă deoparte portofoliul, apoi se afundă în pat şi îşi ascunse faţa în mâini. Ce o apucase? Cum de putuse să fie atât de... atât de sinceră? Cu siguranţă nu plănuise să mărturisească absolut nimic, ca să nu mai vorbească de cât de ispititor îl considera. Planul ei, dacă într-adevăr avusese ceva care se apropia cât de cât de un plan efectiv, era să petreacă timp cu el şi să îl farmece pentru... ce? Căsătorie? Iubire?

Nu avea nicio idee. El o deruta, la fel cum o făceau şi sentimentele pe care el i le provoca într-un fel în care niciun alt bărbat nu o mai derutase înainte. Dumnezeu ştia că ea fusese implicată în mai multe flirturi şi cu bărbaţi probabil mult mai buni la asta decât el. Totuşi, nu mai fusese atât de atrasă de un bărbat. Niciodată până atunci nici măcar nu bănuise că renunţarea putea să fie o posibilitate. Niciodată înainte nu luase în considerare să îşi distrugă viitorul pentru magia de a fi surprinsă în braţele lui, sau chiar, Dumnezeu să o ajute, în patul lui. Totuşi, cu Jonathon nu îşi dorea nimic mai mult decât să se predea farmecelor lui. Şi îşi dorea asta cu adevărat, îl dorea pe el,

din momentul în care îi luase locul lui Lady Chester în bibliotecă. Sau poate din momentul în care îl văzuse pentru prima dată, cu toţi acei ani în urmă.

Cu toate acestea, le avea pe surorile ei la care trebuia să se gândească, iar ele nu ar fi fost bine privite dacă Fiona ar fi cedat dorinţelor proprii. Nu, avea nevoie de un soţ, nu de un iubit.

Şi dacă Jonathon nu era interesat de prima poziţie, nu avea de gând să i-o ofere pe a doua.

*

Jonathon se holbă la intrarea acum goală.

Ce anume făcuse ca să provoace asta? Nimic măcar ieşit din comun. Da, flirtase cu ea, dar flirtase cu fiecare femeie care era încântătoare şi amuzantă. Era firesc ca el să…

Gemu pentru sine. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Fiona nu era orice simplă femeie. Era într-o poziţie disperată şi îi ceruse deja să se căsătorească cu ea. Se crispă la acest gând. Şi fusese respinsă. Flirtul lui nu făcea decât să încurajeze orice înclinaţii romantice pe care ea le putea avea pentru el. Doar spusese că putea să se îndrăgostească cu uşurinţă de el.

Şi nu putea şi el să se îndrăgostească de ea la fel de uşor? Gândul îi trecu spontan prin cap. Era absurd, desigur. Ridicol. Admitea că ea îi provoca tot felul de emoţii nefamiliare, dar cu siguranţă că acestea se datorau situaţiei ciudate în care se găseau şi nimic mai mult de atât. Totuşi, dacă prietenii lui aveau dreptate şi el nu trăise niciodată o adevărată pasiune a inimii, va şti să deosebească iubirea atunci când o va găsi?

Avea nevoie de un sfat şi încă de îndată. Cu siguranţă avea două surori la care putea apela, dar pofta trupească, dorinţa şi confuzia nu erau exact subiectele pe care cineva le putea discuta cu una dintre surori. De asemenea, nu dorea să discute astfel de subiecte cu niciunul dintre părinţi, deşi credea că ambii ar înţelege. Oliver nu era o

posibilitate, de asemenea. Era vărul Fionei, până la urmă, şi avea în suflet cele mai bune intenţii pentru ea. Şi nici Cavendish sau Warton nu avuseseră prea mult succes cu femeile. Mai degrabă Jonathon ar fi avut încredere în propriile instincte înainte de a se încrede în sfaturile vreunuia dintre ei. În plus, probabil că ar găsi situaţia foarte amuzantă.

Nu, avea nevoie de cineva care îl putea ajuta să descopere cum funcţionează mintea unei femei şi pentru asta, probabil că doar o femeie ar fi fost potrivită.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, mult prea devreme pentru oricine cu o urmă de bun-simţ să facă o vizită...

— M-ai trezit la această oră necuviincioasă să întrebi despre iubire?

Judith, Lady Chester, se tolăni în şezlongul din dormitorul său, învăluită mai degrabă decât îmbrăcată cu ceva roz şi înzorzonat ce părea a fi un halat. Se uită la Jonathon de parcă ar fi crezut că acesta îşi pierduse minţile. Bestia mică, pufoasă, despre care ea susţinea că este un căţel, stătea ghemuit lângă ea şi se holba cu aproape aceeaşi expresie la el. Era extrem de deconcertant.

Jonathon se aşează pe marginea unui scaun cu braţe franţuzesc, ce era mult prea delicat pentru a fi confortabil. Dar de fapt, aproape totul în budoarul lui Judith era mult prea delicat pentru oricine ale cărui gusturi nu erau în mod evident feminine, posibil cu excepţia florilor proaspete, întotdeauna neobişnuite şi interesante. Judith avea o pasiune pentru flori şi, cu cât erau mai exotice şi mai scumpe, cu atât îi plăceau mai mult. Se imagina ca fiind puţin grădinărească, deşi avea un întreg personal care să se ocupe de cele mai dezagreabile sarcini ale săditului şi ale îngrijirii plantelor.

— Este nouă şi jumătate, oră pe care majoritatea oamenilor nu o consideră necuviincioasă. În plus, ţi-am trimis un bilet aseară prin care te atenţionam cu privire la intenţia mea de a-ţi face o vizită în dimineaţa asta. Jonathon îşi îngustă privirea. Şi n-am spus nimic despre iubire.

Judith căscă în cea mai nedelicată manieră.

— Totul este despre iubire, inimioară. Toate aceste prostii despre femei şi bărbaţi. Ocazional poate să fie, de asemenea, despre pasiune, dorinţă carnală sau bani, dar de cele mai multe ori este întotdeauna vorba despre iubire. Sau mai degrabă întotdeauna este mai bine când este vorba despre iubire.

El ridică o sprânceană.

— Nu mi-am imaginat niciodată că eşti atât de romantică.

— Nu cunosc nicio femeie care să nu fie romantică într-o formă sau alta. Îl studie pentru un moment. Inclusiv domnişoara ta Fairchild.

— Nu este domnişoara mea Fairchild, spuse el tăios.

Creatura pufoasă îşi înălţă capul şi mârâi. Stăpâna ei rânji.

— Dar tu vrei să fie.

Frustrarea îl determină să se ridice în picioare şi să se plimbe pe covorul Aubusson într-o nuanţă pastelată.

— Nu ştiu ce vreau.

— Bineînţeles că nu ştii, biet, biet bărbat prost. Judith se lăsă pe spate în şezlong şi îl privi cu mult prea mult amuzament în ochi. Ar trebui să-ţi cer scuze, presupun, pentru rolul meu în această situaţie. Dar când Norcroft a spus că verişoara lui doreşte foarte mult să te întâlnească în privat, n-am văzut nimic rău în asta. Şi într-adevăr, cum eu aveam o invitaţie mult mai interesantă pentru seară…

El se opri şi o privi.

— N-ai fost la bal, deci?

— Pentru câteva momente, ridică ea din umeri. Suficient cât să stabilesc… unde mă aflu.

— Ce pui la cale, Judith?

Ea râse.

— Nimic important, te asigur. Sau poate ceva de foarte mare importanţă. N-am decis încă. Şi nu te priveşte pe tine.

— Cu toate astea, eu…

— Jonathon, subiectul discuţiei de astăzi este viaţa ta, nu a mea, spuse ea ferm. Acum, dintre toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, te-aş fi ales pe tine ca fiind cel mai puţin împotriva căsătoriei. Aşa că de ce nu te căsătoreşti pur şi simplu cu fata?

— Nu fi absurdă! Abia dacă o cunosc.

— Dragul meu bărbat, este imposibil să cunoşti pe cineva, nu cu adevărat, până nu te căsătoreşti cu acea persoană. Până când împărţi o viaţă şi un sentiment de permanenţă. Până când nu ai ocazia să te plângi de cheltuielile pe care ea le face şi până când ea nu are ocazia să te mustre pentru obiceiurile tale proaste şi tovărăşia ta la fel de proastă.

— N-aş spune că tovărăşia sau obiceiurile mele sunt proaste, spuse el trufaş.

Ea râse.

— Nu eşti nici pe departe perfect, milord.

— Nu am pretins niciodată că sunt perfect. Făcu o pauză. Deşi sunt o partidă bună.

— Şi modest, de asemenea.

— Încetează, Judith şi spune-mi ce ar trebui să fac.

— Ai fi putut să te căsătoreşti cu mine acum mulţi ani.

El îi aruncă o privire sceptică.

— N-ai fost niciodată interesată în mod deosebit de căsătorie.

— O dată a fost chiar suficient.

Ea mângâie câinele absent, şi creatura îşi sprijini capul în poala ei, deşi privirea lui nu îl părăsi deloc pe Jonathon.

— În plus, mai degrabă am preţuit înţelegerea unică pe care noi doi am cultivat-o de-a lungul anilor.

El zâmbi.

— Prieteni care au împărţit patul ocazional?

— Realizezi că se va termina când te vei căsători? Privirea ei o întâlni pe a lui. Nu prietenia noastră, întotdeauna vom fi prieteni, dar restul.

— Bineînţeles.

Judith putea să fie puţin mai liberă cu favorurile ei decât alte femei dintre cele pe care le cunoştea el, dar nu se combina cu bărbaţi căsătoriţi şi, după câte ştia, nici nu o făcuse până atunci.

— Nu mi-ar plăcea să-ţi pierd prietenia.

Jonathon zâmbi chiar când realiză că ar fi puţine femei care ar putea să tolereze genul de prietenie pe care îl împărţiseră el şi Judith.

Ea îl studie pentru un moment lung.

— Nu crezi că este destul de semnificativ faptul că tu ceri un sfat, de la bun început?

— Nu. Îşi împreună sprâncenele şi încercă să se gândească la ultima dată când ceruse un sfat legat de femei şi nu reuşi. Tu aşa crezi?

— Absolut. Niciodată nu ţi-a lipsit încrederea şi cu siguranţă nu mi-ai cerut ajutorul în ceea ce priveşte cine ştie ce femeie ţi-a atras atenţia pentru moment.

— Acum e diferit, spuse el hotărât.

— Ah?

— Ea este diferită.

Nu era complet sigur cum să explice.

— Mie nu prea mi se pare diferită. Ah, desigur, circumstanţele ei sunt cu siguranţă destul de unice, dar, Judith flutură mâna fără rost, îndrăznesc să spun că nu e diferită de celelalte tinere care caută un soţ. Puţin mai disperată, poate, dar cu siguranţă nu diferită. Femeile se căsătoresc tot timpul pentru a-şi îmbunătăţi situaţia financiară. Se ridică brusc în fund, câinele chinuindu-se să nu alunece pe podea. Ar trebui să o întâlnesc cât mai curând posibil. Mai ales dacă este cu adevărat diferită. Cu siguranţă nu-ţi pot oferi un sfat potrivit fără să o cunosc pe domnişoara ta Fairchild.

Cu toate acestea, Jonathon nu era deloc sigur că era recomandabilă o întâlnire între Judith şi Fiona, indiferent de

ce ar putea el simţi sau nu pentru Fiona. Sau chiar pentru Judith, de fapt.

— Judith, nu sunt sigur…

— Îi voi trimite de îndată o scrisoare lui Norcroft.

Luă câinele în braţe, se ridică în picioare şi parcurse lungimea camerei. Jonathon putea jura că animalul îi aruncase o privire ameninţătoare în timp ce trecuseră pe lângă el.

— Judith…

O urmă.

— Mă voi asigura că o va aduce pe domnişoara Fairchild la Balul celei de a douăsprezecea nopţi. Aşează câinele într-un coş ornat cu dantelă şi panglici şi se aşează şi ea la un birou micuţ. Îi voi trimite şi ei o invitaţie, de asemenea. Se uită la Jonathon. Nu crezi că se va simţi jignită, nu-i aşa? Adică să fie invitată atât de târziu. Celelalte invitaţii au fost trimise de săptămâni bune.

— Chiar deloc, spuse slab Jonathon.

Cu siguranţă că el şi Oliver intenţionau să o aducă pe Fiona la balul lui Judith, dar Jonathon nu îşi imaginase niciodată că cele două se vor întâlni cu adevărat.

— Ştii, acesta este primul bal pe care îl fac în oraş, după mulţi ani. Judith scoase o foaie de hârtie din cutia de scris de pe birou, apoi înmuie peniţa într-o călimară ornată. De obicei prefer petrecerile intime de la casa mea de la ţară, dar uneori simţi nevoia unui eveniment mare, extravagant, chiar dacă fără niciun motiv aparent.

— Desigur, murmură el.

— Au trecut zece ani de când a murit soţul meu. Un deceniu întreg de când sunt văduvă. Făcu o pauză într-o manieră aproape melancolică. Am avut parte de multă distracţie.

Jonathon se uită lung. Oricât de buni prieteni ar fi fost şi fuseseră timp de mai mulţi ani, nu era sigur că o auzise vreodată pomenindu-l pe fostul ei soţ. Sau fiind oricât de puţin melancolică.

— Ar trebui să plec. Porni spre uşă. Eu şi domnişoara Fairchild ar trebui să ne continuăm munca în dimineaţa

asta.

— Jonathon. Judith lăsă jos peniţa şi se întoarse pe scaun pentru a fi cu faţa la el. Ai venit pentru sfatul meu, aşa că iată-l. Profită de oportunitatea pe care această schemă cu cartea ţi-o oferă pentru a o cunoaşte mai bine pe această femeie.

— Să ne cunoaştem mai bine? El clătină din cap. Nu va permite…

— Vorbesc despre prietenie. Ea pufni cu exasperare. Întinde-i mâna prieteniei. Cu siguranţă că poţi face asta fără să flirtezi sub nicio formă?

Într-o clipă, imaginea unui zâmbet sclipitor şi a unor ochi verzi irezistibili îi trecu prin minte.

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă măcar să-ţi suprimi acea înclinaţie naturală a ta de a fi fermecător. Judith îşi dădu ochii peste cap. A spus că se poate îndrăgosti de tine. Nu poţi permite să se întâmple asta dacă nu îi poţi întoarce afecţiunea.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Oricum, aş putea menţiona câteva dintre cele mai reuşite relaţii dintre bărbaţi şi femei la care am fost martoră, ce au avut la bază o prietenie împărtăşită, precum şi iubirea. Devino prieten cu ea şi pe parcurs explorează-ţi propriile sentimente.

Jonathon răsuflă puternic.

— Nu ştiu care îmi sunt sentimentele.

— În asta constă nevoia de explorare, precum şi problema, Jonathon. Tonul ei deveni sobru, iar privirea ei o fixă pe a lui. Dacă ea e cu adevărat ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna, nu-ţi prea îţi poţi permite să o laşi să plece. Asta ar putea să fie cea mai mare greşeală a vieţii tale.

— Şi dacă nu e?

— Atunci nu ai pierdut nimic.

— Presupun. Îi aruncă o privire fermă. Sper că vei păstra tot ce-am discutat absolut confidenţial.

Ochii ei se măriră.

— Dragul meu Jonathon, am păstrat secrete mai mari decât acesta pentru tine. Făcu o pauză. Aşa cum şi tu ai

păstrat pentru mine.

El zâmbi.

— Tu chiar ai câteva secrete interesante.

— Şi tu la fel. Ei bine, poate nu chiar la fel de interesante, spuse strâmbându-se, apoi scutură din cap. Realizezi că, dacă ea află că tu vei da banii pe care crede că îi câştigă din vânzarea cărţii, s-ar putea să nu te ierte niciodată. Din ceea ce mi-ai spus, pare că este înzestrată cu destulă mândrie. Femeile cu mândrie nu privesc bine ceea ce ar putea interpreta drept milă.

— Nu va afla, spuse ferm. Mă voi asigura de asta. Doar eu şi Norcroft vom cunoaşte secretul acestui aranjament.

— Şi cu mine, bineînţeles.

— Da, dar tu ştii să păstrezi un secret.

— Ştiu, într-adevăr, când e necesar. Ah, şi Jonathon. Ea îşi lovi uşor buza inferioară cu capătul tocului, gânditoare. Trebuie să recunosc că mi-ai stârnit curiozitatea. Când vei avea această mână de cărţi tipărite – zâmbi într-un mod cu totul necuviincios – rezervă-mi un exemplar.

*

— …„trupul ei era voluptuos şi perfect, şi primele raze ale fratelui Soare îi transforma carnea în aur. Iarna o dorea…” Jonathon făcu o pauză pentru a găsi cuvintele potrivite. Cu o dorinţă ce îi provoca durere în vintre”.

— Provoca durere în vintre, murmură Fiona, cu capul plecat peste pagina pe care scria cuvintele lui. Este foarte bine, milord.

— Mulţumesc, domnişoară Fairchild, spuse el pe un ton politicos, dar totuşi plăcut, pe care îl adoptase din momentul în care îşi începuseră munca acolo, în biblioteca lui Oliver, cu aproape o oră în urmă.

Acordase sfatului lui Judith multă atenţie pe parcursul călătoriei cu trăsura şi decisese să îl urmeze. De ce nu? Ea avea dreptate cu privire la a nu face nimic să încurajeze

sentimentele Fionei. Şi de asemenea avea dreptate în privinţa nevoii lui de a stabili cu exactitate ce simţea pentru ea. Cât despre a deveni prieteni, chiar şi asta avea un oarecare sens.

Totuşi, ar fi fost mai uşor să ia în consideraţie prietenia dacă ar fi putut fi evitate cuvinte precum *corp* şi *carne,* şi *durere,* întrucât în mintea lui acestea conduceau în mod firesc la cuvinte precum *poftă trupească, dorinţă* şi… *Fiona.*

Ea ridică privirea spre el.

— Şi?

— Şi?

Fiona nu părea să fie absolut deloc deranjată de oricare dintre ele. Ar fi putut dicta poveşti pentru copii, efectul părând să fie acelaşi asupra ei.

— Şi care este următorul rând?

— Următorul rând?

Doamne, Dumnezeule, abia dacă îşi putea aminti propriul nume, darămite să vină cu o nouă propoziţie. Şi nu era extrem de cald acolo? Trase aer în piept pentru a se linişti.

— Următorul rând.

— Da, următorul rând. Următoarea propoziţie. Ce vine după „provoca durere în vintre”. Tonul ei era calm şi netulburat. Ai următorul rând?

Dacă ea nu era afectată de toată această discuţie despre *nevoie* şi *durere,* cu siguranţă că nici el nu o va lăsa să vadă că pe el îl afecta.

— Desigur. Se gândi pentru un moment. „Ea nu îi acordă deloc atenţie. De parcă nu avea cunoştinţă de prezenţa lui”.

— Bun, bun, spuse ea scriind fiecare cuvânt, cu privirea aţintită asupra muncii ei. Continuă!

Soarele dimineţii târzii pătrundea pe fereastră şi părul ei strălucea într-o nuanţă închisă de cupru în acea lumină. De parcă era cu adevărat atinsă de însuşi soarele.

— „Fără să conştientizeze privirea lui asupra pielii ei de porţelan”.

Arăta ca o vrăjitoare din vremuri străvechi care scria vrăji magice şi poţiuni de iubire spre a fi folosite să înrobească un cavaler, sau un lord, sau fiul unui duce.

— „Dorinţa ce curgea prin…”

— Poate să fie pielea de porţelan şi de aur în acelaşi timp? întrebă ea brusc.

— Ce?

Întrebarea îl trase într-un mod nepoliticos înapoi în prezent.

— Poate să fie pielea de porţelan şi de aur în acelaşi timp? spuse ea din nou, mai rar, de parcă inteligenţa lui era de aşa natură încât ea trebuia să facă un efort deosebit pentru a se asigura că el a înţeles şi se încruntă la pagina din faţa ei. Mie mi se pare că *porţelanul* evocă o senzaţie foarte *rece,* în timp *ce de aur* aduce în minte ceva considerabil mai cald.

Se uită la ea cu neîncredere, toate gândurile legate de magia irezistibilă exercitată de zeiţa cu părul de bronz dispărând pe dată în faţa iritării.

— Ei bine? Ea se uită în sus la el. Care este? Porţelanul sau aurul?

— Sunt amândouă.

Ea clătină din cap.

— Nu pot fi amândouă.

— Ba cu siguranţă că se poate dacă spun eu. Este… este o licenţă literară. Este ficţiune. Eu sunt autorul. Pot face orice vreau. Îşi încrucişă braţele la piept. Şi dacă doresc ca această nimfă să aibă în mod particular pielea atât de porţelan, cât şi din aur, ea va avea pielea atât din porţelan, cât şi din aur. Notează.

— Foarte bine.

Ea ridică din umeri, îşi îndreptă atenţia înapoi spre hârtie şi vorbi ca pentru sine:

— Dar nu are niciun sens.

O privi scriind, şi suspiciunea îl cuprinse.

— Notezi ceea ce-am spus?

Ea îi aruncă un zâmbet plăcut.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Am schimbat. Se uită în jos la pagină. Acum citesc: „fără să fie conştientă de privirea lui lacomă pe pielea ei caldă”.

— N-am spus niciodată lacomă.

— Nu, dar ar fi trebuit. Îmi place. Următoarea propoziţie, te rog!

— Dacă nu vei scrie exact ceea ce spun eu, atunci poate eu ar trebui să fiu cel care scrie.

— Chiar aşa? Se ridică în picioare. Atunci eu pot fi cea care se plimbă prin cameră şi bombăne în barbă şi suspină ocazional în agonia disperării creative.

Fiona îşi flutură genele şi zâmbi într-un fel foarte dulce.

El o privi, şi fără avertizare iritarea fu înlăturată de absurditate. Se chinui să nu zâmbească.

— Disperare creativă?

Ea ridică o sprânceană, făcându-l să râdă.

— Atunci eu sunt ridicol?

— Tu eşti… Ea zâmbi uşor, un zâmbet autentic de data asta. Foarte amuzant.

— Sunt? chicoti. Nu intenţionez să fiu.

— Cu toate astea, eşti. Îl studie pentru un moment. Ăsta e felul în care scrii mereu?

— Nu cred. Mă plimb ocazional când încerc să mă gândesc la o propoziţie sau la un cuvânt potrivit, dar sunt destul de sigur că nu suspin în agonia disperării creative. Ridică din umeri. Deşi aş putea. N-am avut niciun martor atunci când scriam până acum, nici n-am mai încercat să dictez o poveste.

— Crezi că domnul Dickens suspină, mormăie şi se plimbă?

— Nu. Făcu un semn de resemnare. Cred că geniul domnului

Dickens este atât de mare, încât abia dacă atinge peniţa de hârtie şi cuvintele curg nestingherite.

Fiona râse.

— Cu siguranţă că nu. Eu aş crede că se chinuie cel

puţin la fel de mult ca şi tine.

— Posibil, dar aş pune rămăşag că strădaniile sale sunt uşurate de faptul că ştie sigur şi cert că lumea aşteaptă cu sufletul la gură următoarea lui lucrare. Jonathon făcu o grimasă. Lumea nici nu aşteaptă scrierile mele, nici nu ştie că exist.

— Poate o vor face într-o zi.

— Poate. Clătină din cap. Deşi pare să fiu mai înzestrat pentru a investi decât pentru a scrie, cel puţin în ceea ce priveşte succesul, încă trebuie să vând măcar o singură lucrare, pe când acţiunile investiţionale s-au dovedit pe departe ca fiind profitabile.

— Va fi această acţiune profitabilă?

Întrebarea îşi găsi ecoul în ochii ei.

— Mă voi asigura că va fi, domnişoară Fairchild.

Jonathon îi întâlni privirea cu un zâmbet încrezător.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, milord, spuse ea încet.

Pentru un lung moment privirea ei rămase prinsă într-a lui.

Zâmbetul lui se stinse. Verdele ochilor ei se adânci dintr-o cauză pe care nu o putea identifica exact. Ceva minunat. Momentul dintre ei se întinse şi se mări. Cea mai ciudată senzaţie de tensiune, electricitate şi forţă şi absolut deloc ceea ce simţise vreodată pentru o prietenă se simţea în spaţiul dintre ei. Voia să se apropie de ea, să o strângă în braţe, să o strecoare în patul lui, în viaţa sa. Să o sărute până când amândoi rămâneau fără…

Ea îşi drese vocea.

— Atunci ar trebui să continuăm?

— Doamne, Dumnezeule, da, şopti el.

O roşeaţă fermecătoare îi coloră obrajii.

— Cu povestea?

— Povestea. Trase adânc aer în piept. Da, desigur, povestea. Unde rămăsesem?

Fiona îşi retrase privirea dintr-a lui, se aşeză pe scaun şi ridică peniţa.

— Ultima propoziţie a fost: „fără să fie conştientă de

privirea lui lacomă pe pielea ei caldă”.

— Lacomă, pufni el.

Ea îl ignoră.

— Apoi cred că ai început să spui ceva despre dorinţa ce curgea?

— Dorinţă?

Doamne, nu dorinţă.

— Dorinţă ce curgea, ai spus?

— Sau poate curgea dorinţa. N-am reţinut foarte bine. Eram preocupată cu lăcomia în momentul respectiv.

— Foarte bine atunci.

Îşi încleştă fălcile, lăsând la o parte în mod ferm toate gândurile dornice, lacome sau de altă natură cu privire la Fiona şi se sili să se concentreze la dorinţele Iernii cu privire la orice nimfă pe care o avea în vedere.

— Despre ce nimfă este vorba?

Ea scotoci printre hârtiile de pe masă.

— Aprilie, cred.

— Aprilie, se gândi el pentru un moment. „Fără să fie conştientă de privirea lui lacomă pe pielea ei caldă”…

Se uită la Fiona. Ea zâmbi în jos, spre hârtie într-un fel satisfăcut foarte enervant. El continuă:

— „Fără să fie conştientă de dorinţa ce curgea prin venele lui. Clocotea prin sângele lui. Prinzându-l…” Nu. „… captivându-l într-un foc ce se cerea stins. El putea… să o ia”. Da, e bine.

Foarte bine, de fapt. Mult mai bine decât *lăcomia.*

— Sau mai degrabă, „trebuia să o ia. Acum. Aşa cum i se cuvenea, fără…”

— Aşteaptă! Fiona scria frenetic. O iei înainte mult prea repede.

— Scuze!

— Ce era după clocotea prin sângele lui?

— Captivându-l într-un foc ce se cerea stins.

— Captivându-l într-un foc, ea repeta pe măsură ce scria, ce se cerea stins.

— Trebuia să o ia acum, aşa cum i se cuvenea. Dumnezeule, domnişoară Fairchild! Se uită la ea. Nu ţi se

pare dificil?

— Nu, dacă începetineşti, mormăi ea.

— Nu mă refer la dictare, se răţoi el. Mă refer la subiect. Nu consideri că este stânjenitor?

— Nicidecum, milord. Se uită în sus la el. Tu îl consideri?

— Ei bine, da, cumva.

— De ce?

— Pentru că nu sunt obişnuit să discut subiecte de această natură cu o tânără bine-crescută.

În momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, le regretă. Suna la fel de rigid ca tatăl lui.

— Serios? Ea se sprijini de spătarul scaunului. Cu cine discuţi subiecte de această natură?

— Ce?

— Ai spus că nu eşti obişnuit să discuţi asemenea subiecte cu tinere bine-crescute. Cu cine discuţi astfel de lucruri?

— De ce… bolborosi el. Nu discut.

— Poate că trebuia să te gândeşti la asta înainte să începem acest proiect, spuse ea cu afectare. Cred că a fost ideea ta.

Jonathon o privi.

— Asta nu te deranjează deloc, nu-i aşa?

— Ce anume, milord? Ea pufni exasperată, îşi puse tocul jos şi îl privi. Cuvintele pe care le folosim sau faptul că pierzi foarte mult din timpul nostru simţindu-te inconfortabil în utilizarea lor?

El scrâşni din dinţi.

— Prima.

— Nu, bineînţeles că nu. Sunt simple cuvinte, până la urmă. Sunt o artistă, şi tu, un scriitor. Tu îţi spui poveştile prin cuvinte, eu le spun pe ale mele prin peniţă şi cărbune. Ridică din umeri. Cuvintele pe care le foloseşti nu au un efect mai mare asupra mea decât subiecţii desenelor mele.

El ridică o sprânceană.

— Bărbaţi goi?

— Şi femei. Îl studie pentru un moment. Eşti mult mai

şocat decât ai lăsat să se înţeleagă la început legat de munca mea, nu-i aşa?

— Absolut deloc, spuse cu hotărâre, apoi făcu o pauză. Indiscutabil, se poate să fiu mult mai surprins pe măsură ce te cunosc mai bine…

Fiona râse.

— Nu par tipul de femeie care ar desena personaje nude?

— În multe privinţe, domnişoară Fairchild, pari tipul de femeie care ar face aproape orice îi trezeşte fantezia, spuse el zâmbind strâmb. Dar, de asemenea, cred că ai anumite limite de comportament pe care nu le vei încălca.

— Ah?

— De exemplu, sunt destul de sigur că nu ai păcăli un bărbat pentru a-l atrage în căsătorie, nici nu vei forţa un bărbat să se căsătorească dacă nu doreşte.

— Nu aş pune rămăşag pe asta.

Un avertisment răzbătea din vocea ei.

— Eu aş pune, zâmbi el. Să spunem o sută de lire?

— Nu fi absurd, pufni ea. Dacă pierzi, vei pierde mult mai mult decât banii, vei pierde libertatea.

— Prea bine atunci. Pun rămăşag pe libertatea mea. Şi dacă câştig, care ar fi câştigul meu?

Fiona râse.

— Dar nu vei putea nicicând să câştigi. Pariezi pe comportamentul meu. Pe ceva ce eu aş face sau nu. Ceva asupra căruia eu am control total. E un rămăşag prostesc.

— Am fost numit prost în mai multe ocazii. Îşi mişcă sprâncenele în sus şi în jos în chip jucăuş. Ce ai avea de pus rămăşag ce ar putea fi comparabil cu libertatea mea?

— Virtutea mea, spuse ea fără ezitare.

— Da, ei bine…

El încercă, dar eşuă să îşi ascundă surprinderea din voce.

— Asta e ceva comparabil.

Ea râse.

— Acum te-am şocat cu adevărat, spuse şi se aplecă spre el. Este pentru ceea ce sunt dispusă să pun ca miză

într-un rămăşag pe care nu-l pot pierde? Sau este pur şi simplu pentru că am rostit cuvântul *virtute* cu glas tare?

— Ai spus *nude* cu glas tare. Tonul lui era sec. Să nu mai menţionăm *dorinţa curgea* şi, clătină din cap într-un mod sumbru, *lacom.*

Ea scoase un suspin excesiv de dramatic.

— Ah, dragă, şochez.

— Da, o faci şi găsesc asta chiar fermecător, rânji el. Dar ai dreptate, un astfel de rămăşag, cum l-am discutat, nu ar fi decât o prostie din partea mea. Şi sunt de acord, doar un prost s-ar angaja în asemenea joc de noroc ştiind că nu este posibil să câştige.

— Şi tu nu eşti prost.

— Încerc să nu fiu. O studie pentru un moment. Domnişoară Fairchild. Jonathon trase un scaun şi se aşeză lângă ea. Ai dori să fim prieteni?

Ea îşi miji ochii, cu o evidentă suspiciune.

— Ce vrei să spui prin *prieteni*?

— Vreau să spun prieteni. Amici. Ceva mai mult decât cunoştinţe şi mai puţin decât… Ei bine, ştii ce sunt prietenii.

— Cu siguranţă, dar…

— Vom petrece destul de mult timp împreună. Având în vedere conversaţia noastră de ieri cu privire la posibile sentimente pe care le-ai putea dezvolta pentru mine – Jonathon se crispă în interior; era deosebit de ciudat nu doar datorită posibilităţii ca ea să simtă ceva pentru el, dar şi datorită confuziei sale în ceea ce o privea – şi propria mea… rezistenţă cu privire la căsătorie, se pare că prietenia ar fi cel mai sigur drum pentru amândoi. M-ai informat în termeni foarte clari că nu doreşti nicio formă de flirt din partea mea şi trebuie să recunosc că este teribil de greu să evit asta.

— Închipuie-ţi asta, murmură ea.

— Eşti chiar încântătoare, domnişoară Fairchild, şi înţeleaptă, şi amuzantă, şi descopăr că îmi face plăcere compania ta, dar… răsuflă puternic. Simt că lucrurile nu sunt clare între noi. Sper că dacă am putea fi măcar prieteni…

— De acord.

— …atunci poate munca noastră împreună nu ar…

— Am spus de acord.

El îşi împreună sprâncenele.

— Eşti de acord?

— Cu prietenia dintre noi. Ea dădu din cap. Cred că este o idee excelentă.

— Chiar crezi?

— Chiar sunt conştientă că eforturile tale de a-ţi suprima evidenta înclinaţie naturală de a cocheta sunt extrem de dificile pentru tine. Într-adevăr, astăzi ai semănat cu un fir întins până la punctul de rupere.

— Da?

Ea îşi coborî tonul într-o manieră confidenţială.

— Şi este evident că natura subiectului cu care avem de-a face nu ajută.

— Poţi spune asta, rosti el în barbă.

— De aceea, în interesul prieteniei şi al bunăstării tale, propun să ne împărţim timpul.

Ea se gândi pentru un moment.

— Am putea scrie puţin, să terminăm câteva pagini, atât cât poţi suporta…

— Ai grijă, domnişoară Fairchild. Indignarea răsună din vocea lui. Îndrăznesc să spun că mă pot controla…

— …apoi ne vom opri, continuă ea fără să facă pauză, şi vom petrece ceva timp pentru a ne cunoaşte. Poate fiecare i-ar putea adresa celuilalt o întrebare despre ceva ce îi stârneşte curiozitatea. Îl privi. Nimic prea personal, desigur.

— Totuşi, câteva întrebări personale sunt permise. Între prieteni, adică, adăugă el repede.

— Presupun. Îndrăznesc să spun că putem decide pe baza fiecărei întrebări în parte.

— Excelent. Se lăsă pe spate şi zâmbi radios spre ea. Ai dori să începi prima? Cu o întrebare, adică?

— Cred că prefer să începi tu, răspunse ea încet. Nu mă pot gândi la o întrebare în acest moment şi nu mi-ar plăcea deloc să irosesc această oportunitate.

— Prea bine. El arătă spre desenele risipite pe masă. Cum de au apărut toate astea? Ai spus că ai trecut de la pere la oameni. Cu siguranţă că a fost mai mult de-atât?

— A fost, se gândi puţin, un progres natural, aş spune. Mi-am început studiile cu doamna Kincaid cu ani în urmă. Eleanora Kincaid este un artist minunat, deşi îndrăznesc să spun că nimeni n-a auzit de ea şi probabil nu o va face niciodată. A părăsit Anglia de tânără şi îşi suplimenta banii pe care îi primea de pe urma portretelor, a picturilor murale şi a altora asemănătoare cu lecţii de artă. La început, am desenat natură moartă şi peisaje, şi alte asemenea lucruri. Apoi am început să mergem prin muzee şi galerii pentru a studia capodoperele marilor maeştri. Ne-a încurajat să desenăm ceea ce vedeam acolo, inclusiv sculpturile anticilor romani şi greci. Îi aruncă o privire. Realizezi că majoritatea nu sunt îmbrăcaţi?

— Realizez asta, deşi ei sunt de asemenea făcuţi din piatră şi reci la atingere.

— Chiar aşa, şi de aceea nu prea reprezentau cu adevărat o provocare. Încuviinţă din cap. Am studiat anatomia din cărţi, precum şi după statui, dar până la urmă nu era suficient şi trebuia să desenăm după fiinţe, oameni vii, care respirau. Se înclină spre el. Este cu adevărat diferit, ştii, să copiezi ceea ce vezi într-o carte sau să redai un personaj neînsufleţit, făcut din marmură, de a desena o fiinţă umană. Zâmbi. Au tendinţa să se mişte. Este foarte jenant.

— Fără îndoială.

— În orice caz, acum câţiva ani, doamna Kincaid a decis, în scopul progresului şi al provocării, că era timpul să trecem la ceva mult mai solicitant şi a angajat modele care să pozeze pentru noi.

— Modele feminine şi masculine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Doar femei la început. Cred că este mai dificil să găseşti bărbaţi care să pozeze goi în faţa unui grup de tinere.

— Îmi pot imagina asta foarte bine, murmură el. Eu aş

considera mai degrabă ca fiind jenant, ca să nu spun mai mult.

— Chiar aşa? Dar era o simplă sarcină, pentru care erau bine recompensaţi. Nu era absolut nimic personal în asta. De partea lor sau a noastră.

— În orice caz, eu niciodată nu… îşi scutură capul. Nici măcar nu-mi pot imagina.

— Nu poţi? Se uită la el de parcă îi analiza aptitudinile de a poza nud. Ce păcat!

El se înfurie.

— Domnişoară Fairchild, dacă te gândeşti că sunt genul de bărbat care să-şi lepede hainele în numele artei…

Ea râse.

— N-am crezut asta deloc. Totuşi, ca scriitor, aş crede că-ţi poţi imagina destul de bine cum s-ar putea simţi un bărbat în acea poziţie, înconjurat de tinere femei, toate uitându-se fără patimă la el, de parcă n-ar fi altceva în afară de un obiect. Sau cum ar putea reacţiona.

Pe dată, imaginea ei uitându-se fără patimă la corpul său gol îi apăru în minte. Nu era deloc sigur că îi plăcea ideea ca ea, sau orice femeie de fapt, dar ea în mod particular, să se uite la formele lui nude într-o manieră lipsită de patimă. Dacă Fiona s-ar uita vreodată la el când ar fi dezbrăcat, spera ca ea să aibă un răspuns cât de cât pasional. Dumnezeu ştia că el ar fi avut, dacă situaţia ar fi fost inversă.

Fără avertisment, imaginea din mintea lui se schimbă şi o incluse pe ea într-un stadiu similar de dezbrăcare.

— Ei bine?

— Am o imaginaţie mai degrabă vie, murmură el.

— Aşa am crezut şi eu. Chicoti. Cum spuneam, este dificil de găsit modele masculine. Totuşi, doamna Kincaid nu stătea niciodată prea mult timp fără companie masculină…

— Domnişoară Fairchild!

— Te-am şocat din nou? Se uită la el cu neîncredere. N-am crezut niciodată că eşti atât de uşor de şocat.

— Nu sunt. Făcu o pauză. De obicei.

— Eşti şocat de ceea ce ştiu sau de ceea ce spun?

— De ambele. Oftă. De niciuna. Scuzele mele, te rog, continuă!

— Nu prea mai e nimic de spus. Ridică din umeri. Doamna Kincaid şi-a convins... companionul să pozeze. După ce n-au mai fost – îi aruncă rapid o privire de tachinare în timp ce rostea cuvântul – *companioni,* ea şi-a convins noul companion să o facă, de asemenea.

— N-ai fost jenată de toţi aceşti – făcu o grimasă – companioni? Aceşti companioni *dezbrăcaţi?*

— Nu, spuse ea cu veselie. La urma urmelor, nu erau companionii mei.

Jonathon încercă, dar nu reuşi să reţină un icnet.

— Îmi pare rău, râse ea. N-am putut rezista să nu spun asta. Eşti foarte distractiv când te şochez.

— Îmi pare bine că te distrezi.

— Ah, o fac. Zâmbi, apoi expresia îi deveni sobră. Admit că a fost puţin incomod la început, dar până la urmă ajungi să te uiţi la un corp gol aproape la fel cum te uiţi la o vază sau la un fruct. Munca în sine devine mult mai... vie, cred, decât însuşi subiectul.

Sprâncenele ei se apropiară îngândurate.

— Ar trebui să înţelegi că acesta a fost un grup foarte mic de studente. Toate eram şapte, şi niciuna nu avea sub douăzeci de ani. Eram toate foarte bune prietene, şi acest aspect al muncii noastre era secretul nostru. Unele dintre noi erau mai talentate decât celelalte, unele mai bune cu cărbunele, altele cu vopseaua, dar fiecare lua ceea ce făcea foarte în serios. Deşi niciuna dintre noi nu se aştepta să fie nevoită să-şi câştige propria existenţă. Ea zâmbi strâmb. Prietenele mele ar fi la fel de şocate ca tine dacă ar afla despre acest proiect.

— Nu o vor face. Nimeni nu va afla. Niciodată, spuse el cu hotărâre, ignorând faptul că tocmai în acea zi îi spusese lui Judith – dar Judith era o expertă în a păstra secrete. Anonimatul este crucial. În plus, rânji el, dacă şapte femei pot păstra secret subiectul muncii lor timp de ani întregi, cu siguranţă că putem şi noi.

Fiona îl studie pentru un lung moment.

— Ştii, chiar apreciez eforturile tale în proiectul ăsta.

— Este întru totul plăcerea mea.

— De ce o faci?

— Este o întrebare oficială?

Ea râse.

— Da, presupun că este.

— Se pare că măcar atât pot face pentru a ajuta un prieten aflat în situaţia ta.

— Suntem deja prieteni, deci?

— Într-un fel, sper. În realitate, domnişoară Fairchild, n-am mai întâlnit o femeie – o femeie în afară de surorile mele adică – care să-mi ceară ajutorul într-o astfel de străduanie de o natură atât de serioasă. Este exact ceea ce-ai făcut când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Îi întâlni privirea direct. Ai fost complet sinceră cu mine şi regret că eu n-am fost la fel de sincer cu tine. Doar scuzele nu păreau suficiente pentru a corecta greşeala din judecata mea. Simt o oarecare obligaţie să te ajut să eviţi soarta pe care îţi doreşti atât de mult să o eviţi. Ai cerut salvarea, şi eu nu ţi-am oferit-o. M-am considerat mult timp un bărbat onorabil şi nu sunt mândru de refuzul meu.

— Înţeleg. Privirea ei o căută pe a lui. Şi dacă soarta mea nu poate fi evitată? Dacă nu vom câştiga finanţarea pe care o solicit? Dacă nu văd nicio altă soluţie în afară de a mă căsători cu bărbatul ales de tatăl meu?

— N-o vei face, spuse ferm.

— Toate astea îmi par foarte speculative. Oftă cu putere. Am oarecare îndoieli cu privire la succesul său, în timp ce tu eşti cu totul sigur.

— Sunt, într-adevăr.

El încuviinţă din cap. Era uşor să fie sigur, din moment ce ştia cu siguranţă de unde proveneau fondurile ei. Nu că ea ar fi aflat vreodată.

— Stai liniştită, domnişoară Fairchild, cu această străduanie, vei fi salvată.

— Sunt norocoasă atunci să fi găsit un prieten cum eşti tu.

Ea zâmbi, şi stomacul lui se strânse.

— Eu sunt cel norocos.

Pe loc, realiză că se simţea cu adevărat norocos.

— Pentru că îţi vei vedea lucrarea publicată în sfârşit, chiar dacă sub anonimat?

— Da, cu siguranţă, murmură el.

Cu siguranţă nu era alt motiv să se simtă de parcă tocmai ar fi câştigat un rămăşag uriaş? O loterie imensă? Lumea întreagă?

— Asta este.

— M-am gândit eu. Prea bine. Fiona trase adânc aer în piept. „Trebuia să o ia, acum, aşa cum i se cuvenea”.

— Într-adevăr.

Privirea lui alunecă pe buzele ei.

— Şi apoi?

Cuvintele ei se înfăşurară în jurul lui şi, fără să se gândească, se aplecă mai aproape de ea.

— Şi apoi?

— Ce urmează?

Vocea ei era moale şi atât de îmbietoare.

— Urmează?

Era suficient de aproape pentru a o săruta. Cu siguranţă un sărut, pentru a pecetlui prietenia, ar fi fost permis?

— Următoarea propoziţie, milord? Ar trebui să ne întoarcem la munca noastră.

Colţurile buzelor ei se ridicară într-un zâmbet uşor, vag îngâmfat, de parcă ar fi ştiut cu exactitate ceea ce gândea el. Se întoarse brusc de lângă el şi citi de pe pagină.

— „Trebuia să o ia, acum, aşa cum i se cuvenea”.

Aşa cum ar trebui să facă şi el. Jonathon alungă gândul rătăcitor din cap şi se ridică în picioare.

— Desigur. Următoarea propoziţie. Făcu câţiva paşi, apoi se opri să o studieze şi zâmbi uşor. „Şi ştiu, în maniera în care toţi zeii ştiau aceste lucruri, că ea şi-o dorea la fel de mult ca şi el”.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, nu la fel de devreme ca în ziua precedentă, dar totuşi mai devreme decât ar fi preferat cineva, dacă ar fi avut de ales, dar uneori cineva nu are de ales...

— Nimic nu se compară cu o rochie nouă pentru a ridica moralul unei fete.

Mătuşa Edwina dădu roată taburetului pe care Fiona stătea în salonaşul mătuşii sale şi studie ţesăturile drapate peste femeia mai tânără. Fusese într-o stare de entuziasm agitat de când invitaţia lui Lady Chester pentru Fiona ajunsese în după-amiaza zilei anterioare şi nu pierduse deloc timpul în a o convoca pe croitoreasa ei preferată.

Mătuşa Edwina mângâie lungimea unei ţesături de mătase de culoarea cuprului şi privi spre croitoreasă.

— Asta se potriveşte frumos, cred.

— Sunt de acord, doamnă.

Madame Dubois, o franţuzoaică şi, conform spuselor mătuşii Edwina, una dintre cele mai bune şi mai scumpe croitorese din oraş, o studie pe Fiona cu un ochi chiar şi mai critic decât cel al mătuşii sale.

— Se potriveşte coloritului ei şi se completează atât cu părul, cât şi cu ochii ei.

Anturajul lui Madame Dubois, constând dintr-un băiat tânăr cu o comportare oarecum arogantă şi două femei de vârste nedeterminabile, îşi murmurară consimţământul.

— Chiar n-am nevoie de o rochie nouă, spuse Fiona cu jumătate de gură şi se uită la reflexia ei din oglindă.

Madame avea dreptate. Mătasea era frumoasă şi chiar arăta bine pe ea.

— Abia dacă am fost prezentă pentru scurt timp la balul de Crăciun. Cu siguranţă că aş putea purta rochia pe care am avut-o atunci, sau am multe alte rochii care s-ar

potrivi.

— Prostii! Nimeni nu poate avea prea multe rochii.

Privirea mătuşii Edwina o întâlni pe a Fionei în oglindă şi ochii ei sclipeau.

— În plus, e mult mai distractiv să te îmbrac pe tine cum trebuie, decât să mă îmbrac pe mine.

— Prostii, milady, spuse cu hotărâre franţuzoaica. Sunteţi o bucurie de îmbrăcat. V-aţi păstrat silueta şi nu păreţi cu o zi mai în vârstă decât atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată.

— Mulţumesc, Madame, şi nu te teme, nu m-ai pierdut de clientă, râse mătuşa Edwina. Dar până şi tu trebuie să recunoşti că au trecut ceva ani de când m-a flatat un material sau, ar trebui să spun, că am flatat un material în felul în care o face nepoata mea.

Toate trei femeile se uitară în oglindă.

— Este cu adevărat încântătoare, milady. Madame Dubois dădu din cap. Va fi un privilegiu să creez o rochie ce îi va spori frumuseţea.

— Vor fi foarte mulţi domni eligibili la acest bal.

Mătuşa Edwina şi Madame Dubois schimbară priviri pline de înţeles în oglindă.

— Şi ea nu întinereşte, mormăi în barbă Madame Dubois.

— Şi ea stă chiar aici, replică Fiona, nu că i-ar fi acordat cineva atenţie.

Putea la fel de bine să fie invizibilă. Nu era absolut deloc obişnuită să fie ignorată de o croitoreasă. Adevărat, Fiona deţinuse controlul total al acestor chestiuni de la moartea mamei sale vitrege. Totuşi, era minunat să lase toate deciziile în mâinile capabile ale mătuşii Edwina. Un ciudat junghi de regret amestecat cu recunoştinţă o străbătu. În realitate, era chiar plăcut să aibă o mamă din nou.

— Avem doar o săptămână, se încruntă mătuşa Edwina. Va fi suficient timp?

Madame pufni.

— Dar bineînţeles!

Fiona bănuia că Madame putea face aproape orice îşi propunea, dacă preţul era corect.

— Acesta este doar începutul. O sclipire de nerăbdare apăru în ochii mătuşii Edwina. Are trei surori pe care intenţionez să le sponsorizez în acest sezon.

Madame chicoti într-un fel ce ar fi putut fi considerat drept hrăpăreţ de către oricine altcineva.

— Voi aştepta cu nerăbdare. Cât despre asta... Madame îi dădu roată Fionei încet. Cred că ceva care să dezvăluie curba umerilor. Făcu o pauză şi o cercetă în sus pe Fiona. Pistruii, sunt peste tot?

Fiona oftă.

— Doar pe nas.

— Soarele, fără îndoială. Ar trebui să aibă grijă.

Madame continuă examinarea atentă.

— Păcat că talia nu este mai subţire, dar un corset comod o va face să pară astfel şi va ridica şi sânii.

Madame privi spre mătuşa Edwina.

— Are sâni frumoşi. Trebuie să îi arătăm în avantajul ei. Domnii iubesc un piept generos.

Mătuşa Edwina radie de parcă era cumva responsabilă şi astfel mândră de natura generoasă a pieptului Fionei. Madame păşi înapoi şi dădu din cap.

— Va arăta ca o prinţesă. Capetele se vor întoarce, milady.

Mătuşa Edwina îi aruncă Fionei un zâmbet.

— Iubesc la nebunie când se întorc capetele.

Madame le făcu un semn angajatelor ei, şi fără un sunet de foşnet al materialului, cele două femei desfăşurară lungimea materialului din jurul Fionei şi tânărul întinse braţul pentru a o ajuta să coboare de pe taburet.

Mătuşa Edwina o conduse pe franţuzoaică până la uşă, şi Fiona auzi frânturi de conversaţie despre model, accesorii şi lucruri de acel gen. Nu observase până atunci detaliile nesfârşite ale aranjamentelor pentru o rochie nouă. Ea pur şi simplu avusese grijă de asta pentru ea şi surorile sale. Era încântător să nu trebuiască să facă la fel acum. Deja se simţea puţin mai mult ca o prinţesă.

Mătuşa Edwina reintră în cameră.

— Madame Dubois este un geniu. Vei fi cu adevărat rafinată. Îţi vom găsi un soţ potrivit imediat.

Fiona îşi ţinu respiraţia. Dacă surorile ei îi spuseseră mătuşii lor despre situaţia ei neplăcută, va trebui să le stranguleze pe toate, individual sau în grup.

— Un soţ potrivit?

— Da, desigur, draga mea. Mătuşa Edwina clătină din cap. Chiar şi Madame Dubois a observat că nu mai eşti chiar atât de tânără cum ar fi preferabil pentru o căutare de asemenea natură. Ai, cât? aruncă o privire Fionei. Douăzeci şi şase?

— Douăzeci şi cinci.

— Ah, asta e mult mai bine. Mătuşa Edwina scoase un oftat de uşurare. Este ceva cu douăzeci şi cinci în loc de douăzeci şi şase ce nu sună atât de… de…

— Bătrân? spuse Fiona ridicând o sprânceană.

Mătuşa Edwina râse.

— Urma să spun dureros. Nu că tu ai fi îndurerată, desigur. Eu cred că mergi mai departe cu curaj şi sunt foarte mândră. Luă mâna Fionei şi o conduse spre o sofa. Vino, draga mea, şi stai cu mine puţin. N-am avut şansa unei discuţii adevărate de când ai venit. Mătuşa Edwina se aşează pe sofa şi lovi uşor locul de lângă ea. Mă consider vinovată pentru toate astea.

Fiona se aşează şi o studie precaut pe mătuşa sa.

— Te consideri vinovată pentru ce?

— Pentru statutul tău de necăsătorită, desigur. Scoase un suspin de remuşcare. Când a murit mama ta vitregă, ar fi trebuit să insist la Alfred să vă trimită pe tine şi pe surorile tale înapoi aici, să trăiţi cu mine în loc să vă târască peste tot până în Italia.

Fiona scutură din cap.

— Nu l-am fi părăsit niciodată pe tata.

— Atunci ar fi trebuit să-l conving să găsească o cale să vă întoarceţi cu toţii. Dacă ai fi fost aici în ultimii ani, ai fi avut parte de un sezon londonez aşa cum se cuvine şi fără îndoială că ai fi fericit căsătorită până acum, cu propriii

copii. Nu, m-am eschivat de responsabilitatea faţă de unica soră a soţului meu, sărmana ta mamă, să veghez asupra binelui tău şi nu mă voi mai eschiva de acum. Dar nu este deloc prea târziu. Cu felul în care arăţi, cu siguranţă că vei fi considerată un premiu, în special având în vedere moştenirea ta. Nu am întrebat, dar presupun că este pe măsură. Îşi apropie sprâncenele cu îngrijorare. Deşi Oliver a menţionat că a consultat avocatul în legătură cu detalii ale testamentului tatălui tău. Nu este vreo problemă, nu-i aşa?

— Nu, spuse slab Fiona.

În afară de neprimirea moştenirii ei sau a zestrei surorilor ei până la nunta ei cu un american necunoscut, fără îndoială pe drum să îşi reclame mireasa în orice moment, alături de scrierea unei cărţi de natură erotică împreună cu bărbatul care îi respinsese cererea în căsătorie, nu era absolut nicio problemă.

— Absolut niciuna.

— Bine. Fiona… O expresie de tulburare trecu peste chipul mătuşii sale. Te pot întreba ceva de o natură mai degrabă personală?

Fiona se cuprinse cu braţele.

— Bineînţeles, ce este?

— Nu eşti una dintre acele femei care… ei bine, nu sunt prea sigură cum să o spun. Fruntea mătuşii Edwina se încreţi. Care preferă să nu se căsătorească niciodată, nu-i aşa? O revoluţionară? O sufragetă? Nu e ca şi cum nu simt că sunt multe lucruri care necesită reformă în această lume. Şi fie vorba între noi, cred că este o parodie faptul că jumătate din populaţia acestei ţări nu are nimic de spus despre guvernare. Din păcate, este felul lumii în ziua şi în epoca de azi. Dar femeile au mânuit întotdeauna o mare putere, cu toate că subtil şi indiscutabil prin influenţa lor asupra bărbaţilor, în primul rând a soţilor. Nu pot spun că înţeleg dacă eşti cu adevărat o… liber-cugetătoare. Mătuşa Edwina îşi îndreptă spatele. Dar cu siguranţă vei avea în continuare afecţiunea mea dacă, din oricare motiv, nu doreşti să te căsătoreşti…

— Ah, dar eu vreau să mă căsătoresc.

Fiona râse cu uşurare. Nu avusese idee ce voia mătuşa ei să o întrebe, dar convingerile Fionei legate de drepturile femeilor şi orice dorinţă ar putea avea să rezolve problemele lumii nu erau prea sus pe lista de posibilităţi.

— Slavă Domnului! Mătuşa Edwina îşi studie nepoata. Atunci îl aştepţi pe bărbatul potrivit? Poate iubirea?

Fiona îşi încreţi nasul.

— E ceva atât de prostesc?

— Nu, draga mea, chiar deloc. Mătuşa Edwina se aplecă spre ea, confidenţial. L-am observat pe lordul Helmsley aici destul de des în ultima perioadă.

— Excelenţa Sa e prieten cu Oliver. El şi cu mine pur şi simplu am descoperit că împărtăşim…

Fiona se chinui să găsească cuvântul potrivit. Poftă trupească? Dorinţă?

— Interese comune. Da, asta este. Interese comune. În artă şi literatură.

— Chiar aşa? O lumină speculativă luci în ochii mătuşii Edwina. E extrem de eligibil, să ştii. Există vreo posibilitate…

— Nu cred, răspunse ferm Fiona.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mătuşa ei să încerce să îi unească pe ea şi pe Jonathon.

— Consider că eu şi Lord Helmsley suntem destinaţi să nu fim mai mult decât prieteni.

— Nu e deloc neobişnuit pentru o prietenie să se transforme în ceva mai mult.

— Mă îndoiesc că acesta va fi cazul aici. Lordul Helmsley este destul de plăcut, dar…

Fiona ridică din umeri.

— Ce păcat! Dezamăgirea răsună în vocea mătuşii Edwina. Ei bine, presupun că este şi prietenia bună la ceva.

— Nimeni nu poate avea prea mulţi prieteni, rosti veselă Fiona şi suspină pentru sine.

Ura să îşi înşele mătuşa, dar nu avea încotro. Nu îi putea spune unei femei precum mătuşa Edwina că Jonathon sugerase prietenia ca modalitate de a împiedica relaţia lor să devină mai nepotrivită decât era deja.

Prietenia dintre ei era o idee excelentă, dacă, desigur, Fiona ar fi putut să se abţină să nu se arunce în braţele lui.

Jonathon nu era singurul care întâmpina probleme în a se controla în timp ce erau inventate poveşti despre zei desfrânaţi care încercau să seducă nimfe provocatoare. Era necesar pentru bunul curs al poveştii să se folosească cuvinte precum *durere* şi *nevoie,* şi *dorinţă,* iar Jonathon le folosea mult mai bine decât îşi acorda credit, iar ea nu rămânea neafectată. Într-adevăr, era foarte dificil să rămână calmă şi senină şi purta o luptă continuă cu sine pentru a nu lăsa să se vadă că era la fel de deranjată ca el.

Întotdeauna crezuse că femeile erau făcute dintr-un material mai dur decât bărbaţii, atunci când venea vorba despre controlul asupra propriilor dorinţe lascive. Fiona cu siguranţă că nu îşi pierduse niciodată controlul, nu i se tăiaseră genunchii şi nu cedase dorinţei, deşi indiscutabil exista posibilitatea clară ca ea să nu mai fi fost atât de ispitită până atunci. Cu siguranţă că fusese implicată în cochetării şi fusese sărutată de mai multe ori. În unele ocazii chiar răspunsese şi ea la sărut. Dar nimic din experienţa ei nu fusese atât de intens, atât de copleşitor ca aceste sentimente pe care le avea pentru Jonathon. Acest bărbat chiar o făcea să simtă durerea unor dorinţe necunoscute până atunci. Jonathon nu era singurul fir întins până la punctul de rupere.

Totuşi, ea avea mult mai multe lucruri de pierdut decât el. Virtutea, precum şi inima sa.

— …şi cred că Oliver a menţionat, de asemenea, că este o prietenă de a sa.

— Ce? Fiona îşi scutură capul, confuză. Cine este prietena cui?

— Acordă-mi atenţie, dragă, spuse mătuşa Edwina în timp ce îi arunca o privire mustrătoare. Spuneam că Lord Helmsley aparent este un prieten al lui Lady Chester. Dar pe de altă parte, Lady Chester are foarte mulţi prieteni şi foarte mulţi domni prieteni. Totuşi, cum este discretă şi văduvă, unii ar tinde să treacă cu vederea asemenea lucruri. În plus, este o doamnă încântătoare şi este de fapt

chiar tragic când te gândeşti. Mătuşa Edwina scutură capul în semn de compătimire. Sărăcuţa! Abia se măritase de câţiva ani când soţul ei a murit, ah, cel puţin acum zece ani, cred. Pot înţelege, realmente. Adică comportamentul ei, nu moartea lui. Este tânără şi minunată, şi are foarte mulţi bani. Cineva poate face cam tot ceea ce îşi doreşte dacă are foarte mulţi bani şi nu are povara unei familii care să o împiedice. Ca să spun adevărul, mai degrabă o invidiez pentru libertatea de care s-a bucurat. Mătuşa Edwina zâmbi într-o manieră speculativă. Aş fi făcut exact la fel dacă l-aş fi pierdut pe unchiul Charles la o vârstă mai fragedă. Dar trebuia să iau în considerare viitorul lui Oliver şi de aceea aveam responsabilităţi pe care nu le puteam ignora. Totuşi, căzu ea pe gânduri, n-a fost chiar aşa rău.

— Mătuşă Edwina!

Fiona o privi surprinsă. Poate că mătuşa Edwina era până la urmă genul de femeie care ar fi înţeles ce se întâmpla între ea şi Jonathon.

— Ah, draga mea, n-am vrut să te şochez. N-am dus o viaţă scandaloasă. Femeia mai în vârstă zâmbi satisfăcută. Dar nici n-am trăit complet fără distracţii de-a lungul timpului. Totuşi, zâmbetul ei luă aerul conspirativ, consider că ar fi cel mai bine ca acest lucru să nu îi fie niciodată menţionat lui Oliver. Nu mi-ar plăcea să îi zgudui orice iluzie pe care săracul băiat ar putea să o aibă despre mama sa. În plus, cred că se şochează destul de repede.

Fiona îşi reţinu râsul.

— Fără îndoială.

— Dar destul despre asta. Fiona! Mătuşa Edwina luă mâinile nepoatei într-ale sale şi se uită direct în ochii ei. Vreau să ştii cât de încântată sunt de faptul că tu şi surorile tale sunteţi aici. Asta este casa voastră acum şi aş vrea să o consideri şi tu astfel de acum încolo.

Declaraţia mătuşii Edwina atinse direct inima Fionei. Credea în ceea ce spusese despre ea şi despre surorile ei, neconsiderându-le rudele mai sărace, dependente de mila cuiva. Totuşi, până se căsătorea, erau exact asta. Mătuşa Edwina nu avea nicio idee despre situaţia ei şi, brusc, Fiona

realiză că nu ar fi contat pentru ea dacă ar fi aflat. Mătuşa ei avea un caracter blând şi generos, iar Fiona nu avea nicio îndoială că nu avea să le trateze niciodată mai prejos decât pe membrii familiei directe.

— Nu suntem o familie mare, Fiona. Oliver este ultimul din linia sa şi, în afară de tine şi de surorile tale, nu mai există alţi Fairchild. În afară de fiul meu, voi sunteţi tot ce am, spuse simplu mătuşa Edwina.

Ar fi fost atât de greşit să accepte adăpostul casei pe care mătuşa sa îl oferea, chiar dacă doar pentru binele surorilor ei?

Mătuşa Edwina scoase un suspin mult prea dramatic.

— Mi-am dorit atât de mult nişte fiice ale mele.

Fiona îşi reţinu un zâmbet.

— Ar fi păcat dacă singura familie pe care fiecare dintre noi o are…

Fiona râse.

— Destul, mătuşă Edwina. Bineînţeles că o vom considera ca şi când ar fi casa noastră şi suntem foarte recunoscătoare.

— Bine. Mătuşa ei radia de fericire. Acum pur şi simplu trebuie să-ţi găsim o partidă bună, şi toate vor fi bine în lume. Nu trebuie să aşteptăm sezonul pentru asta, să ştii. Balul lui Lady Chester este locul perfect pentru a începe şi nu este nici aşa mare competiţie cum o să fie mai târziu.

— Ce… noroc, zise Fiona cu un zâmbet forţat.

— Deşi oportunităţile de a găsi o partidă bună sunt mult mai mari în primăvară, continuă mătuşa Edwina fără să facă pauză. Sunt atât de multe evenimente sociale, încât cu greu apucă cineva să respire. Dacă nu vei găsi un soţ până atunci, sub patronajul meu şi cu felul în care arăţi, îndrăznesc să spun că totuşi te vom căsători până la sfârşitul sezonului. Bătu uşor mâna nepoatei sale, într-un mod ce arăta încrederea în sine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

— Nu sunt absolut deloc îngrijorată, minţi Fiona, deşi în realitate, cu excepţia succesului îndepărtat al cărţii,

probabil că va fi căsătorită cu mult timp înainte de primăvară cu Cum-îl-cheamă şi va trăi deja printre băştinaşii sălbatici în America.

— Cât despre surorile tale, este egoist din partea mea, ştiu, dar sper ca măcar gemenele să nu găsească o partidă anul acesta. Aş vrea să cred că vom avea încă un sezon pe care să-l aşteptăm cu nerăbdare după asta. Nu mă deranjează să recunosc că probabil sunt mai nerăbdătoare decât ele la gândul a tot ce presupune asta.

Entuziasmul mătuşii sale era contagios, şi Fiona râânji.

— Sunt sigură că ne vom distra toate.

— Într-adevăr, aşa vom face. N-am aşteptat cu atâta nerăbdare primăvara încă de la primul meu sezon. Mătuşa Edwina scoase un oftat de fericire pură. Îţi spun, Fiona, îl iubesc foarte mult pe Oliver, dar nu este la fel cu un fiu pe durata sezonului. Fetele tinere şi mamele lor caută partide potrivite, în timp ce tinerii bărbaţi caută să scape. Ceea ce le lasă pe bietele lor mame să zâmbească slab şi să inventeze scuze pentru fiii lor că nu sunt pregătiţi să se aşeze la casele lor sau că au prea multe responsabilităţi pentru a le adăuga şi pe cele aferente unei soţii sau să mormăie ocazional ceva despre – vocea mătuşii Edwina coborî şi refuză să se uite în ochii Fionei – nebunia ce cauzează suferinţă membrilor de sex masculin ai familiei.

— Mătuşă Edwina! Fiona îşi stăpâni râsul. N-ai spus aşa ceva?

— Poate că am spus. Mătuşa Edwina se gândi pentru un moment, apoi ridică din umeri. Da, cred că am spus, dar în acel caz era vorba de mama unei tinere care era mult prea dezmăţată şi care probabil va sfârşi într-un scandal. M-am gândit că era cel mai bine dacă punea ochii pe altcineva şi să spun că Oliver ar putea avea o tendinţă moştenită spre nebunie a părut o idee genială pentru moment.

Fiona râse.

— Presupun că acesta este un alt lucru pe care n-ar trebui să i-l menţionez.

— Îndrăznesc să spun că asta i-ar plăcea, zise cu o

viclenie mătuşa Edwina. Acum, spuse ea ridicându-se în picioare. Oliver a sugerat să le duc pe surorile tale la British Museum în dimineaţa asta şi după aceea poate vom face câteva vizite unor prietene de-ale mele, aşa că pot să spun că vom fi plecate aproape toată ziua. Ai dori să vii cu noi?

— Mulţumesc, dar nu. Fiona se ridică şi ea. Poate voi desena azi sau probabil voi scrie.

— Fără îndoială că ai câţiva prieteni în Italia care aşteaptă cu nerăbdare ştiri de la tine. Corespondenţa nu se termină niciodată, nu? Mătuşa Edwina dădu din cap. Sunt îngrozitoare la a ţine pasul. Se încruntă. Probabil că ar trebui să stau şi eu acasă.

— Ah, dar fetele o să fie foarte dezamăgite, spuse repede Fiona şi îşi dori să fi avut inspiraţia să nu vorbească.

— Aşa cum voi fi şi eu. Mătuşa Edwina încuviinţă şi se îndreptă spre uşă. În plus, ele sunt englezoaice şi e timpul să înveţe despre moştenirea lor şi despre ceea ce înseamnă să fie cu adevărat englezoaice. În plus, vom petrece cel mai plăcut timp împreună. Ajunse la uşă şi privi înapoi spre nepoata ei. În momentul în care te vei căsători, spuse mătuşa Edwina zâmbind într-o manieră ce denota determinarea, va trebui să găsim şi o soţie pentru Oliver.

*

Fiona se aşeză la masa din bibliotecă, aşteptând sosirea lui Jonathon şi reciti tot ceea ce scriseseră cu o zi înainte. Era mai mult sugestiv decât explicit, cu un fel de eleganţă erotică. Cel puţin, în opinia ei. Chiar şi aşa – un val de căldură îi năvăli în obraji –, era cu siguranţă foarte sugestiv. Dar oare va atrage clientela selectă pe care o ţintea Jonathon? Pe scurt, oare avea să se vândă?

Fiona auzi voci pe hol şi se încurajă singură pentru a pretinde încă o zi că nu era deloc afectată de cuvintele lui Jonathon. Sau de imaginile pe care le creau acestea în mintea sa. Sau de tremurul pe care acestea i-l declanşau în stomac. Sau, la drept vorbind, căldura din cameră ce nu părea absolut deloc excesivă la începutul zilei, dar ajungea

să fie apăsătoare spre sfârşitul ei.

Uşa se deschise şi o doamnă micuţă, blondă, intră în cameră.

— Bună dimineaţa, draga mea.

Femeia părea să fie cu câţiva ani mai în vârstă decât Fiona, era chiar mult mai scundă decât ea şi extrem de drăguţă. Fiona se ridică în picioare, iar precauţia se strecură în vocea ei.

— Bună dimineaţa.

Privirea evaluativă a blondei se plimbă peste femeia mai tânără. Era foarte incomod. Fiona rezistă nevoii de a-şi schimba greutatea de pe un picior pe altul.

— Vai, eşti chiar drăguţă. Nimeni nu şi-ar imagina că ai vârsta pe care o ai.

— Mulţumesc. Fiona se forţă să pună o notă plăcută în voce. Îndrăznesc să spun că nici dumneavoastră nu arătaţi anii pe care îi aveţi.

Ochii doamnei se măriră şi rămase cu privirea fixă, apoi brusc, izbucni în râs.

— Bine spus, domnişoară Fairchild. Sprâncenele ei se împreunară. Eşti cea mai mare domnişoară Fairchild, nu-i aşa? Domnişoara Fiona Fairchild?

— Dacă există o domnişoară Fairchild mai în vârstă, fără îndoială că este şi mai strâmtorată decât sunt eu, spuse Fiona cu o grimasă. Şi dumneavoastră sunteţi?

— Cât de nepoliticos din partea mea să nu mă prezint înainte de a începe să fac comentarii de natură personală. Tind să uit asemenea detalii uneori. Sunt Lady Chester. Îi aruncă Fionei un zâmbet veritabil. Dar trebuie să îmi spui Judith.

— Judith, rosti încet Fiona.

Deci aceasta era prietena lui Jonathon?

— Ce bine să te cunosc!

— Chiar aşa? Judith ridică o sprânceană. De ce?

„Pentru că eşti prietena lui Jonathon”.

— Am auzit multe lucruri despre tine.

— Fără îndoială că majoritatea sunt scandaloase. Judith se aplecă spre ea confidenţial. Şi absolut totul este

adevărat.

Fiona se uită la ea şi, fără să vrea, întoarse zâmbetul lui Judith. Era ceva antrenant şi autentic la această femeie. Şi surprinzător de neprefăcută.

— Absolut totul?

— Nu, nu chiar. Judith se îndreptă şi ridică din umeri. Probabil aproape jumătate este adevărat şi restul este, ei bine, gem pe pâine, cum s-ar zice. Şi e mai degrabă păcat, cred, să nu fi câştigat fiecare părticică dintr-o reputaţie interesantă. Aş fi avut vremuri chiar şi mai bune decât am avut. Rânji într-o manieră tendenţioasă. Şi chiar am avut vremuri foarte bune.

Fiona râse.

— Ah, bine, simţul umorului. Îmi era teamă să nu fii una dintre acele femei care nu apreciază latura amuzantă a lumii. Judith privi prin cameră şi indică cu graţie scaunul Fionei. Te rog, ia loc! Chiar nu intenţionez să stau mai mult de câteva minute şi, în realitate, rareori sunt trează şi ieşită la o oră atât de necivilizată.

Fiona zâmbi.

— Este aproape amiază.

— Ştiu. Judith se cutremură şi se aşeză pe marginea unui scaun cu braţe din apropiere. Probabil că te întrebi de ce sunt aici de fapt.

— Mi-a trecut prin minte.

Fiona se aşeză în scaunul său.

— Am vrut să-ţi fac o invitaţie personală, pentru balul meu.

Judith zâmbi radios.

— Apreciez foarte mult, spuse Fiona cu precauţie, deşi, cum invitaţia ta a ajuns ieri, înmânată personal de unul dintre servitorii tăi, cred, sunt încă întrucâtva surprinsă de venirea ta aici, acum.

— Prea bine, atunci, m-ai prins. Mărturisesc că am vrut pur şi simplu să te întâlnesc în persoană. Judith o studie cu curiozitate. L-ai cam pus pe jar pe lordul Helmsley, să ştii.

— Chiar aşa?

Judith încuviinţă din cap.

— Săracul om chiar a venit la mine pentru un sfat.

— Este un lucru bun?

Fiona îşi ţinu respiraţia.

— Foarte bun. Îl cunosc pe acest lord de mulţi ani şi nu este genul care ar cere un sfat despre ceva.

— Ce interesant, murmură Fiona.

Judith o studie pentru o lungă perioadă.

— Pot să fiu complet sinceră, Fiona? Ah, îţi pot spune Fiona?

— Te rog.

— Cum am spus, îl cunosc pe Lord Helmsley de foarte mult timp şi îl consider un prieten drag. Nu a eşuat niciodată să – se gândi pentru un moment – îmi vină în ajutor când am avut nevoie de el. Faptul că simte că a eşuat să facă acelaşi lucru cu tine cântăreşte foarte greu pe conştiinţa lui.

— Mă tem că nu ştiu la ce te referi, rosti uşor Fiona.

— Ştii precis la ce mă refer. Cunosc situaţia ta în ceea ce priveşte testamentul tatălui tău. Judith dădu din cap a exasperare. Să ne ferească Dumnezeu de bărbaţii bine intenţionaţi. Şi ştiu, de asemenea, despre schema lui Jonathon de a câştiga banii de care ai nevoie ca să te salvezi de la căsătoria nedorită.

— Să ne ferească Dumnezeu de bărbaţii bine intenţionaţi, repetă mormăind Fiona.

— Draga mea, cu siguranţă ar putea să aibă succes. Din ceea ce mi-a spus Jonathon, munca ta este excelentă şi, sincer, într-o străduanie de această natură, nu sunt sigură dacă cuvintele sunt la fel de importante precum imaginile.

— Mă tem că sunt prea… artistice. Adică ele chiar nu arată nimic cu excepţia corpurilor dezbrăcate.

Judith ridică o sprânceană.

— Şi asta nu-i de ajuns?

— Doar că nu cred că desenele mele sunt… suficient de lascive. Ce încerc să spun este că ele nu prezintă oameni, ei bine, făcu o grimasă, extaziaţi.

— Trebuie să fie extaziaţi?

— Nu ştiu, oftă Fiona. Ar trebui să am încredere în Oliver şi Jonathon, până la urmă asta a fost ideea lor şi îndrăznesc să spun că ei au mult mai multe cunoştinţe despre asemenea lucruri decât mine, dar am crezut întotdeauna că ceva de această natură ar trebui să fie mai, ei bine, *mai mult.*

Judith o privi strâmb.

— Dar dacă desenele tale ar fi fost *mai mult,* cum o spui tu, atunci tu ai fi mai degrabă *mai puţin* decât ceea ce eşti. Cel puţin în termenii în care societatea judecă asemenea lucruri. O tânără de origine bună, care desenează nuduri, ar putea foarte bine să se expună unui scandal, dar doar cei mai înguşti la minte dintre noi nu am ierta asta, în numele artei. Totuşi, nici chiar arta nu ar fi o scuză acceptabilă pentru înfăţişarea extazierii dezbrăcate.

— Se presupune că totul o să fie anonim, zise Fiona repede.

— Şi aşa va fi. Se aplecă în faţă şi se uită cu fermitate în ochii Fionei. Mă pricep foarte bine să ţin secrete. Cel puţin, secretele ce sunt făcute pentru a fi ţinute. Toate astea nu vor merge mai departe de tine şi de mine. Jonathon a avut încredere în mine pentru a mi-l împărtăşi şi nu voi vorbi despre el cu nimeni în afară de tine, deoarece îmi pare că acesta este mai mult secretul tău decât al lui. Adică, tu eşti cea care are cel mai mult de pierdut. Judith se îndreptă în scaun. Sau posibil cel mai mult de câştigat.

Fiona scutură din cap.

— Pur şi simplu, vreau să pot asigura viitorul surorilor mele.

Sprânceana lui Judith se ridică.

— Atunci ai renunţat la ideea căsătoriei tale cu Jonathon?

— Pare mai degrabă fără sens. El nu doreşte să fim mai mult decât prieteni.

Judith pufni.

— El doreşte să fiţi mult mai mult decât prieteni.

— A spus el ceva…

— Nu, nici nu o va face. Este mult prea confuz pentru

moment. Judith o privi gânditoare pe Fiona. Dar este o privire în ochii lui atunci când vorbeşte despre tine. Nu am mai văzut-o până acum. Dacă aş fi o consoartă geloasă, ar trebui să-ţi rup gâtul.

— Am crezut că sunteţi simpli prieteni.

— Sunt foarte loială şi destul de posesivă cu prietenii mei, spuse ea trufaşă, apoi zâmbi. Şi sper foarte mult să putem fi prietene.

Fiona răspunse zâmbetului ei.

— Şi eu sper la fel.

— Nimeni nu poate avea suficienţi prieteni în Londra, spuse cu fermitate Judith. Chiar şi în această perioadă a anului, când viaţa se desfăşoară cu o evidentă încetinire faţă de momentul în care se apropie primăvara, societatea londoneză este plină de capcane pentru cei neiniţiaţi.

— Capcane? Precum, ah, nu ştiu… Fiona îşi împreună sprâncenele. Să lucrezi cu unul dintre cei mai eligibili burlaci din ţară pentru a scrie o carte erotică, bazată pe propriile desene? Acest fel de capcane?

— De fapt, mă gândeam mai mult la a purta o rochie mult prea formală la o ocazie foarte informală, dar da, presupun că şi exemplul tău se potriveşte, de asemenea. Judith zâmbi. Tu şi cu mine vom fi foarte bune prietene.

Fiona râse.

— Acum, exceptând complexităţile modei, pe care le voi lăsa pe mâinile capabile ale mătuşii tale, sunt câteva situaţii jenante pe care le poţi evita dacă eşti înarmată cu informaţia adecvată.

Fiona clătină din cap confuză.

— Informaţia adecvată?

— Să ştii acele tipuri de lucruri, spuse Judith cu veselie. Soţul cui ar putea să se distreze cu soţia cui. Care doamnă ar putea purta bijuterii false pentru că le-a vândut pe cele originale pentru a-şi plăti datoriile la jocurile de noroc. Ce domn care caută peste tot o soţie cu o zestre bună ar putea să nu fie la fel de bogat cum pare şi, chiar mai bine, care domni sunt bogaţi.

Fiona se încruntă.

— Zvonuri?

— Zvonurile sunt sângele societăţii londoneze. Pur şi simplu, nu putem funcţiona fără zvonuri. Judith făcu o pauză. Bineînţeles, dacă consideri cumva că este – ea închise ochii de parcă s-ar fi rugat să capete putere – *greşit,* îndrăznesc să spun…

— Chiar deloc, zise Fiona repede. Am crezut întotdeauna că zvonurile servesc unui… unui scop folositor. Ca o metodă de comunicare.

— Exact. Judith dădu din cap. Nu sunt mai rele decât ziarele.

— Doar o simplă modalitate orală de a transmite informaţii pertinente în locul unor mijloace scrise.

— Şi mai mult ca probabil, la fel de precise.

— Sau cel puţin la fel de interesante, adăugă Fiona.

— Mai mult, de obicei, spuse cu fermitate Judith.

— Chiar aşa, Fiona îşi reţinu un surâs, cineva ar putea să se gândească la zvonuri ca la un serviciu public.

— Şi astfel este datoria noastră. Judith sări în picioare şi îşi înălţă bărbia într-o manieră nobilă. Datoria noastră civică.

Fiona îi urmă jocul.

— Pentru societate. Pentru ţara noastră.

— Pentru regina noastră!

Fiona întâlni privirea celeilalte femei, şi amândouă izbucniră în râs.

— Îndrăznesc să spun că regina nu ne-ar împărtăşi opinia, dar atunci, ochii lui Judith sclipiră cu amuzament, nu îi vom spune. Acum, de unde să începem?

Judith se aşeză din nou, şi Fiona îşi reluă locul.

— Haide să începem cu acei domni eligibili care sunt aşteptaţi la balul meu. Judith zâmbi uşor. Precauţia este ca o armură, mai ales când este vorba de situaţii de acest gen. Jonathon nu este singura perspectivă pentru o partidă bună şi cu siguranţă nu strică să ştii precis cine mai este. În plus, bănuiesc că există posibilitatea clară de gelozie din partea lui Jonathon dacă va vedea alţi bărbaţi arătând un interes pentru tine şi tu pentru ei.

— N-am nicio intenţie să-l păcălesc pentru a-l atrage într-o căsătorie.

Judith se înfurie.

— N-am spus nimic despre şiretlicuri. Pur şi simplu, permite instinctelor naturale masculine să predomine.

— Totuşi. Fiona scutură din cap. Să provoc în mod deliberat gelozia nu pare aproape deloc corect.

— Corectitudinea nu are de-a face cu nimic din toate astea. Judith ridică o sprânceană. Ai sau nu ai nevoie de un soţ potrivit?

— Da, dar…

— Eşti dispusă, atunci, să abandonezi orice speranţă şi să te supui orbeşte mariajului cu bărbatul ales de tatăl tău? Un bărbat pe care nici măcar nu l-ai văzut?

— Nu, bineînţeles că nu, dar…

— Doreşti să pariezi întregul tău viitor pe succesul contestabil al cărţii tale?

— Nu, dar…

— Este Jonathon Effington cel pe care îl vrei?

— Da, spuse Fiona fără să se gândească, apoi oftă. Nu este absolut deloc ceea ce am plănuit, dar da, el este.

— Bun. Judith încuviinţă din cap. Atunci noi va trebui să facem orice este necesar pentru a ne asigura că tu îl ai pe el şi el pe tine. Acum că te-am întâlnit, n-am nici cea mai mică îndoială că sunteţi cu adevărat perfecţi unul pentru altul. Cel mai mic lucru pe care îl pot face ca prietenă a lui este să îi asigur fericirea. Judith îi aruncă un zâmbet plin de satisfacţie. Şi pe a ta.

Capitolul 9

Mai târziu în acea după-amiază, căldura din bibliotecă crescuse considerabil…

— Un titlu, spuse brusc Jonathon.

— Ce?

Fiona îşi ridică brusc capul de la scris şi se uită la el. Ochii ei erau larg deschişi şi părea că este şi ea la fel de afectată de ceea ce scriau. Bun.

În alte circumstanţe, Jonathon nu s-ar fi oprit niciodată când o poveste decurgea bine. Dar Vara purta în prezent o bătălie încinsă pentru a o poseda pe Septembrie, şi era tot ce putea face el pentru a reuşi să îşi păstreze concentrarea la patimile ameţitoare din pagini şi nu la patima continuă, chiar dacă nerecunoscută, din bibliotecă.

— Avem nevoie de un titlu, spuse, cu o notă de uşurare în glas.

Orice pentru a se îndepărta de gândurile la privirea jinduitoare a Verii şi, într-adevăr *jinduitoare* era cel mai potrivit cuvânt, către membrele lungi, ameţitoare ale lui Septembrie. Ceea ce îl făcea pe Jonathon să speculeze asupra lungimii membrelor Fionei, a cât de ameţitoare ar putea fi acestea şi a încântării de a descoperi cum erau înfăşurate în jurul… Scoase prelung aerul din piept.

— Nu am decis un titlu.

— Un titlu.

Fiona se lăsă pe spătarul scaunului.

— Trebuie să îi spunem cumva, altfel decât *Cartea Fionei,* zâmbi el.

Ea ridică o sprânceană.

— Tocmai i-ai spus *Cartea Fionei?*

— Pare potrivit. Este soarta ta cea care se află în balanţă.

Un zâmbet curbă colţurile buzelor ei.

— Asta e chiar drăguţ.

— Sunt un bărbat drăguţ.

Jonathon ridică uşor un umăr, de parcă plăcerea pe care o simţea ea în urma gestului său de a numi cartea pentru ea nu avea foarte mare însemnătate şi fu surprins să observe că încântarea ei conta cu adevărat. Chiar foarte mult.

— În plus, Fairchild este un nume încântător. Fair înseamnă „frumos”[2] şi cred că ţi se potriveşte.

---

2 Joc de cuvinte, în engleză, *fair* are mai multe sensuri: femeie

— Chiar aşa? Adică de nivel mediu? Se încruntă, prefăcându-se serioasă. Sau mai degrabă ca extrem de palid?

— Frumos ca… frumos.

El pufni cu exasperare. Femeia putea să fie extrem de enervantă şi ea ştia bine acest lucru. O femeie obişnuită ar leşina la picioarele lui la un asemenea compliment. Desigur, o femeie obişnuită nu l-ar face să se simtă la fel de nepriceput ca un copil de şcoală. Şi, din cine ştie ce motiv, Fiona îl făcea să se simtă exact aşa. Evident că acest lucru se datora cel puţin în parte muncii lor. Ce bărbat sănătos nu ar fi afectat de faptul că îşi petrecea fiecare minut în care era treaz gândindu-se la fraze erotice care să acompanieze desene în care subiecţii – indiferent de ce ar spune oricine – ar putea să fie descrişi foarte bine ca extaziaţi şi să facă asta în compania unei femei care era frumoasă, amuzantă şi inteligentă? O femeie care era – Dumnezeu să îl ajute – dispusă să îi fie prietenă, chiar şi soţie, dar nimic între cele două.

Era suficient pentru a înnebuni un bărbat.

Se aplecă peste masă şi căută printre paginile pe care le scriseseră, încercând în acelaşi timp să nu observe cât de aproape era de ea. Fără niciun efort se putea apleca spre ea şi îşi putea atinge buzele de ale ei.

Şi probabil avea să primească o palmă zdravănă pentru asta. Toate acele prostii cu nu-o-să-fie-nici-un-sărut. Admise fără tragere de inimă că avea sens. Cine ştia unde putea conduce un sărut? Şi doar un sărut cu Fiona nu ar fi fost nicidecum suficient.

Găsi pagina pe care o voia, o trase deoparte şi citi, lovind uşor cu arătătorul în foaie ca să accentueze.

— Nimfa era frumoasă la chip, trup şi suflet.

Ea îşi reţinu un zâmbet.

— Ah, acea frumuseţe.

— Da, acea frumuseţe. Tu eşti extrem de frumoasă la chip, trup şi suflet. În realitate, tu eşti excepţională şi orice bărbat ar fi norocos să te aibă.

---

frumoasă, palid, corect, de nivel mediu, târg etc. (n.tr)

„Chiar şi eu”. Gândul veni de nicăieri şi îl înlătură.

— Orice bărbat?

— Da.

Îşi împreună mâinile la spate şi reîncepu să se plimbe, în efortul de a termina definitiv discuţia. Era cel mai bine să ţină la distanţă chestiunile de natură personală ce nu intrau sub stricta definiţie a prieteniei.

Păcat, nu îşi dorise niciodată un prieten, chiar nici pe Judith, în felul în care o voia pe Fiona.

— Acum, cât despre titlu…

— Îmi place *Cartea Fionei,* spuse ea cu un zâmbet.

— Şi mie, deşi contravine scopului anonimatului, spuse el semeţ.

De obicei, mersul în acel mod îl ajuta să gândească. Ce blestemăţie, singurul lucru la care se putea gândi în acel moment era ea. Cel puţin, cum el era în picioare şi se mişca, exista o anumită distanţă între ei.

— Atunci presupun că ar trebui să găsim altceva. Făcu ochii mari cu un aer inocent. Ce ar fi dacă am numi-o *Cartea lui Jonathon?*

El îi aruncă o privire răutăcioasă, iar ea îşi stăpâni râsul.

— Nu, n-am crezut că o să-ţi placă asta.

Jonathon o ignoră.

— Cum povestea îşi are bazele într-un mit sau o legendă, am putea avea oricare din cele două cuvinte în titlu.

— *Mitul lui Jonathon?*

El se opri brusc şi o privi.

— Fii serioasă, domnişoară Fairchild, avem foarte multe de realizat azi şi problema titlului este de o importanţă extremă.

— Da, desigur. Fiona îl studie cu curiozitate. Aş putea întreba ce ţi-a provocat această proastă dispoziţie?

— Dispoziţia mea nu este proastă, izbucni el, apoi zâmbi. Poate că este proastă. Scuzele mele! Îşi trecu mâna prin păr. N-am dormit bine în ultima perioadă.

Fiona încercă să nu zâmbească, dar nu reuşi.

— În ultima perioadă?

El scrâşni din dinţi.

— De la Ajunul Crăciunului.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Ah?

— Viaţa mea a fost mai degrabă agitată de atunci.

— Viaţa *ta* a fost agitată?

— Într-adevăr, a fost. O privi. Nu sunt deloc obişnuit cu asta şi trebuie să mărturisesc că nu-mi place. Viaţa mea a fost întotdeauna mai degrabă, ei bine, stabilă.

— Plictisitoare, vrei să spui.

— Cu siguranţă, nu! Indignarea îl cuprinse. Viaţa mea n-a fost niciodată câtuşi de puţin plictisitoare. Din contră, mi-a plăcut întotdeauna viaţa mea. Îmi place familia, precum şi prietenii mei. N-am dus niciodată lipsă de companie feminină sau masculină. Mă bucur de entuziasmul unei investiţii speculative, precum şi de scrierea unor poveşti ce poate că nu vor fi. Niciodată citite de altcineva în afară de mine. Mai mult, în cea mai mare parte, în general ştiu ce urmează să se întâmple în fiecare zi şi-mi place aşa.

— Şi nu consideri asta plictisitor?

— În ciuda acum ar putea suna, întotdeauna m-am descurcat să mă distrez, deci nu, nu o consider absolut deloc plictisitoare. O consider, se gândi pentru un moment, la îndemână. Am un control deplin asupra vieţii mele. Sunt stăpânul propriei sorţi, ca să spunem aşa. Îşi îngustă ochii. Sau cel puţin eram.

— Şi acum?

— Acum n-am nicio idee ce poate aduce ziua de mâine. Este absolut deconcertant. Scoase un oftat de frustrare. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată deconcertat în viaţa mea. Este…

— Derutant?

— Exact.

— Înţeleg. Îl privi cu ochi compătimitori. Îmi pare sincer rău că te-am amestecat în problemele mele. Totuşi, îl privi ferm, tu ai adus asta asupra ta. Tot ce trebuia să faci

era să spui: „Ei bine, nu, domnişoară Fairchild, indiferent de calificările dumneavoastră excelente, nu mă voi căsători cu dumneavoastră”. În schimb, în aroganţa ta şi în convingerea că toată lumea se învârte în jurul tău, ai tras pripit concluzia că eu, situaţia mea, chiar propria mea viaţă, nu eram nimic mai mult decât un şiretlic pus la cale de prietenii tăi pentru a te face de râs.

Ea zâmbi într-o manieră plăcută. El o privi pentru o clipă lungă. Chiar dacă impulsul de moment era să o contrazică, nu putea. Din păcate, ea avea dreptate, iar el fusese, ei bine, un dobitoc. Nu că ar fi recunoscut asta cu voce tare.

— Asta a fost o scuză? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Mie nu mi s-a părut în mod special sinceră.

— Poate că nu ai ascultat? întrebă ea dulce.

— Ah, am ascultat cu siguranţă. Dar cred că o scuză îndreptăţită nu include acuzaţii de aroganţă.

— Chiar dacă sunt adevărate?

El chicoti reticent.

— Mai ales dacă sunt adevărate.

Fiona râse.

Lui îi plăcea felul în care ea râdea, de parcă pentru acel singur moment, ea nu avea nicio grijă pe lume. La naiba, îi făcea plăcere să fie în compania ei. Doar dacă ar fi putut să nu se mai gândească la posibilităţile mai delectabile pe care compania ei le sugerau! Tot felul de idei interesante pe care scrierea *Cărţii Fionei* sau a *Mitului lui Jonathon* doar le amplificau. Lucruri precum *dorinţă* şi *tentaţie,* care în mod natural conduceau spre gânduri privind *seducţia* şi *capitularea.* A ei sau poate chiar a lui, nu era nicio diferenţă.

Dorinţă. Tentaţie. Seducţie. Capitulare.

Ea îl privi.

— Poftim?

Doamne, Dumnezeule, o spusese cu voce tare? gemu în sinea lui.

— Ai spus ceva?

— Am spus... da. Da, cred că am spus, într-adevăr. Trase adânc aer în piept. Am spus dorinţă, tentaţie, seducţie.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Şi capitulare.

— Şi capitulare, încuviinţă el cu o înclinare a capului. Da, cu siguranţă am spus capitulare. Frumos cuvânt, capitulare. Înseamnă să... să... te supui, ştii. Să cedezi, să te predai.

— Ştiu ce înseamnă capitulare. Ceea ce nu ştiu este de ce l-ai rostit. De asemenea, nu ştiu de ce ai spus dorinţă şi seducţie.

— Nu uita tentaţie, spuse el slab.

— Ah, nu aş uita niciodată de tentaţie.

— Nici eu, murmură el.

— Ei bine?

Era în mod cert o sclipire de amuzament în ochii ei, de parcă ar fi ştiut chiar foarte precis la ce se gândise şi exact ceea ce fusese şi, într-adevăr încă era, în mintea lui. Colţurile gurii ei se curbară în sus în ceea ce părea un indiciu vag al unui zâmbet îngâmfat.

Şi iată că acel ceva iar era acolo. Acel sentiment îngrozitor cum că viaţa sa nu mai este sub controlul lui. Acele forţe care nu aveau nimic de-a face cu el îl preluaseră, nu, îl smulseseră din mâinile lui. Forţe care se învârtiseră în jurul lui încă din momentul în care Fiona Fairchild apăruse dintre umbre şi direct în prim-planul vieţii sale.

— Ei bine... Era timpul să îşi recupereze viaţa. Am analizat meritele dorinţei şi ale seducţiei. Privirea lui o întâlni pe a ei. Precum şi ale tentaţiei.

Precauţia răsună din vocea ei:

— Meritele? Ce vrei să spui prin merite?

— Vreau să spun beneficiile, virtuţile, aşa cum sunt. Precum şi meritele capitulării.

Fiona ridică privirea spre el.

— Capitulare?

— Da. Ce părere ai?

Ea îşi linse buzele de parcă gura ei se uscase dintr-odată. Jonathon rezistă nevoii de a rânji.

— Eu nu… nu sunt sigură.

— Deşi ar trebui să spun că seducţia este, de asemenea, destul de atrăgătoare, la fel şi dorinţa, şi tentaţia. Dar cred că preferata mea este capitularea. El zâmbi plăcut. Ce spui, domnişoară Fairchild? Eşti de acord cu capitularea?

Ea se uită cu neîncredere evidentă, apoi se ridică în picioare şi îşi înălţă bărbia.

— Capitularea nu este o posibilitate, milord, şi nici nu o să fie. Ţi-am mai spus că eu…

— Domnişoară Fairchild. Jonathon îşi puse mâinile pe masă şi se înclină spre ea, în faţă. Cred că această capitulare se va potrivi cu planurile noastre chiar foarte bine.

Ea icni.

— Scopurilor tale, poate, dar cum eu cred că intenţiile noastre individuale sunt în complet dezacord…

— De aceea propun *Capitularea anotimpurilor* ca titlu pentru, spuse el îndreptându-se, *Cartea Fionei.*

— Un titlu? Ochii ei se măriră. Tu vorbeai despre un titlu?

— Desigur. Îi aruncă o privire inocentă. Despre ce credeai că vorbesc?

— Am crezut… ei bine, ai spus… şi… un titlu?

El încuviinţă din cap şi îşi stăpâni tentaţia imensă de a râde.

— Un titlu.

— Un titlu, desigur, da. Exact. Fiona dădu din cap cu entuziasm. Am crezut că vorbeşti despre un titlu.

— Doar dacă nu preferi *Seducerea anotimpurilor,* deoarece pare să ai sentimente destul de puternice în ceea ce priveşte capitularea.

— Nu. Clătină din cap. Chiar deloc. Capitularea, tresări uşor în timp ce rostea cuvântul, este acceptabilă.

El ridică din umeri.

— Oricare ar merge, presupun. Deşi, personal, eu

prefer, spuse aruncându-i un zâmbet plin de semnificaţie, capitularea.

— Nu mă surprinde deloc.

Privirea ei se prinse într-a lui, şi o strălucire admirativă apăru în ochii ei. Sau poate că era recunoştinţă. Imediat el realiză că şi ea jucase acest joc la fel de mult ca el.

— Cred că această capitulare sună, spuse coborând vocea, perfect.

— Chiar aşa?

— Ah, absolut. Făcu o pauză. Deşi dorinţă este destul de adecvat, de asemenea. Lasă-mă să mă gândesc. Îşi lovi uşor buza de jos cu capătul tocului. Ce spui despre *Dorinţele zeilor*?

— Acceptabil, presupun.

Privirea lui urmări mişcarea tocului. Era extrem de tulburător. Fără îndoială, era un gest făcut intenţionat.

— Aşa cum spui, *dorinţă* este un cuvânt adecvat. Pentru scopul nostru.

— Nu-i aşa?

Ea îşi trecu capătul tocului de-a lungul buzei şi stomacul lui se strânse. Talentul Fionei de a cocheta era la fel de rafinat ca al lui Jonathon. Cât de interesant!

— Dar poate chiar şi mai bine ar fi… tentaţie?

Şi cel mai eficace. El înghiţi cu greutate.

— Tentaţie?

— Pentru scopul nostru, adică.

— Da, da, scopul nostru.

— *Tentaţia* este, de asemenea, un cuvânt excelent. Deşi, dacă mă gândesc bine, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Se întinse peste masă şi lovi uşor cu capătul tocului în pieptul lui. În ceea ce priveşte meritele capitulării, adică.

Destul totuşi, era destul. Poate că avea hibe în scris, dar în fina artă a flirtului era expert. Îi prinse mâna.

— În titlu?

Ea încuviinţă.

— Desigur.

— Ca în *Capitularea anotimpurilor*?

Fiona îi întâlni privirea direct.

— Sau *Capitularea unei nimfe.*

— *Capitularea în faţa zeilor.*

Ea încuviinţă.

— *Capitularea divină.*

— Chiar mai bine, el luă tocul din mâna ei şi îl puse deoparte, *O capitulare satisfăcătoare.*

— *O capitulare satisfăcătoare*?

Cât de departe ar fi permis ea acestui joc să meargă? Cât de departe şi-ar fi permis el? El îi duse mâna la buze, cu privirea prinsă într-a sa.

— *O capitulare foarte satisfăcătoare.*

— Milord. Ea încercă să îşi retragă mâna, dar el i-o ţinu strâns. Cred că…

— Domnişoară Fairchild, în toate aceste împrejurări, ai fost sinceră şi amabilă cu mine.

— Da?

Vocea ei suna de parcă stătea cu sufletul la gură.

— N-am fost şi eu la fel cu tine, mă refer aici în ceea ce priveşte cererea ta în căsătorie. Aş dori să remediez acest lucru acum.

Îi sărută uşor palma, iar ea tremură sub atingerea lui.

— Aş dori să fiu complet sincer.

— Ai vrea?

— Aş vrea, într-adevăr şi, cu toată sinceritatea, trebuie să-ţi spun… Privirea lui alunecă spre buzele ei şi înapoi spre ochi. Nicio femeie nu mi-a mai provocat vreodată până acum lipsa somnului.

— Niciodată?

— Niciodată. El scutură din cap. Am fost incapabil să mă gândesc la altceva în afară de tine.

— N-ai putut?

— Eşti în gândurile mele zi şi noapte.

— Vai mie, murmură ea, uitându-se cu o privire ce putea fi neîncredere sau simplă surprindere.

— Mi-ai tulburat minţile, domnişoară Fairchild. Mi-ai ameţit simţurile.

El continuă să îi ţină mâna şi se mişcă spre capătul mesei, trăgând-o şi pe ea cu el, Fiona pe o parte, Jonathon pe cealaltă.

— N-am mai fost niciodată în viaţa mea ameţit până acum.

— Niciodată?

Ajunseră la marginea mesei şi el păşi spre ea.

— Din ceea ce îmi pot aminti, nu.

— Eşti sigur?

Vocea ei nu trăda prea mult şovăiala, dar cu siguranţă era o notă de confuzie în ochii ei. Bine. Era rândul ei să fie derutată.

— Poate că memoria îţi joacă feste?

— Memoria mea este excelentă.

El zâmbi în jos, spre ea, uşor şi blând.

— Ei bine, atunci… Fiona îşi îndreptă umerii, se apropie de el şi îl privi în ochi. Intenţionezi să faci ceva în această privinţă? Adică în ceea ce priveşte această tulburare a ta?

— Ah, da, domnişoară Fairchild. O trase în braţe. Chiar intenţionez.

— Poate că, spuse ea încet şi cu destul de multă reticenţă, acesta ar fi momentul potrivit, pentru prietenia noastră, pentru a ne cunoaşte mai bine şi pentru binele tău…

— Binele meu?

— Binele nostru, atunci, să te întreb ceva.

— Doar dacă nu mă înşel foarte tare, se aplecă şi o sărută pe gât, chiar sub ureche, ai făcut-o deja.

Ea se înfioră.

— Am făcut-o?

— Ai întrebat ce intenţionez să fac cu privire la această tulburare a mea.

Îşi trecu buzele peste conturul mandibulei ei. Ea trase cu greutate aer în piept.

— Şi ai răspuns?

— Nu în întregime. Buzele sale murmurară peste pielea ei. Dar ceea ce intenţionez să fac chiar acum este să

te sărut.

— Am bănuit asta. Respiraţia ei era superficială. Şi ai o întrebare pentru mine?

— Vrei să te sărut?

— Am spus că nu o să mai fie săruturi. Nu cred că… oh, asta e foarte plăcut.

— M-am gândit că aşa va fi.

El zâmbi peste pielea gâtului ei.

— Totuşi, nu este cel mai înţelept curs de urmat.

Vocea ei nu era mai mult decât o şoaptă.

— Răspunde-mi la întrebare, aproape că mârâi el. Vrei să te sărut…

— Da.

Fiona se uită în sus la el, cu un amestec ciudat de hotărâre şi dorinţă în privire.

— Da, vreau. Cred că ar putea să fie foarte bine singurul mod de a uşura această…

— Domnişoară Fairchild. O trase ferm lângă el. Prin acest sărut nu se va uşura nimic. Îşi frecă uşor buzele de ale ei. Dar va fi foarte încântător.

Îşi apăsă mai tare buzele peste ale ei. Pentru un moment, ea rămase nemişcată. Apoi corpul ei se relaxă, lipit de al lui, un oftat ciudat îi susură printre buze, iar gura ei se deschise pentru a lui.

Brusc, ea se retrase.

— Asta este o greşeală îngrozitoare.

— Da, ştiu, spuse el solemn.

Ea îl studie de parcă îi aprecia sinceritatea, apoi confirmă cu o înclinare a capului.

— Atâta vreme cât ştii…

Îl prinse de reverele hainei şi îl trase înapoi spre ea, sărutându-l cu o aviditate ce vorbea cu adevărat despre dorinţă şi tentaţie, şi seducţie, şi capitulare, şi…

El se retrase şi o privi.

— Deşi, dacă mă gândesc mai bine, se poate să nu ştiu. De ce este o greşeală? În afară de evidenta indecenţă.

— Deoarece un sărut cu tine, Jonathon Effington, spuse în timp ce îl cuprinse cu braţele şi zâmbi, nu este nici

pe departe de ajuns.

Îi trase capul aproape şi îşi apăsă cu putere buzele de ale lui.

Corpul ei se mulă pe forma corpului său, iar el o strânse şi mai aproape. Buzele ei erau moi şi calde şi în cel mai plăcut mod nerăbdătoare. Avea o aromă îmbătătoare, ca a soarelui şi a primăverii, şi a tot felul de încântări. Putea cu uşurinţă să se piardă în senzaţia buzelor ei peste ale lui, în căldura dintre corpul ei şi al lui, în anticiparea galopantă din sângele ce-i curgea prin vene…

Un sărut nu este nici pe departe de ajuns.

Nu pentru ea şi cu siguranţă nu pentru el. Ştiuse din momentul în care se întâlniseră. Un sărut avea să fie doar începutul, preludiul, prologul…

Doamne, Dumnezeule, ce făcea? La ce se gândea? Sau mai degrabă nu se gândea, cel puţin nu cu capul. Nu puteau fi alte săruturi sau altceva asemenea, indiferent cât de tentant era – decât dacă era pregătit să facă lucrul onorabil şi să se însoare cu ea. Şi nu era.

Devenise mult prea implicat în ceea ce o privea pe această femeie. Ajunseseră să se cunoască bine, şi ar fi fost de crezut că numai acest lucru era suficient pentru a înăbuşi orice val de dorinţă. Dar prietenia lor nou creată nu făcuse altceva decât să intensifice şi mai mult sentimentele intime. Indiferent cât de subtil se întâmplase, această femeie îşi croise drum în viaţa lui. Îi domina gândurile, dacă nu alte părţi ale corpului.

Şi urma să se termine prost. O ştia la fel de bine cum îşi cunoştea propriul nume. Cum putea să se termine altfel?

Ar putea foarte bine să îi frângă inima. El nu mai frânsese inimi până atunci şi acea idee nu era deloc atrăgătoare. Sau se putea ca ea să o frângă pe a lui. Nici această perspectivă nu era plăcută. Îşi văzuse prietenii în agonia unei inimi frânte şi era un lucru de evitat.

Se desprinse de ea.

— Fiona, eu cred…

— Ai auzit asta? Fruntea i se încruntă. Voci la intrare?

— Nu, n-am auzit nimic. În afară de bubuitul propriei

inimi. Fiona…

Brusc, ea se retrase din braţele lui, se întoarse spre masă, strânse repede paginile pe care le scriseseră, iar desenele şi le ascunse pe toate în portofoliu. Se duse repede la locul ei, le puse pe scaun şi se aşează prompt pe ele, fusta largă a rochiei sale oferind o ascunzătoare eficientă.

Îşi împreună mâinile pe masă şi îi zâmbi într-o manieră politicoasă şi formală, de parcă nu ar fi fost unul în braţele altuia cu câteva secunde mai devreme.

— Ce spuneai, milord?

El o privi confuz.

— Spuneam… ce faci…

Fără avertisment, uşa abia întredeschisă se deschise larg şi un trio de tinere exuberante intră în cameră într-o rafală de sporovăială şi de aer rece de afară. Toate trei arătau aproape la fel, deşi una dintre ele era puţin mai înaltă.

— Ne-am întors, spuse prima vioaie, cu boneta bălăbănindu-i-se în mână.

Ea îl observă pe Jonathon şi se opri brusc.

— Trebuie să fiţi Lord Helmsley.

— Acel Lord Helmsley? zise cea mai înaltă, ridicând o frunte arcuită.

Cea de a treia îşi îngustă privirea.

— Acelaşi Lord Helmsley care a fost de acord să se căsătorească cu Fiona şi apoi s-a gândit mai bine…

Fiona se ridică.

— Mătuşa Edwina e cu voi?

Fata care tocmai vorbise ridică din umeri, îşi scoase boneta şi îşi aranjă părul.

— Îi dă câteva indicaţii bucătăresei pentru cină.

— Bine. Fiona răsuflă uşurată, luă portofoliul de pe scaunul din spatele ei şi îl aruncă pe masă. Milord, nu cred că le-ai cunoscut pe surorile mele.

— N-am avut plăcerea, murmură el, deşi poate că *plăcere* nu era cuvântul potrivit.

Având în vedere modul în care îl priveau, *chin* era

mult mai potrivit.

Surorile Fionei îl studiară de parcă era un specimen sub lupă. Un specimen pe care îl găseau incomplet cumva, ca o insectă căreia îi lipsea un picior sau o molie cu o aripă ruptă. O molie urâtă.

Totuşi, era adevărat că celor trei nu le lipsea nimic, din ceea ce putea observa. Erau toate drăguţe, cu părul şi ochii negri şi, aşa cum putea bănui având în vedere că ele încă erau acoperite de pelerine, la fel de drepte în statură precum sora lor mai mare. Cele două fete mai scunde erau evident gemene, deşi sora mai înaltă le semăna la fel de bine, încât să lase impresia că ar fi fost triplete.

Evaluarea lui Oliver în ceea ce le privea era corectă: cele trei nu aveau să întâmpine probleme în găsirea unor soţi potriviţi.

Jonathon îi aruncă o privire Fionei.

— Sunt înarmate?

Fiona râse.

— Doar cu propria minte. Arătă cu mâna spre fete. Milord, mi-ar face plăcere să ţi le prezint pe surorile mele. Sora cea mai mare, domnişoara Genevieve Fairchild.

Fata mai înaltă păşi în faţă şi îi întinse mâna.

— Milord.

Jonathon luă mâna înmănuşată, o ridică până la buze şi abia dacă o atinse.

— O plăcere să te întâlnesc, domnişoară Fairchild.

— Fără îndoială, murmură ea şi îi susţinu ferm privirea.

Realiză imediat că Genevieve Fairchild într-o bună zi va fi la fel de încăpăţânată ca şi sora ei mai mare, dacă nu era deja.

— Şi surorile mele mai mici, domnişoara Sophia Fairchild şi domnişoara Arabella Fairchild.

Una dintre ele, nu era sigur care, îi întinse mâna. El o luă şi, din nou, o sărută rapid.

— Domnişoară Fairchild.

— Arabella.

Arabella Fairchild zâmbi uşor şi, în mod surprinzător,

într-o manieră seducătoare. Era evident faptul că pentru aceste tinere cochetăria era la fel de naturală ca actul de a respira. Pesemne că Fiona era foarte ocupată să le ţină departe de scandal.

— Este într-adevăr o plăcere să vă cunoaştem în sfârşit, milord.

El îi eliberă mâna, se întoarse spre sora rămasă ultima şi îi luă mâna.

— Prin urmare, dumneata trebuie să fii Sophia.

— Într-adevăr trebuie, milord. Sophia îl studie curioasă. Am auzit foarte multe lucruri despre dumneavoastră.

— Ah? Îi aruncă rapid o privire piezişă Fionei. De bine sau de rău?

Sophia zâmbi.

— De ambele.

— Înţeleg, chicoti el. Cel puţin, nu este totul de rău.

— Ar fi fost mai bine dacă v-aţi fi ţinut cuvântul, spuse Genevieve cu un zâmbet plăcut, de parcă ar fi comentat ceva la fel de nesemnificativ ca vremea. Îşi scoase boneta şi începu să îşi tragă mănuşile. Desigur, mă refer la acordul dumneavoastră de a vă căsători cu Fiona.

— Într-adevăr, ar fi mai bine, încuviinţă Sophia. Atunci n-ar mai fi nevoită să se căsătorească cu… Se uită la sora sa geamănă.

— Domnul Sinclair, spuse Arabella.

Jonathon se uită la Fiona.

— Cine?

— Cum-îl-cheamă, spuse Fiona.

— Americanul. Da, desigur. El se adresă fetelor mai tinere. Cu siguranţă că sora voastră v-a explicat că acordul meu de a mă căsători a fost o…

— Da, da, ştim totul. Genevieve îndepărtă comentariul lui cu o fluturare a mâinii. Aţi crezut că este o actriţă sau ceva asemănător. Un jucător într-o farsă.

— Chiar şi aşa, noi credem că n-ar fi trebuit să vă retrageţi promisiunea. Arabella îşi încrucişă braţele. Chiar ne-am făcut speranţe, să ştiţi. Acum suntem toate

devastate, îndurerate…

— Şi şocate, de asemenea. Sophia clătină din cap. Acţiunile dumneavoastră n-au fost cele ale unui domn onorabil. Am avut aşteptări mai mari de la un prieten de-al vărului Oliver şi fiul unui duce.

— Hei, nu este corect.

Indignarea răzbătea din vocea sa. Se uită la Fiona. Ea zâmbi, dar nu interveni în apărarea lui. Evident, nu avea să primească ajutor de la acest grup. Nu era ca şi cum ar fi avut nevoie oricum. Avea, până la urmă, surori proprii şi de aceea nu era total neobişnuit cu izbucnirile emoţionale ale tinerelor. Se adresă surorilor într-o manieră fermă.

— A fost o neînţelegere şi recunosc de bunăvoie că a fost în totalitate din partea mea. Fac tot ce pot pentru a compensa.

— Vreţi să spuneţi cu această carte a desenelor Fionei? întrebă Genevieve aruncând o privire sceptică spre portofoliul de pe masă.

— Cartea care fără îndoială că va reprezenta compromiterea noastră, a tuturor? întrebă Sophia. Cauza unui scandal de proporţii imense?

— Toate vom fi compromise. Niciuna dintre noi nu se va mărita. Arabella clătină din cap cu tristeţe. La fel de bine ne putem arunca de pe o stâncă chiar acum.

Fiona îşi reţinu râsul.

— Nimeni nu va arunca pe nimeni de pe nimic! izbucni el şi se uită spre Fiona. Le-ai spus? Despre carte?

— Bineînţeles că le-am spus, se înfurie ea. Este şi viitorul lor în joc, la fel ca al meu.

Jonathon aruncă o privire aspră fiecăreia în parte.

— Sper sincer că fiecare dintre voi înţelege importanţa secretului.

— Înţelegem foarte bine exact ce este în joc. Genevieve îl fixă cu o privire rece. Dumneavoastră o faceţi?

— Într-adevăr, o fac. Domnişoară Fairchild, spuse el susţinând direct privirea lui Genevieve. Am toată încrederea că acest efort va avea succes şi că va genera fondurile de care are nevoie sora voastră pentru a avea

grijă de voi toate, fără a recurge la o căsătorie pe care nu o doreşte cu… Se uită la Arabella.

— Domnul Sinclair, murmură ea.

— Cu domnul Sinclair sau cu altcineva. Îşi îndreptă privirea spre Sophia. În plus, nu va fi niciun scandal cât timp fiecare dintre noi păstrează tot ce ştie despre această aventură pentru sine. Şi nu doar pentru momentul prezent, ci pentru totdeauna. Mă ocup să aranjez ca toate aspectele publicării să rămână anonime şi, câtă vreme fiecare dintre noi păstrează acest secret, nu este niciun motiv de îngrijorare. Se întoarse spre Arabella. Nimeni nu va fi compromis, de aceea nu va fi nevoie să vă aruncaţi de pe stâncă. Toate veţi găsi partide potrivite şi veţi fi delirant de fericite pentru tot restul vieţii. Îşi îngustă privirea. Şi dacă Dumnezeu este drept, toate veţi avea fiice.

Trei perechi de ochi negri îl priviră cu neîncredere şi probabil cu antipatie. Şi de ce nu? În multe feluri, el le ţinea în mâini destinele. Şi chiar şi acest lucru era din vina lui.

— Nu e deloc pe atât de drăguţ pe cât a zis ea că este, mormăi Arabella.

— Chiar e suficient! rosti ferm Fiona. Acum că aţi făcut cunoştinţă cu Lord Helmsley şi fără îndoială i-aţi făcut şi ziua de pomină, sunt sigură că aveţi mai multe lucruri de făcut în altă parte.

— Da, desigur, încuviinţă Genevieve.

Sophia trase adânc aer în piept şi îi aruncă un zâmbet politicos.

— A fost o plăcere să vă cunosc, milord.

— O plăcere, murmură Arabella.

Fetele porniră spre uşă, apoi Genevieve făcu o pauză şi îl privi.

— Beneficiaţi de foarte multă încredere, milord. Genevieve îl analiză gânditoare. Sper că nu este greşit plasată.

— Te asigur, domnişoară Fairchild, spuse el cu răceală, că nu este.

Îi aruncă o ultimă privire şi un moment mai târziu, surorile plecară. Un râs înăbuşit răsună în spatele lui. Se

întoarse şi o privi pe Fiona cu iritare.

— Ai fi putut să-mi vii în ajutor.

Fiona clătină din cap.

— Aş fi putut, dar n-ar fi fost nici pe departe atât de amuzant. Nici n-ar fi fost ceea ce meritai. Acum, spuse ea îndreptându-se spre el, unde rămăseserăm?

— Unde rămăseserăm?

Precauţia răzbătea din vocea sa. Ştia foarte bine unde rămăseseră.

— Cred că am fost întrerupţi.

— Trebuie să revenim.

El păşi spre masă vioi şi deschise portofoliul.

— Cred că tocmai convenisem titlul.

Fiona râse.

— Într-adevăr, aşa este, dar nu la asta mă refeream.

— Ştiu la ce te refereai, domnişoară Fairchild. Îşi îndreptă spatele şi adoptă o atitudine de pură corectitudine. Totuşi, simt că este în interesul tău ca acest gen de lucruri să nu se întâmple.

— Acest gen de lucruri? Ridică o sprânceană. În interesul meu?

— În interesul nostru, atunci. Respiră profund. Domnişoară Fairchild, Fiona, să acordăm libertate… instinctelor noastre primare ar însemna să ne conducă la compromitere.

— Compromitere? spuse ea gânditoare, de parcă cuvântul era nou pentru ea.

— Da.

— Compromiterea mea?

Jonathon pufni.

— Cu siguranţă nu a mea.

— Înţeleg. Sprâncenele i se apropiară şi îl cercetă un moment. Atunci, cum tu eşti deja compromis…

— Nu aş folosi termenul de compromis. Până la urmă, sunt un bărbat şi astfel sunt supus unor standarde diferite. Bărbaţii nu pot fi compromişi.

— Da, desigur. La ce mă gândeam oare? Cum spuneam, dacă este în joc compromiterea mea, atunci,

dacă acest „gen de lucruri”, cum le spui tu, se întâmplă sau nu, ar trebui să fie decizia mea şi doar a mea. Îi aruncă o privire speculativă. Nu eşti de acord?

— Cu siguranţă.

Încuviinţă cu uşurare. Şi ce opţiune avea, în realitate? Femeia dorea căsătoria şi el, nu. Ar fi fost dificil să păstreze distanţa atât timp cât continuau să lucreze împreună, dar asta trebuia să se schimbe. Va avea grijă de asta.

— Excelent, zâmbi ea. Atunci am decis să continuăm de unde ne-am oprit.

Se holbă la ea.

— De unde ne-am oprit?

Fiona înaintă spre el.

— Cred că eram în braţele tale şi tu mă sărutai sau eu te sărutam. Nu. Sprâncenele ei se apropiară. Dacă îmi amintesc corect, a fost ceva reciproc. Şi chiar drăguţ îndeplinit de ambele părţi, cred.

— Domnişoară Fairchild!

Şocul răsună în glasul lui.

— Nu crezi că a fost drăguţ îndeplinit de ambele părţi, atunci?

— Da. Nu! se răţoi el. Indiscutabil că a fost bine făcut. Într-adevăr, drăguţ nu ar fi deloc cuvântul pe care l-aş folosi. Cu toate astea…

— Ce cuvânt ai folosi? Se apropie mai mult de el.

El se retrase.

— Abia dacă are importanţă, nu se va repeta.

— Te referi la sărut?

— Da.

— Atunci nu ţi-a plăcut?

— Dacă mi-a plăcut sau nu nu asta este ideea.

— Dar tocmai asta e ideea. Mie mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult. De fapt, niciodată nu mi-a plăcut atât de mult şi niciodată nu am fost câtuşi de puţin interesată de ei bine, mai mult. Zâmbi cu subînţeles. Dar sunt acum.

El o privi.

— Mai mult? Ce vrei să spui prin mai mult?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun prin mai mult.

— Tu eşti cea care a spus că n-ar trebui să existe săruturi. Tu eşti cea care a adus în discuţie posibilitatea compromiterii şi a inimilor frânte şi a altor lucruri de aceeaşi natură. În ciuda propriei voinţe, o notă de panică se simţea în vocea lui. Acum pur şi simplu sunt de acord cu tine.

— Descopăr că m-am răzgândit.

— Dar…

— Tu ţi-ai schimbat părerea cu privire la căsătoria cu mine, iar eu acum mi-am schimbat părerea despre – îi aruncă o privire plină de înţeles – „mai mult” şi natura groaznică a consecinţelor acestui „mai mult”.

— Dar aveai dreptate, domnişoară Fairchild, iar eu greşeam foarte, foarte tare.

— Într-un sens moral, poate. Chiar şi aşa, sunt dispusă să suport riscul imoralităţii.

Ochii lui se măriră.

— Nu vrei să spui asta. Nu poţi să vorbeşti serios.

— Ah, dar vreau şi o fac. Tu eşti cel pe care – se gândi pentru un moment – îl vreau şi nu am mai dorit un bărbat niciodată până acum. Nu este deloc cum m-am aşteptat, deşi trebuie să mărturisesc că nu ştiam la ce să mă aştept, zise ea mai mult pentru sine decât pentru el şi clătină din cap. Apoi privirile li se intersectară. Dacă nu te pot avea ca soţ, ei bine… Îl studie cu un zâmbet curios. Sunt dispusă să te am în orice formă pot.

— Tu ştii ce spui? Ce ar însemna asta pentru restul vieţii tale?

— Da, cred că da.

Ea îşi împreună mâinile într-o manieră formală, care mai degrabă dezminţea indecenţa cuvintelor ei.

— Fiona, nu te-ai gândit bine la asta.

— Indiscutabil, mare parte din asta abia mi-a trecut prin minte, dar m-a lovit precum… precum… inspiraţia. Da, asta este. Ca scriitor, aş crede că vei putea înţelege inspiraţia.

— Înţeleg inspiraţia, dar asta e… asta e…

— Genial?

— Imoral!

Revoltarea se simţea în vocea lui.

— Probabil. Totuşi, nu sunt sigură că-mi pasă.

— Cum se poate să nu-ţi pese?

Aproape că îi era teamă să audă răspunsul.

— Este chiar foarte simplu, Jonathon. Îl privi de parcă nu era suficient de inteligent pentru a înţelege limbajul de bază. Dacă această schemă a ta este încununată de succes, voi avea banii de care am nevoie pentru a le asigura cele necesare surorilor mele, cât şi mie. Pot trăi o viaţă independentă şi să fac exact ceea ce-mi doresc. Aş putea avea companioni, dacă asta mă va satisface.

El icni şocat.

— Domnişoară Fairchild!

— Pe de altă parte, dacă nu reuşeşte, indiferent de starea căderii mele, nu am nicio îndoială că voi găsi pe cineva care să se căsătorească cu mine, poate chiar pe Cum-îl-cheamă. Probabil nu pe cel pe care îl prefer, dar cineva acceptabil, fără îndoială. Îl privi pieziş. Este o sumă considerabilă în joc, iar eu sunt destul de atractivă. Banii şi frumuseţea sunt legate pentru a depăşi detalii precum virtutea sau mai degrabă lipsa acesteia. În plus, dacă destinul meu este o căsătorie din necesitate, aş prefera să ştiu şi altceva în afară de datoria maritală, înainte de toate. Ea îi zâmbi radioasă şi, pentru prima dată, zâmbetul ei nu îl făcu să îşi piardă simţurile. Dorinţa trupească, ca să spunem aşa.

Cuvintele ei aprinseră teama în sufletul lui. O privi cu neîncredere şi brusc îşi dădu seama că situaţia era serioasă. Ea era serioasă. Până în acel punct, indiferent de acţiunile pe care le întreprinsese pentru a o asista, nu era pe deplin sigur că îi luase dilema în serios, aşa cum se cerea. Într-adevăr, nu fusese ceva asemănător unei glume, ca multe alte lucruri din viaţa lui care fuseseră o glumă?

Acum, această femeie deşteaptă şi frumoasă, o femeie care reprezenta tot ce îşi imaginase că îşi dorea, i se oferea de bunăvoie lui, într-adevăr îl alesese pe el, fără a pune condiţii sau stipulări. Era lucrul la care visau bărbaţii.

Un paradis, chiar acolo, pe pământ. Sau iad.

— Ei bine? Îl studie cu curiozitate. Nu-mi poţi spune că asta nu e exact ceea ce ţi-ai dorit.

Desigur că o dorea. Doar un bărbat mort şi îngropat de mult nu ar dori-o. O dorise din primul moment în care se întâlniseră şi aproape în fiecare moment de atunci. Ar fi trebuit să fie extaziat la auzul ofertei ei. De ce în schimb simţea ceva mai degrabă înrudit cu panica putea să cerceteze mai târziu. Pentru moment, trebuia să o protejeze pe Fiona de el însuşi şi, Domnul să îl ajute, de propriile ei intenţii.

— Trebuie să plec. Acum, eu... eu... am o întâlnire. Da, asta este.

Jonathon apucă portofoliul şi porni spre uşă, refuzând să îi întâlnească privirea. Nu era deloc sigur că ar fi putut rămâne neabătut dacă ar fi văzut dorinţa sclipind în ochii ei verzi.

— Pot termina singur restul poveştii. Am desenele tale. Într-adevăr, nu este nevoie ca noi să... E o prostie, chiar când te gândeşti. Doar o cauţi cu lumânarea, mormăi el. Am aranjat de curând cumpărarea unei case în oraş de la bărbatul care se va căsători cu sora mea, mâine de fapt, şi îmi va oferi un loc liniştit în care să scriu fără întreruperi.

— Jonathon, vorbeşti aiurea.

Amuzamentul se simţea în glasul ei.

— Nu fi absurdă! Niciodată nu vorbesc aiurea. Nu am făcut asta niciodată în viaţa mea şi nu intenţionez să încep acum.

El se îndreptă spre uşă ştiind foarte bine că într-adevăr vorbea aiurea, sau era ceva ce aducea destul de mult cu asta. Totuşi, ştia că trebuia să plece atunci, imediat, înainte ca tentaţia reprezentată de disponibila şi încântătoarea Fiona Fairchild să fie mult prea mult pentru el. Chiar şi un sfânt ar fi fost greu apăsat de refuzul a ceea ce oferea ea, iar el nu era nici pe departe sfânt.

— Când te vei întoarce? îl întrebă ea din urmă.

— Când povestea va fi gata, spuse el încercând să dibuie mânerul uşii. Şi după ce voi fi vorbit cu editorii şi voi

fi aranjat să fie făcute litografii după desenele tale şi toate lucrurile necesare.

Dumnezeule, chiar nu avea nicio idee despre ce spunea.

— Reţine că probabil nu avem mult timp la dispoziţie.

— Ştiu. Voi face tot ce pot pentru a accelera treaba. Se forţă să adopte un ton profesional. Cu puţin noroc, ar trebui să fie gata cândva săptămâna viitoare.

— Atunci te voi vedea înainte de balul lui Lady Chester?

— Da. Desigur. Probabil. Nu ştiu.

Deschise cu repeziciune uşa.

— Jonathon?

— Ce?

Îşi întoarse brusc capul spre ea pentru a realiza abia atunci că ea stătea la doar câţiva centimetri de el. Şi realiză, de asemenea, că era prins cu o mână pe mânerul uşii şi cu cealaltă strângând portofoliul.

— Jonathon.

Ea îşi puse palmele pe pieptul lui. Fără să se gândească, el se lipi de uşă.

— Pur şi simplu, vreau ca tu să ştii…

Se aplecă mai aproape de el, căldura cuvintelor rostite de ea atingându-i buzele. Tot ce putea face era să nu lase deoparte precauţia, să nu abandoneze reţinerea, să scape portofoliul şi să o facă a lui chiar acolo, în pragul uşii.

— Că mi-aş dori foarte mult şi cred că este cel mai corespunzător…

— Ce?

Abia dacă putea rosti cuvântul.

— O *capitulare satisfăcătoare.*

Îşi atinse uşor buzele de ale lui. El se smuci şi se lovi cu capul de uşă. Ea tresări cu simpatie, deşi el ar fi putut jura că văzuse cel puţin urma unui zâmbet reţinut, şi se retrase.

— Bine. El respiră uşurat. Excelent! Atunci *o capitulare satisfăcătoare* să fie. Este perfect. Adică pentru scopul nostru. O zi bună, domnişoară Fairchild.

Se îndreptă, salută cu o înclinare a capului şi plecă, folosind fiecare strop de autodeterminare de care dispunea ca să nu arate ca şi cum ar fugi. Ceea ce desigur făcea.

Jonathon nu respiră normal până când nu se afla în siguranţă pe stradă şi la o distanţă considerabilă de femeia irezistibilă, care avea în mintea ei minunată gânduri compromiţătoare. Era frig şi o briză rece îi pătrunse prin haină, dar el savură senzaţia. Aerul proaspăt îi limpezea capul şi îl ajuta să gândească şi doar Dumnezeu ştia că avea multe la care să se gândească. Îi făcu semn vizitiului său că dorea să meargă pe jos şi porni pe stradă, cu trăsura urmărindu-l la o distanţă discretă.

La naiba cu femeia, oricum. Oare ce o apucase să facă o asemenea ofertă? Şi nici măcar nu era foarte mult o ofertă, cât era o declaraţie. Un anunţ. Nu îi dădea dreptul de a face o alegere în această chestiune. Ea luase decizia, şi asta fusese tot. Ea avea noroc că Jonathon era descendentul unei generaţii de Effingtoni care erau construiţi dintr-un material mai dur, care nu puteau permite unei femei să îşi sacrifice virtutea, indiferent cât de dornică sau de nerăbdătoare putea fi.

Şi ce naiba era în neregulă cu el? Paşii lui încetiniră. Virtutea Fionei Fairchild era fără îndoială intactă, dar ea fusese cu siguranţă sărutată înainte şi cu siguranţă răspunsese la rândul ei la sărut. Femeia nu era străină de cochetărie. Pentru Dumnezeu, avea douăzeci şi cinci de ani şi era la fel de pricepută la flirt ca Jonathon însuşi!

Fiona era frumoasă şi dispusă, şi un adult matur, după standardele oricui. Întrebarea nu era chiar atât de mult ce o apucase pe Fiona să sugereze ce sugerase, ci de ce refuzase Jonathon.

Şi chiar mai mult, de ce răspunsul la acea întrebare îl speria de moarte.

*

Fiona se uită la uşă şi zâmbi cu un fel de satisfacţie care cu siguranţă că avea să o trimită direct în iad pentru

păcatele ei. Cineva nu ar trebui să simtă satisfacţie faţă de nenorocirea altora, iar Jonathon era cu siguranţă îndurerat. Totuşi – zâmbetul ei se lărgi – poate că iadul va merita.

Era, presupuse ea, un fel de test, deşi nu intenţionase să fie astfel, într-adevăr, intenţia ei fusese seducţia sau chiar capitularea. A ei sau a lui, abia dacă conta. Niciun bărbat până acum nu o făcuse să simtă astfel de lucruri – cum i se strânge stomacul, cum i se taie respiraţia, nevoia acută, dureroasă. Era deopotrivă excitant şi înfricoşător. Nu cunoscuse dorinţa carnală înainte, dar ştia cu o siguranţă ce venea de undeva din adâncul său că acest sentiment care o prinsese era mult mai mult decât dorinţa cărnii. Intens, irezistibil şi inevitabil, se întrebă dacă persistase în gândurile ei sau mai degrabă în inima ei, încă de când îl văzuse pentru prima dată, în urmă cu mai mulţi ani.

Dar acum era în mod clar diferit. Atunci el fusese o siluetă elegantă în capătul îndepărtat al unei săli de bal, un crai fermecător cu o femeie dornică în braţe, şi sincer, nu mai mult decât un personaj dintr-o poveste romantică. Acum îl cunoştea pe Jonathon Effington ca pe un bărbat care era amuzant atunci când voia şi chiar şi mai mult când nu voia. Era inteligent şi milostiv, bun la suflet. În ciuda refuzului său de a-şi onora angajamentul de a se căsători, era un om onorabil. Devenise cu adevărat prietenul ei şi acum bănuia că nu ar putea să mai trăiască fără el.

Cu siguranţă asta era iubire şi nu doar pasiune declanşată de mângâierea mâinii lui sau de căldura buzelor lui peste ale ei sau de gropiţa din obrazul său şi de sunetul râsului lui? Indiferent de ce era, îl dorea cu adevărat şi tot ce presupunea această dorinţă faţă de el. Cât despre consecinţe, ei bine, poate că nu le judecase suficient de bine pe termen lung, dar credea în tot ceea ce spusese despre ispita banilor şi a frumuseţii. Dacă într-adevăr va fi nevoită să se căsătorească doar pentru a respecta termenii moştenirii tatălui ei, aşa să fie. Cel puţin urma să cunoască fericirea de a fi în braţele bărbatului pe care îl iubise.

Bărbatul pe care îl iubea. Nu, cu siguranţă nu era niciun dubiu. Îl iubea pe Jonathon Effington acum şi probabil

o făcuse dintotdeauna.

Era în orice caz mai mult decât evident că mult prea încrezătorul Lord Helmsley era plin de îndoieli şi de confuzie. Altfel de ce ar fi fugit ca un iepure speriat? Ar fi putut să ia în râs oferta ei, să o transforme într-un moment de amuzament şi să o refuze blând, dar ferm. Era, până la urmă, verişoara prietenului său celui mai bun, un motiv suficient pentru a-i refuza avansurile. Şi cu siguranţă că mai refuzase propuneri intime înainte, fără să devină un idiot bâlbâit?

Ea râse tare. Jonathon nu era nici pe departe tipul de bărbat care să vorbească aiurea. Numai asta, şi era indiciul exact că ceea ce simţea pentru ea depăşea cu mult orice cunoscuse vreodată. Putea fi dorinţă carnală, presupuse ea, deşi bănuia că el nu era străin faţă de aceste pofte şi că probabil făcuse faţă cu mult mai multă îndemânare decât arătase în această zi.

Dacă el o realiza sau nu, sentimentele care îl cuprinseseră puteau foarte bine să fie mult mai profunde de dorinţa carnală, sau cel puţin nu doar această dorinţă.

Fiona trase adânc aer în piept şi trimise o rugăciune spre ceruri.

„Bunule Dumnezeu, fă să fie dragoste”.

Capitolul 10

Ziua următoare, cu ocazia nunţii lui Lady Elizabeth Langley şi a lui Sir Nicholas Collingsworth, Effington House zumzăi de discuţii despre dragoste nemuritoare şi inevitabilul destin. Discuţii fie foarte încântătoare, fie incontestabil stânjenitoare, depinzând de statutul marital al fiecăruia, de gen şi de starea de confuzie...

Intenţia fusese aceea a unei adunări mici, doar cu familia şi câţiva prieteni prezenţi. Dar nu era nimic mic când venea vorba despre o sărbătorire Effington. Chiar şi o

căsătorie anunţată în grabă, cu participarea familiei restrânse – cei care se aflau deja în Londra şi cei care călătoreau acolo prin orice mijloc posibil, fără să ţină cont de vremea de iarnă – crescuse la proporţii mai degrabă impresionante, având în vedere numărul de mătuşi, unchi, verişori şi soţiile şi copiii acestora. Jonathon estimă mulţimea undeva între şaizeci şi o sută de persoane, prea mare ca micul dejun aferent nunţii să se ţină în altă parte decât în sala de bal. Mic, atunci când venea vorba despre o adunare a Effingtonilor, era un termen relativ.

Nu era nimic care să provoace mai multă plăcere familiei decât un motiv de sărbătorire, deşi majoritatea fuseseră la Balul de Crăciun, doar cu o săptămână în urmă. Totuşi, acela nu reprezentase nici pe departe marcarea intrării şi acceptării unui nou membru în familie.

Jonathon se aşeză într-o latură a sălii, lângă un ghiveci cu palmier, ce îi oferea un oarecare ascunziş, dar suficient pentru a-i acorda un moment de răgaz de la obligaţia de a fi fermecător şi amabil, ce făcea parte din datoriile sale ca viitor duce, în întâmpinarea fiecărei rude în parte, şi care îi oferea de asemenea posibilitatea de a observa desfăşurarea acţiunilor fără să fie atras în învălmăşeala acestora. Totul era excesiv de festiv, chiar dacă Jonathon nu se afla într-o dispoziţie tocmai festivă. Cu toate acestea, făcea un efort pentru a lăsa deoparte propriul tumult legat de practic orice avea legătură cu bărbaţii şi femeile: dorinţa trupească, dragoste, căsătorie, prietenie. Totuşi, acele gânduri, sau mai degrabă gândurile la Fiona, persistau în mintea lui. Era ca şi cum acea femeie afurisită îşi instalase domiciliul acolo şi refuza să plece. Era extrem de tulburător.

— Cineva ar putea crede că asta este nunta ta şi nu una în care ai de ales, dată fiind expresia de pe chipul tău.

Thomas Effington, ducele de Roxborough, îi înmână fiului său cel mai mare şi unicului băiat un pahar de şampanie, în timp ce gusta dintr-a lui.

— Ai vrea să spui la ce te gândeşti?

Jonathon bău recunoscător din pahar.

— Mă tem că gândurile mele nu sunt tocmai favorabile unei sărbătoriri de această natură.

Privirea lui se îndreptă spre sora sa, Lizzie, şi spre noul ei soţ, vechiul prieten al lui Jonathon, Nicholas.

— Dar ei merită din plin să sărbătorească şi le doresc toată fericirea din lume.

Noul cuplu proaspăt căsătorit se afla în mijlocul unui grup care îi felicita, fiecare având un pahar de şampanie în mână, cu expresii asemănătoare de fericire şi schimbând ocazional priviri secretoase şi intime. Deciseseră asupra acestui curs – căsătoria şi petrecerea tuturor zilelor împreună până la adânci bătrâneţi –, la balul de Crăciun, când reuşiseră să îşi rezolve în sfârşit problemele şi îşi recunoscuseră adevăratele sentimente pe care le aveau unul pentru celălalt. Veritabila viteză a pregătirilor de nuntă cu siguranţă că urma să alimenteze bârfe fără sfârşit, deşi Jonathon ar fi pus rămăşag că nici lui Lizzie, nici lui Nicholas, nici nimănui altcuiva din familie nu i-ar fi păsat. Într-adevăr, această uniune avea loc după zece ani de când ar fi trebuit să se întâmple şi niciodată unirea a doi oameni nu păruse atât de potrivită.

— Crezi în soartă? întrebă Jonathon mai mult pentru sine decât pentru tatăl său. Destin? Astfel de lucruri.

— În ce context? Soarta naţiunii? Privirea lui o urmă pe cea a fiului lui. Sau a oamenilor?

— Mie mi se pare că Lizzie şi Nicholas au fost sortiţi dintotdeauna să fie împreună. Destinaţi unul altuia, cum s-ar spune. Jonathon îşi privi tatăl. Crezi că e posibil?

Ducele încuviinţă din cap.

— În acest caz, da, cred că este.

— Dar ei nu şi-au dat seama de asta, nu-i aşa? Acum zece ani, când Nicholas a plecat în America şi a lăsat-o pe Lizzie să se mărite cu altcineva.

— Nu putem vedea întotdeauna ceea ce este chiar în faţa ochilor noştri. Ducele chicoti. Mai ales atunci când vine vorba de chestiuni ale inimii. Adesea durează mult mai mult decât s-ar aştepta cineva pentru a vedea ceea ce este evident. Făcu o pauză un moment. Ştii că, atunci când am

cunoscut-o pe mama ta pentru prima dată, am fost însărcinat cu responsabilitatea de a le păzi pe ea şi pe două dintre surorile ei de-a lungul primului lor sezon?

Jonathon ridică o sprânceană.

— Nu, n-am ştiut.

— Surorile tale pesemne că au auzit povestea, deşi îndrăznesc să spun că nu este una dintre prostioarele romantice pe care cineva le-ar dezvălui unui fiu.

Ducele cercetă încăperea până când o descoperi pe soţia sa. Ducesa de Roxborough nu îşi arăta vârsta. Chiar şi în ochii lui Jonathon, încă era o femeie frumoasă. Un zâmbet curbă buzele tatălui său.

— N-am vrut nimic mai mult decât să-i găsesc un soţ potrivit.

— A fost implicat un testament? spuse Jonathon în barbă.

— Un testament? Ducele clătină din cap. Nu, pur şi simplu mi-am dorit să scap de datoria de a-i purta de grijă şi de a o scoate din viaţa mea.

Jonathon îşi privi cu surprindere tatăl.

— Atunci n-a fost dragoste din momentul în care v-aţi cunoscut? Am presupus întotdeauna, având în vedere afecţiunea evidentă dintre voi doi, că ai ştiut de la bun început că ea este femeia potrivită pentru tine.

— Ah, cred că am ştiut, dar pur şi simplu n-am acceptat. N-aveam nicio dorinţă să mă căsătoresc la acea vreme. Desigur, ştiam că este datoria mea, dar mă simţeam mult prea bine făcând ceea ce-mi plăcea pentru a fi încătuşat de o soţie. Îşi privi fiul. Îndrăznesc să spun că înţelegi asta.

— Într-un fel.

Jonathon zâmbi slab.

— Marianne Shelton era tot ce-mi dorisem de la o femeie, de la o soţie, dar eram prea încăpăţânat pentru a o recunoaşte. A trebuit să fiu pus în situaţia aproape de a o pierde pentru a-mi veni în fire. Şi apoi a fost nevoie de un plan sau două absurde şi aproape dezastruoase pentru a o aduce pe ea pe drumul cel bun. Zâmbi. Şi de una dintre

poeziile mele.

Jonathon tresări.

— I-ai scris o poezie? Şi totuşi ea s-a căsătorit cu tine?

— Greu de crezut, ştiu. Ducele îi aruncă fiului său o privire cu subînţeles. Sentimentul este cel care contează, băiatul meu, mult mai mult decât execuţia.

— Slavă Domnului, murmură Jonathon.

— Slavă Domnului, într-adevăr, râse tatăl său. Deci… îşi studie el fiul. Cine este?

Jonathon tresări cu vinovăţie.

— Cine este cine?

— Femeia care a pus acea expresie pe chipul tău.

— N-am nicio expresie, spuse cu hotărâre Jonathon. Şi nu e nicio femeie.

— E o mare bucurie pentru un tată atunci când realizează că fiul său nu ştie să mintă bine, replică ducele sec. Înseamnă că n-a avut suficientă experienţă în această practică.

— S-ar putea să o îmbunătăţesc, murmură Jonathon, apoi expiră lung. Se pare că m-am implicat într-o situaţie ciudată. Viitorul unei tinere este în joc.

Ochii tatălui său se îngustară.

— Ah?

— Nu este la fel de rău precum pare, zise el repede. Ei bine, este, dar nu este…

— O indiscreţie?

— Nu, nimic de acest gen.

„Încă”, auzi o voce în mintea sa, punctând acest lucru. O ignoră.

— N-am nicio idee cum să o descriu, tată. E de ajuns să spun că este o poveste lungă şi confuză şi mă face să par un fel de idiot, ceea ce, cu adevărat, am fost. Cu siguranţă mă simt ca un idiot.

— Înţeleg, murmură ducele.

— Tocmai de aceea n-am de ales, realmente, decât să-i acord ajutorul meu acum. Este ultimul lucru pe care îl pot face.

— Da, desigur.

— Am un sentiment de obligaţie, ca să spunem aşa. Deşi nu sunt complet vinovat de situaţia în care se regăseşte, contează că nu am ajutat.

— Asta este o problemă. Şi există o soluţie?

— Întotdeauna există o soluţie, rosti Jonathon cu o încredere pe care nu o simţea întru totul şi sorbi din şampanie.

Până atunci, soluţia era să le susţină financiar pe Fiona şi pe surorile ei în timp ce o lăsa să creadă că se susţinea singură. Nu era o soluţie perfectă, niciuna permanentă. Desigur, exista şi o soluţie permanentă.

Privirea lui reveni din nou la sora lui şi la soţul ei.

— Când ai decis să te căsătoreşti cu ea? Cu mama?

— Când am realizat că viaţa mea nu merita trăită fără ea, răspunse simplu ducele. Căsătoria a fost un preţ destul de mic pentru a o ţine lângă mine şi într-adevăr, aşa cum s-a dovedit, n-a fost până la urmă un preţ, ci mai degrabă cel mai mare cadou pe care l-am primit vreodată. Totuşi, presupun că îndoiala este inevitabilă atunci când cineva ia în considerare o mişcare ce îi va schimba cursul vieţii.

— Nicholas n-a suferit de asemenea îndoieli. El şi-a dorit să se însoare cu Lizzie din momentul în care a revăzut-o.

— Ah, dar Nicholas a pierdut-o o dată şi evident că a învăţat ceva din această pierdere. Ceea ce înseamnă că este probabil mai inteligent decât noi, restul. Puţine persoane au ocazia unei a doua şanse şi încă şi mai puţine sunt destul de deştepte să profite de ea. Faptul că ei doi s-au regăsit reciproc vorbeşte despre o legătură existentă între ei, care ar putea foarte bine să dureze până la sfârşitul vieţii lor. Făcu o pauză. Ceea ce ne readuce la soartă. Şi iubire.

— Cum de a ştiut? Jonathon pufni cu frustrare. Cum ai ştiut tu?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde la această întrebare, dar nu pot.

N-am nici cea mai mică idee. Ştiu doar că într-un moment încercam să scap de ea şi în următorul făceam tot

ce-mi stătea în putere să o păstrez. Ducele îl studie pe fiul său pentru o lungă perioadă. Dacă ţii la această femeie… J

— În realitate, nu ştiu ce simt. Jonathon clătină din cap. Este amuzantă şi deşteaptă, este foarte talentată şi mă simt bine în compania ei. Mai mult decât mă aşteptam. Dar o găsesc foarte derutantă. Sau cel puţin eu sunt foarte derutat când mă aflu în prezenţa ei. Este ca şi cum viaţa mea nu mai este direcţionată de mine atunci când sunt cu ea. Şi nu-mi place asta absolut deloc.

— Cum te simţi atunci când nu eşti cu ea?

— De asemenea, derutat. Ea e precum o melodie pe care nu mi-o pot scoate din cap. Jonathon se gândi un moment. Este minunată, tată, şi simt foarte multă dorinţă pentru ea. Dar… Clătină din cap. E mult mai mult decât atât. Nu ştiu cum să explic.

— Dragoste, poate?

— Nu, replică Jonathon fără să se gândească. Sau mai degrabă, nu ştiu. Nu cred că am fost vreodată îndrăgostit, aşa că nu sunt sigur că aş recunoaşte-o dacă aş simţi-o. Privirea lui o întâlni pe cea a tatălui său. Aş avea cu siguranţă nevoie de un sfat.

— De la cineva mai în vârstă şi mai experimentat şi plin de cuvinte de înţelepciune, care să te ghideze prin această dilemă?

— Da?

— Aceea ar fi mama ta, spuse cu subînţeles ducele. Cel puţin în ceea ce priveşte acest subiect.

Jonathon suspină.

— N-aş putea vorbi niciodată cu mama despre asta. Dacă doar ar bănui că sunt confuz în ceea ce priveşte sentimentele mele pentru o femeie, ar declara-o dragoste, ar planifica o nuntă cu mult mai mare decât asta şi aş fi căsătorit înainte să pot măcar respira o dată.

Tatăl său chicoti.

— Într-adevăr, aşa ar face.

— Tată, vorbesc serios. Nu ştiu ce să fac.

— Prea bine, sfatul meu este să nu faci nimic pentru moment. Continuă cursul pe care eşti cu această femeie.

Ori vei ajunge să realizezi, aşa cum am făcut-o eu, că nu poţi trăi fără ea, şi atunci drumul tău va fi clar, ori vei descoperi că orice ar fi ceea ce ai simţit a dispărut.

Jonathon făcu o grimasă.

— Asta nu este foarte înţelept.

— Ţi-am spus că mama ta ar fi mai bună la astfel de lucruri. Oricum, dacă insişti… Ducele făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Tot ceea ce ştiu este că dorinţa trupească te va băga în tot felul de probleme în această lume. Dar dragostea, dragostea te va ucide. Totuşi…

Privirea sa se întoarse din nou la soţia lui, zâmbi într-un mod plin de satisfacţie şi îşi ridică paharul ca pentru un toast.

— Este un sfârşit magnific şi un mod glorios de a muri.

*

Câteva ore mai târziu, după o zi foarte lungă, în care îi fusese solicitată prezenţa pentru mult mai mult timp decât îşi dorise, Jonathon îşi luă rămas-bun în sfârşit şi acum se fâţâia prin noua lui casă. Aranjase să cumpere casa cu mult prea multă mobilă de la Nicholas, care o deţinuse pentru mai puţin de două luni. Nicholas o cumpărase doar pentru că se găsea în vecinătatea casei lui Lizzie. Achiziţia făcuse parte din strategia lui de a-şi recâştiga locul în inima ei. Acum că erau căsătoriţi, nu vedeau nevoia de a păstra ambele locuinţe. Ei plănuiau să o vândă pe cea a lui Lizzie şi să achiziţioneze o cu totul altă casă, care să nu conţină fantomele trecutului lor. Jonathon cocheta şi cu ideea cumpărării casei lui Lizzie, pur şi simplu în scopul de a investi. Proprietăţile erau amplasate excelent.

Desigur, nu era ca şi cum Jonathon nu avea deja o locuinţă proprie, chiar dacă domicilia în vechea casă Effington. Dar locuinţa lui era în reparaţii şi era aşa de luni întregi, din cauza unui accident din primăvară, un incendiu, ale cărui cauze erau încă neclare.

Casa fusese ocupată de Cavendish în timp ce

Jonathon se afla pe domeniul Effington din provincie. Jonathon încă nu ştia detaliile exacte, doar că acestea îl implicau pe Cavendish şi o actriţă. Fusese, de asemenea, menţionat un papagal, deşi în acel punct al explicaţiilor prietenului său, Jonathon decisese că prefera să nu mai audă nimic. Era suficient că reparaţiile erau finanţate de Cavendish, chiar aşa încet cum se desfăşurau, iar Jonathon învăţase o lecţie valoroasă despre a-şi împrumuta locuinţa cuiva a cărui casă se afla în reparaţii din cauza unei inundaţii, ale cărei detalii erau de asemenea neclare. Lucrurile păreau că pur şi simplu se întâmplau în jurul lui Cavendish, de obicei incluzând o combinaţie de femei şi băutură şi culminând cu dezastre ocazionale ce ameninţau viaţa locatarilor.

Indiferent de evenimentele ce conduseseră la această achiziţie, Jonathon nu se simţea deloc nemulţumit de ea. Chiar îi plăcea locul, din momentul în care intrase pe uşă, deşi „îi plăcea” nu era la fel de potrivit ca „îl fascina”. Şi în acea seară, luminată de lămpile cu gaz, cu umbre conturate în mod ciudat şi scârţâitul straniu ocazional, făcut de paşii unui servitor sau de reaşezarea lemnului vechi, avea un aer şi mai contrariant.

Jonathon se opri în uşa salonului şi privi în jur. Această cameră – şi aproape toate celelalte din casă – era simplă, plină de mobilă şi de obiecte rare. Fostul proprietar fusese puţin excentric şi aparent nu întâlnise niciodată o ciudăţenie pe care să nu simtă nevoia să o cumpere. Vânduse casa şi tot conţinutul lui Nicholas pentru un preţ exorbitant, şi mai apoi Nicholas lăsase mai departe totul lui Jonathon fără profit, dat fiind faptul că aveau să se înrudească.

Doar în salon erau cel puţine două canapele şi de trei ori mai multe scaune, plus mese, ceasuri, statuete şi mai multe lucruri al căror scop precis era discutabil, abia existând un centimetru de spaţiu liber pe undeva. Probabil era cel mai bizar loc pe care Jonathon îl văzuse vreodată. În ciuda acestui lucru, sau mai degrabă datorită lui, lui… ei bine, lui îi plăcea.

Singurele spaţii libere din cameră erau acolo unde fuseseră aşezate piesele antice de porţelan chinezesc ale lui Nicholas. Colecţia extinsă era acum împachetată în cutii şi depozitată la uşa principală. Jonathon îi spusese lui Nicholas că nu trebuia să-şi facă griji cu privire la vasele sale şi că nu era nicio grabă să le ia de acolo, dar Nicholas insistase să le aibă totuşi împachetate şi în siguranţă în cutii. Poate că îi fusese teamă că acel Cavendish va veni pe neaşteptate şi şederea lui va fi dezastruoasă.

Jonathon chicoti la acest gând şi traversă holul, evitând cutiile, spre bibliotecă, deşi să numească acea încăpere bibliotecă era o insultă adusă unei adevărate biblioteci. Bibliotecile din reşedinţele Effington erau spaţioase, bine ordonate şi cu cărţi aşezate elegant pe rafturi de la podea până în tavan. Această bibliotecă era mai degrabă un birou în care domnea fericit haosul, cu capete împăiate de animale mari privind de pe pereţi. Armuri pregătite pentru a intra în luptă erau sprijinite în colţuri. Aici erau statuete din bronz, antichităţi neidentificabile şi vase antice pictate înghesuite la întâmplare în orice spaţiu disponibil, aproape camuflând rafturile cu cărţile dezordonate ce formau un fundal vag al iadului ce era, în această casă, biblioteca.

Păşi în cameră pe sub lăncile încrucişate a doua statui nubiene uriaşe. Şi ele îi plăceau.

Cineva îşi drese glasul în spatele său.

— Da, Edwards?

Jonathon privi peste umăr la majordomul său, sau mai degrabă al lui Nicholas.

Edwards, precum şi restul servitorilor, fuseseră împrumutaţi lui Jonathon până când aveau să fie integraţi în administrarea noii case a lui Nicholas şi a lui Lizzie. Jonathon era mai mult decât recunoscător, întrucât fostul său personal fusese angajat, mai degrabă furat, de mama lui Cavendish, o femeie foarte hotărâtă. Dumnezeu ştia ce se întâmplase cu propriii ei servitori. În momentele sale cele mai negre, Jonathon punea la îndoială natura accidentală a incendiului.

— Mai doriţi ceva în această seară, milord? spuse Edwards.

— Nu, Edwards. Jonathon înclină capul. Te poţi retrage dacă doreşti.

— Mulţumesc, milord.

O notă vagă de recunoştinţă se simţi din vocea majordomului. Probabil că şi pentru el fusese o zi extrem de lungă.

— Înainte de a pleca, trebuie să mărturisesc că sunt curios în ceea ce priveşte, ei bine, Jonathon făcu un gest spre obiectele din cameră, toate astea. Ce părere ai despre ele?

— Sunt… neobişnuite, domnule.

Jonathon indică din cap spre un cuier de pălării fabricat din coarne de cerb.

— Neobişnuit este mai degrabă o subestimare. Haide, Edwards, ce părere ai cu adevărat?

— Prea bine, milord. Edwards se gândi un moment. Am vizitat muzee ce nu găzduiau colecţii atât de ample.

— La fel şi eu. Jonathon zâmbi. Presupun că n-ai fost angajat de fostul proprietar al casei?

— Nu, domnule. Am fost angajat de Sir Nicholas, spuse degajat Edwards. Nu exista personal când a achiziţionat reşedinţa. Casa a fost întreţinută, dar nefolosită câţiva ani, deoarece fostul proprietar prefera reşedinţa din provincie.

— Ştii ceva despre el, Edwards? Adică despre fostul proprietar. Era un călător prin lume? Un explorator sau ceva asemănător?

— Cred că era pur şi simplu foarte bogat şi cu gusturi discutabile, domnule.

Jonathon râse.

— Îmi place, totuşi. Este interesant. Cineva ar putea explora între hotarele acestei camere, fără a aduce în discuţie întreaga casă, pentru o lungă perioadă şi să nu vadă totul. Este un fel de loc de aventură.

— Copiii lui Lady Langley, sau mai degrabă ar trebui să spun copiii lui Lady Collingsworth, păreau să se bucure

de ele.

Cel mai vag zâmbet apăru la colţul buzelor lui Edwards, şi Jonathon realiză că acest bărbat nu era genul obişnuit de majordom. Şi se întrebă dacă, asemenea lui Lady Cavendish, Jonathon nu ar fi putut fi şi el un fel de hoţ de personal.

— Pot vedea de ce nepoţilor mei le va plăcea. Îndrăznesc să spun că oricărui băiat aventuros i-ar plăcea aici. Jonathon privi în jur cu satisfacţie, simţindu-se el însuşi precum un mic băiat. Este un loc în care băieţii pot fi băieţi.

— Băieţii de orice vârstă, milord? rosti cu blândeţe Edwards.

— Probabil. Jonathon râse. Trebuie să recunoşti că mediul este cu siguranţă masculin, în natură şi aparenţă.

— După câte am înţeles, fostul proprietar, Lord Halstrom, cred, avea o vârstă înaintată şi era văduv de mulţi ani.

— Cu siguranţă se observă o lipsă a influenţei feminine. Nu există nici cel mai mic indiciu să fie ceva feminin oriunde te uiţi. Jonathon chicoti. Ar putea la fel de bine să fie habitatul natural al unui bărbat fără obligaţii faţă de sensibilităţile unei femei.

— Într-adevăr, murmură Edwards. Atunci, asta a fost tot pentru astă-seară, milord?

— Da, desigur. Seară bună, Edwards.

Majordomul salută cu o înclinare a capului şi plecă. Jonathon îşi croi drum pe ceea ce părea mai mult o cărare ce conducea mai departe prin cameră şi se termina la un birou mare încrustat cu sidef şi sculptat în mod complex cu dragoni şi alte bestii imaginare, în stil chinezesc. Partea de sus a biroului era goală, în contrast puternic cu orice altă suprafaţă din încăpere, doar pentru că Nicholas folosise acest birou pentru a-şi conduce afacerile considerabile.

Jonathon se aşeză pe scaunul din spatele biroului. Totul i se potrivea într-o manieră ciudată, făcând apel la un simţ al aventurii exotic, poate, pe care nu ştia că îl posedă. Aici era locul în care urma să termine scrierea *Cărţii Fionei,* sau mai degrabă a *Capitulării satisfăcătoare.* N-ar fi trebuit

să-i ia mai mult de o zi sau două, de fapt. Trebuia pur şi simplu să se concentreze asupra sarcinii din faţa sa, fără a fi distras de aroma persistentă a primăverii sau de sclipitorii ochi verzi sau de un zâmbet ce îi strângea sufletul. Cu siguranţă că aici se putea concentra asupra a ceea ce trebuia să facă, fără întreruperi. Aici nu ar fi existat nicio tentaţie, zeiţe cu părul de foc cu propuneri indecente pe buzele lor minunate şi cu ceva ce aproape îi era frică să numească, în ochii lor.

Nu, acesta ar fi locul perfect pentru a lucra, singur şi cu propria muză, care, în mintea sa, nu semănase niciodată absolut deloc cu Fiona Fairchild. Deşi, în acel moment, nu îşi putea aminti cum arăta muza lui, deoarece de fiecare dată când încercase să o invoce, singurul chip care apărea era cel al Fionei. La naiba cu acea femeie! Cel mai bine să nu se gândească la muze sau zeiţe, sau la orice altceva decât la sarcina pe care o avea: un acompaniament literar erotic pentru desenele de o natură sugestivă, chiar dacă artistice. Gemu pentru sine. Cu siguranţă că asta îl va împiedica să zăbovească cu gândurile la Fiona doar dacă era de mult mort şi îngropat.

Îşi apăsă mâinile pe birou şi trase adânc aer în piept. Cu siguranţă că putea să îşi menţină instinctele primare în frâu. Era un bărbat realizat, până la urmă. Succesul său în investiţii nu venise cu uşurinţă, dar cu toate acestea fusese realizat. Fusese bine instruit cu privire la responsabilităţile poziţiei sale, ca moştenitor al tatălui său, şi nimeni nu pusese la îndoială abilităţile sale de a-şi asuma rangul de duce, când avea să vină timpul. Poate că scrierile lui nu fuseseră publicate încă, dar nu avea nicio intenţie să abandoneze aceste eforturi. Determinarea şi perseverenţa făceau parte din natura lui. Cu siguranţă putea termina povestea de îndată ce îşi propunea acest lucru.

Avea să înceapă la prima oră în dimineaţa următoare şi să continue să scrie până când o *capitulare satisfăcătoare* urma să fie gata. Cu cât termina mai repede, cu atât mai repede putea avea o mostră a cărţii tipărită pentru a i-o arăta Fionei. Apoi, era pur şi simplu o chestiune

de a o face să creadă că abonamentele curgeau şi că acea carte era un adevărat succes. Într-o săptămână sau două, îi putea arăta un extras bancar, o sumă substanţială, dar nu foarte mare pentru a nu-i declanşa vreo suspiciune. Aceasta ar tempera necesitatea ei de a se căsători cu cineva în grabă, în mod special cu Cum-îl-cheamă, dacă acesta ar fi apărut vreodată. Ea îşi putea acorda timpul necesar pentru a-şi găsi un soţ pe placul ei. Nu ar fi trebuit să fie dificil, având în vedere cum arăta, familia şi moştenirea sa. Simţi cel mai ciudat junghi când realiză cât de uşor putea fi pentru Fiona să-şi găsească un soţ potrivit, dar nu îl luă în considerare. În cel mai scurt timp, orice obligaţie pe care Jonathon o avea faţă de Fiona urma să fie ridicată, ea şi surorile ei nu vor mai reprezenta deloc grija lui, iar el îşi putea vedea de viaţa sa fără piedici.

„Pur şi simplu mi-am dorit să scap de datoria de a-i purta de grijă şi de a o scoate din viaţa mea”.

Cuvintele tatălui său îi răsunară în minte şi le alungă. Acum era complet diferit. Părinţii lui fuseseră predestinaţi unul altuia, sortiţi să fie împreună.

„Jonathon şi Fiona. Sună… potrivit. De parcă era scris să fie”.

Complet şi absolut prostesc.

„… tu nefiind încă însurat, pare cu adevărat că e vorba de destin, de providenţă sau de altceva de această natură”.

Cea mai mare absurditate.

„Pentru că sunt perfectă pentru tine”.

Şi dacă era? pufni. Abia dacă mai conta în acel moment. Nu avea să fie forţat să se însoare cu Fiona sau cu oricine altcineva din pricina unui acord făcut în circumstanţele unei presupuneri eronate cum că el era victima unei farse. Poate într-o zi, când urma să fie pregătit să se însoare…

Dar dacă ea ar fi fost luată de altcineva până atunci?

Ignoră întrebarea şi de asemenea greutatea ce i se instală în stomac ca urmare a acestui gând. Ar putea foarte bine să o piardă pentru totdeauna – oricum nu era ca şi

cum ar fi avut-o cu adevărat pentru a o pierde. Problema era că el nu ştia ce voia, atunci când venea vorba de Fiona. Şi până când putea răspunde la asta, era cel mai bine să continue cu planul său. Dacă nu altceva, măcar îi va oferi timp să îşi înţeleagă propriile sentimente. Şi nu era asta ceea ce îl sfătuiseră să facă atât tatăl său, cât şi Judith?

Această casă era decorul ideal în care să continue fără distragerile ce apăreau când femei de orice fel erau prezente. Aşa cum el şi Edward fuseseră de acord, era o reşedinţă evident masculină. Locul vorbea despre colecţii, despre achiziţii, alese doar pentru valoarea lor sau datorită naturii lor ciudate ori pentru aspectul unic mai degrabă decât din motive frivole. Nu era nimic de natură emoţională acolo. Putea să fie la fel de bine un muzeu.

Cel mai ciudat gând îi trecu prin minte: acesta era modul în care se transforma un bărbat care trăia prea mult timp singur? Care făcuse exact ceea ce îşi dorea să facă, când îşi dorise să facă? Care nu avea nimic şi pe nimeni la care să se gândească în afară de el însuşi şi de propriile dorinţe?

Bărbaţi care aşteptaseră până fusese prea târziu pentru a urmări singurul lucru, singura persoană care le-ar fi făcut viaţa completă? Bărbaţi care erau, în realitate, prea proşti sau prea încăpăţânaţi sau pur şi simplu prea orbi pentru a recunoaşte adevărul atunci când îl vedeau? Atunci când păşea din întuneric direct în vieţile lor?

Atunci asta ar fi soarta lui? Ar îmbătrâni stând la acest birou, scriind poveşti pe care nu le-ar fi citit nimeni? Ar găsi pasiunea numai în colecţionarea obiectelor? Ar fi entuziasmul lui cel mai mare acela de a acumula curiozităţi?

Pe dată, biblioteca aceea, care în urmă cu un moment păstra promisiunea unei aventuri secrete, acum părea rece şi goală. O promisiune încă, poate, dar a unei aventuri singuratice, fără companie, camaraderie… dragoste.

Un fior îi străbătu spinarea şi se ridică în picioare. Aici, în această bibliotecă slab luminată din această casă supraaglomerată, putea cu uşurinţă să creadă în soartă şi

destin. Putea crede şi că acţiunile întreprinse în zilele următoare vor stabili cursul pentru restul zilelor sale.

Şi se putea întreba dacă acele zile le va petrece în singurătate.

Capitolul 11

Cinci zile mai târziu, practic o eternitate dacă cineva era îngrijorat de faptul că ţinta afecţiunii sale nu răspundea cu aceeaşi pretinsă afecţiune, dar deloc prea mult timp dacă cineva era convins, sau cel puţin spera că ţinta menţionată mai devreme avea nevoie de timp pentru a-şi da seama de propriile sentimente. Mai ales dacă cineva credea vechea zicală care spunea că absenţa sporeşte dragostea şi refuzase cu fermitate ca măcar să ia în considerare cu mult mai vechea maximă ce decreta că ochii care nu se văd se uită...

— Este de-a dreptul uimitor, nu-i aşa? spuse Fiona, mai mult pentru sine decât pentru Jonathon. Adică într-un mod drăguţ.

Se aşeză la masa din biblioteca la care făcuseră cea mai mare parte a muncii lor împreună, frunzărind paginile versiunii preliminare a cărţii *O capitulare satisfăcătoare,* pe care Jonathon abia i-o prezentase cu un gest flamboaiant şi cu un zâmbet plin de satisfacţie.

— Desenele mele şi cuvintele tale.

— Să-ţi vezi munca pe o pagină tipărită este complet diferit de orice am experimentat până acum. Jonathon clătină din cap. Este absolut remarcabil.

— E chiar minunat. Adică această carte.

— Nu încă, dar va fi. Ţine minte, acesta este doar un exemplar de probă, astfel încât să putem să obţinem abonamente. Chiar şi aşa, toate cele douăzeci şi opt de

desene pe care am decis…

— Douăzeci şi opt? Ea ridică o sprânceană. Când am decis *noi* să folosim douăzeci şi opt de desene în loc de toate cele treizeci şi şapte?

— Recunosc, eu am decis. Ridică din umeri în semn de scuze. Îmi pare rău, dar povestea, precum şi producerea cărţii în sine, în termeni de costuri şi aranjament artistic, mergea mai bine cu doar douăzeci şi opt dintre desenele tale. Înţelege că le-am selectat cu un ochi aţintit pe calitatea muncii precum şi pe poveste, şi crede-mă că am făcut cele mai bune alegeri posibile. Nu că n-ar fi toate excepţionale, desigur, adăugă el repede.

— Înţeleg.

— Probabil că ar fi trebuit să-ţi trimit un bilet prin care să-ţi explic ce urma să fac, dar, având în vedere constrângerile legate de timp, şi în plus am fost sigur că vei fi de aceeaşi părere…

— Aşa cum sunt într-adevăr.

Zâmbi în sus, spre el. El se încruntă suspicios.

— Chiar eşti?

— Cu siguranţă că sunt. Încuviinţă din cap. Am încredere în judecata ta în mod implicit în acest demers. În primul rând, Oliver spune că ai un talent în a face investiţii ce se dovedesc profitabile.

— Niciodată de această natură, mormăi el în barbă.

— Cu toate acestea, tot ai experienţă şi cunoştinţe pe care eu nu le am. În plus, tu investeşti foarte mult din banii tăi. Îşi trecu uşor degetele peste cartea din faţa ei. Este ceva foarte impresionant.

Cartea în sine era mai mare decât un volum obişnuit, de dimensiunile unei coli de hârtie, cu o copertă din piele roşie şi *o capitulare satisfăcătoare* inscripţionat cu auriu, încercuit de frunze, flori şi fructe lucrate în relief, reminiscenţe ale diferitelor anotimpuri ale anului.

Frontispiciul era o versiune tipărită a coperţii, exact la fel cu excepţia titlului. Aici, sub *o capitulare satisfăcătoare,* era scris *o poveste mitică despre seducţie* şi *de Anonim.* Restul volumului era aranjat astfel încât o secţiune de

proză, nu mai mult decât câteva rânduri pe pagină, preceda o litografie a desenului.

— Probabil că a costat o mică avere să o avem produsă atât de repede, murmură ea.

— Dar merită cu siguranţă, spuse cu fermitate Jonathon.

Ea întoarse prima pagină şi citi cu voce tare.

— „În acele vremuri de demult, când lumea era tânără şi oamenii nu puseseră încă piciorul pe ea, trăiau doi fraţi care conduceau împreună cerurile, vânturile şi chiar şi însuşi pământul. Şi totuşi, nu era suficient”. Ea privi în sus spre el şi zâmbi. Ah, Jonathon, îmi place. Foarte mult.

— Chiar aşa? Bun. El chicoti ironic. Şi mie îmi place destul de mult.

— Asta e cartea ta la fel de mult cât este a mea, să ştii. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru a mă încrede în deciziile tale.

Fiona se ridică în picioare şi dădu ocol mesei. Se opri în faţa lui, puţin prea aproape după convenţiile bunei-cuviinţe, dar la o distanţă potrivită pentru a se atinge, dacă cineva decidea să sărute pe altcineva. Fiona radia de fericire când se uită la el.

— Pe lângă asta, sunt sigură că tu n-ai face niciodată ceva ce nu ar servi intereselor mele.

— Nu, spuse el cu hotărâre, desigur că nu. Niciodată.

Privirea ei o întâlni pe a lui şi se priviră reciproc. Fiona nu dorea nimic altceva decât să se arunce în îmbrăţişarea lui. Sau ca el să o cuprindă în braţe. Ce mai aştepta acest bărbat?

Trecuseră şase zile foarte lungi de când îl văzuse ultima dată şi, oricât de încrezătoare era că el nutrea o oarecare afecţiune pentru ea, dacă nu chiar începutul unei iubiri, fusese incontestabil dificil să îl aştepte să îşi facă apariţia şi, spera ea, să îşi vină în fire. Nu fusese niciodată o persoană răbdătoare şi acum că realizase că el era singurul bărbat din lume pentru ea, dusese o luptă zilnică cu sine să nu închirieze o birjă şi să se ducă după el. Într-adevăr mersese atât de departe încât îi aflase noua adresă şi

traseul exact de la casa lui Oliver până la a lui. Faptul că reuşise să se abţină se datora în întregime sedimentelor unei bune educaţii, care decreta faptul că domnişoarele bine-crescute nu apăreau neînsoţite la uşa unui domn.

Desigur, domnişoarele bine-crescute nu propuneau seducţia, sau capitularea, sau chiar mariajul.

Oricum, dacă el nu ar fi venit în acea zi, ea plănuise să se ducă la el. Veştile pe care abia le primise solicitau acest lucru.

Privirea ei o căută pe a lui, vocea ei era moale şi îmbietoare.

— Mă vei salva până la urmă, nu-i aşa, Jonathon?

— Cu siguranţă voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Tonul lui era ferm, profesional, aproape impersonal, cu siguranţă rezervat.

Exact aşa cum fusese din momentul în care intrase pe uşă. El nu se retrăsese, dar purtarea lui punea fără îndoială distanţă între ei.

Încrederea ei şovăi. Se înşelase cu privire la sentimentele lui? Citise ceva în comportamentul lui ce exista doar pentru că aşa îşi dorise ea? Inima i se strânse la acest gând.

— Am primit deja câteva abonamente, numai la recomandarea lui Sir Ephraim către – făcu o pauză – *colecţionarii* de cărţi neobişnuite.

— Colecţionari?

— Domni care nu au nimic mai bun de făcut în viaţa lor în afară de acumularea obiectelor. Vocea lui era amuzată, dar ochii îi erau ciudat de sumbri. Achiziţia este o substituire, mă gândesc, pentru ceva mult mai important.

— Pentru ce?

Ea îşi ţinu respiraţia.

Jonathon o privi pentru un moment, apoi ridică din umeri.

— N-am nicio idee, nici nu contează. Este suficient să spunem că aceşti domni de obicei au bani de irosit şi bănuiesc că ei vor alcătui cea mai mare parte a comenzilor noastre.

— Atunci va trebui să sperăm că sunt destui ca ei, zise ea încet. Şi să sperăm, de asemenea, că vor plasa acele comenzi cât mai repede posibil.

— Îndrăznesc să spun că vom avea ceva fonduri în mână până săptămâna viitoare.

Îi adresă un zâmbet plăcut, dacă nu impersonal.

Ea îl studie cu un simţ de panică crescândă. Când îl văzuse ultima dată, el fusese cel confuz şi nesigur. Acum era rece şi distant, nici pe departe acel Jonathon pe care ajunsese să îl cunoască şi să îl iubească. Era ca şi cum el ajunsese la nişte concluzii despre viaţa lui şi despre locul ei în aceasta. Şi nu era concluzia pe care o dorea ea.

Nu era deloc ceea ce plănuise ea. Până în acest punct, se presupunea că el o lua în braţe şi îi cerea iertare pentru ezitarea sa de până atunci. Făgăduindu-i dragostea nemuritoare. Rugând-o să se căsătorească cu el. Nu fuseseră împreună timp de şase zile. Şase zile întregi! Timp în care ea sperase că asta îl va ajuta să vadă ce era drept în faţa lui. Să îl ajute să îşi clarifice sentimentele, sentimente pe care ea fusese sigură că erau de o natură durabilă sau permanentă. Sentimente de dragoste!

Oare era posibil ca el să fi petrecut tot acest timp uitându-se la desenele ei şi scriind despre cuceriri erotice ale Verii şi ale Iernii fără să realizeze sentimentele pe care le avea pentru ea? Sau cel puţin evidenta dorinţă? Bărbatul ăsta nici măcar nu flirta. Şi nu exista nicio urmă de dorinţă în ochii săi.

Ceva era îngrozitor, îngrozitor de greşit! Decisese că nu ţinea deloc la ea? Cu siguranţă că nu putea să se fi înşelat cu privire la ce văzuse în ochii lui? La ce simţise în braţele lui? Focul ce scânteiase între ei atunci când se sărutaseră?

Desigur, dacă se înşela, cu siguranţă nu avea nimic de pierdut. Păşi în urmă, îşi îndreptă spatele şi trase adânc aer în piept.

— Jonathon, Lord Helmsley, îţi pot pune o întrebare?

— În interesul continuării prieteniei noastre.

Un indiciu firav al unui zâmbet se jucă pe buzele lui.

— Nu, spuse ea cu răceală, în interesul clarificării.

— Prea bine, spuse prudent.

Ea îşi împreună mâinile la spate şi se plimbă prin cameră.

— Chiar crezi că voi putea să strâng banii de care am nevoie din această carte pentru zestrea surorilor mele?

— Da, spuse el cu fermitate.

— Şi crezi că aş putea avea ceva până săptămâna viitoare?

— Da, cred.

Îl privi.

— Cât de mult?

— O sumă considerabilă, aş crede.

— Cât de considerabilă?

— Nu pot spune cu siguranţă, dar sunt sigur că…

— Suficient cât să le asigure pe toate cele trei surori ale mele precum şi să-mi asigure propria independenţă?

Vocea ei era dură şi profesională, cum fusese a lui, dar nu era timp de subtilităţi.

— Sunt încrezător de succesul final al acestei aventuri, dar îndrăznesc să spun…

Ea se opri, îşi încrucişă braţele la piept şi îi prinse privirea într-a ei.

— Crezi că am un caracter puternic, milord?

El pufni.

— Absolut.

— Hotărâtă, neclintită? Îşi îngustă privirea. Încăpăţânată?

Jonathon dădu uşor din cap.

— De ce întrebi?

— Pentru că mă tem că te-am indus în eroare.

El o privi.

— Cum?

— Tăria mea de caracter, determinarea, încăpăţânarea şi toate celelalte calităţi care sunt de o calitate îndoielnică în ceea ce priveşte felul în care societatea le vede pe tinerele domnişoare…

— Prostii! Păi fiecare femeie din familia mea are cel

puţin la fel de multe…

— Ceea ce este foarte bine şi frumos dacă cineva este o Effington cu avere, putere şi legături în înalta societate şi nu practic singur pe lume, fără avere şi cu soarta propriilor surori în mâini! izbucni ea.

Ochii lui se măriră.

— N-am vrut să sugerez…

— Probabil că nu. Alungă cu o fluturare a mâinii cuvintele lui, într-un gest de desconsiderare. Oricum, eu nu dispun de resursele de care beneficiază femeile din familia ta. În plus, mă tem că tăria mea de caracter este – căută cuvântul potrivit – limitată.

— Ce vrei să spui prin limitată?

Prudenţa răzbătu din vocea lui.

— Vreau să spun, milord, că, după un anumit punct, tăria mea cedează. În realitate, în timp ce încerc să nu fiu, sunt o persoană foarte slabă. Nu mă încântă ideea sărăciei şi nu-mi voi condamna surorile la ea.

— Dar cartea în cele din urmă va oferi…

— În cele din urmă nu mai este o posibilitate! Trase aer în piept pentru a se calma. Am primit o scrisoare ieri. Cum-îl-cheamă, domnul Sinclair, va ajunge aici într-o săptămână.

— Şi vei avea fonduri din comenzile cărţii până săptămâna viitoare, spuse el cu fermitate.

Ea clătină din cap.

— Nu va fi de ajuns.

— Va fi suficient pentru a-ţi acorda timpul să găseşti un soţ după bunul-plac.

— Am *găsit* un soţ după bunul-plac.

Privirea ei o prinse pe a lui şi se uitară unul la altul pentru un lung moment.

— Nu-ţi voi permite să te căsătoreşti cu un bărbat cu care nu doreşti să te măriţi, spuse el liniştit.

— De ce nu? Îşi ţinu respiraţia. Ce diferenţă ar putea face pentru tine?

— Sunt prieten cu vărul tău de foarte mult timp şi aveam impresia că şi noi doi am dezvoltat o prietenie de

acest fel. Nu aş vrea să văd un prieten de-al meu căsătorit atunci când nu doreşte acest lucru.

— Cum propui să previi acest lucru?

— Eu…

Păşi spre ea, şi inima ei sări o bătaie. Apoi el expiră lung.

— Îţi voi da banii pe care i-ai primi dacă te-ai căsători. Pe toţi. În avans, dacă doreşti, pentru vânzarea cărţilor.

Îl privi cu neîncredere.

— Ai face tu asta?

El încuviinţă din cap.

— Îţi datorez măcar atât. Am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, chiar dacă am crezut că este… ei bine… nu e nevoie să ajungem la asta.

— Nu este nevoie, într-adevăr. Sunt chiar plictisită să mai aud despre asta. Furia crescu în interiorul ei. Eşti atât de nerăbdător să mă scoţi din viaţa ta încât ai plăti o avere pentru a o face?

— Nu, chiar deloc. Clătină din cap. Nu sunt absolut deloc nerăbdător. Chiar mi-a făcut plăcere timpul pe care l-am petrecut împreună. Mai mult decât pot spune. Doar că simt o anumită responsabilitate, o obligaţie, de parcă ar fi…

— O obligaţie? Vocea ei se ridică. Şi ai plăti scump pentru a te uşura de ea? Pentru a-ţi linişti conştiinţa? Vina?

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun. Îşi ridică mâinile în aer. Chiar simt o responsabilitate, dar nu mă simt deloc vinovat. Ei bine, poate puţin, dar…

— Nu vreau banii tăi şi, în plus, nu te vreau pe tine. Arătă spre uşă cu o mână ce era forţată să nu tremure doar prin pura voinţă. Ieşi de aici!

— Fiona…

— Pentru moment, milord, asta este casa mea, sanctuarul meu, aşa cum este şi nu te vreau aici.

Vocea ei era rece şi dură şi era tot ce putea face pentru a o menţine stabilă. Voia să urle sau să plângă, sau ambele.

— Ar fi cel mai bine dacă ai pleca.

— Fiona.

Propria ei agonie se auzea în vocea lui. El păşi spre ea.

— Nu vreau ca asta să se…

— Nu-mi pasă ce doreşti, vreau să pleci! Se răsuci pe călcâie, apucă cartea de pe masă şi o împinse spre el. Şi ia asta cu tine! Nu vreau să o mai văd pe ea sau pe tine niciodată!

El luă cartea fără tragere de inimă, de parcă nu era complet sigur de ceea ce făcea şi o privi.

— Cu siguranţă nu vrei să spui asta.

— Ai dreptate. Nu vreau. Ea îi smulse cartea din mâini şi o strânse puternic la piept. Este cartea mea şi îmi va servi drept… drept…

— Drept ce? Ochii lui albaştri ardeau de intensitate. Drept ce o să-ţi servească?

— Drept avertisment. Îşi ridică bărbia. Împotriva falselor speranţe şi aşteptărilor prea mari şi a bărbaţilor care fac promisiuni pe care nu intenţionează să le onoreze.

El respiră brusc, de parcă tocmai fusese pălmuit. Regretul o cuprinse, pentru el şi pentru ea însăşi.

— Acum, te rog, pleacă!

— Cum doreşti.

El se întoarse spre uşă, apoi se întoarse de parcă dorea să mai spună ceva. O privi pentru un moment, apoi clătină din cap şi ieşi pe uşă.

Nu! Cuvântul urlă în interiorul minţii ei, iar ea privi în urma lui. Era aproape de uşă când realizarea a ceea ce tocmai se întâmplase o lovi şi o lăsă fără aer.

Ce făcuse? Nu trebuia să se termine aşa. Nu trebuia să se termine defel. În acel moment trebuia ca ei să fie pe cale să îşi petreacă restul zilelor fericiţi împreună. Dar ea nu îl putuse face să o iubească mai mult decât îl putea forţa să se însoare cu ea. Şi fusese atât de sigură…

Nu, era sigură. Nu se putea înşela în legătură cu asta, cu el. Şi cu siguranţă că Jonathon nu ar lăsa-o niciodată să se mărite cu americanul sau cu oricine altcineva. Sau să o lase să plece pentru totdeauna din viaţa lui.

Nu ştia deloc ce să facă în acel moment, dar trebuia

să facă ceva. Poate că avea nevoie de ajutor de la cineva cu mult mai multă experienţă cu bărbaţii decât avea ea. Cineva care avea mai multă experienţă cu acest bărbat în mod deosebit. Nu era încă prea târziu. Jonathon Effington era iubirea vieţii ei, şi Fiona refuza să renunţe la el.

Şi până când devenea doamna Cum-îl-cheamă, încă exista speranţă.

*

Jonathon mergea de-a lungul trotuarului, trăsura urmându-l la o distanţă discretă, şi observă că încă o dată mergea pe străzi după o altă întrevedere tumultuoasă cu Fiona. Dacă nu pentru altceva, cu siguranţă că această femeie îl menţinea în formă.

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Jonathon petrecuse ultimele zile nefăcând nimic altceva decât să se uite la desene cu oameni dezbrăcaţi sau la copiile abia făcute după desenele cu oameni dezbrăcaţi. Desenele ei cu oameni dezbrăcaţi. Sau să scrie despre dorinţa a doi zei lascivi de a poseda nimfe încântătoare, nubile. Sau să ceară favoruri de la Sir Ephraim şi să plătească sume exorbitante meşterilor să lucreze ore întregi pentru a produce această carte blestemată. Şi în fiecare moment ea fusese acolo, în adâncul minţii lui. Chiar şi când dormea, o visa pe ea.

Cum de mersese totul atât de oribil de greşit? Asta nu era deloc ce plănuise el când ajunsese cu un exemplar al poveştii o *capitulare satisfăcătoare* sub braţ. Se gândise că ea va fi încântată de carte şi, într-adevăr, fusese. Apoi se gândise că îşi va arăta încântarea cu o expresie de afecţiune pe care el urma să o întoarcă, care ar fi condus la rândul ei la tot felul de evoluţii interesante, despre care credea că era pregătit şi chiar nerăbdător.

Faptul că nu se întâmplase deloc aşa era în întregime din cauza lui. Din momentul în care intrase în cameră şi ea îi zâmbise şi, chiar mai rău, când se uitase la el cu acei minunaţi ochi verzi luminoşi ai ei, susţinând că are

încredere implicită în planul lui absurd de a o salva. Şi crezând, crezând cu adevărat că aşa va face. Niciodată o femeie nu îl privise aşa. De parcă el ar fi fost cu adevărat cavalerul ei, salvatorul ei, dragostea ei. Soarta ei.

Fără avertisment, ceva în interiorul lui cedase. Pe dată fusese complet copleşit şi făcuse ceea ce orice bărbat care se îneca ar fi făcut când se cufunda sub valuri. Pur şi simplu, se panicase. Se luptase să respire. Se încleştase de orice îi putuse oferi salvarea şi o găsise în ei bine, nu exista alt cuvânt pentru asta decât retragerea.

Devenise rece, distant, rezervat. Îşi exprimase afecţiunea pentru ea în termeni de prietenie. Gemu puternic. *Prietenie?* Şi nu în primul rând pentru ea, ci pentru Oliver. Mai rău, o numise o obligaţie, o responsabilitate. Cât de neghiob fusese! Ce idiot! Ce îl apucase? Nu fusese niciodată atât de prost. Într-adevăr, nu îşi amintea să fi fost prost înainte de a o întâlni pe ea.

Era iubire, asta era. Păi nu văzuse comportamente cel puţin la fel de stupide ca al lui, ocazional, la fiecare prieten al său? În special la Cavendish. Nu era de mirare că îi pusese la îndoială pasiunea. Era nevoie de pasiune pentru a te comporta ca un idiot.

Ei bine, cunoştea pasiunea acum, Dumnezeule! Găsise iubirea şi era un lucru îngrozitor, neplăcut. Era, de asemenea, prea târziu. În sfârşit descoperise ceea ce descoperise tatăl său înaintea lui: singura femeie din lume fără de care nu putea să trăiască. Păcat că nu realizase acest lucru când se cunoscuseră prima dată. Cu siguranţă că ar fi scutit multe probleme dacă ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea şi mai apoi să o fi şi făcut.

Acum trebuia să o convingă că dorea să se însoare cu ea. Că nu reprezenta o obligaţie. Că o iubea.

Nu avea să fie uşor, având în vedere comportamentul său din acea zi. Dar va fi o provocare. Şi nu le spusese el prietenilor săi că provocarea era una dintre calităţile pe care şi le dorea de la o soţie? Fiona era cu adevărat femeia potrivită pentru el. Era tot ceea ce el spusese că voia. Tot ceea ce îşi dorise dintotdeauna. Dumnezeu să îl ajute!

Sau mai degrabă, Dumnezeu să îi ajute pe amândoi!

Capitolul 12

În seara următoare, oricine era cineva în Londra şi un număr mare dintre cei care aspirau să fie cineva, dar care, în realitate, încă nu aveau o mare importanţă se îngrămădeau la Balul celei de-a douăsprezecea nopţi a lui Lady Chester în speranţa de a fi văzut, de a vedea sau pentru simplul şi totuşi satisfăcătorul scop de a putea spune că a fost acolo şi de a se ridica astfel la poziţia de a fi cineva...

— Nu este deloc cum mă aşteptam, zise Warton în şoaptă, cu privirea fixată ferm pe Fiona care se afla pe ringul de dans în braţele încă unui domn dezgustător de dornic. Norcroft, ai spus că verişoara ta este grasă. Cu pistrui.

— Nu cred că am spus grasă, murmură Oliver. Plinuţă, poate, dar nu grasă.

— Este plinuţă exact pe unde trebuie.

Nici Cavendish nu putea să-şi ia privirea de la Fiona. Era peste măsură de enervant.

Jonathon strânse din dinţi. Totuşi, ei erau prietenii lui şi, pe deasupra, prieteni fideli. Indiferent cât de irezistibilă li se părea Fiona, nu aveau să acţioneze mânaţi de pasiune. Spre deosebire de orice alt bărbat din încăpere.

— Uitaţi-vă la ei! Sunt ca nişte lupi care simt miros de carne proaspătă în nări.

Dezgustul răsună în vocea lui Jonathon.

— De mieluşea, spuse absent Warton, apoi aruncă o privire spre Jonathon şi tresări. Scuzele mele!

— Le accept, mormăi Jonathon şi se uită lung la Fiona şi la partenerul ei.

Nu că el, sau oricine altcineva, ar fi putut să-şi întoarcă privirea de la ea. Fiona Fairchild era o minunăţie în

seara aceea, chiar mai frumoasă, dacă mai era posibil, decât atunci când o văzuse prima dată. Arăta ca zeiţa care i se păruse că ar fi prima dată când o întâlnise în biblioteca reşedinţei Effington. Arămiul rochiei se potrivea cu nuanţa părului, iar el ştia, chiar şi de la acea distanţă, că tonul sublinia verdele ochilor ei. Nu că putea să se apropie destul de mult încât să îi vadă ochii. Din clipa în care Fiona, Oliver şi Lady Norcroft păşiseră în sala de bal a lui Judith, Fiona fusese centrul atenţiei pentru fiecare bărbat care putea să se îndrepte, să alerge sau să se poticnească în direcţia ei. Ai fi crezut că nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor o zeiţă.

— Deci te-ai gândit la ceva? La vreun plan? Warton aruncă o privire spre Jonathon. Orice?

— Mi-a umplut casa cu trandafiri, răspunse Oliver cu o grimasă. Mama este mai mult decât impresionată, la fel şi tânăra domnişoară Fairchild. Personal, am crezut că o duzină ar fi fost mai mult decât suficient. Tu câţi ai trimis?

— Câte o duzină pentru fiecare lună a anului, murmură Jonathon. A fost simbolic.

— Şi a fost ideea mea, dacă îţi aminteşti. Cavendish zâmbi larg. Mă refer la trandafiri, nu la simbolism. Nu cred că există femeie în viaţă care să poată rezista trandafirilor. Mai ales nu unei prezentări fastuoase, extravagante şi, în mod evident, costisitoare. Femeile adoră să ştie că s-au cheltuit sume frumoase de bani pentru a li se face pe plac.

— Mie mi se pare oarecum disperat, spuse Warton cu calm.

— Eu *sunt* disperat, i-o întoarse Jonathon, apoi se uită la Oliver. Ţi-a spus ceva Fiona? Despre flori, despre mine sau despre orice altceva?

— Cu excepţia drumului până aici – şi nu uita că mama era cu noi în trăsură, ceea ce tinde să inhibe oarecum discuţiile pe anumite subiecte – n-am avut ocazia să vorbesc cu verişoara mea despre tine. Oliver încercă şi nu reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet larg. Chiar dacă mama crede că trandafirii au fost cu mult mai plini de semnificaţie decât explicaţia improvizată a Fionei despre prietenie şi un interes comun în literatură.

— Atunci mama ta este de partea mea?

Jonathon se lumină la faţă. Cu siguranţă, a avea sprijinul mătuşii Fionei îi va fi de ajutor în eforturile lui.

— Mama e de partea oricui poate să fie un posibil soţ pentru Fiona.

Cavendish îşi îngustă ochii confuz.

— Credeam că ai spus aseară că mama ta nu ştie despre prevederile din testamentul cumnatului ei.

— Nu ştie, dar este conştientă că Fiona are douăzeci şi cinci de ani. Oliver clătină din cap. Numai asta şi este de ajuns ca mama să plece la vânătoare de posibili soţi. A vorbit despre asta aproape în fiecare zi de la sosirea verişoarei mele.

— Ceea ce ar putea să joace în favoarea mea, rosti Jonathon gânditor.

— Tot cred că ai nevoie de un plan, spuse Warton. De un mod de acţiune.

— Sunt deschis la orice sugestii.

Privirea lui Jonathon stărui asupra Fionei. Ea îi zâmbi partenerului ei, iar el simţi cum vintrele i se încordează. Nu îi plăcea să vadă zâmbetul acela luminos adresat altcuiva în afară de el. Şi nu îi plăcea absolut deloc toată povestea aceea cu a fi îndrăgostit.

Totuşi, prietenilor lui li se părea că suferinţa lui este destul de amuzantă sau cel puţin aşa li se păruse cu o seară în urmă. Jonathon le povestise totul lui Warton şi Cavendish, de la prima întâlnire cu Fiona la Balul de Crăciun până la despărţirea dezastruoasă din ziua precedentă. Fusese o noapte foarte lungă, alimentată de o cantitate mare de alcool şi, pe măsură ce ora se făcuse tot mai târzie, fuseseră născocite tot felul de sugestii şi mai multe planuri de a câştiga inima domnişoarei Fairchild. Nici măcar unul dintre acelea nu părea nici pe departe inteligent la lumina rece a zilei. Cu toate că Warton sublimase, seara târziu sau devreme în dimineaţa aceea, că niciuna dintre ideile trase de păr ale prietenilor lui nu era la fel de absurdă precum planul lui Jonathon şi al lui Oliver de a vinde cărţi cu nuduri şi proză de calitate îndoielnică.

Totuşi, bărbaţii conveniseră că Fiona trebuia neapărat să fie măritată şi fericită cu mult înainte să afle vreodată că nu existau comenzi pentru *o capitulare satisfăcătoare* şi că Jonathon nici nu avusese de gând să existe. Dată fiind reacţia ei la oferta lui de a-i oferi moştenirea completă, prietenii lui erau siguri că nu va primi bine acea minciună. Şi, chiar dacă juraseră pe fiecare strămoş care îi precedase că nu îi vor dezvălui niciodată adevărul, fiecare dintre cei prezenţi ştia că era inevitabil ca, într-o bună zi, ea să afle adevărul. Indiferent cât de multe măsuri de precauţie îşi lua un bărbat, femeile aflau întotdeauna adevărul. Cel puţin din experienţa lor comună.

— Am spus-o aseară şi am să o spun din nou. Cred că trebuie să faci ceva dramatic, zise Cavendish. Declară-ţi public dragostea şi dorinţa de a te însura cu ea. De pe un ştiu, scena unui teatru, poate. Adelphi ar fi frumos.

Jonathon făcu o grimasă.

— Nu prea cred.

— În pauza dintre acte, firește, spuse zeflemitor Cavendish. Nu zic că ar trebui să întrerupi o piesă de teatru. Ar fi absurd.

— Nu, rosti hotărât Jonathon.

— Se poate ca Fiona să nu aprecieze dramele de genul ăsta, murmură Oliver de parcă s-ar fi gândit cu adevărat la sugestia lui Cavendish. În plus, ar trebui în primul rând să o duci la teatru, şi asta ar depinde sigur de piesa jucată, dacă există una de actualitate, iar noi nu l-am văzut niciodată pe Helmsley pe scenă. Se poate să fie îngrozitor şi să se umilească nu doar pe el, dar şi pe noi toţi în acelaşi timp.

— Nu ne-am dori asta, mormăi Jonathon.

— Nu este încă momentul pentru drame. Warton clătină din cap. Deşi s-ar putea ajunge acolo la un moment dat. În clipa de faţă însă… Se opri gânditor. Cred că se impune un gest grandios.

Cavendish ridică o sprânceană.

— Mai grandios decât douăsprezece duzini de trandafiri?

Warton dădu din cap.

— Mult mai.

— Dar niciunul dintre voi nu are idee despre ce ar trebui să fie acest gest grandios. Jonathon scoase un oftat prelung. Aş putea pur şi simplu să mă arunc la picioarele ei şi să o implor să mă ierte.

Cavendish pufni.

— Asta nu ar fi nici pe departe grandios.

— Sau ai putea încerca, oh, nu ştiu, care este cuvântul pe care îl caut? Vocea lui Judith răsună în spatele lui, iar el se întoarse spre ea. Sinceritatea?

— Sinceritatea are sens doar ca să-i spui celei mai răvăşitoare femei din încăpere… Warton făcu un pas înainte şi îi luă mâna, ridicând-o la buze… că este cea mai răvăşitoare femeie din încăpere.

Privirile lui Warton şi a lui Judith se întâlniră.

Cel mai fascinant zâmbet arcui buzele doamnei.

Jonathon se uită lung la cei doi vechi prieteni ai lui. Nu credea că se ştiau altfel decât ca simple cunoştinţe. Totuşi, ceea ce se întâmpla în clipa aceea părea mai semnificativ decât o întâlnire politicoasă. Schimbă priviri cu Oliver. Era ceva în aer în seara aceea?

— În afară de asta, continuă Warton, eliberând mâna lui Judith, sinceritatea trebuie folosită doar ca ultimă soluţie atunci când vine vorba despre femei.

Judith râse.

— Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, milord?

— Spre eterna mea recunoştinţă… Warton chicoti… nu.

— Sinceritatea cu femeile? Cavendish se înfioră, întrerupând efectiv momentul de care părea să nu îi pese. Nu s-a dovedit niciodată a avea sens pentru mine.

— Totuşi, a funcţionat întotdeauna bine pentru Helmsley. Oliver îl studie curios. Până acum, vreau să zic.

— În situaţia dată, s-ar putea ca sinceritatea să nu fie cea mai bună metodă, rosti Jonathon în barbă.

Judith îşi împleti braţul cu al lui.

— Pot să te fur din grupul acesta amuzant pentru

câteva minute?

— Lady Chester, sunt uluit că ai putea sugera aşa ceva. Jonathon se prefăcu a trage surprins aer în piept, apoi zâmbi larg. Nu sunt absolut deloc amuzanţi, chiar dacă ei au impresia că sunt.

— Sunt convinsă, spuse Judith. Privirea ei o surprinse pe a lui Warton pentru o fracţiune de secundă, de parcă ar fi existat ceva între ei, dintr-odată necunoscut şi irezistibil. Ea încuviinţă din cap spre ceilalţi. Domnilor.

Fiecare murmură câte ceva drept răspuns, apoi Judith şi Jonathon se duseră să se plimbe pe lângă perimetrul sălii de bal.

Jonathon se aplecă mai aproape şi îi vorbi încet la ureche:

— Ce-a fost asta?

— Ce-a fost ce?

Tonul lui Judith răsună relaxat, dar pe obrajii ei se vedea o îmbujoram evidentă.

— Tu şi Warton.

— Abia dacă îl cunosc, zise ea pe un glas impunător care interzicea orice altă discuţie.

Totuşi, Judith şi Warton? Ce idee interesantă! Jonathon chicoti şi ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Dragul meu, cel mai captivant subiect al serii nu sunt eu, ci tu. Deci?

— Deci ce?

— Deci ce o să faci cu domnişoara Fairchild?

Jonathon oftă.

— Toată lumea din oraşul ăsta ştie totul despre toată lumea?

— Nu toată lumea, dar eu ştiu cu siguranţă. Ea zâmbi larg. Nu este deloc surprinzător, dacă te gândeşti că am devenit confidenta unei anumite tinere cu părul arămiu. A trecut pe la mine chiar în după-amiaza asta.

— Da? De ce? Cum? Jonathon se uită lung, apoi clătină din cap. Nu, nu vreau să ştiu şi nu-mi pasă. El se opri. Ce ţi-a spus?

— Nu aş putea să dezvălui o confidenţă. Nu ar servi

nici unuia dintre noi pe viitor. Judith făcu semn unui lacheu, care se apropie imediat de ei cu o tavă cu pahare pline de şampanie. Fiecare luă câte un pahar şi slujitorul dispăru pe cât apăruse de repede. Cu toate astea, am să-ţi zic că mi-a spus mai mult decât suficient ca să-mi dau seama că ţi-ai pierdut minţile.

El pufni.

— Ştiam deja asta.

— Ar fi peste măsură de amuzant dacă nu aş ţine atât de mult la tine. Îl studie curioasă. Ştii că pari mai mult decât nefericit? Ai fost întotdeauna enervant de fericit. Nu cred că te-am văzut niciodată nefericit.

— N-am mai fost niciodată nefericit.

— Pentru că n-ai mai fost niciodată îndrăgostit.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

El întâlni privirea lui Judith cu reticenţă. Era oarecum nepoliticos să recunoşti în faţa unei femei cu care ai împărţit patul, indiferent cât de mult trecuse de atunci, că nu ai mai fost niciodată îndrăgostit. Scoase un oftat prelung.

— Nu, niciodată.

— Doamne, Jonathon, oricât ar părea de incredibil, arăţi chiar mai abătut decât acum un minut. Ea zâmbi, se aplecă mai aproape şi îşi sprijini mâna liberă pe braţul lui. Nici eu n-am fost vreodată îndrăgostită de tine, aşa că nu trebuie să pari atât de copleşit. De parcă te-ai teme că mi-ai frânt inima cu afirmaţia ta.

El se simţi cuprins de uşurare.

— Totuşi… Nici măcar un pic?

Judith râse.

— Poate un pic. Şi tu?

— Mai mult decât un pic. Îi duse mâna la buze. Cum să nu fi căzut sub vraja ta?

— Chiar aşa, cum? spuse ea sec. Chiar şi aşa, amândoi ştim că eşti mincinos, dovada fiind starea îngrozitoare în care te găseşti acum. Asta, dragul meu, este dragostea adevărată.

El făcu o grimasă.

— Atunci cu siguranţă n-am ratat nimic până acum.

— Jonathon. Ea îl privi cu neîncredere. Ai ratat… Totul. Fiecare emoţie, fiecare sentiment, fiecare senzaţie sunt accentuate atunci când eşti îndrăgostit. Există într-adevăr multă nefericire, îndoială şi nehotărâre şi, da, posibilitatea de a te purta ca un foarte mare prost. Dar gloriile iubirii sunt la fel de accentuate şi de extreme. În primul rând, este felul remarcabil în care te simţi pe interior. Mâna îi urcă până la gât şi se jucă absentă cu pandantivul care atârna de lanţ.

Ca şi cum o parte din tine ar fi lipsit dintotdeauna, deşi habar nu aveai, iar acum, pentru prima dată, eşti întreg. Se uită în gol la ceva foarte îndepărtat, ceva ce doar ea putea vedea, şi Jonathon se întrebă dacă mai vorbea cu el sau cu ea însăşi. Este cel mai apropiat lucru de cea mai pură dintre bucuriile pe care le putem cunoaşte pe lumea asta. Privirea ei o întâlni pe a lui. Asta ai ratat.

El o privi lung, fără a fi sigur cum să răspundă.

— Şi, pe deasupra, dacă o să fiu vreodată atât de norocoasă încât să mă simt din nou la fel de nefericită ca tine acum, o să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru acea stare nenorocită. Ea trase adânc aer în piept, îşi reveni dintr-odată şi zâmbi amabil. Asta descrie cumva ceea ce simţi?

— Mai bine decât pot spune. El scutură din cap. Nici eu n-aş putea să transpun mai bine în cuvinte.

— Poate le-ai putea transpune mai bine pe hârtie? La urma urmei, eşti scriitor.

— Am făcut-o, într-o oarecare măsură, în povestea pe care am scris-o pentru a se potrivi cu desenele Fionei. Nu mi-a fost asta intenţia, dar îmi pot totuşi identifica sentimentele în cuvinte. Se poate să fie cel mai bun lucru pe care l-am scris vreodată. Am fost… inspirat. Îi aruncă o privire neputincioasă. Ce să fac acum, Judith?

— Ceri sfaturi? Ea ridică o sprânceană. Din nou?

— N-ai fost de prea mare ajutor ultima dată.

— Nu? Judith aruncă o privire spre Fiona care mai dansa încă în braţele altui bărbat şi o privi gânditoare. Cred

că ţi-am spus să deveniţi prieteni, nu-i aşa? Să-ţi stabileşti sentimentele pe care le simţi faţă de ea?

Privirea lui Jonathon o urmări pe a lui Judith.

— După cum am spus. Sfatul tău n-a fost de prea mare ajutor.

— Sau nu ai reuşit tu să-l urmezi cum trebuie.

— Fireşte, este o posibilitate, răspunse el încet, deşi cred că am legat un fel de prietenie.

— Prietenia este un început excelent.

— Judith…

— Cum să-ţi rezist eu ţie? Eşti la fel de jalnic ca un căţeluş pierdut. Scoase un oftat resemnat. Şi este evident că ai nevoie de ajutor. Tind să cred că nu o să-l primeşti de la grupul tău de prieteni, din moment ce niciunul dintre ei, din câte am auzit, n-a avut vreodată prea mult succes cu sexul frumos. Este dureros de limpede că o iubeşti pe femeia asta. Dacă nu vrei să vezi cum se mărită cu altcineva şi dispare din viaţa ta pentru totdeauna, ar trebui să-i spui ceea ce simţi.

— Pare destul de simplu, murmură el.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Mă îndoiesc că o să fie măcar un pic simplu. Ştii că te-ai purtat deplorabil. Îţi recomand să te pui în genunchi şi să implori iertare.

El pufni.

— O să-mi cer iertare, dar nu o să mă pun în genunchi şi nici nu o să implor. N-am făcut asta niciodată în viaţa mea.

— N-ai mai avut niciodată nevoie până acum.

— Este foarte adevărat.

Fiona râse la ceva ce spuse partenerul ei, şi inima lui se strânse în piept. Să cadă în genunchi, să implore sau orice altceva mai era necesar nu era un preţ prea mare de plătit.

— Ei bine, bănuiesc că nu există niciun alt moment mai bun ca prezentul.

Îşi întinse paharul spre Judith şi dădu să o ia spre ringul de dans.

— Nu fi nebun! Ce ai de gând să faci? Nu aici şi cu siguranţă nu acum. Judith pufni şi îi întinse paharul înapoi. În clipa asta, ne poţi număra pe degetele de la o mână pe cei care ştim de dilema Fionei legată de nevoia de a se mărita şi de sosirea iminentă a bărbatului pe care l-a ales tatăl ei pentru ea. Dacă faci ceva care să atragă atenţia asupra voastră aici – şi te pui în genunchi chiar ar atrage atenţia –, asta doar ar alimenta un val întreg de speculaţii, dar şi de bârfe. Adevărul este menit să iasă la lumină, aşa cum se întâmplă atât de des.

— Nu există nimic deosebit de scandalos la adevărul ăsta. Ea nu are ce să facă legat de condiţiile din testamentul tatălui ei.

— Nu acest adevăr, dar ce zici de planul tău de a le oferi zestre surorilor ei printr-o carte cu desene de natură discutabilă? Desene realizate de însăşi domnişoara? Ca să nu mai vorbim de tot timpul pe care voi doi l-aţi petrecut împreună fără să aveţi prin preajmă o însoţitoare responsabilă?

— Desenele ei sunt artă şi sunt foarte respectabile. Chiar în clipa în care rosti cuvintele, ştiu că vor exista foarte mulţi oameni care nu le vor vedea deloc ca pe o artă, ci pur şi simplu în mod scandalos, ca fiind desene cu oameni goi. Iar cât am lucrat împreună, uşa a fost mereu deschisă. Nu a existat niciodată nici cea mai mică… adică, vreau să spun…

Judith îşi arcui o sprânceană neîncrezătoare.

— Da, bine, e posibil să ai dreptate, murmură el.

— În plus, nu sunt convinsă că ar trebui să-ţi declari sentimentele.

— De ce nu?

Judith îi aruncă o privire compătimitoare.

— S-ar putea să nu te creadă.

— Cu siguranţă, ea ar… El îşi îngustă privirea. De ce să nu mă creadă?

— Ai folosit sau nu cuvinte precum *responsabilitate, obligaţie* şi chiar, cred, *vinovăţie?*

— Se prea poate.

Detesta să recunoască cu voce tare acel moment de

prostie.

— Nu poţi să te duci pur şi simplu la ea acum şi să-i spui: „Am greşit, Fiona, dar mi-am venit în fire. Ar fi trebuit să-ţi accept propunerea imediat pentru că eşti cu adevăr femeia perfectă pentru mine”.

— Nu, desigur că nu, murmură el, deşi gândul i se năzărise undeva între discuţia despre gesturile grandioase şi renunţarea la ideea de sinceritate. De ce nu?

— Pentru că ar putea să creadă că schimbarea bruscă a sentimentelor tale nu are nicio legătură cu afecţiunea, ci totul de-a face cu un simţ al onoarei exagerat. Şi ar putea să decidă că mai degrabă se mărită cu un bărbat cu care nu s-a mai întâlnit niciodată decât cu unul care este dominat de simţul obligaţiei şi al responsabilităţii. Ea clătină din cap. Nu, trebuie să o iei de la capăt. Trebuie să faci acum ceea ce încă nu ai făcut.

— Adică? întrebă el prudent.

— Fă-i curte, Jonathon, cucereşte-o! Îmi dau seama că nu ai mai făcut niciodată asta cu gândul la căsătorie, dar ştiu foarte bine că ştii cum să farmeci o femeie. Trandafirii au fost un început excelent, apropo, chiar dacă uşor excesiv.

— N-am timp. Îşi flutură mâna nerăbdător. Americanul ăsta care se aşteaptă să se însoare cu ea ar putea să sosească în orice moment. Şi apoi…

— Şi apoi?

— Şi apoi, ai spus-o chiar tu, aş putea să o pierd. Îşi întoarse privirea spre Fiona. Hotărârea răsună în glasul lui. Şi nu o să permit să se întâmple asta.

— Aşa că trebuie să o revendici înainte să o facă el? De parcă ar fi un nou teritoriu de cucerit? Să-ţi înfigi steagul şi toate cele?

— Un fel mai curând aspru de a spune lucrurilor pe nume, Judith, dar da.

Ea îl studie o clipă, apoi oftă.

— N-ai nevoie de mult timp ca să-i câştigi inima.

Melodia se apropie de final, şi el o privi pe Fiona însoţită de partenerul ei în afara ringului de dans.

— Îmi spui că şi ei îi pasă de mine?

— N-aş dezvălui niciodată o mărturisire care mi-a fost făcută. Ea pufni. Cu toate astea, nu văd niciun rău în a-ţi spune că şi ea mi-a cerut sfatul.

— Şi?

— Şi i-am spus că ar trebui să facă ceea ce ar trebui să facă orice femeie aflată în poziţia ei. Ar trebui să fie încântătoare, cochetă şi să facă tot posibilul să farmece orice bărbat care îi iese în cale. Cu o singură excepţie. Judith îi oferi un zâmbet răpitor. Tu.

*

Fiona refuză categoric să privească în direcţia lui Jonathon, cel puţin nu atunci când el putea să se uite înapoi sau, mai bine zis, să se uite încruntat înapoi, chiar dacă era perfect conştientă unde era şi unde fusese din prima clipă în care sosise în seara aceea. Nu, să îi întâlnească privirea însemna să îi recunoască prezenţa şi nu avea nici cea mai mică intenţie să facă aşa ceva. Dincolo de asta, se temea că el îi va vedea sentimentele în ochi şi nu putea accepta asta. Era încă mai mult decât uşor furioasă pe el. În plus, Judith îi spusese că cel mai bun lucru pentru Jonathon era să nu ştie exact se simţea ea pentru el şi să vadă cât de dezirabilă o considerau alţi bărbaţi, într-adevăr, deşi cuvântul *gelos* nu fusese folosit de fapt, aluzia lui Judith fusese limpede.

Şi Fiona îi urma sfaturile cu sfinţenie. Flirtul nu i se păruse niciodată dificil… de fapt, era un fel de expertă în domeniu. Îi venea natural precum a respira. Pe deasupra, se distra la nebunie. Nu mai fusese la un bal ca acela de dinainte de moartea tatălui ei. O, sigur că fusese la balul de Crăciun al familiei Effington, dar numai cu scopul de a-l întâlni pe Jonathon şi abia dacă rămăsese câteva clipe.

Acum se afla pe ringul de dans şi se învârtea în braţele unui domn atent după altul. Şi până şi cei care nu erau deosebit de pricepuţi la dans erau mai mult decât potriviţi. Dansul îi lipsise mai mult decât îşi dăduse seama.

Îi lipsise sentimentul vesel al libertăţii care se regăsea în muzica plutind în jurul ei şi în senzaţia despre care bănuia că semăna foarte mult cu zborul. Îi trimise actualului ei partener un zâmbet ameţitor, iar el îi zâmbi larg cu ceea ce nu putea să se numească decât speranţă.

Încă un lucru care îi plăcea.

Mătuşa Edwina făcea tot posibilul să-şi prezinte nepoata tuturor bărbaţilor eligibili prezenţi astă-seară. În clipele când Fiona se afla între dansuri, nu ducea lipsă de domni dornici să îi aducă o băutură sau să se lanseze cu ea într-o conversaţie frivolă. Trecuse mult prea mult timp şi de la asta. Conversaţii care nu aveau vreun alt scop decât să tachineze, să farmece şi să provoace râsul. Care erau absolut nesemnificative şi nu insistau pe clauze testamentare, pe perspectiva sărăciei sau pe responsabilităţi de orice fel.

Cel mai bun lucru însă… Jonathon Effington era conştient de fiecare dans, fiecare privire, fiecare zâmbet, fiecare râset. Era evident după încruntarea de pe chipul lui că nu îi plăcea nici pe departe la fel de mult pe cât îi plăcea ei. De fapt, omul arăta mai mult decât uşor nefericit. Bun.

Muzica se încheie, iar partenerul ei, un domn blond fermecător, îi oferi braţul şi o însoţi în afara ringului de dans. Cu coada ochiului, îl observă pe Jonathon vorbind cu Judith.

— Domnişoară Fairchild, îi spuse însoţitorul ei, înainte să ajungem la mătuşa ta şi la mulţimea ta de admiratori, aş putea să-ţi pun o întrebare oarecum directă?

Fiona ridică privirea spre el, flutură din gene şi îşi dori să îşi fi amintit numele lui. Lord… Ceva?

— Cred că depinde de întrebare.

El râse.

— Mi-ar plăcea foarte mult să o rog pe mătuşa ta să-mi permită să te vizitez.

— Da? Ea se simţi cuprinsă de încântare. Rugămintea lui Lord Ceva era cea de-a şasea primită până acum, iar seara nu se terminase încă. Bănuiesc că mătuşii i-ar plăcea foarte mult.

— Dar ţie?

— O, nu aş putea să-ţi spun. Ea clătină din cap cu un aer glumeţ. Ţi s-ar urca direct la cap şi nu mi-ar plăcea să fiu responsabilă pentru aşa ceva.

Lordul Ceva îi zâmbi larg.

— Dumneata, domnişoară Fairchild, eşti o încântare.

— Iar dumneata, milord, ar trebui să ştii că asemenea complimente o să mi se urce *mie* direct la cap.

El râse din nou. Era cu adevăr fermecător şi foarte drăguţ, iar într-o altă situaţie, Fiona abia ar fi aşteptat să îl cunoască mai bine. Dacă ar fi căutat un soţ, el s-ar fi putut prea bine califica printre primii pe lista ei.

Dar se gândise foarte mult de când îi spusese lui Jonathon că nu voia să-l mai revadă niciodată. El era bărbatul cu care intenţiona să se căsătorească şi, dacă el nu o voia, ei bine, nu vedea niciun motiv pentru care să nu se conformeze voinţei tatălui ei şi să nu se mărite cu americanul. Dacă era vorba să fie prinsă într-o căsătorie lipsită de dragoste, putea foarte bine să fie şi o fiică ascultătoare în acelaşi timp.

Fiona şi lordul Ceva se alăturară mătuşii Edwina, care arăta de parcă stătea să explodeze de entuziasmul provocat de succesele Fionei. Lordul sărută mâna Fionei, o privi în ochi, apoi îşi luă rămas-bun. Simţi o înţepătură momentană de regret la ideea că ar fi putut să-l facă să creadă că era disponibilă. Chiar dacă era, realmente, foarte disponibilă. Desigur, dacă nu-l punea la socoteală pe american şi ignora faptul că inima ei era altfel logodită.

Mătuşa Edwina se aplecă mai aproape şi îi vorbi încet la ureche:

— Cam eşti frumuseţea balului, draga mea. Doamne, aproape fiecare bărbat eligibil important prezent aici astă-seară stă cu ochii pe tine. Privirea ei alunecă pe lângă Fiona şi zâmbetul ei căpătă un aer vag speculativ. Nu, am greşit. Nu are niciun rost să folosim cuvântul *aproape.*

Ea se îndreptă de spate şi zâmbetul i se adânci.

— Bună seara, Lord Helmsley. Ce plăcere să te revăd!

Fiona îşi luă inima în dinţi şi se întoarse spre el.

— Bună seara, Lady Norcroft. Jonathon luă mâna mătuşii Edwina şi o duse la buze. Eşti extraordinar de frumoasă astă-seară.

— Chiar că sunt, nu-i aşa? râse mătuşa Edwina.

— Nu există nimeni mai frumos.

Jonathon îi întoarse zâmbetul. O sclipire cochetă se ivi în ochii mătuşii Edwina.

— Cu excepţia, poate, a nepoatei mele.

— Care, în mod evident, seamănă cu dumneata, desigur. Se întoarse spre Fiona. Ce plăcere să te revăd, domnişoară Fairchild!

El luă mâna Fionei şi îşi trecu buzele peste ea.

Fiona afişă un zâmbet nonşalant, de parcă simpla atingere nu era de ajuns pentru a-i face inima să i se zbată în piept sau genunchii să i se înmoaie.

— Trebuie să mărturisesc, milord, că sunt încântat să te văd aici în seara asta. Mătuşa Edwina îşi coborî vocea cu un aer complice: Vreau să-ţi vorbesc despre nepoata mea.

— Serios? spuse Jonathon prudent, privirea alunecându-i o fracţiune de secundă spre Fiona, apoi revenind la mătuşa ei.

Sigur că mătuşa Edwina nu avea cum să ştie nimic despre Jonathon şi Fiona sau, Doamne sfinte, despre carte, nu? Zâmbetul Fionei se încordă.

— Serios?

— Da, serios. Mătuşa Edwina întâlni hotărâtă privirea lui Jonathon. Dragul meu Lord Helmsley, vreau să-ţi mulţumesc pentru prietenia pe care i-ai oferit-o nepoatei mele încă de când a sosit.

— Abia dacă i-aş spune prietenie, zise Fiona repede.

Mătuşa ei o ignoră.

— Ştiu că amândoi aţi descoperit că aveţi un interes comun pentru literatură.

Fiona scoase un oftat pe care nu fusese conştientă că şi-l reţinuse.

— Ah, da, literatura. Expresia lui se limpezi. Chiar am descoperit că avem destul de multe în comun când vine vorba de literatură, în special în privinţa scrierilor clasice

ale grecilor antici. Lucrările scrise de Homer, Sofocle, Euripide şi alţii. Ea este foarte pricepută.

— Într-adevăr. Ochii mătuşii Edwina se făcură mari. Euripide? Fiona, habar n-aveam.

— Am avut tutori excelenţi, murmură Fiona.

— Îi plac în mod deosebit miturile, legendele greceşti şi altele asemenea. Mai ales cele care explică felul în care funcţionează natura. Jonathon zâmbi amabil. În privinţa asta, am descoperit că avem foarte multe în comun.

— Trebuie să mărturisesc că şi eu am îndrăgit dintotdeauna miturile, spuse mătuşa Edwina gânditoare. Toţi acei zei puternici care alergau după tinere şi nubile…

— Mătuşă Edwina!

Fiona se uită lung la femeia mai în vârstă. Jonathon îşi suprimă un râset.

— Hai, Fiona, nu are niciun rost să ne simţim stânjeniţi. Vorbim despre poveşti spuse acum sute de ani şi, prin urmare, se bucură de lustrul respectabil al vechimii. Mătuşa Edwina o luă peste picior. La urma urmei, nu este ca şi cum ar fi. Fost scrise ieri.

— Absolut, spuse Jonathon cu uşurinţă. Altfel, s-ar încadra în categoria…

— Scrierilor foarte improprii şi nicidecum subiect de discuţii cuviincioase.

O notă fermă răsună în vocea mătuşii ei. Fiona schiţă o grimasă imperceptibilă.

— Într-adevăr. Tonul lui Jonathon era serios, dar un licăr neastâmpărat de amuzament străluci în ochii lui. Se întoarse spre Fiona. Aş putea să am onoarea următorului dans, domnişoară Fairchild?

— O, îmi pare rău, dar cred că următorul meu dans este deja promis altcuiva.

Fiona se chinui să imprime o notă plăcută în vocea ei.

— Şi totuşi… Jonathon aruncă o privire împrejur, fără să ia în seamă un grup de admiratori aflaţi la doar câţiva metri distanţă. Nu văd pe nimeni aici.

— Dansează cu tânărul, Fiona, îi spuse mătuşa Edwina cu un aer serios. O să fiu mai mult decât bucuroasă să-i ţin

ocupaţi pe restul domnilor fermecători până te întorci tu.

— Îţi rămân etern recunoscător, Lady Norcroft. Jonathon schiţă spre mătuşa ei un zâmbet orbitor, cu tot cu gropiţa lui dezarmantă, iar mătuşa Edwina se îmbujoră pe măsură. Domnişoară Fairchild.

Jonathon îi oferi braţul, iar ea nu mai avu ce altceva face decât să-i permită să o însoţească spre ringul de dans. Îşi lipi un zâmbet pe buze şi coborî vocea:

— Eşti incredibil de arogant în seara asta, Lord… Ea îşi îngustă ochii de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de unde să-l ia. Helmsley, nu-i aşa?

El chicoti, îi luă mâna dreaptă în stânga lui şi aşeză dreapta delicat, dar hotărât chiar deasupra şalelor. Nu exista absolut nimic nepotrivit legat de locul în care se aflau mâinile lui sau de distanţa dintre ei. Chiar şi aşa, o senzaţie încântătoare de căldură şi nerăbdare o cuprinse pur şi simplu regăsindu-se în braţele lui.

— Dar ai putea să-mi spui Cum-îl-cheamă.

— Cum-îl-cheamă este deja luat, rosti ea dispreţuitoare. La fel cum sunt şi eu.

— Încă nu eşti, murmură el şi o trase în ritmul dansului.

Deodată lumea din jurul ei deveni doar un caleidoscop de culori strălucitoare care se învârteau în jurul ringului de dans în acord perfect cu cele trei măsuri ale muzicii, de parcă făceau cu toţii parte dintr-un balet magnific de frumuseţe, pasiune şi lumină. Cele patru colţuri ale ringului de dans erau delimitate de pâlcuri de palmieri mari, creând o senzaţie de locuri şi promisiuni exotice, aflate foarte departe de aici şi acum. Şi, pentru o clipă, îi fu uşor să uite cât de furioasă era pe el şi să se delecteze cu căldura trupului lui lipit de al ei, cu senzaţia puternică şi stabilă a mâinii ei într-a lui şi să creadă că lui chiar îi păsa de ea, la fel de mult pe cât îi păsa ei de el.

Se pierdu în muzică şi în magia de a fi în braţele lui, apoi făcu greşeala de a-i întâlni privirea şi ştiu că era pierdută.

Înainte să-şi dea seama, o purtase în paşi de dans în

spatele unuia dintre pâlcurile de palmieri în ghivece. Acela servea drept paravan, ascunzând o uşă deschisă. El se opri şi o însoţi grăbit afară din sala de bal.

— Ce faci?

Se uită urât la el.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Tonul lui nu era unul care să accepte vreo împotrivire. Între patru ochi.

— Oamenii o să observe dacă plecăm împreună. Aruncă o privire peste umăr, dar palmierii mascau sala de bal şi pe toţi cei prezenţi acolo. O să se discute. O să fiu absolut compromisă.

— În mulţimea asta imensă, nimeni n-o să observe absenţa ta. Şi o să te aduc înapoi înainte de următorul dans.

O ţinea ferm de braţ şi era evident inutil să încerce să i se opună. El o îndrumă pe un coridor scurt. Ea pufni.

— Sigur mă duci în biblioteca lui Lady Chester. Este evident că ai o slăbiciune pentru biblioteci. Sau, mai degrabă, pentru întâlniri clandestine prin biblioteci.

Jonathon ignoră remarca.

— Ai o întâlnire cu câte o doamnă în biblioteca lui Lady Chester la fiecare bal al celei de-a douăsprezecea nopţi organizat de ea?

— Nu fi absurdă! El deschise nişte uşi franţuzeşti. Judith n-a mai organizat niciodată un bal al celei de-a douăsprezecea nopţi.

— Oh, deci doar biblioteca de la Effington House în ajun de Crăciun este locul unei întâlniri anuale?

— Ce? El se îndreptă uşor de spate şi se uită lung la ea. De unde… Ţi-a spus Oliver ceva?

— Oliver, Lady Chester. Ea ridică din umeri. Tradiţiile tale de vacanţă nu sunt vreun secret prea bine păstrat. În plus, am luat locul lui Lady Chester anul ăsta, ai uitat?

— Asta n-am să uit niciodată, mormăi el şi îi eliberă braţul. Dacă preferi biblioteca, a lui Judith este micuţă, dar utilă. Totuşi, m-am gândit că o să-ţi placă asta.

Pentru prima dată, Fiona observă împrejurimile. Era ca şi cum ar fi păşit într-o grădină şi chiar într-una tropicală.

Pereţii exteriori, din ceea ce putea să vadă şi care nu erau pe deplin acoperiţi de verdeaţă, erau făcuţi din sticlă, la fel şi tavanul. Aerul era umed şi, venind de undeva, se auzea susurul slab al apei. Încăperea era uşor luminată cu felinare de gaz, dale se întindeau sub picioare şi stelele scânteiau deasupra.

— O, Doamne! Privi uluită în jur. Este…

— Magic. El zâmbi larg, de parcă se făcea responsabil de tot ce aveau împrejur. Bine ai venit în sera lui Judith! făcu un semn din cap spre o alee. Ar trebui să vezi şi restul. Are un bananier pe aici pe undeva. Trebuie să recunosc că nu mă pricep mai deloc la plante, dar Judith vorbeşte întruna despre ele, aşa că am prins din zbor un detaliu sau două. Haide!

Îi întinse mâna. Ea şovăi o clipă, apoi îşi aşeză mâna într-a lui.

O conduse pe aleea mărginită de palmieri, ferigi şi plante pe care nu le recunoştea, majoritatea înflorind într-o manieră concepută să sfideze anotimpul.

— Judith a construit sera la scurt timp după ce a murit soţul ei, cu mult înainte să o cunosc eu. Au trecut zece ani de la moartea lui, şi ea n-a vorbit niciodată despre el. Cel puţin nu cu mine. Dintotdeauna mi s-a părut că şi-a concentrat afecţiunea pentru el în toate astea.

Fiona îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce idee romantică!

— Am nenumărate idei romantice, spuse el sec. Sunt un tip foarte romantic.

Ajunseră într-o zonă deschisă, dominată de o fântână înaltă, făcută din marmură albă, şi totuşi într-un stil simplu, dar elegant. Apa curgea de la un nivel la altul cu o delăsare voioasă, picăturile licărind asemenea diamantelor fine sau a stelelor desprinse de pe cerul nopţii.

— Este minunat, zise ea încet. Cu adevărat minunat. De acolo puteai prea bine să crezi că te desprindeai cu totul de pământ şi intrai într-o grotă direct din paradis. Trebuie să fie enormă.

— Nu chiar. Nu cred să fie cu mult mai mare decât un

salon, dar oferă iluzia mărimii. Poate pentru că este atât de… El aruncă o privire înjur… plină.

— Într-adevăr, murmură ea.

Pe oriunde te uitai era ceva nou şi unic de văzut: hibiscuşi uriaşi în floare, nenumărate soiuri de orhidee şi surprinse în aer parfumul deosebit al iasomiei.

— Domnişoară Fairchild. Fiona.

Ea îşi întoarse atenţia de la ceea ce părea să fie o gardenie, chiar dacă mult mai mare decât altele pe care le văzuse, şi o îndreptă spre el.

— Da?

El se îndreptă din umeri.

— Îţi sunt dator cu nişte scuze.

— Pentru?

— Pentru… El ridică neputincios din umeri. Tot.

Fiona îl studie vreme îndelungată. Impulsul imediat fu să-l ierte – pentru tot – şi să se arunce în braţele lui. Totuşi, nu părea o idee prea bună. Trase adânc aer în piept.

— Ba dimpotrivă, domnule, eu sunt cea care îţi datorează scuze.

Fruntea lui se încruntă.

— Poftim? De ce?

— Te-am pus în poziţia imposibilă de a-ţi asuma… o responsabilitate pe care nu ţi-o doreai nicicum atunci când te-am rugat să te însori cu mine.

— Dar a fost cu totul vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să sar la concluziile la care am sărit şi chiar dacă am crezut că propunerea ta era…

Ea zâmbi încurajator.

— Ei bine, ceva ce nu a fost, n-ar fi trebuit să accept niciodată. Chiar ca parte dintr-o farsă – el clătină din cap – a fost de neiertat din partea mea şi nu sunt convins că purtarea mea de atunci şi până acum a fost cu mult mai bună…

— Înţeleg.

Ea hoinări în jurul fântânii, nesigură ce să spună sau să facă în continuare. Poate că mai bine în clipa aceea era să nu spună absolut nimic. Îşi scoase o mănuşă şi se întinse

să prindă câteva picături de apă pe vârful degetelor.

— Cum adică prin purtarea ta de atunci şi până acum?

— Adică tot ce am făcut, tot ce am spus. Îşi trecu mâna prin păr cu o frustrare evidentă. Este greu de explicat.

— Încearcă.

— Mă sperii, Fiona. El răsuflă lung. Nicio femeie nu m-a mai speriat vreodată şi trebuie să spun că este al naibii de…

— Înfricoşător?

Ea îşi înăbuşi un zâmbet.

— Da, se răsti el, apoi oftă. M-am gândit foarte mult la tine, la mine şi la situaţia asta… într-adevăr, nu prea m-am mai gândit la nimic altceva de ieri, la nimic altceva din momentul în care ne-am întâlnit cu adevărat şi…

— La fel şi eu. Ea îşi scutură apa de pe degete şi se îndreptă de spate. Ai vrea să ştii ce gânduri am avut?

— Nu sunt sigur, spuse el încet.

Ea arcui o sprânceană.

— Continuă!

— Foarte bine. Pentru început, acum înţeleg că ar fi trebuit mai degrabă să-i împărtăşesc mătuşii dilema mea imediat ce am sosit decât să-i spun secretul lui Oliver. Până acum, ea mi-ar fi găsit un soţ acceptabil şi chiar unul cu care aş putea să fiu fericită, cel puţin din câte îmi dau seama după entuziasmul cu care a împins spre mine fiecare bărbat eligibil din seara asta.

— Aşa am observat şi eu, murmură el, cu o notă limpede de enervare în voce.

— Este foarte distractiv să fii curtat, să ştii. Îi zâmbi larg. M-am simţit minunat astă-seară.

— Am observat şi asta.

Nu, mai mult decât o notă de enervare. Chiar gelozie.

Ea rezistă dorinţei de a surâde cu satisfacţie.

— Cu toate astea, este prea târziu să îndrepţi greşeala asta.

— Este?

Expresia de pe chipul lui se lumină.

Ea încuviinţă din cap şi înaintă agale în jurul fântânii ca să studieze o floare minunată de un roşu aprins pe care nu reuşi să o identifice.

— Nu am de gând să-i cer altui domn să se însoare cu mine.

— Nu?

Îi aruncă o privire prudentă.

— La capitolul ăsta, mi-am învăţat lecţia.

El înconjură fântâna şi se apropie de ea.

— Atunci…

— De asemenea, am decis, în măsura în care lucrarea este deja terminată, că ar trebui să ne continuăm planurile legate de o *capitulare satisfăcătoare.* Indiferent de orice s-ar mai putea întâmpla, este păcat să nu terminăm ce am început. Pe lângă asta, nu-mi imaginez că ţi-ai investi banii în ceva care, până la urmă, să nu se dovedească a fi profitabil. Ar fi o prostie să renunţăm la un proiect care ar putea să fie salvarea mea financiară, oricât de trasă de păr ştim amândoi că este, până ce nu apare vreo altă opţiune.

— Ar fi o prostie.

El încuviinţă nerăbdător din cap.

— Totuşi, înţelegi că nu mă aştept ca salvarea asta să vină de la tine. Îl fixă cu o privire hotărâtă. Nu o să-ţi accept banii.

— Sigur că nu, murmură el, apoi se opri. Chiar dacă înseamnă că trebuie să te măriţi cu Cum-îl-cheamă?

— Cu domnul Sinclair. Ea dădu din cap. Da.

— Înţeleg. El o privi atent ceva timp şi ea îşi ţinu respiraţia. Acum pot să-ţi spun la ce concluzii am ajuns de ieri?

— Te rog.

El făcu un pas mai aproape şi îi luă mâna fără mănuşă. Un fior se dezlănţui înăuntrul ei la atingerea lui.

— Fiona. Privirea lui o întâlni pe a ei. Îi ridică mâna la buze. Mi-aş dori să-mi permiţi să te vizitez.

Ea se uită lung la el.

— Să mă vizitezi?

— Da. Formal vorbind. Îi întoarse mâna şi îi sărută

palma. Aşa cum fac bărbaţii aflaţi în poziţia mea.

— În poziţia ta?

Ceva minunat licări în ochii lui albaştri.

— Bărbaţii care sunt interesaţi de ceva mai mult decât de prietenie.

— Oh?

Fiona ridică privirea spre el. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Vreau să fac asta cum se cuvine.

El îi eliberă mâna şi o cuprinse în braţe.

— Lucrul ăsta nu prea se cuvine, murmură ea, dar nu se îndepărtă.

Privirea lui nu o părăsi deloc pe a ei.

— Vreau să fac toate lucrurile pe care se presupune că bărbaţii trebuie să le facă.

— Mi-ai trimis deja flori, rosti ea cu o voce slabă.

— Iar tu nu mi-ai mulţumit încă.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei.

— Mulţumesc, şopti ea pe buzele lui.

Pentru un moment îndelungat, buzele lui pe ale ei fură doar o mângâiere blândă. Apoi el o trase mai aproape şi ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. El îşi apăsă mai tare buzele pe ale ei, şi dorinţa înăbuşită prea multă vreme se dezlănţui între ei.

Gura ei se deschise spre a lui şi limba lui o întâlni pe a ei, cu pasiune şi o lăcomie la care ea răspunse şi cu care îşi potrivi propria lăcomie şi pasiune. Fu cuprinsă de o dorinţă pură şi se agăţă de el, fiindu-i imposibil, nedorindu-şi să-i dea drumul.

El o strânse mai tare în braţe, şi ea se lăsă purtată de senzaţia puternică a pieptului lui strivindu-se de al ei, de bătăile nebuneşti ale inimii ei pe a lui şi detestă straturile nesfârşite de haine care le împiedicau pielea să se simtă. Şi nu îşi dori nimic altceva decât să sfâşie hainele de pe corpul lui şi al ei, chiar acolo, sub stele, având ca martori doar plantele, florile şi parfumul de iasomie din aer.

Era absolut scandalos şi peste măsură de irezistibil.

Vag, la oarecare depărtare, înăbuşit de foşnetul

plantelor şi de sunetul picăturilor de apă, auzi un murmur de voci. O parte din mintea ei care nu era înceţoşată de dorinţă îşi dădu seama că vor fi descoperiţi, ceea ce putea să îl oblige pe Jonathon să se însoare cu ea. Iar o căsătorie forţată nu le va servi nici unuia dintre ei.

Brusc, Jonathon îi dădu drumul şi se îndepărtă. Numaidecât, ea se întoarse spre cea mai apropiată floare şi îşi trase mănuşa peste degetele umede, studiind cu mare atenţie floarea, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată ceva asemănător, ceea ce, de fapt, nu mai văzuse.

— Şi aceasta este *Zygopetalon,* o orhidee care se găseşte în America de Sud, spuse Jonathon în modul cel mai plictisitor, de parcă era un savant şi un învăţat în asemenea lucruri. Era foarte impresionant, chiar dacă ea bănuia că el nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. În regiunile mai reci, cred.

— De fapt, vocea lui Judith răsună în spatele lor, iar Fiona scoase un oftat de uşurare, creşte mai exact la altitudinile cele mai înalte din Peru, Bolivia şi Brazilia. Acest exemplar este din Brazilia. Judith se apropie de Fiona şi studie floarea cu afecţiunea evidentă a unui adevărat colecţionar. Este frumoasă, nu-i aşa? Se aplecă mai aproape şi şopti în urechea Fionei: Nu sunt singură, draga mea, şi n-aş fi venit dacă ştiam că sunteţi aici. Dar nu-ţi fie teamă, o să preîntâmpinăm furtuna şi chiar o să beneficiem de pe urma ei.

Judith îi întâlni privirea şi în ochii ei străluci un licăr evident de maliţiozitate. Se îndepărtă de orhidee, şi Fiona o urmă.

— Domnişoară Fairchild, spuse Judith cu o doză de nonşalanţă, cred că o cunoşti pe *contessa* Orsetti?

— *Signorina* Fairchild!

Matroana italiană cu piept generos zâmbi încântată şi îşi întinse braţele, ca pentru a o înghiţi pe Fiona.

— *Contessa.* Fiona se chinui să-şi lipească pe buze un zâmbet pe măsură, se apropie politicoasă de femeia mai în vârstă şi îi luă mâinile. Ce surpriză minunată!

— Draga, foarte draga mea Fiona. Contesa o trase

mai aproape şi o sărută în aer pe un obraz, apoi pe celălalt. Este grozav să te revăd. Ar fi trebuit să vin în vizită, dar… Scoase un oftat exagerat de dramatic, pieptul ei ridicându-se şi coborând în tandem. Uneori ai atâtea responsabilităţi şi obligaţii.

— Într-adevăr, murmură Fiona şi se sustrase cu grijă de strânsoarea femeii mai în vârstă.

— Arăţi… Contesa o studie.cu un ochi critic… destul de bine, bănuiesc, dată fiind vremea asta îngrozitoare. Ea aruncă o privire spre Judith. Tu cum supravieţuieşti cu vremea asta englezească înfricoşătoare?

— Bună întrebare.

Judith zâmbi politicos.

Contessa se întoarse spre Jonathon şi îşi îngustă suspicioasă privirea.

— Iar dumneata eşti?

— Permite-mi să ţi-l prezint pe marchizul de Helmsley, *contessa,* spuse Judith. Lord Helmsley este un prieten foarte vechi de-al meu.

— Chiar aşa?

Contesa îşi întinse încet mâna spre Jonathon într-o manieră imperioasă.

Jonathon îi luă politicos mâna şi o ridică la buze.

— Este o plăcere să te cunosc, *contessa.*

— Lord Helmsley a fost foarte amabil să-i arate domnişoarei Fairchild orhideele mele până când am reuşit să scap de ceilalţi oaspeţi şi să mă alătur lor, spuse Judith cu voioşie, de parcă cererea ca un domn neînsurat să-i arate ceva unei femei nemăritate, fără a avea prin preajmă o însoţitoare, era cel mai firesc lucru din lume. Domnişoara Fairchild este interesată de orhideele mele, iar lordul Helmsley este un fel de botanist amator.

— Botanist? Contesa îl studie de parcă nu o crezu pe Judith nici măcar o secundă. Nu pari botanist.

— Aparenţele pot să înşele, spuse el delicat.

— Hm. Contesa pufni şi mustăcioara fină de deasupra buzei tremură. Spune-mi, Lord Helmsley, care este preferata ta?

— Orhideea… mea preferată? spuse el încet.

Era dureros de evident, cel puţin pentru Fiona, faptul că, în afară de *Zygopetalon,* Jonathon nu ştia să distingă orhideele între ele.

— Da, da, care îţi place cel mai mult? Contesa îşi flutură nerăbdătoare o mână. Să spunem, dintre cele care sunt aici.

— Este greu să aleg doar una, murmură el.

— Dă-ţi silinţa. Contesa pocni din evantai. Iute, iute, care să fie?

— Dacă sunt obligat să aleg… El făcu o pauză, de parcă se gândea serios. Ar trebui să spun *Columnea schiedeana,* chiar din spatele dumitale. Originară din Mexic.

Fiona privi nedumerită. Cum Dumnezeu reuşise să facă asta?

— Şi una dintre preferatele mele.

Judith schiţă un zâmbet de felicitare spre Jonathon, iar Fiona se simţi cuprinsă de un uşor fior de gelozie. Desigur, era ridicol, Judith o ajuta pe Fiona. Totuşi, Jonathon şi Judith erau prieteni atât de buni.

— *Contessa* a vrut să vadă sera, îi spuse Judith Fionei. Şi, cum trebuia să mă întâlnesc cu voi aici, am adus-o cu mine.

— Şi chiar mai bine… Contesa întinse mâna şi strânse complice una dintre mâinile Fionei. Nu sunt singură. O să fii atât de bucuroasă. Ea se întoarse şi strigă spre cineva din spatele ei. Bernardo!

Fiona gemu în tăcere. Nu Bernardo, contele de Orsetti. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea, când ea şi Jonathon ajungeau în sfârşit la un fel de înţelegere, era acea întâlnire neaşteptată. Pentru o clipă, se gândi la posibilitatea de a scăpa, dar, cum singura ieşire pe care o ştia o făcea să treacă pe lângă contesă şi fiul ei, renunţă la idee. Nici nu credea că mai exista cu adevărat vreun loc în care să se ascundă în seră.

— *Signorina* Fairchild! *Bella, bellissima* Fiona!

Contele Orsetti o împinse practic pe mama lui într-o parte în graba de a ajunge la Fiona, deşi contesa nu păru să

fie deranjată. Se îndreptă spre Fiona, o apucă de mâini şi le ridică spre buze, între timp murmurând un iureş constant de italiană despre cum îi fusese dor de ea, cât de frumoşi erau ochii ei şi cum părul ei arăta precum lumina soarelui incandescent. Fiona era mai mult ca sigură că Jonathon nu vorbea italiana, dar, din nou, ar fi putut să parieze că nu era în stare nici să facă distincţia între o orhidee şi o margaretă.

Îi aruncă o privire în treacăt. Poate că Jonathon nu vorbea limba, dar era limpede după expresia de pe chipul lui că înţelegea foarte bine ce spunea contele. Judith zâmbi cu un aer nevinovat, dar o licărire maliţioasă în ochi. Fiona îşi dădu seama imediat că, într-un fel sau altul, Judith ştiuse exact care va fi reacţia contelui când o va revedea pe Fiona. Şi ştiuse la fel de exact cum va reacţiona Jonathon.

— În engleză, te rog, conte. Fiona îi trimise un zâmbet amabil, dar nu exagerat de afectuos şi îşi smulse cu hotărâre mâinile dintr-ale lui. Din moment ce suntem în Anglia acum.

— Cum vrei.

El zâmbi înţelegător ca şi cum refuzul ei de a împărtăşi intimitatea unei limbi pe care doar ei o vorbeau nu ar fi fost o respingere, ci o legătură între ei. Era o aluzie a aroganţei copleşitoare a omului şi chiar una la fel de enervantă acum pe cât fusese ultima dată când îl văzuse.

— Sunt foarte încântat să te găsesc aici. Nu aşteptam deloc cu nerăbdare şederea mea la Londra, dar când am ajuns şi mama m-a informat că te-a însoţit aici – zâmbetul lui se lărgi cu o încredere care venea din credinţa reală că fiecare femeie din lume aştepta să leşine la picioarele lui sau să îi ajungă în pat –, am simţit că însuşi Dumnezeu mi-a zâmbit din nou.

— Şi totuşi, n-ai făcut niciun efort să o vizitezi, murmură Judith.

— O omisiune din partea mea. Orsetti ridică din umeri. Şi una care este atât de uşor de corectat.

— Într-adevăr. Contesa dădu din cap în semn de încurajare înflăcărată a fiului ei. Bernardo ar trebui să ia

măsuri imediat ca să vină în vizită…

— Iartă-mă, *contessa,* dar – privirea lui Jonathon o întâlni pe a Fionei – i-am promis mătuşii domnişoarei Fairchild că o să fim plecaţi doar câteva minute. Îşi întinse braţul spre ea. Mergem, domnişoară Fairchild?

— Da, desigur, spuse Fiona cu uşurare, şi îl luă de braţ.

Nu avea niciun chef să fie prinsă între conte şi mama lui, după ce amândoi hotărâseră că ar fi o soţie excelentă pentru Bernardo. Mama din cauza legăturilor sociale ale Fionei, fiul pentru că Fiona ar fi arătat frumos la braţul lui. Indiferent cât avea acum nevoie de un soţ, nu avea nici cea mai mică dorinţă să fie acesta.

— Aş fi fericit să o însoţesc pe *signorina* Fairchild la mătuşa ei. Orsetti făcu o plecăciune măreaţă. Ar fi marea mea plăcere.

— Cu toate astea, în clipa de faţă domnişoara Fairchild este responsabilitatea mea, spuse amabil Jonathon.

— Ce ciudaţi sunteţi voi, englezii. Orsetti îl studie curios pe Jonathon. Eu nu m-aş gândi niciodată la o femeie frumoasă ca la o responsabilitate.

Jonathon ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Asta explică foarte multe.

Se purta cel mai politicos şi civilizat, dar sub poleiala unei purtări cuviincioase se simţea cu siguranţă ceva primar. Foarte asemănător cu fiarele din junglă, pregătite să se lupte pentru un partener. Fionei îi plăcuse întotdeauna ca bărbaţii să se lupte pentru ea şi, în alte condiţii, ar fi fost foarte amuzant, dar ar fi preferat să-l ţină pe Jonathon departe de Orsetti. Era genul de bărbat care nu reuşise niciodată să accepte un refuz, indiferent de câte ori îi răspunsese ea negativ şi cât de des îşi exprimase limpede dezinteresul faţă de el.

— Lord Helmsley, te rog să o însoţeşti pe domnişoara Fairchild înapoi în sala de bal, spuse Judith cu delicateţe. În mod evident, contele Orsetti a uitat că a vrut să-i arăt orhideele mele. Aş fi foarte dezamăgită dacă mi-ar răpi

această plăcere.

Judith ridică privirea spre Orsetti cu un aer foarte provocator, care nu avea nimic de-a face cu orhideele.

— Şi eu aş fi, Lady Chester.

Orsetti zâmbi larg spre Judith, distras numaidecât de la curtarea unei femei în faţa intrigii propuse de o alta.

— Da, da. Contesa pufni. Arată-ne florile.

Fiona încuviinţă din cap spre Jonathon şi coborî vocea.

— Poate ar trebui să…

— O idee excelentă.

Jonathon dădu din cap şi o conduse repede pe drumul pe care veniseră.

Nu spuseră niciun cuvânt până ce nu se regăsiră în siguranţă pe coridor, cu uşa de la seră închisă bine în urma lor.

— Ai un admirator în conte, zise încet Jonathon. Este un bărbat foarte chipeş.

— Într-adevăr, este, şi o ştie prea bine. Ea îl privi gânditoare. Deci eşti gelos?

— Nu fi absurdă! N-am fost niciodată gelos. Sprâncenele lui Jonathon se strânseră împreună cu surprindere. Doamne sfinte, cred că sunt gelos!

— Cât de minunat din partea ta! Fiona se uită într-o parte şi în alta pe coridor, apoi, înainte ca el să mai apuce să protesteze, ea se apropie şi îl sărută repede. Nu-mi mai amintesc ultima dată când m-am simţit atât de flatată.

Îl luă de braţ şi o porniră înapoi spre sala de bal. El chicoti.

— Sigur bărbaţii au avut motive să fie geloşi şi înainte, nu?

— Poate. Ea îi întâlni privirea. Dar nu a fost niciodată ceva cu adevărat important, din moment ce nu prea mi-a păsat până acum.

Ajunseră la intrarea în sala de bal şi la paravanul de palmieri şi se opriră.

Privirea lui o surprinse pe a ei, iar ceea ce putea să vadă în ochii ei nu prea mai conta, dat fiind ceea ce vedea ea în ochii lui.

— Şi acum îţi pasă?

— Da, spuse ea pur şi simplu şi ştiu că, în momentul acela, făcuse o promisiune, încă nerostită, dar totuşi valabilă.

Un zâmbet galeş lumină chipul lui şi un sentiment de fericire absolută înflori înăuntrul ei. Ca o floare cum nu se mai văzuse vreodată. El îşi întoarse privirea, se uită prudent pe după palmieri, apoi îşi întinse braţele.

— Îmi acorzi onoarea de a mi te alătura pentru restul dansului, domnişoară Fairchild?

— Aş fi încântată, milord.

Ea îi zâmbi luminos şi păşi în braţele lui.

— Să-mi reaminteşti să-i mulţumesc lui Judith pentru inspiraţia ei de a amplasa copacii ăştia atât de aproape de ringul de dans. A fost o mişcare excepţional de inteligentă din partea ei.

— Şi, pe deasupra, foarte oportună.

— Chiar am de gând să te vizitez mâine, să ştii. Privirea lui se adânci într-a ei. O să fie nevoie să concurez cu alţi domni pentru atenţia ta?

— Poate. Ea zâmbi larg. O să-ţi pice numai bine să fii nevoit să faci asta.

— Mă îndoiesc. Nu-mi place absolut deloc povestea asta cu gelozia, deşi bănuiesc că pot să o suport. Pentru moment. Mâna lui se strânse peste a ei. Totuşi, aş prefera să nu mă întâlnesc cu Orsetti. Nu-mi place omul.

Fiona făcu ochii mari cu nevinovăţie.

— Şi există un motiv pentru asta?

— Pot să mă gândesc la un motiv foarte bun.

Ea râse.

— Dar este cel mai ciudat lucru, Fiona, spuse el, pregătindu-se să revină pe ringul de dans. Ştiu că nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta, dar am sentimentul clar că l-am mai văzut undeva înainte.

— Probabil că doar seamănă oarecum cu altcineva, spuse ea uşor.

— Probabil.

O clipă mai târziu, li se alăturară dansatorilor la fel de

lin, de parcă ai fi zis că nu fuseseră niciodată plecaţi. Încă o dată, în braţele lui, cu muzica învăluindu-i simţurile, era imposibil să se gândească la altceva decât la amintirea buzelor lui pe ale ei şi la promisiunea zilei de mâine.

Capitolul 13

Mai târziu în noaptea aceea sau mai degrabă devreme în dimineaţa următoare, în ora de dinainte de zori, când orice persoană civilizată şi respectabilă s-ar fi dus la culcare şi ar fi adormit de mult şi orice persoană al cărei nivel de civilizaţie, precum şi de respectabilitate nu ar fi îndeplinit standardele înalte stabilite de cei care preferă somnul altei activităţi de o natură mai intensă în paturile lor tocmai ar fi ajuns acasă. Totuşi, alţii s-ar putea prea bine să fie în paturile lor în încercarea de a fi virtuoşi aşteptând să nu fie deloc virtuoşi în viitor...

— La naiba!

Jonathon dădu la o parte aşternuturile, se ridică din pat şi se lovi numaidecât cu genunchiul în ceva nevăzut. Îşi căută orbeşte halatul, îşi lovi degetul de la picior şi se pocni cu cotul într-un alt obiect invizibil.

La naiba cu toate, încăperea aceea suficient de ciudată să navighezi când era complet luminată. Acum, în întunericul nopţii, era o capcană mortală. Fără îndoială, Edwards îl va găsi acolo de dimineaţă, doborât de o anumită curiozitate, un obiect de artă sau vreun *ceva* supradimensionat neidentificat, sculptat frumos de artizani autohtoni care trăiau pe culmile din munţii Himalaya! Îl vedea acum pe Edwards, privind fix corpul neînsufleţit al lui Jonathon, sucit şi mutilat pe podea şi îşi auzea majordomul cum mormăie că întreaga situaţie putea fi evitată dacă stăpânul lui l-ar fi ascultat de la bun început.

Majordomul îl încurajase să ia dormitorul lăsat liber de Sir Nicholas. Camera aceea, la dorinţele lui Nicholas, abia

dacă era mobilată, cel puţin în comparaţie cu orice altă încăpere din casă. Totuşi, lui Jonathon îi plăcea să trăiască în jungla haotică care descria cel mai bine noua lui casă. Mai puţin – se mai izbi cu şoldul în ceva ascuţit – în clipa aceea, când farmecul unei case supraîncărcate scădea substanţial. Se îndreptă împleticindu-se în direcţia vagă a unui dulap, ajutat de lumina difuză a stelelor care se infiltra înăuntru printre draperiile de la fereastră, şi bănui că îşi atinsese scopul când se lovi surprinzător de dureros de ceva mare şi solid, cu mânere proeminente.

— La naiba!

I se tăie răsuflarea şi căută chibriturile şi lampa despre care ştia că erau pe acolo pe undeva. Ceva se prăbuşi pe podea lângă el, iar el ignoră momentul. Degetele lui găsiră chibriturile, aprinse unul, identifică lampa şi, în cele din urmă, avu lumină.

Bun. Era acoperit de vânătăi doar de la traversarea acelei încăperi. Probabil va muri dacă încerca să coboare scările fără să aibă lumină, îşi puse halatul pe care nu reuşise să-l găsească mai devreme, apucă lampa şi se îndreptă spre bibliotecă.

Nu era vorba că nu putea dormi. Într-adevăr, era acasă de câteva ore şi nu avusese probleme cu somnul şi dormise foarte bine până acum. Odihna lui fusese fără îndoială rezultatul faptului că se luase, în sfârşit, la trântă cu sentimentele lui pentru Fiona şi, în plus, că decisese, în cele din urmă, să facă ceva în acel sens.

O porni în jos pe scări şi ignoră faptul că nu făcuse chiar nimic în fond. O, sigur că îşi ceruse scuze, îi spusese că voia să o viziteze oficial şi îi lăsase limpede de înţeles că intenţiile lui aveau un caracter permanent, chiar dacă, de fapt, nu menţionase niciodată căsătoria. Sau iubirea. În privinţa aceea, nu spusese cu adevărat mai nimic, deşi avusese de gând să o facă. Nu-i aşa?

Interveniseră pur şi simplu împrejurările, asta era tot. După ce el şi Fiona reveniseră în sala de bal, nu mai avuseseră nicio ocazie să discute în privat. Mai reuşiseră doar să danseze o dată împreună şi, dată fiind

popularitatea Fionei, până şi dansul acela fusese greu de obţinut. Nu doar că era căutată, dar contesa stătuse cu ochii mici ca mărgelele aţintiţi cu hotărâre pe fiecare mişcare a lui Jonathon. Până şi Lady Norcroft păruse să urmărească îndeaproape activităţile lui Jonathon. Fusese foarte enervant. Nimeni nu avea încredere în el? Sau pur şi simplu nu aveau încredere în el când venea vorba de Fiona? Caz în care prudenţa lor era cu adevărat justificată.

Cu toate acestea, chiar dacă nu avusese ocazia să o mai ia din nou în braţe sau să o sărute cu tandreţea pe care o merita, de fiecare dată când privirile lor se întâlniseră, ceva intens, special şi fermecător se petrecea între ei. Era un sentiment palpabil de aşteptare, de promisiune, iar Jonathon era uimit că toţi cei care îi priveau nu îl observau. Sau poate că tocmai de aceea mătuşa Fionei şi contesa îi urmăriseră cu atenţie. Cu siguranţă Oliver, Warton şi Cavendish comentaseră fiecare în parte, după ce Jonathon se întorsese din seră, faptul că nu mai arăta atât de nefericit ca până atunci. Într-adevăr, păruse foarte jovial.

Jonathon ajunse la baza scării curbate şi coti în direcţia bibliotecii, mişcându-se puţin mai prudent, având în vedere tendinţa dezordinii din casă de a se întinde şi de a-l ataca fără nicio provocare prealabilă. Poate că trebuia să facă ceva în legătură cu locul acela înainte să aducă o soţie în casă.

O soţie? Fiona?

Ciudat, ideea unei soţii… nu… ideea Fionei ca soţie nu-l mai copleşea de frică. Ei bine, nu la fel de multă frică. Evident, mai exista o oarecare reţinere, căci altfel n-ar mai fi şovăit să-şi mărturisească sentimentele, să-şi declare iubirea, să o ceară de soţie şi toate cele. Desigur, fusese cât pe ce să o facă, sau ceva pe aproape, atunci contesa şi fiul ei îi întrerupseseră atât de brusc. *Bernardo.* Jonathon pufni cu dispreţ şi împinse uşa de la bibliotecă. Putea să înţeleagă de *ce* Fiona nu era deloc interesată de el.

Deschise uşa, ţinu lampa sus ca să aibă cât mai multă lumină pentru a evita eventualele accidente şi se îndreptă spre birou.

Totuşi, dacă stătea să se gândească mai bine, Fiona nu îi spusese că nu era deloc interesată de conte. De fapt, nu spusese mai nimic despre el. O, îi comentase aroganţa şi păruse uşurată să plece din preajma lui, dar aceea putea prea bine să fie reticenţa firească a oricărei femei de a avea un nou iubit care dădea nas în nas cu un iubit mai vechi. Nu că ar fi existat dovezi că contele ar fi însemnat vreodată ceva pentru ea, chiar dacă Orsetti era cu siguranţă mult prea afectuos faţă de ea. Iar Jonathon nu era iubitul ei. Încă. Deşi ea îi oferise ocazia, avea douăzeci şi cinci de ani şi era foarte pricepută în arta flirtului, incredibil de dorită şi deloc timidă sau şovăitoare în privinţa a ceea ce îşi dorea…

Afurisenia naibii, avea un trecut comun cu *Bernardo?*

Era întrebarea care îl smulsese din braţele unui somn adânc. Aceea şi sentimentul persistent că îl mai văzuse pe conte pe undeva înainte. Şi avea groaznica bănuială că se putea foarte bine să ştie unde.

Portofoliul ei se afla pe birou. El se aşeză şi îl deschise. Răsfoi repede prin desene, căutându-le pe cele care înfăţişau bărbaţi goi. Găsi desenul pe care îl căuta şi se uită lung. Fu cuprins de un val de şoc. Se ridică de la birou şi aprinse repede fiecare lampă din încăpere până ce biblioteca fu inundată de lumină. Se întoarse pe scaunul lui şi studie desenul vreme îndelungată.

Avea dreptate. Mai văzuse chipul acela. Cât despre corp, îl văzuse şi pe el? Îmbrăcat, desigur, dar totuşi dată fiind înălţimea şi constituţia trupului… înjură în barbă. Companion, într-adevăr.

Şi mai la obiect, companionul cui?

*

Fiona îşi îndreptă umerii, ridică inelul de pe uşa din faţă a lui Jonathon şi îl lăsă să cadă. Era cel mai necuviincios lucru pe care îl făcuse vreodată. Nu mai fusese niciodată acasă la un bărbat neinvitată şi neînsoţită. Dar Jonathon fusese cât pe ce să facă tot felul de promisiuni şi

de declaraţii minunate. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost întrerupţi atât de brusc cu o seară înainte? Şi era mult prea nerăbdătoare ca să mai aştepte până când el venea să o viziteze oficial pentru ca discuţia aceea să continue. De altfel, avea un scop legitim în afară de acela de a-şi dori pur şi simplu să-l vadă pe Jonathon acolo în dimineaţa aceea.

Mută sub braţ exemplarul din *o capitulare satisfăcătoare* ambalat într-o hârtie maronie şi bătu cu nerăbdare din picior. Legitim sau nu, cei mai mulţi oameni i-ar fi văzut vizita doar ca pe ceva mai mult decât scandalos – tocmai motivul pentru care se afla acolo la o oră atât de matinală din zi.

Seara se terminase târziu pentru toată lumea. Surorile ei încă nu se duseseră la culcare când ea, Oliver şi mătuşa Edwina se întorseseră acasă, iar Fiona era încrezătoare că toţi cei din casă, cu excepţia servitorilor, dormeau încă. Cu puţin noroc, absenţa ei nu se va observa ore întregi. Faptul că reuşise să se strecoare neobservată pe uşă, apoi să găsească o trăsură de închiriat era o minune în sine. Dar se putea ca aşteptarea ca uşa să se deschidă să fie partea cea mai periculoasă a întregii aventuri.

Ridică mâna să bată din nou şi uşa se deschise brusc. Un domn mai în vârstă, cu o expresie imposibil de citit pe chip, evident un majordom, o privi cu răceală.

Ea îi aruncă un zâmbet amabil.

— Bună dimineaţa. Aş dori să-l văd pe Lord Helmsley, te rog.

— Cine să-i spun că a venit în vizită, domnişoară? întrebă majordomul fără vreo şovăială, de parcă nu era ceva neobişnuit ca tinerele să-şi facă apariţia neanunţate la uşa lui Jonathon la primele ore ale dimineţii.

„Să-şi facă apariţia sau să plece?”

Ea alungă iute gândul acela.

— Domnişoara Fairchild.

— Desigur, domnişoară.

O sclipire de curiozitate îi licări în ochi, dar era prea bine instruit să arate mai mult de atât. El o conduse în hol,

apoi îi luă pelerina şi boneta.

— Am să anunţ sosirea dumneavoastră Excelenţei Sale.

Dădu din cap şi dispăru în umbrele din colţul îndepărtat al unei scări curbate.

Ea trase adânc aer în piept. Măcar părea că Jonathon era deja treaz, iar majordomul nu trebuia să-l trezească dintr-un somn adânc. Din patul lui. Se gândi la ideea de a-l trezi din somn sau din patul lui şi chiar părea un mare păcat că nu putea să o facă chiar ea. Încă.

— Vă rog să mă urmaţi, domnişoară. Majordomul reapăru de nicăieri, şi ea tresări. Simţi cum faţa i se aprinde, chiar dacă bărbatul nu avea de unde să ştie la ce se gândise ea. Excelenţa Sa este în bibliotecă.

— Unde altundeva? murmură ea şi o luă agale în urma slujitorului, spre o uşă aflată la vreo câţiva metri de hol.

Majordomul deschise uşa şi se dădu într-o parte ca să o lase să treacă. Fiona intră şi se întrebă dacă fusese îndrumată spre camera corectă. Dacă poate domnul mai în vârstă făcuse o confuzie. Încăperea nu semăna nicidecum cu o bibliotecă.

— Intră, răsună vocea lui Jonathon de undeva din adâncul labirintului de diverse obiecte de mobilier înalte şi alte lucruri ornamentate şi sculptate în fel şi chip.

— Doamne sfinte, Jonathon, ce Dumnezeu este ăsta?

Uşa se închise în spatele ei, şi ea sări uşor într-o parte. Nu că avea de ce să se teamă. Totuşi, cine ştia ce se ascundea în adâncurile nevăzute ale camerei?

— Este biblioteca mea.

Indignarea răsuna în vocea lui Jonathon.

— Nu fi absurd! Fiona făcu prudentă un pas în faţă. Chiar deasupra capului ei erau nişte suliţe încrucişate ţinute de statui nubiene enorme. Erau lucruri de genul pe care le puteai vedea într-un palat antic. Serios, ce este?

— Este biblioteca mea, spuse el din nou.

— Nu arată ca o bibliotecă.

Capul lui apăru din spatele unui stâlp, o coloană sau

ceva de genul ăsta, cu alte câteva capete sculptate pe el. În funcţie de lumină, probabil că un cap de om ar fi nimerit direct în sculpturi.

— Există cărţi.

Ea pufni cu neîncredere.

— Unde?

— Pe rafturi.

— Şi rafturile unde sunt?

El oftă enervat.

— De-a lungul peretelui.

— Da, desigur. Trebuie să existe pereţi... pe undeva, spuse ea în şoaptă şi înaintă atent de-a lungul a ceea ce putea fi o alee într-o grădină.

Aici era pur şi simplu un spaţiu gol în mijlocul dezordinii, suficient de larg încât să mergi, fără ca fustele ei să se agaţe de o parte şi de alta.

Locul era însă fascinant, chiar dacă era mult prea copleşitor de asimilat totul dintr-odată. Fiona bănuia că, dacă încerca, putea prea bine să-i bubuie capul. Ar fi avut nevoie de ani întregi doar ca să vadă tot ce se afla doar în camera aceea. Nu prea acordase vreo atenţie în hol, dar acum se întreba dacă şi restul casei era la fel.

— Arată ca un muzeu, murmură ea, văzând o fiară ciudată împăiată pe care nu reuşi să o identifice. Fără etichete sau afişe, genul ăla de loc. Deşi sigur ai putea să foloseşti etichete, afişe sau...

Jonathon apăru cu totul în peisaj, şi Fiona îl privi lung.

— Nu eşti îmbrăcat!

— Ba dimpotrivă, draga mea, sunt îmbrăcat. Am pantaloni de mătase, o cămaşă şi un halat. Pur şi simplu, nu sunt suficient de atent îmbrăcat ca să primesc vizitatori, căci nu mă aşteptam la companie. Ridică o sprânceană. Este foarte devreme pentru o vizită, nu-i aşa?

— Da, dar m-am gândit că este mai bine să vin la ora asta din zi, când este mai puţin probabil ca vizita mea să fie observată şi comentată. Ea îl studie mult timp. La drept vorbind, mă surprinde să te găsesc treaz atât de devreme. Abia dacă este trecut de prima oră a dimineţii.

— Nu puteam dormi.

Se uită urât la Fiona de parcă ea ar fi fost de vină. Ceva sigur nu era în regulă. Ea îi întinse cartea.

— M-am gândit că, din moment ce continuăm cu cartea, o să ai nevoie de asta.

— A, da, *O capitulare satisfăcătoare.* Îi smulse practic volumul din mâini şi îl aruncă pe birou, singurul spaţiu relativ liber din încăpere. Mai este ceva?

— Da. Desigur, mai era ceva.

Mai erau nenumărate lucruri, dar în clipa aceea cel mai important era ce se întâmplase de azi-noapte.

Enervarea se dezlănţui înăuntrul ei. Nu făcuse nimic care să atragă o asemenea purtare, poate cu excepţia unei vizite nepotrivite la o oră matinală a dimineţii. Şi se gândise că lui îi va plăcea oarecum sosirea ei neaşteptată.

— Aş vrea să discut… Privirea ei se opri pe cartea ambalată în hârtie, aflată deasupra portofoliului ei. Despre litografii.

— Ce e cu litografiile? se răsti el.

— Îmi făceam griji pentru calitatea lor. Tonul ei se potrivi cu al lui. Dată fiind viteza cu care au fost realizate.

El făcu un gest din mână la auzul comentariului ei.

— Calitatea lor este excelentă. Abia dacă poţi să faci diferenţa între originale şi exemplarele copiate.

— Nu fi ridicol! pufni ea. Există o diferenţă imensă între desenele mele şi copiile tale.

— Chiar crezi asta? El o privi. Poate că ar trebui să le comparăm direct?

— O idee excelentă, spuse ea tăios.

Fiona ocoli biroul, atingându-l uşor în trecere. Ce păcat că se aflau acolo împreună, singuri, unul dintre ei abia îmbrăcat, iar celălalt încercând să reziste ispitei pe care o reprezenta absenţa hainelor, iar tot ce puteau să facă era să se ciondănească. Sigur nu era vina ei, nu venise acolo să se certe cu el. Habar nu avea ce se întâmpla cu el, dar nu intenţiona să-i permită să se poarte grosolan doar pentru că era într-o dispoziţie proastă pentru vreun motiv inexplicabil.

Ea despachetă cartea, o deschise, apoi scoase desenele din portofoliu. Ajunse la prima litografie, găsi desenul corespunzător şi le aşează una lângă alta.

— Iată! Acum îţi dai seama despre ce vorbesc?

— Nu. El ridică din umeri. Nu văd nicio diferenţă vizibilă.

Într-adevăr, diferenţele erau nişte simple subtilităţi, mai curând de atribuit calităţii hârtiei diferite decât altui lucru. Litografii făcuseră o treabă foarte bună, mai ales dacă te gândeai la viteza cu care lucraseră. Fiona crezuse acest lucru încă de când văzuse exemplarul de probă. Totuşi, fusese nevoită să spună ceva când el o întrebase dacă mai era ceva.

— Atunci poate că ar trebui să te uiţi la astea. Mai alese o litografie şi desenul corespunzător. Din nou, nu exista nicio diferenţă reală, dar nu îşi dorea ca el să îi ceară sau să o roage să plece înainte să descopere ce anume îl supărase. Deci?

— Din nou, nu văd absolut nicio problemă. El o privi pentru o clipă. Cu toate astea, ar trebui să analizăm restul litografiilor şi să le comparăm cu originalele. Răsfoi prin carte până la unul dintre nudurile ei de bărbaţi, apoi găsi originalul şi i le aşează în faţă. Vezi vreo problemă?

Ea se uită la cele două o clipă, apoi oftă.

— Nu chiar.

— Uită-te din nou, rosti el printre dinţii încleştaţi.

Ea îşi arcui sprâncenele şi se uită la el. Privirea lui era intensă şi mai mult decât supărată. De ce Dumnezeu era supărat?

— Foarte bine.

Ea pufni şi îşi întoarse atenţia spre imaginile din faţa ei.

Chiar nu vedea diferenţe semnificative. Liniile corpurilor erau comparabile, variaţiile de intensitate ale umbrelor şi ale nuanţelor erau asemănătoare, expresiile chipurilor erau aproape exacte…

Ea încremeni şi se uită lung la desenele pe care le avea în faţă. Cum de putuse să uite de asta?

— Deci?

Vocea lui răsună încordat. Fiona se chinui să păstreze o notă nonşalantă în glas.

— Nu văd absolut nicio diferenţă.

— Nici eu. Maxilarul lui se încleştă. Ceea ce văd este o asemănare evidentă cu cineva pe care l-am întâlnit recent.

— Serios? Ea făcu ochii mari cu un aer nevinovat. În cele mai multe situaţii, Fiona credea cu adevărat că sinceritatea era cea mai bună opţiune. Totuşi, aceea nu era una dintre acele situaţii. Eu nu.

— Niciuna?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Nici măcar una?

— Nici cea mai mică.

— Hai, Fiona! Ochii lui Jonathon se îngustară. Domnul ăsta nu-ţi aminteşte de cineva care îţi este cunoscut?

— Nu din câte îmi amintesc, spuse ea cu voioşie.

— Nu prezintă nicio asemănare cu… contele Orsetti?

— Oh, în treacăt, bănuiesc că există o vagă asemănare. Ea aruncă o privire spre desene. Numai prin faptul că amândoi sunt italieni. Bruneţi. Foarte chipeşi…

— Arată exact ca Orsetti. El lovi cu mâna pe desen. Acesta este Orsetti! L-ai desenat pe Orsetti! Gol!

— Nu fi absurd! pufni ea. Cu siguranţă că nu l-am desenat.

— Este sau nu Orsetti?

— Nu.

Nu era chiar o minciună. El o privi neîncrezător.

— Ăsta de pe hârtie nu este corpul gol al lui Orsetti?

— În niciun caz, spuse ea cu aroganţă.

— Sigur seamănă cu el.

— Deci l-ai văzut pe Orsetti fără haine? întrebă ea mult prea amabil.

— Sigur că nu l-am văzut fără haine! El lovi uşor cu degetul în desene. Dar i-aş recunoaşte faţa oriunde.

— Oh, *faţa.* Vorbeşti despre faţă. Ea ridică nonşalant din umăr. Ei bine, asta este o cu totul altă problemă.

Fruntea lui se încruntă în confuzie.

— Cum adică o cu totul altă problemă?

— Faţa este o problemă complet separată de corp.

— Fiona!

— Foarte bine, atunci, recunosc. Ea îşi dădu ochii peste cap. Este chipul lui Orsetti…

— Aha!

— Dar nu este corpul lui.

— Ce?

— Din când în când – îşi alese cuvintele cu atenţie – devenea foarte plictisitor să desenăm acelaşi model la nesfârşit. Unii dintre noi ne amuzam atunci prin… Făcu o pauză. Nu suna deloc bine. Folosirea unui cap diferit decât cel al modelului.

Jonathon trase şocat aer în piept.

— Puneaţi faţa unui bărbat pe corpul altuia?

— Era o… Ea se gândi o clipă. O farsă. O farsă amuzantă.

— O farsă? Ochii lui Jonathon se făcură mari. Puneaţi deliberat capul unui bărbat pe corpul altuia şi îi spuneaţi farsă?

Ea se uită lung la el. Reacţia lui era atât neaşteptată, cât şi mult prea exagerată în situaţia dată. De altfel, cu siguranţă el, dintre toţi oamenii, înţelegea o farsă, nu?

— Da, o farsă şi, cum… – ea căută cuvântul potrivit – … *proprietarul* capului nu avea să ştie niciodată de folosirea lui şi, aş putea să adaug, nici modelele nu vedeau vreodată lucrarea terminată, era, pe deasupra, o farsă inofensivă.

— Nu cred că este deloc inofensivă.

Indignarea îi răsună în glas. Ai fi zis că era capul lui cel care fusese înlocuit cu altul. Ea se încruntă.

— De ce?

— Pentru că…

— Pentru că? întrebă ea.

— Pentru că, dacă nu ştii că este o farsă, ai putea să fii tentat să crezi că…

— Să crezi că… ce?

Vocea ei se înăspri.

— Că tu… El îşi flutură mâna spre desen… şi el…

Fiona îngustă ochii.

— Că eu şi el ce?

— Bine.

Vocea lui Jonathon şovăi şi, pentru prima dată de la sosirea ei, nu mai păru sigur pe el.

— Că l-am văzut pe Orsetti gol? zise ea încet. Că poate Orsetti m-a văzut dezbrăcată? Asta ai crezut?

El şovăi. Avea aerul unui bărbat care tocmai călcase în ceva neplăcut pe stradă şi habar nu avea cum să se cureţe pe pantofi.

— Nu.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Ba da! Te-ai gândit că eu şi, chiar mai rău, Orsetti? *Orsetti?*

— Sigur îţi dai seama cum de-am putut să fac o asemenea presupunere, rosti el cu un glas slab.

— Sigur nu pot! Orsetti este un măgar îngâmfat. Cum de n-ai reuşit să observi asta? Crezi sincer că Orsetti este genul de bărbat de care m-aş simţi atrasă? Genul de bărbat pe care mi-aş dori să-l desenez – ea aproape îşi scuipă cuvintele – nud?

— Poate că nu, dar…

— Sau să fac altceva cu nudul lui?

— Nu, nu, desigur că nu, spuse el repede, dar era evident că aşa crezuse.

Ea fu cuprinsă de furie.

— Se pare, milord, că ai sărit la o altă concluzie neinspirată. Este un obicei de-al tău?

— Numai cu tine, mormăi el.

— Chiar crezi sincer că sunt genul de femeie care şi-ar risipi virtutea…

Jonathon tresări la auzul cuvântului.

— Pe un idiot ca Orsetti? Ea îl lovi în umăr. Crezi că nu am minte? Că nu am inteligenţă? Că nu am gust?

Jonathon făcu un pas înapoi.

— Se ştie că femeile îşi pierd inima în faţa idioţilor…

— Sigur că pot înţelege asta! „Din moment ce mă uit

la un idiot chiar în timp ce vorbesc!” Cu toate astea, nu este vorba despre pierderea inimii mele, nu-i aşa?

Ea îl lovi din nou. El făcu din nou un pas înapoi.

— Sigur îţi dai seama cum de m-am putut gândi…

— Sigur nu pot.

Îl mai lovi o dată.

— Au! Îşi frecă umărul. Doare puţin, să ştii.

— Bun!

Îşi sublinie cuvântul cu altă lovitură.

— Încetează!

Îl împinse din nou.

— Nu.

— Ascultă aici, Fiona! El o apucă de mână. Ai tot dreptul să fii supărată. Totuşi, nu mă poţi acuza cu totul pentru asta.

— Ba sigur că pot.

Ea încercă să-şi tragă mâna înapoi, dar el o strânse mai tare.

— Se putea să adun doi plus doi şi să-mi iasă cinci, dar acţiunile, precum şi cuvintele tale, atunci când sunt interpretate incorect, cum recunosc, fără doar şi poate, că am făcut eu – îi întâlni hotărât privirea – ar putea să facă pe cineva să creadă că ai fost mult mai liberă în atenţiile acordate decât în realitate.

Fiona icni.

— Eu niciodată…

El o trase mai aproape.

— Mi-ai spus sau nu o dată că voiai să răspunzi la sărutul meu atunci când te-am sărutat?

— Se poate să fi spus ceva de genul, dar asta abia dacă înseamnă…

— Şi mi-ai spus sau nu că nu-ţi mai pasă de virtute? Se uită lung la ea, expresia din ochii lui provocând-o să-i respingă acuza. Şi că-ţi doreşti să mă ai în adevăratul sens al expresiei?

Ea pufni.

— N-am spus niciodată în adevăratul sens al expresiei.

— Se subînţelegea. O privi direct în ochi, cu chipul lui la doar câţiva centimetri de al ei, cea mai uşoară idee a unui zâmbet arogant arcuindu-i colţurile gurii. Şi mi-ai cerut sau nu să mă însor cu tine când abia dacă ne cunoşteam?

Ea se uită lung la el.

— Eram disperată.

— Eşti disperată acum?

— Nu, i-o întoarse ea. Da. Nu ştiu. Nu s-a schimbat nimic. Eu…

— Totul s-a schimbat.

Vocea lui era scăzută şi brusc gravă.

De îndată, deveni conştientă de corpul ei apăsat pe al lui. De mâna ei lipită pe pieptul lui. De o senzaţie concretă de inevitabil care plutea în aer. Ea îşi ţinu respiraţia.

— Da?

— S-a schimbat pentru mine. Îşi coborî buzele peste ale ei. Pentru tine s-a schimbat?

— Nu.

Jonathon încremeni.

— Încă vreau să te sărut. Ea înghiţi în sec. Încă… te vreau.

El îi eliberă mâna şi o cuprinse în braţe, trăgând-o mai tare aproape de el.

— Bun.

— Îţi dai seama că n-o să mai fie cale de întoarcere? murmurară buzele ei lângă ale lui.

— Da.

El îşi desprinse buzele de ale ei şi îi sărută linia maxilarului.

Încântarea o traversă din cap până în picioare şi îşi lăsă capul pe spate. Buzele lui alunecară pe bărbia ei şi pe gât. Ea icni.

— Înţelegi şi că niciodată… nu am…

— Da. Murmură cuvintele pe gâtul ei. Mă predau, domnişoară Fairchild.

Mâinile ei se lipiră pe pieptul lui şi căldura corpului lui trecu prin mătasea halatului şi a cămăşii. Direct în sufletul ei.

Mâinile lui o mângâiară pe spate, şi ea îşi întoarse faţa spre a lui. Buzele lui le întâlniră pe ale ei ferm şi sigur. Fără ezitare. Fără dubii. Fără întrebări. Cu un aer de predestinare. Un sentiment copleşitor de certitudine şi o nevoie irezistibilă o luară cu asalt. Şi se predă.

Fiona se trase înapoi şi îi întâlni privirea.

— Mi-am dorit dintotdeauna să fiu doamna care te însoţea la o întâlnire clandestină în bibliotecă.

El zâmbi.

— Abia dacă merită numele de bibliotecă.

— Şi totuşi, sunt cărţi.

Îl cuprinse în braţe şi îşi apăsă buzele pe ale lui cu o înflăcărare care îl luă prin surprindere şi îl destabiliză.

Făcu împleticit un pas înapoi. Ea se strădui să-şi menţină echilibrul. El îşi prinse piciorul în ceva nevăzut, ea se agăţă de el şi amândoi căzură pe spate. Şi s-ar fi rostogolit pe podea dacă ar mai fi fost loc pentru aşa ceva. De fapt, Jonathon ateriză în fund pe ceva *ce* Fiona nu reuşi să vadă, iar ea se prăbuşi mai mult sau mai puţin într-un morman de fuste şi jupoane deasupra lui.

El ridică spre ea o privire ironică.

— Mă tem, Fiona, că biblioteca asta n-o să ducă la nimic romantic. Se mişcă şi făcu o grimasă. Cel puţin nu fără nişte dureri mari.

— Nu-mi pasă.

Ea se aplecă în faţă, îi cuprinse faţa între mâini şi îl sărută, încet, intenţionat şi senzual. Îşi dorea asta, îl voia pe el, mai mult decât ar fi crezut vreodată că este posibil şi nu avea de gând să lase ca un muzeu să se interpună între ei.

— Deşi nu mi-ar plăcea să suferi.

El îşi trase capul înapoi şi o privi de parcă era surprins de natura seducătoare a sărutului ei sau de propria reacţie.

— Cum nici mie nu mi-ar plăcea, murmură el, apoi o împinse în picioare şi se ridică. Mi-a cam ajuns, Fiona Fairchild. Ne-am îndreptat spre asta din clipa în care ne-am întâlnit. O trase spre el şi o sărută apăsat, apoi o îndepărtă din nou. Te-am dorit de când te-am văzut prima dată în biblioteca de la Effington House şi n-am să mai permit ca

nimic să ne despartă acum.

O prinse de mână şi începu să-şi croiască drum spre uşă.

— Jonathon! icni ea cu o uimire prefăcută. Unde mă duci?

— În patul meu. El evită o armură. Deja a trecut timpul pentru asta.

— Chiar aşa, murmură ea, şi fustele i se prinseră într-o sculptură înaltă, care avea un aer tribal şi deloc prietenos. Dacă slujitorii o să ne vadă, o să înceapă să vorbească.

El se opri şi încercă să îi descurce fustele.

— Dacă vorbesc, o să-i dau afară.

— Ce se întâmplă dacă eu decid că nu vreau să te însoţesc în patul tău? spuse ea şi trase nerăbdătoare de fusta prinsă.

— N-o să faci asta. Se încruntă şi trase de material. Fustele se eliberară brusc cu un sunet care nu prevesti nimic bun. Se uită lung la ea. O să o faci?

Ei i se tăie răsuflarea.

— În niciun caz.

— Se pare că vărul tău a avut dreptate. Zâmbi maliţios şi se îndreptă din nou spre uşă, trăgând-o după el. Eşti perfectă pentru mine.

Ea râse şi se minună că nu era deloc şovăitoare la ideea de a-l urma în patul lui sau în altă parte. Desigur, dat fiind ceea ce îi spusese el cu o noapte înainte şi, chiar mai important, ceea ce nu îi spusese, era foarte sigură că intenţiona să se însoare cu ea. Dar pur şi simplu nu mai conta. Se minună şi de acel lucru. Toate femeile care ajunseseră la o anumită vârstă fără să se mărite decideau să arunce prudenţa pe geam şi să sară în patul bărbatului pe care îl iubeau? Indiferent ce se întâmpla după, indiferent cu cine se mărita, asta era ceea ce îşi dorea acum. Şi dacă urma să nu mai primească niciun alt lucru pe care şi-l dorea tot restul vieţii, măcar va avea acest moment, îl va fi avut pe el. Va fi avut dragostea.

Jonathon ajunse la uşă, aruncă o privire prudentă în

stânga şi în dreapta, apoi se întoarse spre ea.

— O să fugim spre scări. Eşti gata?

Întrebarea pluti în aer între ei mai plină de sens decât avusese el de gând. Ea dădu din cap hotărâtă.

— Sunt.

O strânse de mână şi împreună se strecurară pe uşă. Îl urmă pe porţiunea scurtă care îi despărţea de scară, apoi urcară scările şi traversară un alt coridor scurt. El se mişcă discret, de parcă era un hoţ, nu proprietarul casei. Totuşi, o făcu să se simtă încântător de necuviincioasă şi nu pur şi simplu neliniştită, deşi cu fiecare pas care o aducea mai aproape de patul lui ea chiar observă anumiţi fiori de nerăbdare.

Jonathon deschise brusc o uşă, intră, o trase după el şi, cu o mişcare rapidă, închise uşa în urma ei, o apăsă cu spatele de uşă şi o sărută. Lung şi apăsat, până ce uşa deveni singurul lucru care o mai ţinea în picioare. Până ce oasele i se topiră sub efectul înflăcărării şi al dorinţei. Până ce nu îşi mai dori decât... mai mult.

Cu abilitate, el o întoarse şi îi desfăcu repede copcile de la corsaj, apoi îi trase rochia peste umeri, până la mijloc. Buzele lui îi mângâiară gâtul, iar ea gemu încet. El îi descheie juponul pe care îl purta şi îl împinse, alături de rochie, peste şolduri, până ce amândouă aterizară la picioarele ei. Fiona se îmbrăcase în grabă, fără ajutorul unei slujnice, iar corsetul nu era la fel de bine strâns pe cât ar fi fost altfel şi îşi dădu seama, în timp ce aerul rece al dimineţii se întâlni cu focul buzelor lui pe umerii ei şi cu căldura mâinilor lui pe mijlocul ei, că ea se aşteptase pe deplin să ajungă în punctul acela. Chiar îşi dorise. Plănuise.

Se răsuci ca să se întoarcă cu faţa spre el şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Buzele lui le revendicară pe ale ei şi degetele trecură peste partea din faţă a corsetului până ce ajunseră să se joace peste sânii ţintuiţi de material. Ea icni la atingerea lui, de nerăbdare şi de nevoie. Îi dădu mâinile la o parte şi desfăcu cheotorile din faţă ale corsetului, care ateriză numaidecât pe podea. El trase de panglica cămăşuţei şi o descheie până la talie, iar

mâinile lui îi cuprinseră sânii goi.

Fiona îşi sprijini capul de uşă şi se arcui în sus pentru a-i întâlni atingerea. El îşi desprinse buzele de ale ei şi se aplecă să-i ia un sân în gură. Ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi se lăsă învăluită de senzaţia gurii lui pe carnea ei. Se lăsă copleşită. Şi încercă să respire. El îşi întoarse atenţia spre celălalt sân şi ea îşi îngropă degetele în carnea lui. Şi îşi dori din nou… mai mult.

Fără niciun avertisment, el se îndepărtă şi, înainte ca ea să se mai poată împotrivi, a luă în braţe, împinse la o parte rochia, se întoarse şi făcu un pas în faţă. Şi se împiedică imediat în ceva.

— La naiba!

— Poftim?

Simţurile îi erau confuze şi ea clătină din cap.

— Camera asta afurisită este mai groaznică decât biblioteca, mormăi el şi încercă să-şi croiască drum prin încăpere cu ea în braţe.

— Doamne sfinte, este, nu-i aşa? murmură ea, uitându-se la un dormitor la fel de încărcat ca biblioteca, cu la fel de multe curiozităţi şi piese de mobilier ciudat şi exotic. Chiar dacă cuvântul erotic era probabil mai potrivit. Fascinant!

— O, nu! Nu o să fii distrată de… colecţia asta. Hotărârea îi răsună în glas. Cu toate că, la drept vorbind – zâmbi spre ea cu un aer necuviincios – trebuie să recunosc meritele unui cadru potrivit al scenei.

O puse pe picioare în faţa a ceea ce era probabil cel mai deosebit pat pe care îl văzuse ea vreodată.

Era enorm, în stil chinezesc şi semăna mai mult cu o cameră mică decât cu un simplu pat. Avea baldachin şi panouri sculptate cu ajur pe trei laturi, în care erau înfăţişaţi dragoni şi tot felul de creaturi orientale. Era învăluit într-un aer de misticism hedonist, de parcă ar fi fost un loc în care fecioarele erau dezvirginate ca jertfe aduse unui zeu nesătul şi unde ele veneau cu nerăbdare, cu un zâmbet pe chip şi o nevoie aprigă în trup.

— Doamne sfinte, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Este impresionant, nu-i aşa?

Era lăcuit şi lumina strălucea pe sculpturi de parcă era vie. Şi era… roşu.

— Este îngrozitor, spuse ea în şoaptă. Şi decadent. Şi…

El îşi arcui o sprânceană.

— Şi?

— Şi urlă din toţi rărunchii că scopul lui principal nu este somnul.

— Da, ei bine, bănuiesc… Jonathon părea să nu se simtă deloc în largul lui. Nu l-am cumpărat, să ştii, a venit odată cu casa, iar eu…

— Jonathon. Fiona se întoarse spre el şi trase de nodul de la cordonul halatului lui. Poate că nu ţi-ai dat încă seama, dar, în timp ce stau aici, îmbrăcată doar în cămăşuţă, ciorapi şi pantofi, nici scopul meu principal nu este să dorm. Ea desfăcu nodul, şi el îşi scoase halatul, în clipa asta nu mă preocupă nimic altceva decât să mă asigur că eşti la fel de sumar îmbrăcat ca mine.

— Nici n-ai idee cât mă bucur să aud asta.

El îşi scoase cămaşa peste cap, o aruncă deoparte, apoi o cuprinse din nou în braţe ca să o sărute cu patimă. Sânii ei se apăsară pe pieptul lui gol, iar mădularul de sub mătasea pantalonilor lui era tare pe corpul ei.

— Am o idee, murmură ea.

El râse, o ridică şi o aşeză pe toată lungimea patului, dar chiar şi atunci când ea îşi întinse mâinile deasupra capului, nu reuşi să atingă tăblia din celălalt capăt. Simpla dimensiune vorbea despre o zbenguială de o natură carnală. Îl privi cum îi scoate pantofii, apoi cum îi trage încet ciorapii până ce nu mai rămase decât în cămăşuţă subţire. El dădu să se descheie la pantaloni, iar ea se sprijini pe coate şi îl urmări.

El şovăi, îi surprinse privirea şi schiţă o grimasă.

— Acum ştiu cum s-au simţit modelele tale.

— Ei bine, eu n-am văzut niciodată…

Faţa îi fu cuprinsă de o îmbujorare fierbinte.

— Este oarecum intimidant, să ştii.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fie aşa.

— Ai mai văzut bărbaţi dezbrăcaţi până acum. Destul de in detaliu, aş adăuga, având în vedere detaliile din desenele tale.

— Da, dar bărbaţii nu m-au mai văzut niciodată dezbrăcată pe mine. În plus, aceea a fost cu totul altceva şi absolut impersonal. Asta – flutură o mână spre umflătura din pantalonii lui – este ceva mai mult decât personal.

— Într-adevăr, este, murmură Jonathon, trase adânc aer în piept şi îşi scoase pantalonii.

Fiona îl privi lung. Mai văzuse înainte bărbaţi complet expuşi în numele artei, dar după impactul iniţial nu devenise mai important decât atunci când i se arăta o portocală sau o... o banană pe care trebuia să o deseneze. Cu siguranţă nu văzuse niciodată părţile intime ale unui domn... pregătite, erecte şi incredibil de mari. Era în acelaşi timp înfricoşător şi fascinant.

Ea se ridică în genunchi, îşi trase cămăşuţa peste cap şi o lăsă să cadă într-o parte. Jonathon se apropie de marginea patului, îi ridică bărbia cu două degete şi îşi trecu buzele peste ale ei până ce gura ei se deschise sub a lui. Limba lui o întâlni pe a ei, o gustă, o bău până când ea tânji după atingerea lui, şi totuşi el nu veni mai aproape. Putea să simtă căldura corpului lui dezgolit, la doar câţiva centimetri de ea, şi îşi dori să-şi apese pielea pe a lui şi ştiu că şi el îşi dorea acelaşi lucru. Şi, cu fiecare clipă în care nu îl atingea, cu fiecare secundă în care el nu o atingea, dorinţa se învolbura şi creştea înăuntrul ei.

În cele din urmă, ea îşi lipi mâinile pe pieptul lui, pe părul aspru care se desena pe pielea lui şi coborî peste abdomen. Muşchii lui se încordară sub atingerea ei. Îşi trecu degetele peste dealurile şi văile pieptului lui, explorând cu o atingere personală ceea ce desenase impersonal. Mâinile ei plutiră mai jos, peste întinderea plată a abdomenului lui, şi ea îl simţi cum îşi ţine respiraţia, de parcă aştepta. O aştepta pe ea. Îşi trecu mâna peste membrul lui, care tresări sub degetele ei. Era mult mai tare decât se aşteptase şi mai fin ca mătasea la atingere. Îşi

înfăşură degetele în jurul lui şi el gemu, apoi o cuprinse în braţe şi, împreună, se rostogoliră în pat.

Dintr-odată, pasiunea explodă între ei. Cu braţele împletite, cu picioarele încurcate, gurile le erau peste tot în acelaşi timp. Ea voia, nu, avea nevoie să îl atingă, să îl guste, să simtă căldura cărnii sale apăsată pe a ei. Şi avea nevoie ca el să o atingă. Să o guste. Să o facă a lui.

El îşi plimbă mâna peste piciorul ei, de-a lungul interiorului coapsei, până la punctul de întâlnire al picioarelor lor şi mai departe. Îi simţi degetele pe ea, îşi simţi propria umezeală alunecoasă şi o plăcere diferită de tot ceea ce mai cunoscuse înainte. El o mângâie încet, uşor, în timp ce buzele lui cutreierară peste umerii, gâtul, sânii ei. Trupul lui se mişcă peste al ei, şi propriul ei trup se arcui pentru a-l întâlni. Se pierdu în senzaţiile splendide care îi traversară corpul, care îi învăluiră sufletul. Şi îşi dori mai mult.

Degetele lui se mişcară tot mai alert, până ce mintea ei, viaţa ei se restrânseră pentru a nu mai include nimic altceva decât plăcerea extraordinară a atingerii lui. Tensiunea se încordă în interiorul ei până ce avu impresia că se frânge în o mie de bucăţi. Şi îşi dori să se frângă. Tânji să se frângă. Se frânse.

Brusc, el se opri, şi ea se agăţă de el şi gemu cu o disperare care răsună complet străin în propriile urechi. De parcă ar fi venit de la altcineva sau de altundeva.

El se mută şi se aşeză între picioarele ei, iar ea îşi ţinu respiraţia. O pătrunse încet. Nu era la fel de încântător ca mângâierea lui, dar totuşi nu era neplăcut. Un sentiment chiar foarte frumos de plenitudine. El se opri, apoi se împinse tare. Ea simţi cea mai mică înţepătură de durere şi i se tăie răsuflarea.

— Fiona? murmură el pe gâtul ei. Eşti…

— Da, da, sunt bine, spuse ea cu un aer vioi, chiar dacă o duru puţin. Continuă!

— Continuă!

El chicoti, iar mişcarea lui reverberă înăuntrul ei.

Ea zâmbi. Chiar suna absurd, ca şi cum l-ar fi încurajat

să facă o plimbare prin parc. Chiar şi aşa, ea se mişcă puţin, iar el se aşeză mai adânc în ea. Corpul ei vibră în jurul lui. El rămase nemişcat vreme îndelungată, apoi se retrase încet şi alunecă din nou înăuntru. Era incitant şi foarte plăcut. El continuă să se împingă şi să se retragă înapoi uşor, iar sentimentul deveni mai mult decât plăcut, îşi înfăşură picioarele în jurul lui. Ritmul mişcărilor lui deveni mai rapid, mai apăsat. Se arcui ca să-l întâlnească. Senzaţia splendidă, delicată şi diferită de tot ce îşi imaginase vreodată o traversă. O cuceri. O revendică. Sângele i se învolbură în vene în acord cu penetrările lui.

Tensiunea pe care o simţise mai devreme reveni. Arcul dinăuntrul ei se încordă.

Îl auzi pe Jonathon gemând uşor. Se cutremură pe trupul ei şi o penetră din nou şi din nou. Fără niciun avertisment, trupul ei explodă pe al lui. Se arcui în sus, şi valuri de plăcere primare, primordiale, ca nimic din ce îşi închipuise vreodată, o cuprinseră în iureşul lor şi îi zguduiră corpul. Şi îi atinseră sufletul.

El se mută, o trase cu el şi ajunseră unul lângă altul, încă înfăşuraţi în braţele celuilalt, cu trupurile încă unite. Putea să simtă bătăile nebuneşti ale inimii lui pe inima ei, cumva mai intime, mai personale chiar decât uniunea lor, inimile lor bătând ca una. Privirea ei o întâlni pe a lui şi el o sărută.

— Ai vrea să ştii la ce mă gândesc, domnişoară Fairchild?

— Cred că pot să simt la ce te gândeşti, Lord Helmsley.

El zâmbi larg.

— Da, ei bine, şi la asta.

O sărută din nou încet, iar ea se întrebă dacă îşi dădea seama că îi împărtăşea gândurile.

El îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei. Vocea îi era uşoară, dar ochii îi erau întunecaţi de pasiune şi dorinţă.

— Acum va trebui să mă însor cu tine, să ştii. Acum că m-ai compromis.

— Mă gândeam că tu, ca bărbat, eşti supus unor

standarde diferite şi nu poţi să fii compromis.

Încă mai putea să-l simtă înăuntrul ei şi îşi schimbă uşor poziţia ca să îl ţină exact acolo unde era.

— M-am înşelat, spuse el cu un aer ironic. Sigur sunt compromis.

Ea îşi mişcă poziţia ca să se aşeze deasupra lui şi să îşi apese şoldurile pe ale lui, încântată de expresia plăcerii îndurerate care îi străbătu chipul.

— Ciudat, nu mi se pare că eşti deloc compromis.

— Am încredere că mai funcţionez încă. Fără să îi dea de veste, el o întoarse şi se aşeză mai adânc înăuntrul ei. Se pare că m-am înşelat. El zâmbi larg. Până la urmă, nu sunt chiar compromis.

— Nu, oftă ea şi îşi mişcă şoldurile pentru a-l încuraja. Nu pari să fii compromis, dar ar trebui să ne asigurăm.

— Într-adevăr, ar trebui. El chicoti, apoi înălţă capul şi se uită la ea. M-am înşelat, să ştii.

— În legătură cu compromiterea ta? Îşi trecu degetele în sus şi în jos pe spatele lui. Cu Orsetti? Cu…

— Nu mai contează. El aproape că mârâi cuvintele. Este de ajuns să spun că m-am înşelat în privinţa multor lucruri.

Fiona râse şi se delectă cu felul în care sunetul răsuna prin ea şi prin el.

— Şi, în plus, am de gând să te las să-mi aminteşti cât de mult m-am înşelat în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele.

— Da? Ea zâmbi. Atunci că înţeleg că tot ai de gând să mă vizitezi oficial?

— Chiar aşa am de gând să fac. El se jucă cu nasul pe gâtul ei. Acum, dacă nu mai ai alte întrebări…

— Doar una. Ea se înfioră, felul în care o atingea era peste măsură de încântător. De unde ai ştiut numele orhideelor din seră?

Îi simţi zâmbetul pe gât.

— Ştiu câte puţin despre un număr mare de lucruri, dar nu foarte mult despre un lucru.

— Înţeleg, murmură ea şi se predă în faţa plăcerii

atingerii lui.

O clipă mai târziu, Fiona îşi dădu seama că el se mai înşela în privinţa unui lucru.

Exista cel puţin un lucru despre care ştia foarte multe.

Capitolul 14

Mai târziu în acea zi, la o oră mult mai respectabilă pentru vizite, dacă vizitele erau lucrul la care te gândeai şi nu ceva cu un caracter mai scandalos...

— O, sigur a fost mâna destinului. Judith luă o ceaşcă de ceai de la Fiona. Ce altceva ar putea să o explice?

— O minune, aş fi tentată să cred. Fiona zâmbi larg. Sau simplul noroc.

— Prostii! Chiar dacă subscriu la ideea că norocul este mereu mai important decât îndemânarea în orice demers, în cazul ăsta cred că există puteri mai mari la mijloc. Simplul fapt că ai reuşit să-i faci o vizită lui Jonathon şi să te întorci acasă fără ca nimeni din familia ta nici măcar să nu-ţi fi observat absenţa vorbeşte cu siguranţă despre destin.

— Totuşi, era foarte devreme, murmură Fiona. Abia trecut de zorii zilei.

— Şi totuşi, au fost oameni care n-au plecat de la balul meu până foarte devreme dimineaţa. Judith luă o gură de ceai. Abia trecut de zorii zilei. Date fiind activităţile voastre şi pe ale altora pe care i-aş putea numi, pe străzile Londrei a fost o îmbulzeală de du-te-vino la primele ore ale dimineţii. Ai mare noroc că n-ai fost văzută. Cu toate că, spuse ea gânditoare, cum acest du-te-vino a fost în principiu de natură clandestină, este posibil ca toţi cei cu care te-ai intersectat să fi fost prea ocupaţi să-şi ascundă propriile scopuri ca să-ţi mai dea vreo atenţie. Judith zâmbi cu un aer necuviincios. A fost un bal de mare succes.

Fiona râse. Indiferent dacă voiai să-i spui minune, noroc sau destin, chiar era un mare noroc că vizita matinală

la Jonathon nu fusese observată de nimeni, cu excepţia majordomului lui, despre care spera să fie la fel de discret pe cât era de eficient. În ciuda orei, omul chiar îi găsise o trăsură de închiriat care să o ducă acasă.

— Desigur, dacă Jonathon te-ar fi însoţit acasă, spuse Judith într-o doară, şi aţi fi fost descoperiţi…

— Am fi dat de naiba şi chiar aş prefera mult să evit o asemenea situaţie.

Dacă Fiona ar fi fost surprinsă întorcându-se acasă singură, poate că s-ar fi gândit la nişte explicaţii raţionale legate de motivul pentru care se afla pe afară la ora aceea a dimineţii. Dar să fie surprinsă însoţită de Jonathon… Se cutremură la gândul acela.

— Nu-mi doresc în niciun caz un soţ care să fi fost forţat să se însoare. Chiar dacă soţul în cauză este singurul pe care mi-l doresc.

— Şi cel care te doreşte, spuse Judith cu hotărâre.

— O să vedem, zise Fiona nonşalantă, de parcă nici ea, nici Judith nu erau pe deplin încrezătoare că Jonathon îşi va afirma atât afecţiunea, cât şi intenţia de a se însura când urma să vină mai târziu în vizită la Fiona. Nu zisese el asta doar cu câteva ore mai devreme?

— Ştiam că totul o să se rezolve, spuse Judith complice. Am ştiut din momentul în care Jonathon mi-a cerut sfatul pentru prima dată. Iar după azi-noapte, n-am mai avut niciun dubiu.

— Serios? Fiona îşi arcui o sprânceană. Atunci vizita ta de azi a fost doar ca să-ţi confirmi…

— Sunt încrezătoare, draga mea, nu infailibilă. Judith zâmbi şi sorbi din ceai. Bineînţeles, muream să ştiu ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla între voi doi după întâlnirea aceea atât de interesantă din seră.

— Nu i-aş spune deloc interesantă. Fiona zâmbi larg. I-aş spune incomodă şi foarte enervantă.

— Îmi doresc să fi văzut expresia lui Jonathon când şi-a dat seama unde mai văzuse chipul contelui.

— A fost… Fiona râse. Memorabil.

— Îmi pot închipui. Judith clătină din cap. Jonathon n-a

fost niciodată nevoit să concureze pentru nimic, în special pentru femei, cred pentru că n-a mai întâlnit niciodată una pe care să şi-o dorească cu adevărat. Şi nu am ştiut niciodată că e gelos. În plus, el nu-i obişnuit să greşească şi nici nu este genul de bărbat care să tragă concluzii pripite. Fără îndoială, toate astea sunt teribil de derutante pentru el. Dacă nu mi-ar fi un prieten atât de drag, totul mi s-ar părea foarte amuzant.

Fiona sorbi din ceai.

— Dar ţi se pare amuzant.

— Se pare că nu sunt o prietenă atât de bună pe cât credeam. Judith ridică din umeri şi puse ceaşca jos. Cu toate astea, în curând o să fii marchiza de Helmsley şi viitoarea ducesă de Roxborough, iar eu am avut un rol în povestea asta, indiferent cât de mic.

— Mai important este că surorile mele vor avea mijloacele necesare să-şi găsească soţi buni, spuse Fiona repede.

— Da, da. Judith flutură o mână la auzul comentariului. Asta este mai important decât să te măriţi cu bărbatul bogat, cu titlul pe care îl doreşti şi să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi.

— Poate că nu este *mai* important.

Fiona râse, şi Judith i se alătură.

— Ei bine, după cum spune mereu Shakespeare, în vorbele unui actor sau ale altuia, totul este bine când se termină cu bine, iar eu bănuiesc că această comedie, în mod special, o să se încheie foarte bine în clipa în care Excelenţa Sa o să vină în vizită. Oricât de mult îmi displace ideea de a rata asta – Judith se ridică în picioare – mai am alte câteva vizite de făcut. Al tău n-a fost singurul fir interesant care a rămas suspendat în aer la finalul balului. În mod evident, A douăsprezecea noapte este mai plină de posibilităţi decât îmi imaginasem. O sclipire mulţumită licări în ochii lui Judith. Se prea poate să devină un eveniment anual.

— Judith. Fiona se ridică în picioare şi apucă mâinile celeilalte femei. Îţi mulţumesc că ai venit azi aici. Chiar nu

aveam cu cine să pot vorbi despre… tot. Nu pot să mi le fac confidente pe surorile mele. Sigur nu-mi doresc să mă impun ca un – făcu o grimasă când rosti cuvântul – un exemplu *imoral* pentru ele, cât despre mătuşa Edwina, ei bine, la drept vorbind, mătuşa Edwina este o eternă surpriză. Habar n-am ce ar spune şi prefer să nu aflu. Dar ştiam că tu o să înţelegi.

— O fire înţelegătoare este blestemul unei reputaţii interesante. Judith scoase un oftat dramatic, apoi îi oferi un zâmbet sincer. Am vorbit serios, Fiona, când ţi-am spus că vreau să-ţi fiu prietenă. Şi ca prietenă, sunt curioasă. O studie gânditoare pe femeia mai tânără. Ştiu că eşti sublim de fericită în clipa asta şi sigur că tu şi Jonathon o să vă petreceri împreună restul vieţii. Chiar am certitudinea asta, dar dacă, o, chiar detest să aduc vorba, dar… Privirea lui Judith o întâlni pe a Fionei. Dar dacă ne înşelăm? În privinţa sentimentelor lui, a destinului şi a tuturor lucrurilor? Bărbaţii sunt creaturi ciudate, în general, şi cel mai bine este să nu te bazezi pe niciun fel de purtare raţională din partea lor. Din proprie experienţă am învăţat că abia dacă îşi înţeleg propriile gânduri atunci când vine vorba de lucruri importante legate de viaţă, dragoste şi restul. Te-ai gândit la asta?

— Dacă mă înşel, spuse Fiona încet, dacă lui Jonathon nu-i pasă de mine, dacă nu mă iubeşte, dacă nu are de gând să se însoare cu mine, o să înfrunt situaţia. Inspiră adânc. Dar n-am niciun regret pentru uniunea noastră. Ar trebui, cred, este necuviincios din partea mea să nu am şi poate şi prostesc, dar asta este ceea ce simt.

— Bun. Judith dădu din cap hotărâtă. Regretele sunt un lucru îngrozitor. Nu poţi schimba trecutul, fie că vorbeşti despre ceva de acum zece ani sau pur şi simplu ceva din dimineaţa asta. Este o pierdere de vreme să încerci să faci asta.

Fiona ridică din umeri.

— Nu sunt copil, ştiu ce vreau şi cunosc la fel de bine consecinţele acţiunilor mele. N-am fost pur şi simplu luată pe sus de a pasiune oarbă. Îl iubesc şi, indiferent ce o să se

întâmple, o să am amintirea momentelor petrecute cu el pentru tot restul vieţii.

— Există lucruri mai rele pe care să le ai în trecutul tău decât una sau două amintiri frumoase. În special dacă este implicată şi dragostea. Judith o strânse iute în braţe, apoi dădu să plece. O, şi apropo, tot vreau un exemplar al cărţii tale.

Fiona nu se mai gândise deloc la carte în dimineaţa aceea. Dacă se mărita cu Jonathon, nu mai era nevoie să continue cu cartea. Totuşi, Jonathon îi spusese că era dată la tipar şi că se luaseră comenzi. Cine ştia câte exemplare fuseseră deja produse?

Judith se aplecă mai aproape cu un aer complice.

— Dintotdeauna mi-am dorit să cunosc pe cineva care se numeşte Anonim. Mă face să mă simt ca şi cum aş fi protectoarea unor mari secrete. În plus, o să fie ca un fel de suvenir pentru noi toţi. Probabil nu este ceva ce o să vrei să le arăţi copiilor tăi. Sau nepoţilor. Deşi, poate copiilor mei…

Fiona râse.

— O să mă asigur că primeşti un exemplar.

— I-am spus lui Jonathon de la bun început că vreau unul. Şi, cum aveau să fie tipărite doar câteva per total, am vrut să mă asigur că nu pierd ocazia de a face rost de propriul exemplar.

— Doar câteva? Fiona clătină din cap. Te referi la început, nu-i aşa? Nu per total. Doar câteva exemplare tipărite iniţial ca să fie folosite pentru a prinde abonamente şi comenzi, ceva de genul, nu?

— Nu, eu… Ochii lui Judith se făcură mari şi încuviinţă din cap un pic prea repede. Da, desigur, exact asta vreau să spun. Vai, sigur nu aveam cum să spun altceva. Închipuie-ţi, să fac confuzie între *iniţial* şi *per total*? izbucni într-un râs ciudat şi ascuţit. Sigur prea puţin somn şi mult *prea* multă distracţie azi-noapte m-au făcut oarecum confuză azi.

Fiona se uită lung la ea. Judith nu părea deloc confuză, dar avea un aer ciudat de vinovăţie. Şi Fiona se îndoia că Judith se simţea vreodată vinovată pentru ceva.

— Este ceva ce nu mi-ai spus?

— Chiar trebuie să plec.

Judith o porni spre uşă. Fiona fu cuprinsă de o senzaţie de nelinişte.

— Judith? Trebuie să ştiu ceva? Despre carte?

Judith se opri la mijlocul drumului şi se întoarse spre Fiona.

— Unul dintre punctele forte ale prieteniei, ale prieteniei adevărate, este capacitatea de a păstra confidenţele celuilalt. Nu i-aş dezvălui lui Jonathon ceva ce mi-ai mărturisit tu, cum ţie nu ţi-aş spune un secret pe care mi i-a spus el. Cel puţin nu cu intenţie. Te rog, nu-mi cere să o fac.

— Dar…

— Nu este suficient că v-aţi regăsit?

— Ei bine, cu siguranţă, dar…

— Câteva, nu ştiu, *minciuni* neimportante, bănuiesc, chiar contează în imaginea de ansamblu a lucrurilor?

— Cred că depinde de minciună, zise Fiona încet.

— Nimic de vreo importanţă prea mare, pot să te asigur de asta. Vocea lui Judith răsună ferm. Este genul de prostioară de care o să râzi la bătrâneţe.

— O să le spun povestea copiilor şi nepoţilor noştri?

— Ceva de genul.

Judith dădu din cap şi, câteva minute mai târziu, îşi luă rămas-bun.

Cât de ciudat! Era evident că exista ceva legat *de-o capitulare satisfăcătoare* ce Judith nu îi spunea, chiar dacă Fiona nu putea să-şi închipuie despre ce să fi fost vorba.

Planul iniţial al lui Jonathon şi Oliver era să se tipărească doar câteva exemplare pentru început şi să se imprime exemplare în plus pe măsură ce se primeau comenzile. Avea perfect sens, chiar dacă nu credea realmente că va produce vreodată banii de care avea nevoie. Într-adevăr, scopul pentru care acceptase toată povestea fusese pur şi simplu să petreacă cât mai mult timp cu Jonathon. Dar Jonathon fusese încrezător. Chiar îi garantase un profit. Era foarte dulce din partea lui, foarte

galant şi…

Şi cu siguranţă era ceva în neregulă. Ceva ce avea de-a face cu tipărirea cărţilor, fie că era vorba de ele *iniţial* sau *per total.* Fireşte, putea să aştepte şi să-i pună întrebări lui Jonathon, dar poate era mai bine dacă Fiona găsea răspunsurile pe care le căuta cu mult înainte să sosească el.

Folosise cartea drept scuză pentru a face o vizită nelalocul ei azi. Poate că era timpul să o folosească pentru a mai face o vizită.

*

Fiona privi în gol pe fereastra trăsurii. Era extraordinar de frig afară şi nu era cu mult mai cald în trăsură. Undeva în străfundurile minţii, observă frigul şi era recunoscătoare pentru felul în care îi amorţea simţurile. Amorţeala era de preferat oricărei alte senzaţii în clipa aceea. Habar nu avea ce să creadă şi, mai rău, ce să simtă.

Fusese cea mai edificatoare ieşire. Sir Ephraim Cadwallender, editorul *Cadengerender's Weekly World Messenger* şi proprietarul unei impresionante şi vaste companii de imprimerie, fusese cel mai fermecător om, deşi uşor uimit să o întâlnească, chiar dacă îşi amintise că o văzuse în treacăt la Balul de Crăciun al familiei Effington. Şi Fiona fusese cea mai fermecătoare. Şi absolut deloc sinceră.

Inventase o poveste ridicolă despre cum Lord Helmsley menţionase o carte pe care o scrisese şi care implica opere de artă cu caracter explicit. Ei bine, sigur domnul mai în vârstă putea înţelege cum curiozitatea o va constrânge să caute cartea, nu-i aşa? Fireşte, nu pentru artă, deşi îşi petrecuse mulţi ani trăind în Italia şi se credea foarte pricepută la artă, ci pentru povestea lui Lord Helmsley. Şi, întrucât Excelenţa Sa era mult prea modest ca să i-o arate vreodată, ea se gândise că poate reuşea să cumpere cartea.

Sir Ephraim chicotise şi îi spusese că ar fi fost mai

mult decât fericit să îi vândă un exemplar dacă, desigur, ar fi existat. El îi explicase că, deşi Lord Helmsley ceruse ca litografiile să fie produse şi cartea să fie tipărită cu mare grabă şi la un cost exorbitant, tot efortul nu era altceva decât o farsă elaborată. Dar apoi spusese că şi pe vremea când era băiat Lord Helmsley ştiuse să se bucure de o farsă bună, indiferent de preţul plătit. Sir Ephraim nu cunoştea toate detaliile, dar existau doar vreo şase exemplare ale cărţii tipărite şi livrate spre Lord Helmsley. Excelenţa Sa îl asigurase că nu se vor mai tipări altele. Era cumva un păcat, mai adăugase Sir Ephraim, fiindcă se putea ca un asemenea volum să asigure, în cele din urmă, un profit frumuşel.

Fiona răsese cu el, îi mulţumise pentru timpul acordat şi plecase numaidecât. Înainte ca impactul revelaţiei cuvintelor lui să o izbească din plin şi să îi smulgă inima din piept.

Aceea era minciuna pe care o menţionase Judith? Faptul că Jonathon nu avusese niciodată de gând să imprime mai mult de o mână de exemplare din o *capitulare satisfăcătoare* de la bun început? Şi dacă era cu adevărat aşa, cum Dumnezeu putea să îi asigure cartea banii de care avea ea nevoie? Banii care aveau să fie primiţi prin Jonathon pentru ca ea să-şi păstreze, în aparenţă, anonimatul.

„Îţi voi da banii pe care i-ai primi dacă te-ai căsători. Pe toţi. În avans, dacă doreşti, pentru vânzarea cărţilor”.

Sau poate că banii veneau de la el?

„Simt o oarecare obligaţie să te ajut să eviţi soarta pe care îţi doreşti atât de mult să o eviţi”.

O greutate apăsătoare i se instală în stomac.

„Ai cerut salvarea, şi eu nu ţi-am oferit-o. M-am considerat mult timp un bărbat onorabil şi nu sunt mândru de refuzul meu”.

Simţi un nod în gât când îşi dădu seama. Cât de departe ar fi mers un bărbat onorabil pentru a-şi domoli sentimentul de vină? Ca să se răscumpere în ochii lui?

„Acum va trebui să mă însor cu tine”.

Fiona spusese de mult că nu va obliga niciodată pe cineva să se însoare cu ea. Nu din onoare, obligaţie sau responsabilitate. O spusese şi vorbise serios.

Acum era timpul să-şi respecte cuvântul.

*

— Unde Dumnezeu o fi, Oliver? Jonathon se plimba nerăbdător prin salonul lui Oliver cu un ochi pe ceasul de pe poliţă. Sunt aici de aproape o jumătate de oră, şi nimeni nu pare să ştie unde s-a dus.

Oliver ridică din umeri.

— Aş vrea să-ţi pot spune, bătrâne, dar habar n-am. Dacă nu ai observat până acum, verişoara mea are o minte a ei. El îl studie cu atenţie pe celălalt bărbat. Nu sunt deloc surprins că a reuşit să se strecoare din casă fără să-i observe nimeni plecarea.

— Da, da, se pricepe foarte bine să facă exact ceea ce vrea, spuse Jonathon în şoaptă, ignorând faptul că tocmai acea calitate îi permisese Fionei să plece în primele ore ale dimineţii ca să vină la el. Şi, cum Oliver nu îl întâmpinase la uşă cu un pistol într-o mână şi un preot de cealaltă parte, Jonathon presupusese că Fiona reuşise să se întoarcă acasă la fel de discret pe cât plecase. Nu că ar mai fi contat cu adevărat acum. Jonathon făcu o pauză şi se uită la prietenul lui. Vreau să mă însor cu ea, să ştii.

— Mi-am închipuit, din moment ce nu ai reuşit să stai locului mai mult de o secundă de când ai venit. Ai aerul unui bărbat care stă să sară de pe o stâncă. Oliver zâmbi larg. Era şi timpul. Mă întrebam de ce-ţi ia atât de mult.

Jonathon arcui o sprânceană.

— N-ai cum să fi ştiut că o să se ajungă la asta?

— O, dar cum să nu. De fapt, nu m-am îndoit niciodată. La urma urmei, ai spus mereu că atunci când o să găseşti femeia perfectă…

Jonathon pufni.

— E departe de a fi perfectă. Este încăpăţânată, hotărâtă şi enervantă. În multe privinţe, nu are niciun sens

al decenţei. Serios, nuduri de bărbaţi. Este extrem de cochetă, directă şi… Scoase un oftat lung. Şi chiar este perfectă pentru mine. Exact ce mi-am dorit dintotdeauna la o soţie.

— N-o să fie uşor, să ştii. Să o ai pe Fiona soţie.

— Nu mă aştept să fie uşor. Mă aştept – Jonathon făcu o grimasă – la pasiune. A ei şi, da, a mea. Grandioasă, glorioasă şi pentru totdeauna.

Oliver îl privi lung un moment.

— Acum ce mai e?

Jonathon îşi ridică privirea spre tavan.

— Mă gândesc pur şi simplu la câţi bani puteam să câştig dacă eram destul de inspirat ca să pun un simplu pariu. Oliver clătină din cap cu jale. Omul ar trebui să-şi urmeze întotdeauna primele instincte.

— Puteai să-i atragi pe Cavendish şi Warton într-o afacere grozavă, spuse Jonathon sec. Condoleanţele mele că n-ai făcut asta.

— Nu fi absurd! Niciunul dintre ei nu ar fi pariat cu mine pe asta. Oliver zâmbi larg. Aş fi pariat cu tine.

— Şi cam până aici merge loialitatea prietenilor, mormăi Jonathon.

Oliver râse, şi Jonathon zâmbi reticent. Era bine să aibă prieteni, dintre cei pe care putea să conteze, indiferent ce i se putea întâmpla.

Un murmur scăzut de voci răsună în hol.

— Cred că ţi-a sosit sortita. Ei bine, gata. Oliver îl bătu pe Jonathon pe spate. Cele mai bune urări, bătrâne, şi bun venit în familie!

Jonathon pufni.

— Ţi se pare amuzantă toată povestea asta, nu-i aşa?

— Doar pentru că aşa este. Oliver chicoti şi se îndreptă spre uşă. O să fiu în hol, aşteptând anunţul fericit al logodnei voastre.

Jonathon lovi uşor buzunarul de la haină aşa cum o făcuse de zeci de ori de când plecase de acasă ca să se asigure că inelul bunicii lui era încă în siguranţă în cutiuţa bijutierului. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Trebuia să se

aşeze într-un genunchi? Sigur se impunea un fel de gest romantic. La naiba, de ce nu se gândise să aducă flori? Sau bomboane de ciocolată? Sau ceva? gemu în sinea lui. Pur şi simplu, nu se gândise la nimic altceva decât la scopul lui. Era foarte obişnuit să vrăjească o femeie, dar niciodată cu intenţia căsătoriei. La naiba, era un idiot. Din nou.

Vocile de pe coridor răsunară mai tare. Cu siguranţă Oliver nu o certa pe Fiona pentru absenţa ei, nu? Jonathon chicoti. Ea nu va reacţiona deloc bine la mustrările lui.

Fiona se strecură în cameră, apoi se opri şi trânti uşa în urma ei. Jonathon făcu o grimasă. Sigur nu îşi dorea să fie în locul lui Oliver în clipa aceea.

El adoptă zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Bună ziua, Fiona.

— Lord Helmsley.

Vocea ei era rece. La naiba cu Oliver că o adusese într-o stare de spirit atât de proastă. Ei bine, Jonathon ştia o modalitate sigură de a-i îmbunătăţi dispoziţia.

Inspiră adânc.

— Fiona, vreau să-ţi pun o întrebare.

— Ce coincidenţă uimitoare, milord, din moment ce şi eu vreau să-ţi pun o întrebare. Ochii ei verzi străluciră. De fapt, mai multe întrebări.

— Pot aştepta. Fiona… Siguranţa lui şovăi. Făcu un semn spre canapea. Poate ai vrea să te aşezi?

— Prefer să stau în picioare, spuse ea tăios.

— Foarte bine. El râse uşor. Dar o să facă lucrurile un pic ciudate atunci când o să cobor într-un genunchi.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Şi o să cobori într-un genunchi ca să-ţi ceri iertare?

— Nu, spuse el încet. Poate că, la urma urmei, Oliver nu era ţinta furiei ei. Intenţia mea era să te întreb dacă îmi faci onoarea de a deveni soţia mea.

Ea îngustă ochii.

— De ce?

— De ce? El se uită lung la ea. Nu, Oliver nu era ţinta furiei ei. După dimineaţa asta…

— Dimineaţa asta?

— Da, ei bine, după ce eu şi cu tine... El scutură din cap încurcat. La naiba, Fiona, ştii ce încerc să spun.

— Da? Nu sunt deloc sigură de asta. Ea îl studie cu răceală. Permite-mi să-ţi pun o întrebare.

— Desigur.

Îşi stoarse creierul încercând să se gândească la ce făcuse ca să îşi atragă mânia ei. Cu siguranţă, când ea plecase în dimineaţa aceea, nu fusese nicio problemă. De fapt, totul fusese absolut minunat între ei. Sau cel puţin aşa i se păruse lui.

— Spune-mi, milord, îţi iei în serios responsabilităţile, obligaţiile, onoarea, cuvintele date?

— Desigur, spuse el cu hotărâre.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi ai lua orice măsuri necesare, ai face orice ar fi necesar ca să duci la îndeplinire aceste obligaţii, responsabilităţi şi aşa mai departe?

— Absolut.

Unde voia să ajungă?

— Oricât de greu s-ar dovedi că este? Oricât de multe, o, nu ştiu, minciuni ar fi implicate? Oricât de multe sacrificii ar fi necesare? Vocea ei se înăspri. Cu orice preţ?

— Da, presupun.

Nimic din toate astea nu avea vreun sens. Judecând după privirea ei, avea ceva de-a face cu ceea ce o supărase. Şi era de bine. Îşi cercetă conştiinţa. Nu identifică nicio vină în mod special.

— Ai avut vreodată de gând să vinzi exemplare din *O capitulare satisfăcătoare* sau a fost pur şi simplu o manevră?

El simţi un gol în stomac.

— O manevră?

— Care să-ţi permită să-mi oferi, în secret, finanţare, ca să nu fiu obligată să mă mărit? Şi aveai de gând să continui minciuna până când ne căsătoream, iar eu îmi primeam moştenirea? Ea ridică vocea. Şi toate astea au fost pentru că ai fost de acord să te însori cu mine, apoi te-ai simţit responsabil pentru soarta mea când te-ai

răzgândit?

El se înarmă cu curaj.

— Fiona…

— Răspunde la întrebare, te rog, se răsti ea.

Jonathon se opri.

— Care întrebare?

— Alege una!

— Foarte bine.

Chiar nu era atât de rău, cel puţin nu din punctul lui de vedere. Şi oricum avusese de gând să-i mărturisească totul la un moment dat. Nu acum, bineînţeles, şi, probabil, nu pentru câţiva ani buni. Totuşi, poate era mai bine să rezolve situaţia acum. Minciuna nu era cel mai bun mod de a începe o viaţă împreună. În plus, ce diferenţă mai făcea acum?

El scoase un oftat resemnat.

— N-am avut niciodată de gând să vând exemplare din *Capitulare,* chiar dacă trebuie să recunosc că sunt foarte mulţumit de rezultatul final.

Fiona se uită urât.

— Bănuiesc că nu prea mai contează acum, spuse el în şoaptă. Pe lângă scandalul care s-ar fi iscat dacă se afla identitatea Anonimului, ai avut dreptate în legătură cu suma de bani pe care ar fi generat-o un asemenea demers. Ar fi nevoie de ani întregi ca să obţii o parte din ce aveai nevoie. Într-adevăr, am avut de gând să-ţi ofer fonduri care să te ferească de o căsătorie nedorită şi să o fac în continuare, atâta vreme cât era nevoie. Şi da, am pus la cale planul ăsta pentru că am simţit o anumită responsabilitate faţă de tine.

— Şi acum?

— Acum… ce? întrebă el prudent.

— Care este planul tău acum?

— Acum? Se simţi cuprins de uşurare. Dacă întreba despre acum, sigur nu era prea târziu. Acum vreau să mă însor cu tine.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi în dimineaţa asta?

— Nu. Da. Nu exista răspuns bun la întrebarea aceea. În parte, presupun.

— Pentru că te simţi obligat?

— Nu. El scutură din cap. Pentru că *vreau* să mă însor cu tine.

— Iar eu trebuie să te cred pentru că ai fost mereu atât de sincer cu mine în privinţa motivelor tale?

— Nu. El îşi încleştă maxilarul. Trebuie să mă crezi pentru că este adevărul.

— Ha! Nu sunt sigură că ai recunoaşte adevărul nici dacă te-aş pocni!

— Ba da, spuse el indignat, apoi îşi dădu seama cât de prost suna răspunsul lui. Totuşi, acum şi el era un pic supărat. Am făcut ceea ce am crezut că este cel mai bine în clipa aia, Fiona. N-am putut să te las pur şi simplu în voia sorţii. Da, am simţit o anumită responsabilitate şi o obligaţie faţă de tine. N-a fost vina ta că n-am fost sincer când am acceptat să mă însor cu tine. Dar de îndată ce greşeala a fost recunoscută, ce-ai fi vrut să fac?

— Puteai să fii de acord să te însori cu mine şi să fii sincer!

— Dar vreau să mă însor cu tine acum! Asta nu înseamnă nimic?

— Nu! Nu acum. Este prea târziu. Mult prea târziu. Ea enumeră punctele pe degete. M-ai minţit. M-ai înşelat…

— Am făcut-o pentru tine!

— Cu greu! Ai încercat să-mi modelezi viaţa, viitorul, exact aşa cum a făcut-o tata. Cu toate astea, el chiar a crezut că acţiunile lui erau în interesul meu. Scopul acţiunilor tale a fost să-ţi uşureze propriul sentiment de vinovăţie pentru că nu erai salvarea mea! Ea trase adânc aer în piept şi îi întâlni privirea. Vocea ei deveni brusc calmă. Nu se anunţa nimic bun. Ţi-am spus că nu o să oblig niciodată un bărbat să se însoare cu mine. Văd puţine diferenţe între a obliga un bărbat într-o căsătorie din cauza unei indiscreţii şi a mă mărita cu un bărbat pentru că sunt o responsabilitate sau o obligaţie.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce vreau să spun este că, oricât ţi-aş aprecia ajutorul, asocierea noastră a ajuns la sfârşit. Vocea ei era politicoasă, formală şi dezlănţui frica în inima lui. Şi eu am responsabilităţi şi obligaţii şi nu le pot îndeplini cu minciuni şi înşelăciuni.

— Fiona…

Ea îşi împreună mâinile în faţă, formal, necruţător. De parcă discuţia nu mai era un subiect de dezbatere.

— Am să respect dorinţele tatălui meu şi o să mă mărit cu bărbatul pe care l-a ales pentru mine.

Jonathon o privi neîncrezător.

— Nu poţi.

— Oh, dar cum să nu pot. Şi am s-o fac.

— N-o să permit aşa ceva, spuse el încordat, deşi habar nu avea cum va opri totul.

Ea pufni cu dispreţ.

— Tu n-ai nimic de spus în privinţa asta. În plus, te poţi considera absolvit de orice obligaţie pe care o aveai faţă de mine. Cu toate astea, ar trebui să mă feliciţi.

Îi fu teamă să întrebe.

— De ce?

— Cum nu o să te oblig să te însori cu mine, ai câştigat pariul nostru.

Sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare.

— Ce pariu?

— Virtutea mea împotriva libertăţii tale.

— Libertatea mea… El îşi aminti imediat de pariul discutat într-un moment frivol şi clătină din cap. Sigur n-am vrut niciodată… Doamne, n-am vorbit deloc serios, n-a fost mai mult decât o glumă…

— M-am săturat de glume! Vocea ei era plină de frustrare. De farse, de păcăleli, de toate! Nu mă mai amuz!

— Eu…

— Fie că a fost o glumă sau nu, ţi-ai câştigat libertatea, iar eu am pierdut ceea ce am pariat. Dacă ăsta ar fi – ea căută cuvântul potrivit – un *mit,* am avea aici de învăţat o lecţie minunată despre originile universului sau

începutul lumii. Ar exista o paralelă între mine, tine şi natură, dar nu există. Atunci când Oliver ţi-a sugerat prima oară numele, m-am gândit că a fost destinul. Trebuia să fie. Sigur a fost mai mult decât o simplă coincidenţă faptul că Oliver a numit singurul bărbat din lume care a trezit cândva afecţiunea…

— Poftim?

Sprâncenele lui se încruntară. Ea îşi flutură o mână la auzul întrebării.

— Te-am văzut cu ani în urmă la un bal de Crăciun la familia Effington. Eram doar o copilă şi mi s-a părut că eşti cel mai minunat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Chiar am observat întâlnirea ta din bibliotecă cu o doamnă.

El scoase un oftat prelung.

— Înţeleg.

— M-am întrebat de multe ori cum ar fi să fiu doamna care este cu tine în bibliotecă în Ajunul Crăciunului. M-am întrebat şi cum ar fi să fiu doamna în cauză a doua zi după seara din bibliotecă. Ea schiţă un zâmbet lipsit de umor. Acum ştiu.

— Mie îmi sună mai degrabă a destin, spuse el liniştit.

— Cu excepţia cazului în care cineva scrie un mit sau vreo operă de ficţiune, nu există soartă sau destin. Există doar viaţa şi ceea ce facem cu ea. Scoase un suspin epuizat, de parcă ar fi fost brusc mult prea obosită ca să mai continue. Cred că cel mai bine ar fi să pleci acum.

El nu ştia ce să spună, ce să facă. Nu se simţise niciodată în toată viaţa lui atât de neputincios. Un sentiment de panică îl zgudui şi îl îndepărtă.

— Pot să mai te întreb înainte ceva?

Ea şovăi, apoi dădu din cap.

— Una.

— Ai spus că a fost un moment când ţi-am trezit afecţiunea…

— Asta a fost acum mult timp, iar eu eram…

— Este întrebarea mea, domnişoară Fairchild, permite-mi să o pun, spuse el ferm. Privirea lui o surprinse pe a ei. Odinioară, ai simţit o anumită afecţiune pentru

mine. Mă iubeşti acum?

Ea se uită lung la el un timp.

— Este o întrebare mult prea personală, milord.

— Poate că este. El dădu gânditor din cap. O zi bună, domnişoară Fairchild.

Se întoarse şi ieşi valvârtej din cameră. Cu coada ochiului, îl observă pe Oliver care aştepta pe coridor.

— Jonathon, strigă Oliver după el.

Jonathon îl ignoră şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Se deschise imediat în faţa lui, graţie unui lacheu bine pregătit, altfel ar fi fost obligat să o spargă. Simţea că voia să spargă ceva în clipa aceea. Din nou, se trezi cutreierând străzile.

Fiona avea tot dreptul să fie supărată pe el. El merita furia ei şi probabil chiar mai mult decât atât. Şi poate a pretinde că o făcuse pentru ea nu era chiar cel mai înţelept lucru de spus. Şi da, exista o doză de amăgire şi, tehnic vorbind, o minciună sau două. Dar la naiba cu toate, el o iubea. Voia să se însoare cu ea. Fusese încercat la început de un simţ de responsabilitate şi obligaţie, dar totul se schimbase de atunci.

Trebuia doar să o convingă de asta şi trebuia să o facă înainte ca ea să se mărite cu Cum-îl-cheamă şi să o piardă pentru totdeauna. Nu va fi uşor. Dar acum că o găsise pe Fiona, dragostea, pasiunea şi Dumnezeu mai ştia ce altceva care sălăşluia în vintrele lui şi îi înceţoşa mintea şi îl făcea să se poarte ca un idiot de zile mari, nu avea de gând să renunţe la ea. Nu crezuse niciodată în mod special în soartă, dar acum credea, iar dacă existase vreodată o femeie predestinată pentru el, aceea era Fiona Fairchild.

Se retrăsese, dar doar pentru moment. Fireşte, habar nu avea ce să facă acum. Totuşi, nu avea niciun gând să renunţe, nu atât timp cât exista speranţă. Şi chiar exista speranţă.

Fiona nu răspunsese cu voce tare atunci când o întrebase dacă îl iubea.

Dar sigur răspunsul i se citise în ochi.

Capitolul 15

Două zile mai târziu, o veşnicie, dacă eşti prins în agonia pierderii singurei iubiri adevărate din viaţa ta, şi totuşi deloc un timp semnificativ, dacă încerci să vii cu un plan strălucit ca să revendici inima iubirii adevărate mai sus menţionate...

Belle închise uşa salonului pentru doamne, o mângâie uşor pe spate şi o anunţă pe un ton mult prea dramatic:

— El este aici.

Fionei i se tăie răsuflarea. „În sfârşit!” Ignoră gândul acela trădător. Trecuseră două zile nesfârşite de când îi spusese lui Jonathon că va respecta dorinţa tatălui ei. Două zile în care avusese timp să se gândească îndelung şi serios la acţiunile şi la viaţa ei.

Oricât de mult dorea să o facă, nu înţelegea de ce Jonathon o înşelase. O făcuse într-un mod grandios şi cu costuri exorbitante, dar totuşi o înşelase. Şi nu o făcuse din afecţiune sau dintr-o grijă reală pentru viitorul ei, ci pentru că crezuse că îi era dator cu asta. Ea era o obligaţie pentru el, cu nimic mai importantă decât o factură pe care i-o datora unui negustor.

Nu făcuse niciun efort până în clipa aceea ca să o facă să se răzgândească. Nu existase nicio expoziţie scandaloasă de trandafiri, nici bileţele de scuze, nimic. Cu toate astea, el îi spusese că voia să se însoare cu ea. Şi cu siguranţă, dacă stătea să se gândească bine, nu era ceva care să se datoreze întru totul vreunui simţ al obligaţiei. Totuşi, nu menţionase niciodată dragostea. Şi nu mai primise vreo veste de la el.

Amăgirea nu era modul prin care să începi o viaţă împreună. Dar el era aici acum şi trebuia ca prezenţa lui să aibă o importanţă. Poate că şi el îşi petrecuse ultimele zile cufundat în gânduri. Poate că ajunsese la concluzia că nu

trebuia să renunţe la ea fără luptă. Şi poate…

Îşi puse creionul pe desenul la care lucrase absentă, doar ca să-şi mai ia mintea de la aspectele îngrozitoare ale vieţii ei, şi observă cum chipul unui trup de zeu antic grec semăna foarte mult cu al lui Jonathon. Se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept.

— Atunci foarte bine, o să-l văd pe Excelenţa Sa.

Belle păru confuză.

— Pe cine?

— Pe Lord Helmsley.

Belle pufni.

— Nu Lord Helmsley este aici, ci domnul Sinclair.

„Cum-îl-cheamă?”

— Şi nu seamănă deloc cu tatăl lui.

Fiona simţi cum inima îi încremeneşte în piept. Deci până aici fusese.

— E ceva.

— De fapt, e chiar foarte chipeş, cu o cicatrice mică şi amuzantă chiar deasupra sprâncenei drepte care îl face să arate fermecător şi aventuros. Ca un pirat, cred, dar un pirat foarte bun. Este şi drăguţ, şi foarte amuzant. Belle îşi studie sora. Aş fi bucuroasă să-l iau eu dacă tu nu-l vrei.

Fiona oftă.

— Nu-l vreau, dar tu nu poţi să-l ai.

Belle pufni.

— Nici nu credeam că o să renunţi la el.

— Aş renunţa cu bucurie, dar nu pot, dacă trebuie să respectăm termenii din testamentul tatii. Şi în clipa asta nu văd altă opţiune.

— Păcat că trebuie să fii tu cea care să se mărite, spuse Belle. Sophia, Gen şi mătuşa Edwina sunt cu domnul Sinclair chiar acum, şi cred că oricare dintre ele ar fi fericită să se mărite cu el. Mătuşa Edwina, în special, pare fascinată. Belle zâmbi larg. Am menţionat că este fermecător?

— Da.

Fiona zâmbi uşor. Nu prea avea importanţă dacă era cel mai fermecător şi mai chipeş bărbat din lume. Nu era

cel pe care şi-l dorea. Cu toate astea, indiferent de felul în care încercase să evite situaţia, acum totul părea inevitabil. Aparent, Cum-îl-cheamă – domnul Sinclair – era destinul ei. Iar Jonathon Effington nu era.

Câteva minute mai târziu, Fiona se îndreptă de umeri, arboră un zâmbet amabil şi intră în salon cu un pas înaintea lui Belle.

Gen, Sophia şi mătuşa Edwina erau aşezate pe canapea, cu expresii de adoraţie comună pe chipurile lor. Până şi Gen, care era mult prea pragmatică pentru a se lăsa cucerită de un chip frumos, părea să aibă ochii mari şi să fie uşor uluită. Şi de ce nu?

Cum-îl-cheamă – Daniel Sinclair – stătea sprijinit de şemineu, cu un zâmbet dezarmant pe un chip care era incontestabil chipeş. Era înalt, cu părul negru, ochi chiar mai negri şi da, era absolut fermecător. El se îndreptă când ea intră în cameră, şi ochii i se aprinseră cu apreciere.

Mătuşa Edwina se ridică.

— Fiona, aş vrea să ţi-l prezint pe domnul Daniel Sinclair. Domnule Sinclair, aceasta este nepoata mea mai mare, domnişoara Fiona Fairchild.

El se îndreptă spre ea, îi luă o mână şi o ridică la buze. Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Domnişoară Fairchild, nici nu pot să-ţi spun ce plăcere este să te întâlnesc, în sfârşit.

— O plăcere? spuse ea uşor. Sau o uşurare?

El păru uimit o clipă, apoi izbucni în râs.

— Ambele.

— O să vă lăsăm să vă cunoaşteţi. Cred că aveţi destul de multe de discutat.

Mătuşa Edwina dădu din cap spre fete. Gen şi Sophia se ridicară cu reticenţă şi murmurară un rămas-bun politicos, împingând-o pe Belle afară din salon.

— Dar tocmai am intrat, şopti Belle.

— Vă rog să ne scuzaţi o clipă.

Mătuşa Edwina îi oferi domnului Sinclair un zâmbet strălucitor.

— Desigur, murmură el.

Mătuşa Edwina o luă de braţ pe Fiona şi o conduse prin uşa de la salon, o închise în urma lor şi se întoarse spre nepoata ei.

— Surorile tale mi-au povestit despre testamentul tatălui tău şi despre acordul lui cu tatăl domnului Sinclair, dar ar fi trebuit să-mi spui tu, Fiona. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de furioasă pentru asta.

Fiona făcu o grimasă.

— Îmi pare rău, mătuşa Edwina. Ai dreptate, ar fi trebuit să îţi spun, dar era umilitor să rostesc totul cu voce tare. Te rog să mă ierţi.

— Oh, draga mea copilă, nu sunt supărată pe tine. Mătuşa Edwina pufni. Închipuie-ţi ca în ziua de azi să pui asemenea prevederi pe viitorul fiicelor tale. Doamne, dacă tatăl tău mai era încă în viaţă, aş fi fost obligată să-l strâng de gât cu mâna mea.

— Îţi apreciez foarte tare gândul, murmură Fiona.

— Totuşi – îşi privi atent nepoata – avea dreptate apropo de nevoia ta de a te mărita înainte să avansezi prea mult în vârstă. Şi trebuie să spun că domnul pe care l-a ales pentru tine, chiar dacă este american, este mai mult decât acceptabil. Un zâmbet maliţios arcui buzele mătuşii Edwina. Într-adevăr, este încântător şi peste măsură de fermecător.

Fiona zâmbi fără să vrea.

— Aşa mi s-a spus.

— Totuşi, simplul fapt că domnul Sinclair s-a dovedit a fi mai mult decât potrivit nu înseamnă că trebuie să te măriţi cu el împotriva voinţei tale. Mătuşa Edwina îşi ridică bărbia. Eu am o grămadă de bani şi sunt mai mult decât dispusă să vă ofer ţie şi surorilor tale o zestre acceptabilă. Chiar aş face-o cu mare plăcere, ştiind că zădărnicesc dorinţele tatălui tău. Bărbaţii pot fi nişte creaturi încântătoare, dar n-au minte când vine vorba de chestiuni care implică viaţa sau iubirea.

— Mi s-a spus şi asta. Mulţumesc. Îşi îmbrăţişa mătuşa. Apreciez mai mult decât pot exprima în cuvinte, dar – trase adânc aer în piept – este responsabilitatea mea să le asigur viitorul surorilor mele.

— Este viaţa ta, draga mea, spuse hotărâtă mătuşa Edwina. Şi decizia ta.

— Da, într-adevăr.

Fiona dădu din cap şi se întoarse în salon.

Domnul Sinclair zâmbi cu o uşurare evidentă.

— Îmi era teamă că n-o să te mai întorci.

— Da? Ea îl studie o clipă. De ce?

— Date fiind circumstanţele, mi-era teamă că poate tu… El ridică din umeri cu un aer fascinant de ştrengăresc. Nu ştiu, pur şi simplu mi-a fost teamă.

Totuşi, chiar părea foarte drăguţ.

— Este un pic penibil, nu-i aşa?

El pufni.

— Un pic?

— Atunci poate mai mult decât un pic.

— Este probabil cel mai incomod moment din toată viaţa mea, spuse el încordat. Iar asta include câteva momente în care nu am fost complet sigur că am să supravieţuiesc.

Privirea ei zbură spre cicatricea de deasupra sprâncenei lui. Chiar îl făcea să semene puţin cu un pirat. Un pirat bun.

— Acesta este unul dintre ele, domnule Sinclair?

— Daniel, te rog. Având în vedere situaţia, cred că ne putem dispensa de anumite formalităţi. Îşi trecu mâna prin păr, iar imaginea lui Jonathon făcând acelaşi lucru în circumstanţe foarte asemănătoare i se trezi în minte. Ea ignoră cu hotărâre imaginea aceea.

— Dar da, Fiona…

El îi aruncă o privire întrebătoare. Ea încuviinţă din cap.

— Acesta chiar este unul dintre acele momente. Cred că viaţa mea îmi trece chiar acum prin faţa ochilor. Clătină din cap cu un aer descumpănit. A fost o viaţă necuviincioasă, tare necuviincioasă. Îi trimise un zâmbet larg. Dar amuzantă.

Doamne sfinte, bărbatul era un pirat. Putea să înţeleagă atracţia lui asupra lui Belle. Râse fără să vrea.

— Fiona. El deveni serios. Pot să fiu complet sincer cu tine?

— Sinceritatea ar fi o schimbare înviorătoare de perspectivă, domnule… Daniel. Ea se aşează pe canapea şi îl privi cu nerăbdare. Continuă!

— Foarte bine atunci. El îşi prinse mâinile la spate şi se gândi o clipă, apoi schiţă o grimasă. Nu sunt sigur de unde să încep.

— Poate – ea se înarmă cu curaj – cu motivul exact pentru care te afli aici.

— Ar avea sens. Bine atunci. El inspiră adânc. După cum sunt sigur că ştii, tatăl meu şi al tău, înainte de moartea lui, au aranjat o căsătorie între noi doi. N-am ştiut nimic despre asta până ce nu am ajuns recent la Florenţa.

— N-ai ştiut?

Ea se uită la el.

— Nu. El îşi arcui o sprânceană. Tu ai ştiut?

— Abia după moartea tatălui meu, când am aflat de condiţiile din testamentul lui.

— Deci nu ai fost de acord cu această căsătorie?

Ea scutură din cap.

— După cum se pare, nici tu.

— Asta pune cu siguranţă lucrurile într-o lumină diferită. El scoase un oftat uşurat. Nu mă deranjează să-ţi spun, nu eram deloc dornic să vin aici. Nu m-aş afla aici acum dacă nu era insistenţa tatălui meu şi faptul că eşti moştenitoarea unei sume mari de bani. În clipa asta, m-ar ajuta teribil o sumă mare de bani. Am ocazia unei investiţii extraordinare care să-mi aducă o avere considerabilă şi, ei bine, bănuiesc că aşa ceva nu-i de colo. Se aşează lângă ea pe canapea. Dar n-am nici cea mai mică dorinţă de a mă însura cu o femeie care nu vrea să se mărite cu mine. Sprâncenele lui se încruntară. Nu vrei, nu?

— N-am de unde să ştiu, tocmai ne-am întâlnit.

— Desigur. El se opri. Sper că nu eşti dezamăgită.

— Nicidecum. Ea îşi înăbuşi un zâmbet. Tu eşti?

— Doamne sfinte, nu! Nu mă aşteptam – îi aruncă o privire plină de apreciere – la *tine.* Dar când tatăl tău îţi

spune că a aranjat să te însori cu o femeie de douăzeci şi cinci de ani pentru că tatăl ei se teme că n-o să se mărite niciodată, nu aştepţi ca femeia să arate ca tine.

— Te aşteptai la o femeie bătrână, urâtă şi disperată?

— Chiar da. Veni mai aproape cu un aer complice. Sincer, speram doar să fie bună la suflet.

Fiona râse.

— Atunci s-a rezolvat. El se ridică în picioare. Fiona, a fost o reală plăcere să te cunosc.

— Asta este tot? Ea ridică privirea spre el. Este tot ce ai de spus?

— Aşa cred. Se gândi o clipă. Tu nu vrei să te măriţi cu mine, eu nu vreau să mă însor cu tine sau, la drept vorbind, cu nimeni în clipa asta. Deci, da, asta este tot.

— Nu ştii totul despre testamentul tatălui meu, nu-i aşa? zise ea încet.

— În afară de partea în care noi trebuie să ne căsătorim, nu.

— Ia loc, Daniel, spuse ea cu un oftat. Permite-mi să-ţi spun totul.

Daniel se aşeză, şi Fiona îi explică despre moştenirile şi zestrea surorilor ei. El scoase un fluierat lung şi scăzut.

— Asta chiar că este o situaţie dificilă.

— Într-adevăr. Fiona se opri ca să aleagă cuvintele potrivite. Acum permite-mi să fiu sinceră cu tine. Mătuşa s-a oferit să le dea surorilor mele zestre, dacă este nevoie ca să mă scutească să mă mărit cu cine nu-mi doresc. Cu toate astea – îşi împreună mâinile în poală şi le privi lung – m-am gândit foarte mult în ultimele zile. Sunt îngrozitor de obosită să trăiesc în incertitudinea în care am trăit de la moartea tatălui meu. Să ştiu că viitorul surorilor mele este responsabilitatea mea şi să nu ştiu ce o să se întâmple. Vreau ca lucrurile din viaţa mea să se aşeze. Vreau să rezolv situaţia asta. Îi întâlni privirea cu hotărâre. Daniel, am o propunere care poate să te intereseze.

El îşi arcui o sprânceană.

— O propunere?

Ea dădu din cap.

— O propunere de afaceri. Sau, mai degrabă, bănuiesc că i-am putea spune – scoase un oftat tremurător – o cerere în căsătorie.

*

— La naiba!

Jonathon se cufundă mai adânc în scaun, care nu fusese niciodată vreun preferat de-al lui în salonul din clubul lor preferat, dar deveni astfel în ultimele două zile din cauza ocupării lui continue şi a inerţiei alimentate de regret, a neputinţei şi a unei cantităţi considerabile de alcool. Măcar era înconjurat de prietenii lui, deşi dacă stătea să se gândească bine, până acum nu îi fuseseră de niciun ajutor. Niciunul dintre ei nu fusese în stare să vină cu o idee genială sau măcar acceptabilă despre cum să recucerească inima Fionei. Iar mintea lui Jonathon fusese mult prea înceţoşată ca să îl ajute în vreun fel.

— Asta este o problemă, murmură Warton. Chiar dacă ţi-ai dat seama că o să se ajungă la asta mai devreme sau mai târziu.

Cavendish se aplecă spre Oliver şi coborî vocea:

— Reîmprospătează-mi memoria. Cine este Cum-îl-cheamă?

— Americanul, cine să fie, se răsti Jonathon. Cel care se presupune că o să se însoare cu… cu… Şi oricum, ce era ea pentru el? Logodnica mea.

— Poate să-i spună aşa? Cavendish clătină din cap. Nu cred că poate să-i spună aşa.

— El a cerut-o oarecum în căsătorie, dar nu. Warton clătină din cap. Sunt foarte sigur că, dacă ea nu acceptă, atunci nu poate să fie considerată logodnica lui. Ţi-a spus că nu vrea să te mai vadă niciodată, nu-i aşa?

— Nu de data asta, rosti Jonathon printre dinţii încleştaţi.

— Da, corect. Asta a fost atunci când te-ai oferit să plăteşti… Cavendish făcu o grimasă. Nu trebuie să intrăm în detaliile astea, presupun.

— Nu prea contează.

Oliver îi făcu semn unui ospătar atent să îi aducă încă o băutură. Avea foarte multe de recuperat.

Oliver tocmai sosise cu vestea prezenţei lui Cum-îl-cheamă la Londra. Era bine să ai un informator în casă, chiar dacă nu asta era ce voia să audă Jonathon. El prefera mai curând observaţiile lui Oliver din ultimele două zile despre starea sufletească a Fionei, chiar dacă acesta îşi văzuse foarte puţin verişoara şi credea cu tărie că ea îl evita. Rolul lui Oliver în toată înşelătoria nu o făcuse să îl îndrăgească prea tare.

— Deci spune-ne despre acest Cum-îl-cheamă, rosti tărăgănat Warton.

— De fapt, numele lui este Daniel Sinclair şi, sunt surprins să recunosc, pare un tip la locul lui, spuse Oliver. Am avut o discuţie lungă cu el şi cred că poate să ne fie de ajutor. Sau mai degrabă să-i fie de ajutor lui Helmsley aici prezent.

— Nu poate decât dacă refuză să se însoare cu ea. O rază infimă de speranţă lumină nefericirea lui Jonathon. A refuzat să se însoare cu ea?

— Nu cumva aşa a început toată povestea? şopti Cavendish spre Warton. Refuzul cuiva de a se însura?

— Doar un idiot ar refuza să se însoare cu Fiona Fairchild, spuse Warton şi făcu o grimasă, apoi aruncă o privire spre Jonathon. Cu scuzele de rigoare.

— Se acceptă, mormăi Jonathon.

— Sinclair n-a refuzat să se însoare cu ea, dar nu *vrea* să se însoare cu ea, spuse Oliver.

— Atunci este un idiot.

Cavendish ridică din umeri. Oliver îl ignoră.

— Nu vrea să se însoare cu nimeni în mod special în clipa asta.

— Ei bine, asta face toată diferenţa. Warton sorbi din băutură.

Asta îl face unul dintre noi.

— Mă gândeam eu că aşa o să vezi lucrurile.

Oliver luă băutura de la ospătar. Jonathon se încruntă.

— Indiferent însă de ce vrea, o să se însoare cu ea?

— Aici totul devine extrem de interesant. Oliver se aplecă şi coborî vocea. Fiona l-a cerut în căsătorie...

— Din nou? Cavendish arcui o sprânceană. Face asta des?

— Pe mine nu m-a cerut niciodată în căsătorie. Warton pufni. Poate spuneam da. Are un chip pe care ar fi putut să-l picteze Botticelli şi o avere care vine la pachet.

Ceilalţi bărbaţi îl priviră lung.

— *Eu* nu sunt un idiot, rosti Warton cu un aer arogant, apoi dădu din cap spre Jonathon. Scuze!

— Da, da. Jonathon flutură o mână la auzul scuzelor şi dădu din cap spre Oliver. Continuă!

— Ceea ce i-a propus a fost căsătoria, continuă Oliver, dar doar una de faţadă şi numai cât timp e nevoie ca să îndeplinească toate condiţiile din testamentul tatălui ei. În schimb, ea o să-i ofere o parte din moştenire lui Sinclair, o sumă convenită de comun acord, care încă nu a fost stabilită.

— Şi el este dispus să facă asta?

Jonathon îl studie îndeaproape pe Oliver.

— Da, este. Sinclair n-a aflat de condiţiile din testamentul unchiului Alfred decât azi. A venit să o vadă pe Fiona pentru că ştia de aranjamentul tatălui ei cu al lui şi s-a simţit obligat să facă lucrul ăsta.

Jonathon pufni.

— Ar face bine să nu o lase să afle detaliul ăsta.

— Probabil s-ar fi însurat cu ea dacă Fiona s-ar fi aşteptat ca el să facă asta, în ideea de onoare a familiei şi toate cele, dar, de îndată ce a înţeles că ea nu are nicio dorinţă să se mărite cu el, a fost mai mult decât dispus să renunţe la ideea căsătoriei.

Oliver se opri.

— Da? spuse Jonathon.

— Fiona a fost cea care i-a sugerat să meargă înainte şi să se căsătorească, spuse Oliver cu reticenţă. Sinclair are nevoie de bani pentru o investiţie în America, ceva ce are de-a face cu căile ferate. Fiona o să-i ofere finanţarea care

îi trebuie şi, la un moment dat, căsătoria o să fie anulată.

— Înţeleg, spuse Jonathon gânditor.

Fiona sugerase la un moment dat posibilitatea unei căsătorii temporare. Şi îi spusese că depindea foarte mult de genul de bărbat care era Cum-îl-cheamă.

— Dar mai sunt lucruri. Reticenţa răsună în vocea lui Oliver. Fiona vrea să se mărite cât mai curând. Mama se ocupă deja de organizarea nunţii.

Jonathan simţi un gol în stomac.

— Când?

Oliver zâmbi larg.

— Vineri.

— Vineri? Jonathon se uită lung. Adică peste trei zile.

— Ar trebui să trimitem un cadou? murmură Cavendish spre Warton.

— Nu încă. Warton îl fixă pe Jonathon cu o privire hotărâtă. Ce ne trebuie, ce îţi trebuie este un plan. Nu nişte scamatorii nechibzuite şi prost gândite, ci un plan serios, ţintit, un plan cu care să mergi la sigur şi care să zădărnicească nunta asta şi să te ajute să o câştigi pe Fiona pentru tine.

— Un plan? Jonathon se uită la prietenul lui. De ce nu m-am gândit la asta?

— Pentru că ai fost prea ocupat să-ţi plângi de milă? îi veni Cavendish în ajutor.

Jonathon scoase un oftat resemnat. Putea să nege, desigur, dar era adevărat. Chiar îşi plânsese de milă şi îi păruse mult prea rău de sine însuşi ca să mai gândească raţional. Nu fusese niciodată nevoit să câştige inima unei femei şi nicio femeie nu mai fusese vreodată atât de importantă pentru el. Iar acum nu mai avea timp. Fie lua măsuri acum, fie o pierdea pentru totdeauna.

— Aveţi dreptate, spuse încet Jonathon. Cu toţii. Trebuie să fac ceva şi trebuie să fac ceva *acum.* Sunt deschis la orice fel de sugestii. Îi aruncă lui Cavendish o privire ameninţătoare. Exceptând declararea afecţiunii mele pe o scenă de teatru în pauza dintre acte.

Indignarea răsună în vocea lui Cavendish:

— Nu voiam să sugerez asta. Se opri. Deşi un gest grandios…

— Am o idee, spuse Oliver. Dar o să fie nevoie de cooperarea lui Sinclair.

— Atunci o să fie nevoie să mă întâlnesc cu Sinclair. Vocea lui Jonathon era fermă. Să nu mai pierdem nici măcar un minut.

Oliver se ridică în picioare şi făcu un semn spre cineva care stătea lângă intrare.

— L-ai adus aici? Cavendish se încruntă. Este înţelept?

— În clipa asta, nu sunt sigur că înţelepciunea este la fel de importantă ca acţiunea, zise Warton. Chiar dacă este greşit. Îi aruncă o privire compătimitoare lui Jonathon. Bietul nenorocit nu a făcut altceva decât să lâncezească de când Fiona i-a întors spatele.

— Este îndrăgostit.

Privirea lui Cavendish o întâlni pe a lui Warton.

— Şi jalnic, spuse Warton, şi amândoi zâmbiră larg.

— Dacă vreţi să spuneţi că aşa îmi trebuie, o să vă împuşc pe amândoi, mormăi Jonathon.

Un bărbat înalt, cu părul negru, se îndreptă spre ei, şi Jonathon gemu în sinea lui. Acela era Cum-îl-cheamă? Sperase ca americanul să fie scund, gras şi chel. Nu părea să existe niciun gram de grăsime pe el, era dezgustător de înalt şi avea mult prea mult păr. Arăta de parcă ar fi putut să pozeze pentru unul dintre desenele Fionei.

Jonathon şi prietenii lui se ridicară în picioare.

— Lord Helmsley, permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Sinclair, spuse Oliver cu un aer formal. Domnule Sinclair, acesta este marchizul de Helmsley.

Jonathon se uită lung la el pentru un moment. Sinclair se uită înapoi fără nici cea mai mică urmă de şovăială. O calitate excelentă la un prieten, ceva de care trebuia să ai grijă la un concurent. Sinclair îşi întinse mâna, şi Jonathon i-o strânse. Avea o strângere fermă şi calmă, iar Jonathon îşi dădu seama că acela era un bărbat pe care nu trebuia să-l nesocoteşti. Şi îşi mai dădu seama că a avea un asemenea bărbat ca aliat era un lucru foarte bun.

Oliver îi prezentă pe ceilalţi bărbaţi, şi cu toţii îşi reluară locurile. Sinclair acceptă o băutură, şi o linişte penibilă se aşternu peste mica adunare.

Jonathon trase adânc aer în piept.

— Domnule Sinclair…

— Lord Helmsley… rosti Sinclair în acelaşi timp.

Din nou se aşternu tăcerea. Oliver îşi drese glasul.

— Poate că ar fi mai bine să-mi explic ideea.

— Poate că ar fi mai bine dacă cineva ar spune ceva, spuse Warton în şoaptă.

Oliver continuă:

— Sinclair nu ţine neapărat să se însoare cu Fiona.

— Nu pentru că n-ar fi o femeie frumoasă şi fermecătoare, zise repede Sinclair. Şi pentru că nu este deloc ceea ce mă aşteptam să fie. Vă puteţi închipui la ce m-am gândit când tata mi-a spus că el şi tatăl domnişoarei Fairchild au aranjat o căsătorie.

— Obişnuia să fie grasă, îi sări în ajutor Cavendish.

Sinclair îi aruncă o privire confuză, apoi continuă:

— Nu este vorba că, în alte condiţii, n-aş fi încântat să devin perechea cuiva ca ea, deşi aş prefera să-mi aleg propria mireasă atunci când o să fie momentul potrivit. În clipa de faţă, nu am nici cea mai mică dorinţă să mă însor cu nimeni.

— Nici unul dintre noi nu are. Warton se opri, apoi zâmbi larg. Cu excepţia lui Helmsley. El a spus întotdeauna că atunci când o să găsească femeia perfectă…

— Gata, zise ferm Jonathon.

Warton chicoti, şi chiar Oliver îşi înăbuşi un zâmbet. Jonathon îşi arcui o sprânceană.

— Dar ai acceptat să te însori cu ea?

Sinclair aruncă o privire spre Oliver.

— Le-ai spus totul?

Oliver încuviinţă din cap. Sinclair scoase un suspin de uşurare.

— Atunci ştiţi că nu este interesată de o căsătorie reală. Este mai degrabă vorba de un aranjament de afaceri decât de orice altceva. Ea obţine moştenirea, surorile ei îşi

primesc zestrea, iar eu primesc o sumă substanţială care o să-mi permită să-mi văd de propriile interese. După un timp, căsătoria o să fie dizolvată. Anulare sau divorţ.

Aici sau în America. El ridică din umeri. N-am stabilit încă detaliul ăsta.

— Deci eşti interesat doar de aspectele financiare ale situaţiei?

Jonathon îl privi gânditor. Sinclair făcu o grimasă.

— Sună atât de mercenar când o spui aşa, dar da. Deşi mi-aş dori să subliniez că şi interesul domnişoarei Fairchild în căsătoria asta este unul financiar.

— Helmsley aici de faţă este mereu interesat de o investiţie bună, spuse Oliver nonşalant. S-ar putea crede că, dacă primeşti finanţare din altă parte, n-o să fie nevoie să te însori cu Fiona.

Patru perechi de ochi şocaţi se întoarseră spre Oliver.

— Este genial, bătrâne.

Admiraţia răsună în vocea lui Warton. Oliver zâmbi larg.

— Ai renunţa la ea? Jonathon îl studie îndeaproape pe Sinclair. Pur şi simplu?

— Nu e a mea ca să renunţ la ea. De fapt, în timpul petrecut azi cu ea, am avut impresia limpede – privirea lui o întâlni făţiş pe a lui Jonathon – că inima ei aparţine deja altcuiva.

Jonathon se aplecă în faţă.

— Serios?

Sinclair chicoti.

— N-a spus-o explicit, dar a menţionat – într-o manieră foarte vehementă, aş putea să adaug – cum crede că dragostea nu este altceva decât un mit care ţine de ficţiune şi cum toţi bărbaţii, cu excepţia mea, eventual…

— Şi a mea, întrerupse Oliver.

Sinclair pufni.

— Nici a ta, nici a tatălui ei, dacă tot veni vorba. A spus că toţi bărbaţii sunt nişte mitocani cu nimic altceva decât un simţ greşit al obligaţiei şi responsabilităţii şi că preferă o căsătorie de faţadă oricărei alte relaţii cu un

bărbat. Acum şi oricând.

— Au!

Warton făcu o grimasă.

— Din experienţa mea, spuse încet Sinclair, ori de câte ori o femeie este atât de furioasă la adresa bărbaţilor, în general, şi atât de înflăcărată când vine vorba de respingerea iubirii cu totul, o face pentru că este, de fapt, îndrăgostită.

Jonathon se gândi vreme îndelungată. Bineînţeles că îl iubea. Cum putuse să se îndoiască măcar o clipă de asta? Ea îl iubea. El o iubea şi, la naiba, erau predestinaţi să fie împreună. Aceasta le era soarta şi el nu avea de gând să o rateze.

— Atunci anulăm nunta? întrebă Oliver.

Jonathon clătină din cap.

— Nu încă.

Fu cuprins de o hotărâre nestrămutată şi, dintr-odată, se înveseli. Ce Dumnezeu fusese în neregulă cu el? Nu fusese niciodată nevoit să se lupte pentru nimic în viaţa lui, dar nu însemna că nu putea să o facă acum. Şi nu mai exista nicio îndoială în mintea lui că va ieşi învingător. În plus, era vorba de dragoste, şi ea era de ajuns pentru a cuceri totul.

Doamne, chiar dacă prietenii lui fuseseră încântaţi să tot sublinieze că el mereu spusese că atunci când va întâlni femeia perfectă se va căsători cu ea. Şi nu avea de gând să o lase pe Fiona Fairchild să facă un mincinos din el.

Jonathon zâmbi galeş.

— Ai dreptate, Cavendish, situaţia chiar impune un gest grandios. Grandios, nebunesc de romantic şi suficient pentru a-i face chiar şi pe cei mai împietriţi dintre noi să leşine la gândul cutezanţei gestului.

Cavendish zâmbi larg.

— Îmi plac gesturile grandioase.

— Aşa cum ne plac nouă tuturor.

Cele mai firave linii ale unui plan, măreţ şi chiar scandalos, începură să se contureze în mintea lui Jonathon. Avea nevoie să fie dezvoltat, dar ştia, cu acelaşi instinct

care îl determinase să facă investiţii solide, că era un plan bun, chiar strălucit. Zâmbetul lui se lărgi şi se întoarse spre Sinclair.

— Dar mai întâi, domnule Sinclair, să discutăm despre căile ferate.

Capitolul 16

Trei zile mai târziu, soarele strălucea cu putere şi părea, pentru orice om cu o fire deosebit de romantică, să fie sigur un semn de noroc pentru cei care aveau să se căsătorească, întrucât, de obicei, soarele nu strălucea, cu putere sau altfel, în ianuarie la Londra. Pentru cei care trebuiau să se căsătorească, nimic nu părea un semn bun, iar posibilitatea unui eveniment miraculos, de orice fel, chiar o intervenţie a zeilor, care să zădărnicească desfăşurarea planurilor părea tot mai îndepărtată...

— Cine sunt oamenii ăştia?

Fiona privi îngrozită la mulţimea care se aduna în casa mătuşii Edwina. Uşile dintre salonul principal şi un salon secundar fuseseră deschise ca să se creeze o suprafaţă mai mare, dar care nu părea suficient de mare.

— O, prieteni în mare parte, spuse mătuşa Edwina. Şi serios, draga mea, nu sunt chiar atât de mulţi.

— Sunt dacă stai să te gândeşti că nu mi-am dorit să fie nimeni prezent, spuse Fiona în şoaptă.

Iată ce se întâmpla dacă îi dăduse mătuşii frâu liber în privinţa planurilor pentru nunta ei, dar femeia mai în vârstă fusese atât de încântată de simpla perspectivă a nunţii, încât pe Fiona nu o lăsase inima să îi spună că era doar o formalitate.

Nunta ei. Gândul o făcu să simtă un gol în stomac. Sigur că îi permisese mătuşii Edwina să facă tot ce îşi dorise pentru că Fionei nu îi păsase în mod deosebit. Ea îşi dorea pur şi simplu ca totul să fie dus la bun sfârşit şi să se

termine cu toate. Peste o oră urma să fie doamna Cum… Daniel Sinclair.

Daniel fusese remarcabil de civilizat în privinţa întregii poveşti. Ea descoperise că era foarte drăguţ şi amuzant. Genul de bărbat de care o femeie se putea îndrăgosti dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită. Din momentul în care conveniseră să se căsătorească, avuseseră mai multe întâlniri cu avocaţii lui Oliver, care întocmiseră actele ce trebuiau semnate înainte de ceremonie şi care detaliau înţelegerea lor. Fiona fusese asigurată că mariajul lor îndeplinea condiţiile din testamentul tatălui ei şi că nu era nevoie să rămână căsătoriţi mai mult de un an.

Un an. Era un timp îngrozitor de lung, dar cu mult mai bine decât pentru totdeauna. Dacă Daniel nu ar fi fost atât de decent, dacă ar fi fost lacom să pună mâna pe banii ei sau, mai rău, pe ea, ar fi putut prea bine să fie prinsă într-o căsătorie nedorită pentru restul vieţii. La capitolul acela, chiar dacă era singurul, avea noroc.

— Nici nu pot să-ţi spun ce mult ajutor mi-a dat Oliver în aranjarea tuturor lucrurilor. Te consideră o soră, să ştii. Mătuşa Edwina îşi studie nepoata. Nu ştiu ce-a făcut ca să te supere atât de mult, dar încă nu şi-a câştigat iertarea ta?

— L-am iertat. Fiona zâmbi firav. Pur şi simplu, nu i-am spus încă.

Oliver stătea în colţul opus al încăperii şi vorbea cu doi domni, evident prieteni de-ai lui, şi cu surorile ei, care flirtau la fel de evident şi în mod scandalos, dacă era să te iei după expresiile de pe feţele domnilor care le însoţeau. Măcar fericirea lor viitoare era de acum asigurată, chiar dacă a ei era pusă sub semnul îndoielii. Cu toate acestea, va face ceea ce trebuia să facă pentru a-şi îndeplini responsabilităţile.

Jonathon nu era prezent, dar nici nu se aştepta să fie. De la scena aceea înspăimântătoare care avusese loc chiar în salonul în care se aflau acum, ea nu îl mai văzuse, nici nu primise vreun bileţel de la el sau vreun alt semn că sentimentele lui pentru ea erau neschimbate. Dacă avusese vreodată sentimente pentru ea. Era foarte posibil să nu îl

mai vadă niciodată. Cel puţin nu în carne şi oase. Dar el zăbovea în mintea ei în fiecare clipă de veghe şi în visele ei, de-a lungul nopţilor lungi şi neliniştite. Şi cu fiecare zi care trecea, speranţa se risipea.

Rezistase dorinţei de a-şi răsfoi exemplarul din *o capitulare satisfăcătoare* şi de a citi cuvintele pe care le scrisese el despre pasiune, dorinţă şi seducţie. Pur şi simplu, nu era în stare să le citească, împachetase din nou cartea în hârtia maronie şi o îndesase în cufărul ei, sub nişte mărunţişuri, amintiri din copilărie şi din trecutul ei, pentru a fi, în cele din urmă, date uitării. Şi împachetase şi toate gândurile cu Jonathon, în speranţa că şi el, în cele din urmă, va fi dat uitării. Şi cam atât despre dragoste.

Privirea lui Oliver o surprinse pe a ei şi zâmbi, le spuse ceva prietenilor lui, apoi dădură să traverseze încăperea în direcţia ei. El chiar fusese minunat în ultimele zile şi îl acceptase pe Daniel ca pe un nou membru al familiei, fără să ţină cont de cât de fragilă era acea legătură. Îl ajutase pe Daniel să se ocupe de toate aspectele legale ale organizării unei nunţi rapide… de la aprobare până la orice altceva fusese necesar. La drept vorbind, el şi Daniel deveniseră prieteni la cataramă. Cine ar fi bănuit că un lord britanic şi un aventurier american se vor împrieteni atât de repede?

— Fiona, eşti deosebit de frumoasă azi.

Oliver îi oferi un zâmbet autentic.

— Fireşte. Mătuşa Edwina pufni. Deşi mi-aş fi dorit să nu se fi grăbit atât de tare şi am fi putut să avem o rochie potrivită pentru ea.

— Asta este o rochie potrivită, spuse Fiona cu un zâmbet răbdător.

Chiar era o rochie minunată, de un galben pal şi mai mult decât potrivită pentru o nuntă organizată în doar trei zile pe care nici mireasa, nici mirele nu o aşteptau cu prea mare nerăbdare. Totuşi, indiferent de situaţie, dacă mătuşa Edwina ar fi avut mână liberă, nunta aceea ar fi fost un eveniment spectaculos şi de neuitat. Genul de nuntă pe care Fiona crezuse dintotdeauna că o va avea. Dar nunta ei

ar fi trebuit să fie o sărbătoare şi nu pur şi simplu o ceremonie.

— O rochie *potrivită* pentru o mireasă, spuse cu hotărâre mătuşa Edwina. Fiona, eşti sigură că îţi doreşti să…

— Da. Fiona dădu din cap. Mătuşa ştia de testament, dar nu ştia toate detaliile înţelegerii ei cu Daniel. Iar Fiona nu avea de gând să i le spună. Daniel Sinclair va fi un soţ excelent, este un bărbat foarte amabil şi vreau să fiu fericită cu el. Îi aruncă o privire lui Oliver. L-ai văzut azi?

— Te aşteaptă în bibliotecă cu avocatul, spuse Oliver. Ca să semnaţi actele.

— Actele? întrebă mătuşa Edwina.

— Nimic important. Fiona îşi ridică bărbia. Ar trebui să facem asta.

— Îmi permiţi? Oliver îi oferi braţul.

Ea îl acceptă recunoscătoare, iar el o conduse afară din cameră.

— Îmi pare rău, Fiona, pentru tot. N-ar fi trebuit niciodată să fiu de acord cu planul lui Jonathon.

— Nu, n-ar fi trebuit. Ajunseră la uşa bibliotecii, şi ea ridică privirea spre el. Dar ai făcut doar ceea ce ai crezut că este cel mai bine pentru mine.

El schiţă o grimasă.

— Sună atât de prost când o spui tu.

— A fost o idee absurdă.

Oliver zâmbi larg cu un aer timid.

— Şi totuşi, nu este nici prima mea idee absurdă şi probabil nici ultima.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe obraz.

— Cu toate astea, te iert. Încercai să fii un – îi zâmbi – frate bun.

— Să ţii minte asta, Fiona. Privirea lui deveni brusc serioasă. Îţi doresc doar fericirea. Şi o să fac tot ce trebuie, indiferent cât ar fi de absurd, ca să mă asigur că eşti fericită.

— Nu mai rămâne nimic de făcut.

Ea trase adânc aer în piept şi dădu din cap. Oliver

deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

— Trebuie să verific ceva înainte. N-o să dureze mai mult de un minut.

Ea intră în bibliotecă, şi Oliver închise uşa în urma ei. Observă imediat că masa mare pe care ea şi Jonathon o folosiseră pentru a lucra la *O capitulare satisfăcătoare* fusese scoasă de acolo. O cuprinse o senzaţie cruntă de finalitate. De parcă eliminarea mesei ar fi însemnat cu adevărat sfârşitul muncii lor şi a întregii poveşti.

Daniel se sprijinea de birou şi se îndreptă la apropierea ei. Ea privi în jur.

— Unde e avocatul?

— Trebuia să vorbesc mai întâi singur cu tine. Daniel părea să nu fie deloc în apele lui. Despre nuntă.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Te-ai răzgândit?

— Tocmai despre asta este vorba. Empatia licări în ochii lui întunecaţi. Inima ta nu este în povestea asta.

— Nici nu trebuie să fie. A noastră nu este o uniune din dragoste. Este un aranjament de afaceri.

Până şi în propriile urechi, cuvintele răsunară a gol.

— Nu, Fiona, rosti el cu blândeţe. Este o căsătorie. Nu trebuie privită cu uşurinţă.

— Nu o privesc deloc cu uşurinţă. Emoţia pe care o ţinuse atent sub control până atunci ameninţa să o copleşească. Se strădui să rămână calmă. Ai fost de acord cu căsătoria asta.

— Da, am fost de acord şi încă sunt dispus să merg până la capăt dacă îmi spui că asta îţi doreşti cu adevărat.

— Nu contează ce-mi doresc. Disperarea răsună în vocea ei. Asta trebuie să fac.

Privirea lui Daniel o fixă pe a ei.

— Vrei să te măriţi cu mine?

— Da. Bineînţeles că da. Absolut.

— Atunci spune-o.

— Foarte bine. Vreau să mă mărit… Ea făcu o pauză, apoi trase aer în piept ca să se liniştească. Vreau să mă mărit… Vocea ei şovăi. Nu reuşea să spună cuvintele. Ai

dreptate, spuse ea încet. Ştiu că asta este ce trebuie să fac, iar tu eşti un bărbat atât de amabil, fermecător şi amuzant şi orice şi-ar dori o femeie cu adevărat, şi Dumnezeu ştie că puteam să ajung într-o situaţie mult mai rea, dar… Clătină din cap şi încercă să nu plângă. Nu. Nu vreau să mă mărit cu tine.

— Atunci mărită-te cu mine.

Vocea calmă a lui Jonathon răsună în spatele ei.

Fiona încremeni.

Daniel ridică din umeri.

— Printre calităţile pe care nu ai reuşit să le menţionezi la mine se numără şi faptul că sunt o fire romantică şi cred cu tărie că o femeie ar trebui întotdeauna să se mărite cu bărbatul pe care îl iubeşte. Îi luă mâna şi o duse la buze. Nu te gândi la el ca la un ticălos cu un simţ greşit al obligaţiei, Fiona. Ochii lui străluciră. Gândeşte-te la el ca la ticălosul tău.

Daniel aruncă o privire în spatele ei, dădu din cap spre Jonathon, apoi schiţă un zâmbet larg spre ea şi ieşi iute din încăpere.

Vreme îndelungată, nimeni nu scoase un cuvânt.

— Fiona?

Vocea lui Jonathon era şovăitoare. Nu îl mai auzise niciodată nesigur.

Ea îşi adună curajul şi se întoarse. Inima începu să îi bată nebuneşte în piept la vederea lui. Se chinui să-şi păstreze vocea calmă.

— Ce cauţi aici?

— Înainte să spui ceva, te rog să mă asculţi, spuse el repede. Ştiu că probabil eşti încă supărată pe mine şi cu siguranţă pot să înţeleg asta. Şi, în ciuda celor mai bune intenţii pe care le-am avut…

Ea îşi îngustă ochii.

— …tot ce am făcut de când te-am întâlnit prima dată a fost o imensă greşeală de judecată. O pot explica doar prin faptul că te-am iubit din momentul în care ai apărut pentru prima oară în bibliotecă, chiar dacă nu mi-am dat seama.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Ştiu că nu poţi îndrepta o minciună, făcând din ea adevărul, dar am aranjat să continui cu planul, aşa cum ţi-a fost explicat, pentru *O capitulare satisfăcătoare.*

— Şi dacă izbucneşte un scandal? Dacă se descoperă adevăraţii autori?

El ridică din umeri.

— O să ne descurcăm.

— Noi?

— Noi. El făcu un pas spre ea. Nu pot să-ţi promit că pe viitor n-o să mai fac lucruri care cred că sunt în interesul tău, dar îţi promit să fiu sincer cu tine mereu de acum încolo. Şi în ideea sincerităţii, ar trebui să ştii că am acceptat să-i ofer lui Sinclair banii de care are nevoie ca să nu mai fie nevoie să vă căsătoriţi azi. Cu toate astea, adăugă el, din punct de vedere al afacerilor, este o propunere excelentă, o investiţie interesantă şi sunt încrezător că o să facem bani împreună.

Dintr-odată, noua prietenie a lui Oliver cu Daniel căpătă sens.

— Înţeleg, spuse ea încet. Deci Daniel n-a avut niciodată de gând să se însoare cu mine astăzi?

Jonathon dădu din cap.

— Şi ai cheltuit din nou o sumă mare de bani ca să mă amăgeşti?

Deşi nu mai părea atât de important pe cât păruse la un moment dat. El se gândi o clipă, apoi făcu o grimasă.

— Da.

— Pentru binele meu? Şi nu există şi lucruri mai rele?

— Nu, la naiba, Fiona, pentru al meu. El o prinse de umeri şi se uită în ochii ei. Nu pot să trăiesc fără tine. Ultimele zile au fost o veşnicie pentru mine şi mi le-am petrecut în iad.

— Atunci de ce nu ai făcut nimic în sensul ăsta?! Durerea răsună în glasul ei, dar nu îi mai păsa. Ai ieşit din viaţa mea fără să te gândeşti măcar!

— Nu ştiam ce să fac! Ce să spun! Habar n-aveam cum să îndrept lucrurile între noi. Am fost total debusolat

din clipa în care te-am părăsit. N-am mai fost îndrăgostit până acum. Privirea lui o susţinu pe a ei. Mi s-a spus că aveam nevoie de un gest grandios, ceva absurd de romantic şi absolut scandalos ca să te iau pe sus. Dar cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama că nu există nimic mai grandios decât să-ţi ofer inima mea. Chiar dacă, la drept vorbind, ea este deja a ta.

Ei i se opri inima în piept.

— Jonathon…

— Mărită-te cu mine, Fiona! Acum. În clipa asta. Totul este aranjat. Aprobarea, totul. Privirea lui o căută pe a ei. N-a fost cu totul o înşelătorie, nunta era programată. A ta şi a mea. Te măriţi cu mine?

Ea se uită lung la el şi, în cele din urmă, trase adânc aer în piept.

— Nu.

O expresie de deznădejde se citi pe chipul lui.

— Dar te iubesc şi ştiu că mă iubeşti şi tu şi…

— Şi dacă tot mă mărit cu bărbatul pe care îl iubesc – ea îşi îndreptă umerii – vreau o nuntă ca la carte. Într-o biserică. Cu familia şi prietenii tăi ca martori şi cu surorile mele ca domnişoare de onoare. Vreau ca mătuşa Edwina să o organizeze exact aşa cum crede de cuviinţă. Şi aş vrea să fie prezent şi Daniel…

Jonathon o privi neîncrezător.

— …vreau ca şi contesa Orsetti şi fiul ei să fie invitaţi pentru că sunt sigură că o să fie foarte distractiv să le văd feţele, vreau ca amabilul domn Ephraim să participe, Judith şi…

Un zâmbet galeş arcui colţurile gurii lui.

— …şi îmi doresc o rochie absolut extravagantă în ultimele tendinţe ale modei şi poate porumbei şi o mulţime de flori…

— Trandafiri?

— Cel puţin douăsprezece duzini. Şi cel mai mult – vocea ei se întrerupse – te vreau pe tine.

Iar atunci ea ajunse în braţele lui. Buzele lui se apăsară peste ale ei, iar ea se agăţă de el. Ceva se frânse

înăuntrul ei şi suspină lipită de corpul lui, iar el o ţinu strâns în braţe.

— Mi-a fost teamă că te-am pierdut, murmură el în părul ei.

Ea suspină.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Deci… El se trase înapoi şi se uită la ea. Ca să mă asigur că am înţeles bine, accepţi să devii Lady Helmsley în loc de doamna Cum-îl-cheamă?

— Da, spuse ea hotărâtă şi sughiţă.

— Dar nu azi?

— Nu azi.

— Bun.

El scoase un oftat de uşurare. Ea îşi arcui o sprânceană.

— Nu te uita aşa la mine. Sunt mai mult decât pregătit să mă însor cu tine azi, dar şi eu am o familie care n-o să fie prea fericită dacă n-o să facă parte din poveste. În plus – ochii lui albaştri îi priviră pe ai ei cu dragoste şi promisiunea unei vieţi împreună – şi eu vreau să facem totul cum trebuie.

— Ştii, trebuie să le spunem mătuşii Edwina şi tuturor celor de aici că nunta pe care o aşteaptă n-o să mai aibă loc.

— Oliver le spune chiar acum.

— Ai fost atât de încrezător?

— Deloc. El zâmbi larg. Poate un pic. Sau poate doar am sperat. Acum… El o studie curios. Am o întrebare pentru tine.

— Doar una?

— Erai dispusă să intri într-o căsătorie temporară, un aranjament de afaceri, cu Sinclair. Ochii lui se făcură mici. De ce mie nu mi-ai sugerat niciodată o asemenea înţelegere? Chiar era posibil să mă intereseze o asemenea propunere.

— Tu n-ai vrut să te însori deloc, ai uitat? În plus, cu tine, nu voiam să fie temporar.

— De ce?

Timbrul blând al vocii lui dezminţi intensitatea din ochii lui.

— Pentru că, alături de tine, aveam toate şansele să-mi pierd inima. Iar când căsătoria s-ar fi încheiat, n-aş fi putut să suport.

— De ce?

— Pentru că te iubesc. Ea îi zâmbi. Cred că te iubesc din prima seară în care te-am văzut acum atâţia ani.

— Când m-ai spionat în bibliotecă?

— Îţi dai seama că întâlnirile tale clandestine cu doamne prin bibliotecă în timpul Balului de Crăciun au ajuns la final, nu-i aşa?

— În niciun caz. El o trase mai aproape, o lumină maliţioasă licărind în ochii lui. O să mă limitez pur şi simplu la o singură doamnă.

Fiona râse cu o bucurie pe care nu mai reuşi să o ţină în frâu.

— Până la urmă, ai spus că ţi-ai dorit mereu să fii doamna din bibliotecă în Ajunul Crăciunului.

El se jucă cu nasul pe o parte a gâtului ei, şi Fiona simţi fiori de încântare şi nerăbdare.

— Şi chiar mai bine, doamna din braţele tale a doua zi, murmură ea, şi buzele ei le întâlniră pe ale lui.

Şi ştiu că urma să fie într-adevăr doamna din braţele lui în Ajunul Crăciunului, în ziua următoare şi în restul tuturor zilelor ce aveau să vie.

Epilog

Patru săptămâni mai târziu...

— Frumoasă nuntă, spuse Warton, sorbind din băutura lui obişnuită, aşezat pe scaunul lui obişnuit din clubul lor preferat. Dacă îţi plac evenimentele de genul ăsta.

— Mie nu-mi plac. Cavendish ridică din umeri. Mult

prea sentimentale pentru gustul meu. Chiar dacă domnişoara Fairchild sau, mai bine zis Lady Helmsley acum, a fost frumoasă ca întotdeauna.

Oliver zâmbi.

— Chiar a fost”.

— Şi ar fi putut să fie a mea, spuse Sinclair cu un oftat dramatic.

Americanul încă nu se întorsese în propria ţară, în parte pentru că Fiona şi Jonathon îşi doriseră să fie prezent la nunta lor, dar în primul rând pentru că înţelegerea lui iniţială cu Jonathon evoluase într-un parteneriat de investiţii, care îi includea pe toţi.

Cavendish pufni.

— Numai de faţadă.

— *Numai* la început.

Sinclair zâmbi larg.

— Totuşi… Oliver îşi învârti băutura în pahar… mie mi se pare că nu sentimentul căsătoriei este atât de neplăcut, cât mai curând permanenţa ei.

— Eu mă gândeam că permanenţa face parte din farmec, zise gânditor Sinclair.

Warton îşi arcui o sprânceană.

— Pe tine permanenţa te atrage?

Sinclair zâmbi larg.

— Nu încă.

Oliver îl privi curios.

— Atunci nu eşti sub nicio presiune să te însori?

— Absolut niciuna. Cu excepţia cazului în care, firește, nu te gândeşti la detaliul ăsta micuţ, al faptului că tata mi-a aranjat o căsătorie fără acordul meu. Luă o gură din coniac şi clătină din cap. Spre deosebire de voi, domnilor, eu n-am niciun titlu pe care să-l transmit, niciun castel la ţară pe care să-l moştenesc şi, prin urmare, te-ai gândi că nici n-am o nevoie urgentă de a face un moştenitor. Dar tata crede că el construieşte un imperiu, şi un imperiu, are nevoie de un prinţ. Eu, pe de altă parte, încerc să-mi construiesc propriul imperiu.

— Cât de american din partea ta, murmură Warton,

dar în ochii lui se întrezări un licăr reticent de admiraţie.

— Totuşi, tind să cred că însurătoarea este inevitabilă chiar şi pentru mine. Sinclair ridică din umeri. Şi de preferat unei vieţi petrecute în singurătate.

— *Inevitabil* este un cuvânt neplăcut, spuse Warton crispat. Aşa cum este *permanent.*

Cavendish se aplecă spre Sinclair şi zâmbi larg.

— Eu chiar am un castel la ţară, să ştii.

Sinclair râse.

— Cu toate astea, Helmsley chiar părea extraordinar de fericit, spuse Warton, mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi.

Un murmur scăzut de încuviinţare se auzi de la toţi membrii grupului şi se stinse într-o tăcere meditativă. Fiecare îşi sorbi coniacul, concentrat asupra propriilor gânduri.

Lui Oliver i se păru că zilele acelea se apropiau de un sfârşit. Jonathon era primul care plecase. Desigur, ei vor fi întotdeauna prieteni, iar el şi Jonathon erau de acum rude, dar indiferent cât de apropiat rămânea Jonathon de Oliver şi de ceilalţi, Fiona avea să fie de acum cea mai apropiată prietenă a lui. După cum şi trebuia să fie. Toţi aveau să fie nevoiţi să se căsătorească, în cele din urmă, iar într-o bună zi, probabil în curând, căsătoria şi responsabilităţile familiei şi ale poziţiei lor îi vor despărţi. Încet şi imperceptibil, poate, asemenea trecerii anotimpurilor, dar ceva care era totuşi de aşteptat.

— Ce păcat că lucrurile trebuie să se schimbe, spuse Cavendish, şi Oliver se întrebă dacă toţi se gândeau la acelaşi lucru.

— Mă întreb cine o să fie, murmură Warton.

— Cine o să fie ce? întrebă Oliver.

Warton tresări de parcă era surprins că vorbise cu voce tare.

— Ultimul dintre noi care o să se însoare.

Cavendish scoase un suspin resemnat.

— Vrei să spui ultimul bărbat rămas în viaţă.

— Vorbim despre căsătorie. Oliver chicoti. Desigur, a

fost comparată cu închisoarea, dar tind să cred că a o compara cu moartea este un pic cam exagerat.

— Aţi auzit vreodată de o anuitate? întrebă brusc Warton.

Sinclair îşi strânse sprâncenele într-o încruntare.

— Este un program de investiţii, nu-i aşa?

— Un fel de loterie? spuse Oliver. Sau de pariu?

— Câte puţin din fiecare. Warton se gândi o clipă. Dacă îmi amintesc bine, abonaţii contribuie la anuitate cu o anumită sumă. Banii pot să fie investiţi sau pur şi simplu păstraţi. Cu toate astea, de fiecare dată când moare un abonat, contribuţia lui le este împărţită celor rămaşi în viaţă. În cele din urmă, rămâne un singur abonat şi anuitatea este a lui. Iar eu cred, spuse încet Warton, că ar trebui să formăm una.

— Iar ultimul bărbat care se însoară câştigă? Privirea lui Oliver o întâlni pe a lui Warton şi zâmbi larg. Am pariat pe aproape orice altceva de-a lungul anilor.

— Acum cine echivalează moartea cu căsătoria? mormăi Cavendish.

— Sunteţi siguri că vreţi să mă includeţi în asta? Sinclair clătină din cap. Abia mă cunoaşteţi.

— Şi totuşi, am investit o grămadă de bani în proiectul tău feroviar, spuse Warton. Asta o să presupună un risc cu mult mai mic decât acela, deşi – aruncă o privire bănuitoare spre grup – se ştie că oamenii au ucis pentru o anuitate.

— Eu mă bag. Cavendish dădu din cap. Cât?

Oliver ridică din umeri.

— Nu prea contează cât. Simbolismul este lucrul important.

— Atunci vă propun – Warton se gândi o clipă – câte un şiling pentru fiecare.

— Deci câştigătorul o să primească doar patru şilingi? Cavendish clătină din cap. Abia dacă merită efortul.

— Atunci tu poţi să te însori primul şi să-ţi pierzi şilingul.

Vocea lui Sinclair era sinceră, dar amuzamentul licări în ochii lui.

— Da, îţi înţeleg ideea. Cavendish făcu o grimasă. Simbolismul şi toate alea. Atunci, prea bine, fie, un şiling.

— Domnilor, ar trebui să facem asta oficial.

Oliver se ridică în picioare şi ridică paharul. Ceilalţi bărbaţi îi urmară exemplul.

— În cinstea ultimului dintre noi care va rămâne neînsurat.

— Şi pentru fiecare dintre noi care nu va ajunge la final, în cinstea femeii visurilor noastre, spuse Sinclair.

— Oriunde s-ar afla ea, indiferent când o vom găsi. Vocea lui Cavendish răsună cu sinceritate. Ea ne aşteaptă la fel de inevitabil pe cât noaptea aşteaptă ziua.

— Bine spus, murmură Warton spre Cavendish. Foarte poetic.

— Mai sunt lucruri de menţionat. Cavendish îşi drese glasul. Şi apropo de această doamnă necunoscută în cauză... Se gândi o clipă. Să fie frumoasă.

Sinclair zâmbi larg.

— Să fie bogată.

— Să fie... Warton se opri... directă. Cât despre uniunea în sine – chicoti – să fie lipsită de suferinţă.

Cavendish oftă.

— Să fie pasională.

— Să fie fericită.

Sinclair zâmbi.

— Şi domnilor, mai presus de toate... Oliver îşi ridică mai sus paharul. Să fie dragoste.

Sfârşit